

Nam Nô

Contents

Nam Nô	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	40
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	49
27. Chương 27	51
28. Chương 28	53
29. Chương 29	55
30. Chương 30	57
31. Chương 31	59
32. Chương 32	61
33. Chương 33	63
34. Chương 34	65
35. Chương 35	67
36. Chương 36	70
37. Chương 37	72
38. Chương 38	74
39. Chương 39	76
40. Chương 40	78
41. Chương 41	80

42. Chương 42	81
43. Chương 43	83
44. Chương 44	85
45. Chương 45	87
46. Chương 46	89
47. Chương 47	91
48. Chương 48	94
49. Chương 49	95
50. Chương 50	97
51. Chương 51	98
52. Chương 52	100
53. Chương 53	102
54. Chương 54	104
55. Chương 55	106
56. Chương 56	107
57. Chương 57	109
58. Chương 58	111
59. Chương 59	113
60. Chương 60	115
61. Chương 61	117
62. Chương 62	119
63. Chương 63	120
64. Chương 64	122
65. Chương 65	124
66. Chương 66	126
67. Chương 67	128
68. Chương 68	130
69. Chương 69	132
70. Chương 70	134
71. Chương 71	135
72. Chương 72	137
73. Chương 73	139
74. Chương 74	140
75. Chương 75	142
76. Chương 76	144
77. Chương 77	145
78. Chương 78	147

Nam Nô

Giới thiệu

Duy trì sự tin tưởng vào điều đó, Dịch Thủy bằng mọi cách tránh né tuyển chọn tính nô. Xông pha ch

1. Chương 1

CHƯƠNG MỘT

Ta là một tên nô lệ, từ thời khắc đầu tiên ta sinh ra, liền đã định phải nhận số phận nô dịch. Thế nhưng vì sao, vì sao trong đầu ta luôn chỉ có một ý niệm: chính là phản kháng, phản kháng số phận bất công này.

Lặng lặng ngồi trong gian nhà tranh thấp bé, nương nhờ ánh trăng sáng, Dịch Thủy chăm chú viết hai chữ trên mặt đất: “vương hầu”. Đây là từ câu nói Tô gia gia đã dạy cho hắn: “Vương hầu tương tương, trử hữu chủng hồ?” Nghĩa là vương hầu cũng vậy, đều không phải trời sinh đã ở địa vị cao quý, là người bình thường nhưng biết nỗ lực cũng có thể thành đại nghiệp.

Mười tháng trước, Tô gia gia vì tuổi già sức yếu mà bị ngã va vào một tảng đại thạch, sớm đã qua đời. Dịch Thủy có thể nhớ tường tận, ngoại trừ giọng nói và nụ cười ôn hòa của người, cũng chỉ còn hai câu nói này mà thôi. Hắn chỉ mới lên lớp học được trong đó hai chữ, thế nhưng hắn đặt quyết tâm nhất định phải học được hết tám chữ nọ.

“Thật là ‘vương hầu tương tương, trử hữu chủng hồ’ sao? Tô gia gia, vậy vì sao chủ nhân từ đời này qua đời khác sinh ra đã là cấm kỵ ngọc thực, sức vóc cao lớn, còn có hăng hà sa số nô lệ?”

Ném cành cây xuống, Dịch Thủy bắt đầu ngồi bó gối lẩm bẩm: “Mà chúng ta thế này, một khi bị in lên người dấu ấn nô lệ là cả đời cũng không có cơ hội vươn lên. Đến cả chính chiến cũng không cho phép chúng ta tham gia. Người thường biết nỗ lực khả dĩ thành đại nghiệp. Thế nhưng... những nô lệ như chúng thì sao? Dù có tận sức nỗ lực liệu có thể có ngày cất được đầu lên ư?”

“Người xem, chúng ta đèn dầu không được phép tắt, chỉ có ánh trăng không khinh bỉ những kẻ nô dịch. Chúng ta đến họ cũng không được phép có, bởi vì thân phận chúng ta quá thấp hèn. Tô gia gia, lẽ nào cả đời này con đều phải khuất nhục như thế mà sống sao? Không... tuyệt đối không. Con tuyệt không cho phép bản thân mình từ đầu đến cuối rồi chỉ như một thân già bỏ đi, bị bóc lột đến hơi thở cuối cùng rồi ảm đạm chết đi. Kết cục bị chôn trong mộ phần tối tăm. Số phận như vậy... con tuyệt không chấp nhận!” Thanh âm vốn nhu nhược trong chớp mắt vụt âm vang ngập tràn quyết tâm.

“Dịch Thủy à, người lại đang nghĩ đến những điều... đại nghịch bất đạo ấy sao?” Từ ngoài cửa một giọng nói pha lẫn kinh sợ vang lên, đó là người cha già của hắn. Khẩn trương nhìn bốn phía cho đến khi chắc chắn không có ai nấp quanh nghe trộm, lão nhân mới dùng dằng dặc bước đến, nhằm chính con mình mà giáng xuống một cái bạt tai:

“Người chẳng lẽ không biết đó là đại tội sao? Nếu bị người ngoài biết được người có những ý nghĩ đáng sợ như vậy, sợ rằng cả nhà chúng ta không ai còn mạng. Nghe lời cha, cha không cho phép con còn tiếp tục mê muội trong những lời đầu độc của lão già Tô Hà kia nữa, kết cục của hắn con còn không tận mắt thấy sao? Tô Hà khi sống đã là nô lệ, thẳng đến lúc chết đi vẫn chỉ là nô lệ. Ôi, lão Thiên ơi, vì sao đến thế mà con vẫn bị lời nói của hắn ảnh hưởng?!” Vô pháp lý giải những ý niệm phản kháng đáng sợ trong đầu con mình, lão nhân đành chấp tay, lẩm bẩm cầu khẩn thiên thần tha thứ cho tội phản nghịch vạn lần đáng chết của nó.

Dịch Thủy lặng lẽ không nói gì. Hắn nhìn người cha đáng thương của mình, chẳng lẽ hắn cũng sẽ giống như cha sao? Thành hoàng thành khủng*, cả đời để cho người ta ức hiếp? Không, không được! Nếu cả đời chỉ có như vậy, không bằng ngay bây giờ chấm dứt sinh mệnh thảm thương này đi.

Thế nhưng hắn không đem những ý niệm tâm can ấy nói thành lời, bởi hắn không muốn khiến cha vốn nhu nhược lại bị kinh hãi và bất an cực độ; thân thể ông giờ đâu còn khỏe mạnh như xưa nữa.

Cánh cửa vốn chỉ may từ mấy tấm vải bố lại mở ra, mẹ cùng với em gái hắn theo nhau bước vào, trên mặt cả hai người đều lộ ra thần sắc thập phần uể oải. Dịch Thủy vội vã mở nồi, bưng ra cháo khoai lang loãng và cơm nắm thổ khang*. Sau đó cả nhà yên lặng ngồi bên bàn, dưới ánh trăng nhợt nhạt, vội vã ăn cho xong bữa cơm đơn sơ.

“Dịch Thủy à, mẹ nghe nói đã bắt đầu kỳ tuyển tính nô rồi, con phải cố gắng thể hiện cho thật tốt, biết không? Cả nhà chúng ta đều trông cậy vào con đó.” Mẹ hân lên tiếng, giọng ngập tràn hi vọng.

‘Tính nô’ giữa đám nô lệ kể như là những kẻ may mắn nhất, bọn họ có thể được ở phòng ở rộng rãi, được ăn cơm trắng, được mặc áo vải. Nếu như vận khí tốt được chủ nhân chọn thị tẩm, dù chỉ một đêm, cũng sẽ được ban cho ít nhiều ân huệ, tự nhiên đời sống cả gia đình hẳn đều sẽ được cải thiện.

Em gái của Dịch Thủy kế thừa tướng mạo hết sức bình thường từ cha mẹ, nhưng Dịch Thủy lại không như vậy. Hắn năm nay mười tám tuổi, dáng người dong dong cân đối, khuôn mặt mỹ ngọc, đôi mắt như nước hồ thăm thăm, sống mũi thẳng tắp cùng với đôi môi đẹp tươi ướm át; có thể nói là một nam hài phi thường tuấn tú. Bởi vậy cha mẹ hắn luôn cố sức làm thay mọi phần việc của hắn, chỉ mong hắn có thể tự chăm chút thật tốt, cố sức để được tuyển làm tính nô. Được như vậy cả gia đình mới khả dĩ thoát được bể khổ vô biên này.

Dịch Thủy lại lặng lẽ ngồi yên, trong lòng hắn phi thường chán ghét việc đem thân thể chính mình ra thỏa mãn những tên chủ nhân phì nộn háo sắc. Dù cho làm vậy có thể cải thiện cuộc sống cả nhà mình, hắn cũng không nguyện ý dùng phương pháp này hòng ngoi lên. Hơn nữa, như thế trong mắt hắn, căn bản không thể gọi là mở mày mở mặt. Vạn nhất phải đem chính thân mình ra trao đổi, thì phải được làm Vương phi mới xứng đáng. Bằng không hắn nguyện bằng chính sức mình lăn lộn vượt ra bể khổ, dù cho việc ấy thoát nghe giá nào cũng là vô vọng.

“Phải rồi, mẹ à, mẹ đã nghe nói gì chưa? Nghe đâu có một quốc gia rất mạnh tiến đánh chúng ta, nên Vương gia anh minh cơ trí đã quyết định tuyển trong đám nam nô lệ vài trăm người khỏe mạnh cường tráng ra chiến trường. Nếu bọn họ thể hiện thật tốt có thể được người cởi bỏ thân phận nô lệ. Đã thạch trường chúng ta đã có rất nhiều nam nhân rục rịch xắn tay, háng hái chờ được ra trận đấy.”

Câu nói của em gái chỉ tựa như một hòn đá nhỏ, lại nhất thời khiến trong lòng Dịch Thủy vốn đã trào cuộn sóng ngầm nổi lên một cơn phong ba động trời.

*thổ khanh: cám đất ‘_’ ~ mình nghĩ đây là một trong những loại ngũ cốc rẻ tiền nhất, và nhà em Thủy trộn cám này với gạo để nấu cơm ^^.

*thành hoàng thành khủng: lo lắng, sợ hãi.

2. Chương 2

CHƯƠNG HAI

“Nói bậy bạ cái gì hả?! Những chuyện này... chỉ là tin đồn thôi hiểu chưa?” Bất an liếc nhìn con, cha hắn vô cùng nghiêm khắc ngắt lời, chỉ sợ hắn sẽ bị tin tức này tác động rồi không tận sức tham gia tuyển cử tính nô. Ông quá minh bạch cá tính của con mình, thế nhưng chiến trường là nơi sinh tử vô định, bảo làm sao ông có thể đồng ý để hắn liều mình đến chỗ hiểm nguy như thế? Hơn nữa đành là thoát bỏ được thân phận nô lệ, trở lại là người bình thường, cũng vẫn phải lăn lộn nắng gió kiếm ăn. Vậy vì cái gì thay vì dễ dàng có được những ngày an nhàn thoải mái, lại phải nhất quyết vào sinh ra tử để đổi lấy cuộc sống khổ cực không khác gì hiện nay?

“Dịch Thủy, cha cảnh cáo ngươi. Không cho phép ngươi tưởng đến chuyện ra chiến trường. Ngoan ngoan tham gia tuyển tính nô, biết chưa?!”

Trước lời cảnh cáo nghiêm khắc của cha, Dịch Thủy đành “Dạ.” bừa một tiếng, coi như đáp ứng. Lại nhìn gương mặt mệt mỏi của cha lộ ra vẻ yên tâm, trong tim hắn ngập tràn chua xót, nhưng đồng thời quyết tâm vươn lên càng càng thêm kiên định.

Dưới sắc trời lúc quá trưa, trước mấy gian nhà nhỏ nhỏ, một đoàn người đang đứng xếp hàng thật dài. Đội ngũ nhích động vô cùng chậm chạp, nặng gắt như lửa nhưng không ai bận tâm. Bao nhiêu nam nữ tướng mạo xuất chúng đều chống ô lên che nắng, trên mặt tràn trề hy vọng. Ai ai trong lòng cũng chỉ mong ngóng mình có thể trong một ngày từ một khổ nô trở thành tính nô được người người ước ao.

Dịch Thủy miễn cưỡng đứng tựa vào tường, người khác tranh nhau xếp hàng phía trước, còn hấn lại cố ý rút lại sau chót. Bởi hấn thừa hiểu bản tính con người là vô cùng thiếu kiên nhẫn, càng về cuối thời gian chinh tuyển, những quan môn phụ trách lại càng làm qua quýt. Cho dù là người cực kỳ xuất sắc cũng sẽ thành đối tượng cho bọn họ trút giận, khả năng được tuyển tự nhiên cũng giảm xuống rất nhiều. Hấn cũng không buồn chống ô che nắng, thăm nghĩ thân một nam nhân lại giương ô lên che nắng, thực sự chẳng ra thể thống gì cả. Huống chi hấn còn hy vọng năng lượng mặt trời khắc nghiệt sẽ khiến mình cháy nắng đen đi một ít. Hấn vốn không dám công khai phản kháng lệnh cha, nhưng nếu cứ thế mà không trúng tuyển, cha dù có thất vọng cũng sẽ không trách tội hấn.

Dịch Thủy miễn cưỡng nhích bước theo sự chuyển động ì ạch của đoàn người, trong lòng thầm suy tính ý đồ riêng, chính là lát nữa thi tuyển xong sẽ đi báo danh tòng quân ngay hay đợi ít ngày cho cha người ngoại rồi hẵng đi. Cứ như vậy chăm chăm tự vấn, hấn không nhận ra có một luồng mắt nóng rực đang từ xa chăm chăm chiếu vào mình.

“Người kia... là ai? Cũng là khổ nô sao?” Lạc Vương Hạ Hầu Lan đứng trên tường thành, vừa hứng thú nhìn bộ dạng uể oải thờ ơ của Dịch Thủy vừa hỏi người tổng quản bên cạnh.

“Bẩm Vương gia, đó hấn là khổ nô đến tham gia chinh tuyển tính nô. Nhưng cụ thể là ai thì phải cho gọi người chuyên phụ trách lên để hỏi tỉ mỉ, chứ nô tài cũng không rõ.” Tổng quản Hạ Hầu Trung sợ hãi trả lời, tính tình Vương gia trước nay bí hiểm, lại ghét nhất chính là thuộc hạ vô năng. Có khi chỉ vì vừa xong không thể trả lời chuẩn xác cho Vương gia, chức vụ tổng quản của hấn sẽ bị tước mất.

Cũng may dường như hôm nay tâm tình Hạ Hầu Lan cũng tốt, nên không cố hỏi thêm. Đứng bên cạnh hấn là thiếp thân gia nhân Hạ Hầu Thư; đã hầu hạ nhiều năm, rất biết nghe lời đoán ý; mắt thấy chủ tử đối với khổ nô kia tựa hồ rất có hứng thú, hấn vội vã cười cười tiến lên mở lời: “Vương gia, ngài có muốn nô tài xuống dưới đó dạo dò, để bọn họ đem nô lệ ấy huấn luyện cẩn thận, rồi đưa lên thị tẩm*? Tuy luận dung mạo không thể so với thị thiếp, luyện đồng của Vương gia; nhưng để cho làm tính nô, hấn như thế cũng là rất xinh đẹp rồi.”

Hạ Hầu Lan lắc đầu cười nói: “Vì một tên nô lệ mà cố ý sai người cản dận, còn không sợ người ta nghe được mà chê cười sao? Không cần thiết, dù sao dựa vào tư sắc của hấn nhất định sẽ được tuyển. Đến lúc đó lại tuyển lên thị tẩm cũng vậy thôi. Ừm, Thư nhi, người lưu tâm một chút, nhắc bọn chúng huấn luyện cho tốt, đừng để uống công trời sinh được một cái mặt xinh đẹp.”

Hạ Hầu Thư vội vàng đáp ứng, hấn cùng với Hạ Hầu Trung nhìn nhau, trên mặt cả hai cùng lúc lộ ra tiếu ý. Vốn biết Hạ Hầu Lan sẽ xuất chinh, trước đó nhất định sẽ hảo hảo hưởng thụ vài ngày. Hạ Hầu Trung ghé sát qua Hạ Hầu Thư, nói: “Lão đệ, vi huynh còn có một việc đang cần nhờ ý đệ. Vương gia mỗi lần xuất chinh nhất định phải đem theo một người, năm ngoái có lẽ người Vương phó quản tuyển không hợp ý Vương gia, thành ra sau này vì một chút sai phạm mà hấn bị mất chức phó quản. Giờ việc khó ấy lại rơi xuống đầu vi huynh, người hiểu rõ Vương gia thì giúp ta nói xem phải chọn người thế nào đây? Xem thử vị phu nhân nào hợp với tâm tư Vương gia?”

Hạ Hầu Thư cười nói: “Huynh không cần phiền lòng, năm nay Vương gia đã nói không đem theo thị thiếp, cốt để toàn bộ tâm tư lo chiến sự. Dù sao Đông Văn quốc cũng không dễ đối phó, một trận chiến này lại đặc biệt quan hệ tới tương quan lực lượng hai nước. Vương gia đâu thể sơ suất được.” Nói xong đã thấy Hạ Hầu Lan đi trước rồi, hấn vội vàng đi theo. Còn lại Hạ Hầu Trung đứng tại chỗ mà mặt mày rạn rở, cuối cùng việc đại sự khiến hấn đau đầu mấy ngày nay cũng được giải quyết xong xuôi.

Tịch dương dần ngả về Tây, đoàn người thật dài rốt cuộc chỉ còn lại một mình Dịch Thủy. Nghe thấy tiếng tuyên đòi uể oải từ bên trong, hấn thoáng nghĩ ra lấy một ít cát bụi dưới đất rồi bôi lên khuôn mặt đầy mồ hôi của mình, lại cố làm ra vẻ ngạo mạn; xong xuôi mới bắt đầu tiến vào.

*thị tâm: hầu ngủ :">

3. Chương 3

CHƯƠNG BA

“Dịch Thủy?” Một nam nhân mặt trắng nhẵn nhụi ngẩng đầu nhìn Dịch Thủy, thanh âm lơ lơ vừa cao vừa nhỏ, khiến người ta dễ dàng nhận ra hắn là thái giám.

Dịch Thủy gật đầu, “Dạ.” một tiếng ra bộ đáp lời. Liền thấy thái giám kia chân mày cau lại, giọng the thé quát lên: “Người tưởng đây là đâu?! Mặt không rửa mà dám đến? Có muốn được tuyền hay không hả?!”

Trong lòng Dịch Thủy thầm nghĩ: không được tuyền mới là tốt. Ngoài miệng cũng không hề nhân nhượng, cao ngạo nói: “Ta trời sinh cái mặt chính là thế này, công công nếu thấy tuyền không được ta cũng đành chịu.” Một lời chưa nói xong, đã làm viên thái giám chủ tuyền giận run người, hét lên: “Đi ra! Đi ra! Tên nô lệ này là từ chỗ nào đưa đến?! Chỉ có cái dạng như thế cũng muốn làm tính nô, thật là mơ hồ quá lắm.” Mắt nhìn Dịch Thủy cứ thế tiêu sái bỏ đi không buồn quay đầu lại, cơn giận của đại thái giám không sao tiêu được. Vì cái việc tệ hại này, không tên nô lệ nào không cung kính tôn xưng hắn một tiếng ‘Đại nhân’, còn dám ngay trước mặt gọi hắn là công công, chỉ duy nhất có mình Dịch Thủy; khó trách hắn ức không chịu nổi.

Ánh trăng nhàn nhạt soi xuống con đường về nhà, Dịch Thủy im lặng ì ạch lê từng bước chân. Chẳng phải hắn vì phải đứng cả ngày mà mệt đến không đi được, chỉ là hắn thật không muốn thấy vẻ mặt thất vọng của cha mẹ và em gái quá sớm. Hắn biết bọn họ ngóng chờ ngày nay từ rất rất lâu rồi, hơn nữa vì dung mạo của hắn mà hôm nay nhìn hắn ra đi ai ai cũng ôm trong lòng kỳ vọng không gì sánh được. Có lẽ mọi người căn bản không hề nghĩ tới chuyện hắn lại rút tuyền, ước ao lớn lao vậy là tan tành hết; Dịch Thủy thật không đành lòng nhìn gương mặt hệt hắc chấn nân của bọn họ, thậm chí chỉ thoáng nghĩ thôi hắn đã thấy lòng khó chịu tựa như bị khoan dùi.

Vừa bị rút tuyền xong, hắn đã quyết tâm đến điểm mộ binh nô để báo danh; giờ chỉ còn yên tâm chờ thông báo được tuyền nữa thôi. Điểm này thì Dịch Thủy rất tự tin, thân thể hắn vốn cân đối cường tráng, thể lực tiềm ẩn lại kiên cường dẻo dai vô cùng; hắn tin tưởng quân gia nhất định sáng suốt nhận rõ hạng người nào mới là thích hợp ra trận nhất. Vấn đề bây giờ chính là làm sao đối mặt với cơn giận của cha mẹ. Dù hắn biết họ giận dữ cũng chỉ vì lo lắng cho hắn, không đành để hắn mạo hiểm thân mình... thế nhưng hề nghĩ hai lão nhân tuổi đã cao mà còn phải chịu xúc động đến thế, hắn liền không kiềm được sợ hãi.

Có điều đường dài mấy đi mãi cũng hết, mặc kệ hắn cố tình trì hoãn thế nào, rốt cuộc cửa nhà đã ở trước mắt. Từ bên trong gian nhà đơn sơ, tiếng ho khan truyền ra từng tràng, bệnh cũ của cha tới giờ vẫn chưa trị dứt được. Dịch Thủy thần người chôn chân ngoài cửa, đột nhiên hắn cảm thấy hối hận vô cùng, nếu mình không cứ thế tùy hứng, nếu mình chịu an mệnh trở thành một gã tính nô... biết đâu bệnh của phụ thân sẽ được chữa khỏi? Hy sinh tôn nghiêm của bản thân để đổi lấy hạnh phúc cho cả gia đình, còn không phải là trách nhiệm của một thân trưởng tử hay sao?

Thế nhưng ván đã đóng thuyền, đâu còn lần chình tuyền thứ hai cho hắn sửa chữa nữa. Nhắm mắt lại một chốc, hắn kiên quyết ngẩng đầu lên cứng cổ bước qua cánh cửa thô sơ.

Ánh nguyệt lung linh chiếu rọi bên song cửa, ngự hoa viên một vườn hoa cỏ mỹ lệ ngát hương. Cả không gian ngập tràn hương sắc đến động lòng người.

Khoan khoái ngồi trong tiểu đình, Hạ Hầu Lan nhàn nhã đưa lên môi một chén say lòng mỹ tửu, hai mắt mơ màng thưởng thức khung cảnh hoa viên rực rỡ nguyệt quang. Cung kính đứng bên cạnh hắn, Hạ Hầu Thư vẫn lặng yên chờ phân phó.

“Thư nhi, đêm nay... tân tuyển tính nô lệ thị tẩm được chứ?” Thờ ơ hỏi thiếp thân gia nhân, trong đầu Hạ Hầu Lan lại mơ hồ xuất hiện dáng vẻ lười biếng lại có phần như ngạo mạn của người nô.

“Dạ. Bẩm Vương gia, nô tài đã dặn Hoa cô nương tỉ mỉ tuyển lựa, cũng khéo nhắc nàng thật lưu tâm tìm... ha hã... hình dáng nô lệ kia nô tài nhớ kỹ lắm a.” Hạ Hầu Thư cười ám muội; xưa nay hần nếu không hiểu rõ tâm tư Vương gia, hỏi sao có thể bình yên bao năm ở tại vị trí tốt thế này.

Quả nhiên đã thấy Hạ Hầu Lan trên mặt hé ra ý cười hài lòng, rồi hần đứng dậy, nói: “Ta cũng mệt rồi, đem tàn tịch* ban cho bọn hạ nhân đi.” Nghe vậy Hạ Hầu Thư vội vã khoác thêm áo choàng cho hần rồi theo bước rời đi; còn lại đã sớm có bọn nha đầu chuẩn bị dọn dẹp.

Trở lại ‘An Dật cung’ – nơi chuyên dùng triệu kiến tính nô thị tẩm, quả nhiên đã thấy một thân người thon thả đang quỳ trước giường ngà. Nhớ tới vẻ mặt tựa như chẳng buồn lưu tâm bất cứ điều gì, bụng dưới Hạ Hầu Lan bỗng nhói lên một luồng nhiệt lưu, khát khao chinh phục trong lòng nháy mắt cuộn trào vô phương kìm nén. Hần sải chân bước đến, thấp giọng hỏi: “Người tên là gì? Ngẩng đầu lên cho Bản vương xem.”

“Bẩm Vương gia, nô tài là Tang Nam, may mắn được Vong Nguyệt cô nương ưu ái, đặc tuyển tới hầu hạ Vương gia.” Thanh âm trả lời mang theo vị đạo nhu mì hiếm có ở nam hài, thế nhưng lại gợi trong lòng Hạ Hầu Lan cảm giác khó chịu. Thực khó nghĩ được tiếng nói lồ lộ ý xu nịnh này có điểm nào liên hệ với gương mặt kiệt ngạo bất tuân đến mỹ lệ nô.

Hạ Hầu Lan cau mày nhìn thiếu niên dưới mắt, vừa vặn hần cũng ngẩng đầu lên. Khuôn mặt kiều mị diễm lệ chiếu vào trong mắt, chỉ có điều hần nhiên không phải gương mặt trong tâm trí mình. Trong khoảnh khắc bùng lên giận dữ, Hạ Hầu Lan phần nô quát lên:

“Hạ Hầu Thư! Người tới đây!!”

*tàn tịch: tiệc còn thừa

4. Chương 4

CHƯƠNG BỐN

Nô tài tội nghiệp còn đang đứng bên ngoài lén lén tính xem lần này ít nhiều được ban thưởng bao nhiêu; vừa nghe tiếng quát lập tức đoán ngay có chuyện rắc rối vội cuống quýt chạy vào. Chỉ thấy Vương gia bùng bùng giận dữ trừng mắt nhìn mình, một tay chỉ vào tính nô đang quỳ dưới đất, lớn tiếng hỏi:

“Đây là tên nô lệ ngươi nhớ rất kỹ hả?!”

Vừa cúi đầu nhìn, Hạ Hầu Thư cũng sửng sốt, hần cuống cuống phân bua: “Bẩm Vương gia, nô tài đã nói với Vong Nguyệt cô nương rồi mà... Không phải người này a, chắc cô nương nhớ lầm rồi. Để... nô tài tìm nàng tới đây.”

Hần nói xong là chực bước ra, vừa vặn nghe thấy từ ngoài cửa truyền tới một giọng ôn nhu: “Không phải tìm, ta tới rồi.”

Tiếp sau tiếng nói là một nữ tử dung mạo, khí chất thập phần bất tục* vén màn bước vào. Nhìn thấy Hạ Hầu Lan, nàng nâng vạt áo, cúi đầu nói: “Bẩm Vương gia, nô tỳ tìm trong đám tính nô tân tuyển nửa ngày cũng không có ai giống như lời A Thư tả cả. Còn Tang Nam này là người cực kỳ xuất sắc trong các tính nô, thế nên mới đưa hần tới đây. Nô tỳ cũng sợ Vương gia không vừa ý nên cố ý lại xem... Ai biết quả đúng thế này chứ. Vậy không biết nô lệ Vương gia muốn cuối cùng hình dáng thế nào? Xin tả kỹ lại lần nữa, nô tỳ sẽ quay về tìm lại được không?”

Hạ Hầu Lan hừ một tiếng, trả lời: “Khỏi cần nữa, lần này tính nô tân tuyển được bao nhiêu? Nếu không quá nhiều thì người tuyển tất cả lại đây cho Bản vương xem qua.”

Lời này của hắn vừa nói ra lập tức khiến cả Vong Nguyệt lẫn Hạ Hầu Thư cùng kinh hãi. Phải biết rằng Lạc Vương nhân cao vu đỉnh*, xưa nay tựu chưa có bất cứ ai hay chuyện tình gì khiến hắn động lòng.

Lại nói như Tuyết Duyên quốc này nhìn vào dù có Hoàng đế, nhưng bất quá cũng như bù nhìn, tính cách nhu nhược; quốc gia đại sự toàn bộ đều do Lạc Vương định đoạt. Mà hắn vẫn thậm chí ghét chuyện phiền nhiễu.

Vương gia như vậy hôm nay lại chịu vì một tên tính nô hưng sư động chúng*, thực sự không giống phong cách thường ngày của hắn. Nếu không phải sờ sờ trước mắt vẫn là một cỗ khí độ uy nghiêm, Vong Nguyệt và Hạ Hầu Thư nhất định hoài nghi chủ nhân hôm nay không khéo là kẻ khác giả trang.

“Còn gây ra đó!? Bản vương nói chưa rõ ràng sao?!” Nhận thấy Vương gia vẻ mặt không vui, hai người nô tài vốn rất hiểu tâm tư của hắn đã nhận rõ Lạc Vương lần này thực sự đối với nô lệ kia động tâm rồi. Họ đều vội vàng dạ đáp lời rồi lập tức ra ngoài truyền gọi những tân tính nô vừa được tuyển chọn.

Thoáng chốc, hơn mười người quy quy củ củ theo con đường ngoài đình viện đi tới. Kỳ thu tuyển tính nô nghiêm ngặt vô cùng, một năm hai lần tổ chức nhằm mùa xuân, thu. Mặc kệ mỗi kỳ không dưới hàng trăm, thậm chí hàng nghìn người tham dự; nhưng chân chính được tuyển chọn cũng không được bao nhiêu người. Mấy người này đột nhiên bị Lạc Vương tuyển gọi, mặc dù chẳng rõ nguyên nhân nhưng tự nhiên được thân cận chủ nhân khiến ai nấy đều mừng thầm không nói. Thầm nghĩ nếu vận khí tốt được điểm danh thì từ nay về sau có thể an nhàn rồi.

Lạc Vương ngồi trên ghế, nhân thần lạnh lùng chiếu tới hơn mười mỹ nhân đang xếp hàng yết kiến, đợi đến yên vị rồi mỗi người mới ngượng ngùng lần lượt ngẩng đầu. Công bằng mà nói, cả Tang Nam và những nô lệ này, mười mấy người tư sắc đều hơn hẳn khổ nô kia. Lại qua tay Vong Nguyệt tỉ mỉ huấn luyện, lúc này bọn họ biểu tình động tác, cả dáng vẻ tuy thực quy củ nhưng tựa như là nguyên thủy bản năng từ mỗi người đều toát ra vẻ dụ hoặc mê người.

Nhưng mắt hắn nhìn bọn họ lúc này chỉ cảm thấy một giàn biểu tình rập khuôn, vô vị. Hứng thú tiêu tán, cảm giác rung động ban nãy lúc này một chút cũng không còn. Trong lòng Hạ Hầu Lan càng thêm bức bối, hắn lạnh lùng vung tay ra hiệu cho Vong Nguyệt đem đám tính nô này lui ra. Lại nhấp một ngụm trà, hắn quay sang lạnh giọng hỏi Hạ Hầu Thư: “Lần này ai phụ trách tuyển tính nô? Truyền hắn tới đây.”

Ngay lập tức, Hoa thái giám phụ trách tuyển chọn bị đưa tới, vừa bước vào hắn đã cuống cuống dập đầu, miệng hô: “Bẩm Vương gia, nô tài thi mệnh* thật không hề có chút thiên vị, gian dối; nhất nhất đều là tận tâm tuyển lựa từng người... Cầu Vương gia minh xét!”

Hạ Hầu Lan lạnh lùng trừng mắt liếc Hạ Hầu Thư, đoán ngay Hoa thái giám hắn đã bị hắn đe dọa trước rồi. Hắn đành trầm giọng: “Người đứng lên đi. Hừ, một đám khổ nô như vậy, người có muốn thiên vị cũng được lợi lộc gì của bọn họ chứ? Bản vương chỉ hỏi người, ngày hôm đó lúc đang tuyển chọn, có một nô lệ chắc chắn đã được Thư nhi dẫn dò nhân dạng của hắn cho người... Người vì sao không tuyển hắn?”

Hoa thái giám khóc ròng trả lời: “Bẩm Vương gia, đích thực là có một người dáng vẻ giống như Thư đại gia miêu tả. Thế nhưng hắn thập phần ngạo mạn vô lễ, mặt mày đen dúa vô cùng, chẳng hề sạch sẽ như lời Thư đại gia. Người như vậy để hắn tới đây, chẳng bằng để Vương gia chặt đầu nô tài đi. Bởi như thế... mới đuổi hắn trở về.”

Hạ Hầu Lan thở dài, hắn thân là người sau màn nắm cả Tuyết Duyên quốc này; đất đai, nô lệ trong tay nhiều không kể xiết; thế nào lại phải nhất nhất truy hỏi như vậy? Lại nhớ đến dáng vẻ của Dịch Thủy ngày ấy, rõ ràng là một nô lệ kiệt ngạo bất tuân, có khi nào hắn cũng coi khinh việc đem thân hầu hạ người khác? Cũng có thể thể lắm... mà nghĩ đến đây, bất giác tâm tình lại một trận phiền muộn. Hắn đơn điệu phất phất tay, Hoa thái giám lập tức lui ra ngoài.

Hạ Hầu Thư dợm dợm tiến lại, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Hạ Hầu Lan miễn cưỡng nói: “Không cần nói, Bản vương tâm trạng không tốt... người đi xem các nơi tuyển binh nô thế nào. Nếu chuẩn bị tốt rồi thì chọn ngày tốt xuất chinh.”

Hạ Hầu Thư tận tâm trả lời: “Dạ, Vương gia. Nô tài nghe nhiều quan quân nói lại, khổ nô lần này ai ai cũng thập phần cảm kích tấm lòng nhân nghĩa của Vương gia. Chưa nói có thể hay không cởi bỏ được thân phận nô lệ, họ đối với ân đức của người đều...” – lời còn chưa nói hết, Hạ Hầu Lan đã phát tay ngăn lại, lệnh cho hắn lui ra ngoài.

Còn lại một mình hắn cũng chẳng muốn trở về tẩm cung, liền ngay tại giường ngủ mà uể oải nằm xuống. Ngực tự nhủ việc gì phải vì một tên nô lệ mà nhớ nhung? Bất quá cũng chỉ có chút tư sắc, cộng thêm dáng vẻ cao ngạo khác người mà thôi.

Chỉ là lòng nghĩ như thế, nhưng trong đầu riêng một gương mặt ấy... thủy chung không xóa đi được.

*bất tục: không tâm thường

*nhân cao vu đỉnh (nhân giới cao hơn đỉnh đầu): ý nói ánh mắt lợi hại, phân biệt được đúng sai; cũng có ý chỉ người kiêu ngạo, không coi ai ra gì (cái này đúng a~ :”D)

*hưng sư động chúng: phát động nhiều người làm việc.

*thi mệnh: thực hiện mệnh lệnh.

5. Chương 5

CHƯƠNG NĂM

Đại chiến cận kề, Tuyết Duyên quốc từ phố lớn tới ngõ hẻm, nơi nơi đều xôn xao những tin tức chiến tranh. Có điều dân chúng đối với chiến sự trước mắt tịnh không hoảng hốt, ngược lại trên mặt nhiều người đều là hưng phấn dâng tràn.

Sự này thực ra cũng không phải quái lạ, Tuyết Duyên quốc xưa nay sùng võ, dù tại nơi phồn hoa, nước mạnh dân giàu nhưng dân chúng vẫn tráng kiện, dũng mãnh, sùng bái anh hùng. Truyền thống này từ sau khi Lạc Vương cầm quyền, lại càng mạnh mẽ phát huy; hưởng hồ tại thời điểm này ai ai cũng biết vị Vương gia tựa như thiên thần trong lòng họ sẽ thân chinh ra trận. Trăm dân đều cho rằng trận này chiến thắng trong tầm tay, có khi còn thuận tiện thôn tính luôn một cường quốc, đến lúc đó người người đều ít nhiều hưởng lợi. Cứ như vậy trong các trà lâu, tửu quán, nơi đâu cũng dễ gặp Tuyết Duyên dân chúng cao hứng tột cùng ba hoa bàn chiến sự.

Lúc này trong hoàng cung, tại ‘Cần Mẫn điện’, Hoàng đế Hạ Hầu Duệ đang cùng Hạ Hầu Lan và Quốc sư Du Liễm thượng nghị quốc sự. Thẳng đến giữa trưa mới xong mọi việc, Hạ Hầu Duệ hướng Hạ Hầu Lan kéo kéo một góc áo, miệng nhỏ giọng nói: “Tiểu... tiểu thúc thúc, Trẫm sợ... Người... người nhất định phải trở về. Vạn nhất... vạn nhất thua trận, người phải lập tức trốn thoát về đây, Trẫm không bắt tội người... Cùng lắm thì chúng ta cầu hòa... Người nhất định phải trở về, đừng... bỏ lại Trẫm một mình...” Hắn ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Lan, trong mắt lộ ra sự sợ hãi lẫn mong mỏi.

Hạ Hầu Lan mỉm cười trả lời: “Hoàng thượng đừng quá lo lắng, thần nhất định khải hoàn trở về. Từ lần bại trận duy nhất xưa kia, thần đã phát thệ quyết không cho phép thất bại lần nữa. Đến giờ qua bao lần chinh chiến, thần vẫn tuyệt thực hiện đúng lời thề. Lần này cũng không ngoại lệ, Hoàng thượng chỉ cần ở tại đây chờ xem bản đồ Tuyết Duyên quốc lại mở rộng gấp đôi là được rồi. Người phải ghi nhớ, chúng ta thân là người Tuyết Duyên quốc, nhất quyết phải đem sự tồn vong của quốc gia và bản thân hòa như một. Tuyệt không được có trong đầu ý niệm cầu hòa nhu nhược.”

Hạ Hầu Duệ gật đầu, nói: “Trẫm... Trẫm biết rồi.” Hắn ta rõ ràng niên kỷ xấp xỉ Hạ Hầu Lan, nhưng ngữ khí thần tình chỉ như một hài tử luôn ỷ lại.

Du Liễm bấy giờ mới đứng lên, nói: “Hoàng thượng, cũng không còn sớm nữa, người nên nghỉ ngơi rồi. Ta và Lạc Vương xin cáo lui.” Ở Tuyết Duyên quốc Quốc sư được xưng tụng như sứ giả của thần linh, thân phận địa vị không gì sánh được. Bởi vậy mặc dù thay Hoàng gia làm việc, Quốc sư cũng không cần hưởng Hoàng đế xưng Thần. Hạ Hầu Huệ dường như còn có điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại không lên tiếng; cứ như vậy nhìn theo hai người kia ly khai, vẻ lo lắng trong mắt hắn vẫn không sao biến đi được.

Trở lại trên đường, Du Liễm cười khỏ nhìn Hạ Hầu Lan: “Khẩu khí mới thật cường đại a. Còn nói muốn thôn tính Đông Văn? Đông Văn quốc nếu để đối phó như vậy, chẳng lẽ còn dám tới khiêu khích chúng ta sao?”

Hạ Hầu Lan cười trả lời: “Đông Văn quốc cả gan khơi mào chiến tranh, ta quyết không dung thứ. Quân ta xuất trận vang danh, có muốn thôn tính bọn chúng cũng không phải quá tưởng. Một năm chưa được thì hai năm, hai năm không xong thì ba năm. Hừ, ta không tin bằng vào Hạ Hầu Lan ta, ba năm vẫn không thể đánh tan Đông Văn. Như vậy ta đây còn mặt mũi nào ngồi trên Lạc Vương bảo tọa nữa.”

Du Liễm thở dài, cười cười: “Người thực cuồng vọng, bất quá không cuồng vọng cũng không còn là Hạ Hầu Lan. Lần này xuất chinh hẳn thời gian không ngắn, nhưng người ghi nhớ: bằng mọi cách tốc chiến tốc thắng. Hoàng thượng như thế nào trong lòng người hiểu rõ nhất, nói hẳn nhân từ nhưng cũng như nhu nhược, hoàn toàn không phải loại người làm được đại sự. Huống hồ hắn tự bế* quá sâu, chỉ tín nhiệm ta và người, vạn sự đều cần hai ta làm chủ. Thế nhưng xung quanh hắn nhan nhản những kẻ bụng dạ khó lường, đời nào chịu bỏ qua thời cơ này để rồi ren. Vì thế trong lòng người tự biết, dù đi ngàn vạn dặm cũng phải sớm đi sớm về. Vận mệnh Tuyết Duyên quốc này, chính là trông cậy vào người thôi.”

Nói đến đây Du Liễm lấy từ trong ngực một hộp gấm tinh xảo, tiếp lời: “Đêm qua ta xem thiên tượng, lại dùng cả các loại phương pháp chiêm bốc*, thế nhưng dường như tâm thần lo lắng khiến quẻ tượng rối loạn; tính thế nào cũng không ra kết quả trận chiến này. đành để người tự mình bảo trọng. Còn đây là Định Hồn châu, ta trải qua thiên tân vạn khổ* mới luyện thành; thế gian chỉ có hai hạt. Người chết trong vòng một ngày, thi thể chưa rửa nát, đem hạt này đặt trong miệng có thể giữ hồn phách tụ lại không tiêu tán. Lúc đó đưa tới chỗ ta, chắc chắn có thể khiến người khởi tử hồi sinh. Trên chiến trường phòng người gặp phải thời khắc sinh tử, nhớ kỹ lấy phương thuốc bảo mệnh này.

Hảo bằng hữu, chuyện ta làm được cho người chỉ có thể thôi. Ngày mai ta bế quan một ngày một đêm cầu phúc cho Tuyết Duyên quốc, không thể đưa tiễn người. đành nhân lúc này chúc người đánh đâu thắng đó, khả hoàn trở về.”

Hạ Hầu Lan nhận lấy hộp gấm, mở ra chỉ thấy bên trong có một hạt châu ngũ sắc. Trong lòng hắn thật cảm kích, vỗ vai bạn tốt, nói: “Yên tâm. Hạ Hầu Lan ta là hạng người nào chứ? Ngày ta hồi triều, nhất định đem Định Hồn châu này trả cho người. Chính là trong lúc ta xuất chinh, Hoàng thượng và việc triều chính đành giao phó cả cho người. Nhất định phải cẩn trọng, đừng để những kẻ hữu tâm thừa cơ lợi dụng.”

Du Liễm cười, nói: “Chuyện đó là đương nhiên, người quá lo rồi.”

Hai người như thế đều là tính cách hào sảng, lời trân trọng nói xong cũng không cố dây dưa nữa, liền chia tay mỗi người một hướng rồi đi.

Trời đêm một mảnh trăng ngời sáng, dưới một mái nhà đơn sơ trong xóm khổ nô, Dịch Thủy lặng lẽ sắp xếp túi hành lý ít ỏi của mình. Ngồi ở một bên người hắn, là cha đang rít từng hơi thứ thổ yên* rở tiền, mùi khói nồng đặc lắng lắng ngập cả gian nhà; còn bên kia là mẹ và em gái hắn trên má lệ dài. Đôi lần họ ngẩng lên nhìn hắn, nước mắt lại thêm một trận tuôn rơi; thế nhưng thủy chung một lời cũng không nói.

Thật lâu sau, cha của Dịch Thủy mới cất lời: “Bà nó à, bà sửa soạn giúp nó một chút đi. Đây là con đường con nó tự lựa chọn, cho dù thế nào... Ai~, cho dù sau này kết quả thế nào... chỉ có để nó tự gánh chịu thôi.”

Ông nói xong quay lại đối mặt với Dịch Thủy, chăm chú nhìn hắn rồi bỗng nghiêm khắc nói: “Nhớ cho kỹ, cha không cầu người kiến công lập nghiệp, cả thân phận nô lệ có được cưỡi bò hay không cũng không quan trọng. Quan trọng nhất là người phải sống trở về. Nhất định phải sống trở về! Bằng không cha và mẹ coi như không có một đứa con bất hiếu như người.”

Lại quay qua vợ và con gái, ông nói tiếp: “Được rồi, tất cả đi ngủ đi. Ngày mai để cho nó đi, không ai được tiền.”

Lời nói xong đầu ông lại gục xuống tựa như ngủ rồi, đến cả ống tẩu vẫn quý hơn tính mạng cũng không buồn dụi lửa.

Dịch Thủy cả đêm trần trọc, tự không hiểu được trong lòng đang là cảm xúc gì. Xúc động, xót xa, kỳ vọng... thật là trăm mối tơ vò. Thẳng cho tới khi nghe được tiếng gà gáy đầu tiên, hần lập tức bật dậy. Trời còn chưa sáng, Dịch Thủy lặng lẽ lấy trong nồi một củ khoai lang và một nắm cơm thối khang, ăn xong rồi sắc trời mới hơi hơi hửng.

Hần trầm mặc quay nhìn người nhà nằm dưới đất, tựa hồ còn đang ngủ. Cuối cùng cắn răng xoay đầu, mở cửa đi ra ngoài.

Ánh mắt kiên định nhìn đất trời phía trước, hần hiểu rằng tuy tiền đồ còn mờ mịt, nhưng sau lưng vẫn còn cả gia đình, tuy không ai nói ra lời nhưng ánh mắt ân cần vẫn hướng về hần mà chăm lo. Cắn chặt môi một lần nữa, Dịch Thủy kìm nén khao khát quay đầu lại, không còn do dự tiến vào số phận hoàn toàn mới của chính mình.

*tự bẻ: tự đóng kín tâm tư (ò_ó này là tố tự chế nghĩa thôi.)

*chiêm bốc: bói toán.

*thiên tân vạn khổ: trăm ngàn cay đắng.

*thổ yên: một loại thuốc lá để hút của người Trung Quốc trước kia (có lẽ gần giống ‘thuốc lào’ của mình ^^).

6. Chương 6

CHƯƠNG SÁU

Thanh Hải trường vân ám Tuyết Sơn,

Cô thành diêu vọng Ngọc Môn Quan,

Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp,

Bất phá Lâu Lan chung bất hoàn. ***

Lạc Vương cao ngạo đứng trên chiến xa, lạnh lùng nhìn chiến trường thảm liệt trước mắt, trong lòng không khỏi thỏa mãn nghĩ quân địch ban đầu hung hãn ngoan cường cuối cùng giờ đang từng hồi tháo chạy trước khí thế tiến công hùng dũng của quân ta.

Từ xa xa phía trước, một dáng người dường như quen quen chợt khiến hần chú ý. Hần vô thức đưa tay lên cầm, đây vốn là thói quen mỗi lần hần bắt đầu tập trung suy nghĩ về vấn đề nào đó. Ừm... thật ra là từng gặp ở đâu nhỉ?

Thắng bại coi như đã rõ, thế nên Hạ Hầu Lan chẳng kiêng nể gì, thản nhiên đứng giữa chiến trường suy tính về một việc xem chừng chẳng đâu vào đâu.

“Lâu tướng quân, binh sĩ mặc bạch y đằng kia, người đầy huyết tích* mà vẫn đang dẫn đầu xông lên ấy... người biết hần không? Tên hần là gì?” Hạ Hầu Lan chỉ về phía trước, đại phó tướng của mình nhìn thật kỹ, mất một lúc khá lâu sau Lâu Vũ mới nhận ra, hần cười cười nói: “A! Vương gia là hỏi hần sao? Hần tên Dịch Thủy, thân thủ mẫn tiệp*, giết địch dừng mãnh. Từ khi khai chiến tới nay, hần cũng lập không ít

chiến công lớn nhỏ, hiềm cái lại là nô lệ... dù lập đại công nhiều nữa cũng không thể phong quan tiến tước. Ai da... nhưng Vương gia này, tới ngày đại quân khải hoàn, luận công ban thưởng, chắc chắn thân phận nô lệ của hần phải được cởi bỏ rồi.”

“Nô lệ?!” Hai tiếng này trong thoáng chốc tựa như gậy rung sợi dây đàn đã chôn sâu tận đáy lòng. Hạ Hầu Lan thình lình nhận ra, dáng người tựa hồ như từng quen biết kia... chính là ‘tính nô’ hai năm trước mình từng khổ tâm tìm kiếm. Cũng khó trách đã quên, ngày đó dù ấn tượng đích thực sâu sắc, nhưng dấu sao cũng đã hai năm.

Qua hai năm ròng, vẫn có thể khiến Lạc Vương địa vị vọt vọt, một ngày lo nghĩ trăm công ngàn việc, chỉ vừa nhìn thấy đã cảm thấy như từng quen biết... đối với một người nô lệ mà nói, có thể coi là kỳ tích rồi.

Bao nhiêu băn khoăn trong lòng hần giờ hoàn toàn được giải đáp; vì sao nô lệ Dịch Thủy kia lại khiến Hoa thái giám một mực cho rằng ngộ nghịch, bất kham? Cứ xem cảnh tượng trước mắt, hồi đó có lẽ toàn do hần cố ý, cốt để được ra chiến trường, dựa vào thực lực của mình tự thoát khỏi thân phận nô lệ. Kinh ngạc chứng kiến một người khổ nô lại có được dũng khí như vậy, còn thêm kiên quyết không chịu khuất nhục đem thân hầu hạ người khác... Sau hai năm trời, lần thứ hai ánh mắt Hạ Hầu Lan lại chăm chú hướng vào thân người thoăn thoắt nhanh nhẹn của Dịch Thủy.

“Thoát khỏi thân phận nô lệ sao?” Hần khẽ lẩm bẩm, trên môi lộ ra một ánh cười tàn khốc: “Ai ai~ thế gian mọi sự thường không chiều lòng người đâu a... Được, Dịch Thủy sao? Bản vương nhớ kỹ người rồi.”

“Lâu Vũ, giống chuông thu quân! Đông Văn lần này bị chúng ta đánh cho vỡ lá gan rồi, còn dám làm gì nữa!” Hạ Hầu Lan nhanh nhẹn nhảy xuống chiến xa, thấy vậy Hạ Hầu Thư vội dắt chiến mã yêu quý “Tuyệt Trần” của hần tới. Hạ Hầu Lan lên ngựa, đặc ý nghe tiếng chiêng trống khua động rầm trời. Chờ ba quân tập hợp, hần ngồi trên ngựa vùng tay hô lớn:

“Các huynh đệ, chúng ta vất vả hai năm cuối cùng đã áp sát tới kinh thành Đông Văn rồi! Mỗi người các người, kể cả những huynh đệ đã anh dũng hy sinh, đều là Tuyệt Duyên đại anh hùng, xứng đáng được quốc dân vô cùng yêu kính. Bản vương tin tưởng, thiên thần trên cao sẽ bảo hộ chúng ta đạt tới chiến thắng cuối cùng! Giờ ta tuyên bố, toàn quân hạ trại ba ngày tại đây nghỉ ngơi dưỡng sức. Ba ngày sau tổng tấn công kinh thành Đông Văn, một hồi trống áp đảo Hoàng cung, kiên quyết trừng trị Đông Văn quân chủ ngu xuẩn dám cả gan khiêu khích Tuyệt Duyên đại quốc! Bắt về từ hậu cung của bọn chúng vô số nô lệ, khải hoàn hồi triều; vinh quang nhận được sự tung hô chúc mừng của cả Hoàng đế bệ hạ lẫn bách tính Tuyệt Duyên. Các người thấy thế nào?!”

“Hảo!!!” Tiếng hô ầm ầm vang lên chấn động một vùng. Hạ Hầu Lan hài lòng nhìn ba quân sĩ khí bừng bừng, nếu không phải vì vừa xong chiến dịch liên miên, sức người đều mệt mỏi thì công chiếm Hoàng cung lúc này chính là thời cơ tối thích hợp. Bất quá chuyện nhỏ không nên nhin được tất hồng mưu lớn. Hạ Hầu Lan dám chắc ba ngày nữa vẫn có thể lại khuấy động ý chí ngất trời của quân sĩ như hôm nay.

Quân doanh đêm khuya hoàn toàn yên tĩnh, Hạ Hầu Lan lẳng lặng ở trong trướng, ngả người trên sạp gấm, chăm chú nhìn ngọn nến rung rung lập lờ. Hạ Hầu Thư vẫn đứng hầu bên cạnh, đang cẩn thận rót một bình trà, hương thơm nhàn nhạt tỏa ra khắp trướng. Chợt nghe Hạ Hầu Lan hỏi: “Thư nhi, chúng ta chinh chiến cũng hai năm bốn tháng rồi, hình như từ đó tới giờ người không có đi tìm quân kỹ*, Bản vương không nhầm chứ?”

Hạ Hầu Thư cười cười trả lời: “Vương gia thực là quan sát tỉ mỉ, cả chuyện nhỏ ấy cũng để ý... nô tài là thế nào chứ? Có thể được thấy Vương gia bách chiến sa trường, bày mưu nghĩ kế là đủ vui vẻ rồi.”

Hạ Hầu Lan bật cười: “Hảo! Không hổ là nhân tài chính tay ta huấn luyện. Người yên tâm, ba ngày nữa công chiếm được Hoàng cung, Bản vương cho người lựa chọn mười phi tần cung nữ xinh đẹp nhất làm nô lệ của mình, được không?”

Hạ Hầu Thư trong lòng mừng rơn, nhưng vẫn cung kính trả lời: “Tạ ơn Vương gia yêu quý, thế nhưng nô tài đâu dám lựa chọn trước Vương gia chứ?” Hần vừa nói vừa dâng lên một ly trà.

Hạ Hầu Lan nhận trà, khẽ cười: “Không sai, hơn hai năm vất vả cuối cùng cũng đến hồi thành tựu rồi, cũng nên hảo hảo thả lỏng hưởng thụ một chút. Bất quá Bản vương đã nói cho người lựa chọn đầu tiên cũng không phải lời suông. Hừm, ưu ái người một chút cũng không sao, chuyện khác trong lòng ta đã có chủ ý

rồi. Đến lúc đó người cứ thoải mái lựa cho vừa ý, quân sĩ cũng vất vả nhiều rồi... để bọn họ hưởng thụ một chút, Bản vương há lại tranh giành với các người.”

Nói đến đó lại chợt trầm ngâm: “Bất quá đến lúc đó phải giáo huấn quân kỹ *cho tốt, đừng để gây ra những hành vi không bằng cầm thú, nhục mạ quốc thể.”

***Tòng quân hành (bài thứ tư) – tác giả Vương Xương Linh (thơ Đường).

Đây là một bài thơ thể hiện lý tưởng hào hùng của những tướng sĩ chiến đấu nơi biên cương. Hai câu đầu miêu tả nỗi sầu khổ tưởng niệm quê hương, gia đình. Hai câu sau lại trực tiếp trữ tình:

“Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp” khái quát cảnh chiến tranh gian khổ nơi biên cương, một bên quân địch cường hãn lại thêm thời gian chiến tranh trường kỳ mệt mỏi.

“Bất phá Lâu Lan chung bất hoàn” lại là lời tuyên thệ hùng hồn của các tướng sĩ, không toàn thắng quyết không thu binh trở về.

Dịch thơ:

-Tòng quân hành-

Biển xanh, núi tuyết ẩn mây ngàn,

Thành côi xa ngắm ải Ngọc Quan.

Bắc phạt, bụi vàng xuyên áo giáp,

Chưa diệt Lâu Lan, chẳng về làng.

(bản dịch của PhụngHà)

*huyết tích: vết máu.

*mẫn tiệp: linh hoạt, nhanh nhẹn.

*quân kỹ: những người đi theo quân đội chuyên phục vụ mua vui cho binh lính (mua vui này chắc là ‘vui’ đủ mọi nghĩa a :”>)

*quân kỹ: luật lệ trong quân đội.

7. Chương 7

CHƯƠNG BẢY

Cuối cùng cũng đợi được tới ngày này; đứng trong Hoàng cung nguy nga của Đông Vãn quốc mà tâm trạng Dịch Thủy chưa bao giờ kích động đến thế. Rõ ràng hai năm lẻ bốn tháng, cuối cùng đã đánh tới đây, tựa như đã hoàn thành sứ mệnh của một chiến sĩ. Chiến trường khốc liệt, máu thịt vương vãi nơi nơi, đồng bạn bao người ngã xuống ngay trước mắt... vô biên ác mộng.. rớt cuộc... đều tại thời khắc này mà kết thúc rồi.

Từ nay về sau sẽ không còn chém giết, không còn bị thương. Và chính hắn, cũng sẽ thoát khỏi cuộc đời ảm đạm tăm tối của một khổ nô. Dịch Thủy hoàn toàn tin chắc rằng những biểu hiện xuất sắc trên chiến trường nhất định sẽ giúp hắn đoạn tuyệt thân phận nô lệ.

Ừm, Vương gia nói chính đồn xong Hoàng cung Đông Vãn, tiêu trừ hậu họa; tuyển một thủ thành tướng quân và tạm thời xử lý xong thần tử Đông Vãn sẽ thu quân hồi triều. Tối đa cũng chỉ mất một tháng. Trong đầu Dịch Thủy hiện ra tiếng ho khan kịch liệt của cha, gương mặt hiền hậu nhưng luôn mệt mỏi và e dè của

mẹ, đôi mắt yếu đuối còn đượm vẻ thơ ngây của muội muội... Tất cả cuối cùng cũng sẽ kết thúc, từ nay về sau bọn họ sẽ không còn phải tiếp tục chịu đựng những ngày đen tối của cuộc đời khổ nô nữa. Đứa con mà cha mẹ ký thác toàn bộ hy vọng cuối cùng đã không phụ lòng họ.

Quan trọng nhất, con trai họ đã dùng chính hành động của mình chứng minh được: cho dù không mang thân mình ra hầu hạ đám chủ nhân phì nộn háo sắc, hẳn vẫn có thể dựa vào chính sức mình gây dựng nên tiền đồ sáng sủa tốt đẹp. Nghĩ tới đó Dịch Thủy thực không nhịn được đắc ý, bật cười thành tiếng.

“Này, Dịch Thủy! Người cười cái gì vậy? Ngu ngốc, còn không xem cái gì có giá chút mà nhặt nhanh đi. Dù chỉ một hạt châu hay gì gì cũng được, đồ trong Hoàng cung nhất định đều là thượng phẩm đó. Mang về Tuyết Duyên bán cũng được ít tiền qua ngày a.” Minh Lượng (cũng là khổ nô) mạnh tay vỗ vai Dịch Thủy: “Người cho là hết làm nô lệ là có thể cơm no áo ấm hả? Đừng có ngây thơ thế, dân thường cũng phải kiếm ăn chứ, bất quá địa vị cao hơn nô lệ một bậc thôi.”

Binh nô tên Cao Sơn nghe thấy liền sấn tới, hậm hực lẩm bẩm: “Mộng hảo đi, Minh Lượng. Vương gia đã có lệnh cấm phá hoại Hoàng cung, cũng không cho phép cướp bóc gì cả. Ai da~ binh sĩ chính thức còn có thể tìm cung nữ, nô lệ hưởng thụ chút ít; đến phiên chúng ta thực là không còn cái quái gì cả. Thật oán quá đi!”

Dịch Thủy điềm đạm mỉm cười nói: “Oán gì nào? Mấy thứ ấy ta cũng chẳng ham, hiện giờ ta chỉ mong Vương gia sớm xong việc, để chúng ta có thể khai hoàn hồi triều. Ta được gặp lại người nhà, hy vọng có thể cùng bọn họ cởi bỏ thân phận nô lệ. Được sống như người thường, tự nỗ lực cho gia đình mình được cơm no áo ấm, ngoài những điều đó, ta cũng không cầu gì hơn.”

Cao Sơn trợn mắt nhìn hắn, tựa như đang nhìn quái vật, kinh ngạc kêu lên: “Dịch Thủy?! Người nói cái gì cơ? Người tông quân, liều mạng xông pha giết địch trên chiến trường, không lẽ chỉ vì thế thôi ư?!”

Dịch Thủy nghiêm túc gật đầu: “Không sai, chính chỉ có thế. Ta không cần vàng bạc châu báu, càng không muốn nô lệ cho mình; tự chúng ta đã là nô lệ, lẽ nào còn không thấu hiểu sự bi thảm của phận nô dịch hay sao? Ta còn muốn gây dựng sự nghiệp sau này, nên trở thành thường dân rồi đầu tiên ta sẽ học chữ, đọc sách, sau đó lo làm ăn... Ha ha, ta muốn tự mình tậu được nhà cao, ruộng tốt; tự cấp mình ăn ngon mặc đẹp.”

Lời của hắn lần nữa khiến cho hai bằng hữu phá lên cười nhạo, một nô lệ mà nghĩ đòi đọc sách, rồi lại làm ăn buôn bán... thật là ý tưởng quái dị quá mức rồi.

“Dịch Thủy a, kỳ thực bộ dạng người xinh đẹp thế này, hai năm liền sinh hoạt như binh lính mà da dẻ vẫn trong suốt không hề cháy nắng, nếu đi làm tính nô nhất định sẽ...” Cao Sơn còn chưa nói xong đã bị tiếng ho của Minh Lượng ngắt ngang, mới thấy trong một thoáng đôi mắt Dịch Thủy vụt trầm lạnh. Hắn lập tức nhận ra mình vừa lỡ lời, vội cười rộ lên lấp liếm:

“Phải rồi, các người biết Vương gia rốt cuộc trông ra làm sao không? Ta hận nhất chính là đánh nhau lâu như vậy, thế mà cả chủ soái là Lạc Vương điện hạ tiếng tăm lừng lẫy cũng không có thấy qua.”

Vấn đề nhạy cảm vừa xong coi như đã được cho qua.

“Cao Sơn, xem người nói kia, chứ ai được thấy Vương gia nào? Người thân phận cao quý như thế mà để chúng ta được chiêm ngưỡng chắc? Mỗi lần tập hợp chúng ta đều bị chen đẩy tận sau chót, mẹ nó, chỉ thấy mỗi cái gáy bọn lính trước mặt, làm sao nhìn được tư thế oai hùng của Vương gia a~?” Minh Lượng cũng buông lời than thở.

Dịch Thủy chỉ cười cười: “Ta lại chẳng muốn gặp hắn gì cả. Chủ nhân không phải như nhau cả sao? Phì nộn háo sắc; tuy nghe nói Lạc Vương khiêu dũng thiện chiến, ta nghĩ cũng chỉ là giỏi mưu trí thôi. Bằng không sao không thấy hắn xuất chiến* bao giờ chứ?”

Minh Lượng và Cao Sơn lập tức giận dữ la lên: “Gì hả?! Giết gà sao cần dao mổ trâu? Bọn bại hoại này mà đáng để Vương gia của chúng ta xuất chiến sao?”

Dịch Thủy nhìn biểu hiện vạn phần kính ngưỡng của hai người họ, ngập ngừng há miệng, rốt cuộc bao lời định nói lại nuốt vào trong bụng.

“Dịch... Dịch Thủy...!!” Đột nhiên một tiếng kinh hô truyền đến, ba người vội quay lại và thấy Tiểu Nghê – một người bạn nữa của họ lao đảo chạy tới. Hắn túm cánh tay Dịch Thủy, nói không ra hơi: “Dịch Thủy, Vương gia đòi triệu kiến ngươi... Hạ Hầu quan lớn... quan lớn đang chờ ngươi ngay ngoài kia kìa.”

Ba người kinh ngạc tốt độ, quay nhìn nhau; Dịch Thủy chỉ vào mũi mình, vẫn không thể tin được mà hỏi lại: “Tiểu Nghê, ngươi nói... nói cái gì? Vương gia đòi triệu kiến ta... ngươi... ngươi có hồ đồ chưa? Vương gia sao lại triệu kiến một nô lệ như ta được?”

Tuy rằng căn bản không tin lời Tiểu Nghê, thế nhưng không hiểu vì sao trong lòng Dịch Thủy tự nhiên man mác hiện ra một dự cảm chẳng lành.

*xuất chiến: đích thân đánh trận.

8. Chương 8

CHƯƠNG TÁM

“Tiểu Nghê, ngươi.. ngươi có lộn không? Vương gia người... người biết Dịch Thủy là ai sao?” Cao Sơn sấn tới dồn dập hỏi: “Ngươi đừng quên chúng ta là nô lệ đó, so với binh lính thường còn kém một bậc, Vương gia cao quý sao có thể triệu kiến một nô lệ chứ?!”

Tiểu Nghê vẫn còn thở hồng hộc, mãi một lúc mới lấy hơi lại như thường, vội vàng la lên: “Lộn hay không ta không biết, nhưng Hạ Hầu quan lớn đích thị là thiếp thân gia nhân của Vương gia kia kìa. Ngài ấy đích thân đến tuyên gọi đúng tên Dịch Thủy a, người nhanh nhanh ra đi, dù có nhầm lẫn cũng không phải lỗi của chúng ta, có hại gì đâu?”

Minh Lượng cũng gật đầu nói: “Tiểu Nghê nói phải, Dịch Thủy à, trước hết ngươi cứ ra đi. Biết đâu chính nhờ người giết địch dũng mãnh, chiến đấu quá xuất sắc nên được thượng cấp đề bạt với Vương gia, mới khiến Vương gia để ý. Ày, nếu đúng như thế thì vận khí của ngươi tới rồi đó; có cơ hội đừng có quên huynh đệ chúng ta khổ cực ở đây à nha...” Hắn vừa nói vừa thúc Dịch Thủy đi ra.

Hạ Hầu Thư đương khoanh tay đứng chờ ở ngoài, thấy bọn họ, hắn không khỏi cau mày nói: “Sao lâu thế hả?” Nói xong lại chăm chú quan sát Dịch Thủy, hai năm qua dáng dấp Dịch Thủy ra sao hắn đã sớm không còn ấn tượng; hôm nay gặp lại quyết phải tỉ mỉ đánh giá một phen. Cuối cùng thầm gật đầu tự nhủ: “Quả là một mỹ nhân ương ngạnh, ngày ngày phơi nắng gió, vào sinh ra tử liên miên, vậy mà vẻ mỹ lệ một chút cũng không suy suyển. Không trách Vương gia lại lần nữa động lòng, coi như phúc khí của hắn thật quá tốt a.”

Lại thấy Cao Sơn và Minh Lượng miệng đang hôn hử ba hoa gì đó, hắn cũng không để ý, phất tay nói: “Nhanh theo ta yết kiến Vương gia, không khéo giờ người chờ lâu đã nổi nóng rồi.”

Lòng Dịch Thủy lại càng không yên, bất đắc dĩ không biết làm sao đành đi theo Hạ Hầu Thư tới doanh trướng của Lạc Vương Hạ Hầu Lan. Ba người bạn đằng sau đều hướng về bóng lưng hắn với ánh mắt vô cùng hâm mộ.

Được nửa đường, Dịch Thủy nghĩ tới nghĩ lui, nhịn không được liền dè dặt hỏi Hạ Hầu Thư: “Đại nhân, chẳng hay Vương gia cho gọi ta có chuyện gì thế? Dù sao ta cũng chỉ là một nô lệ hèn mọn a, thật không hiểu vì sao thân phận thấp kém thế này lại được Vương gia cao quý chú ý vậy?”

Hạ Hầu Thư cười cười nói: “Cái này thì...” Hắn cố tình dài giọng, nghe lại càng mờ ám: “Chúng ta cũng chỉ là nô tài thôi, sao dám hỏi chuyện của chủ tử a. Dù sao người cũng cứ yên tâm mà vào, xem sắc mặt Vương gia, hắn là có chuyện tốt đang chờ ngươi đó.”

Dịch Thủy trong lòng nhất thời kinh hãi, bước chân bắt giác ngừng lại; Hạ Hầu Thư quay lại nhìn hắn kêu lên: “Sao nữa!? Sung sướng tới mất hồn rồi sao? Nhanh chân lên, lát nữa trước mặt Vương gia cũng đừng có làm ra bộ dạng ngớ ngẩn ngốc nghếch đó.” Nói xong liền kêu người tới kéo hắn đi.

Dịch Thủy nghe được câu vừa rồi tựa như được gợi ý, trong lòng bắt đầu có chút tính toán, lúc này hắn mới chịu nhắc chân bước tiếp; chỉ một chốc đã tới ngay trước doanh trướng của Hạ Hầu Lan. Hạ Hầu Thư dẫn hắn tiến vào, Dịch Thủy vội cúi đầu, hành lễ yết kiến; lúc hắn quỳ sụp như thế chỉ nghe tiếng Hạ Hầu Thư cười nói: “Vương gia, người ngài muốn nô tài đã đưa đến rồi.”

Hạ Hầu Lan gật đầu, ánh mắt sớm đã chăm chăm không rời Dịch Thủy, chỉ thấy một thân người thon gầy ngay ngắn quỳ bên dưới, cái đầu hơi cúi, búi tóc dài buộc gọn gàng bằng một sợi dây vải thô tối màu, thể nhưng một vài lọn tóc buông bĩnh như thể nhất quyết không chịu bó buộc, buông tán theo gò má thả xuống trước ngực. Phảng phất như muốn để người khác biết chủ nhân của chúng đích thực là một con báo tuần mỵ mà kiệt ngạo bất tuân đến mức nào.

Hạ Hầu Thư nhận ra ánh mắt chủ tử lộ ra một tia si mê, lập tức hiểu được ẩn ý, khẽ cười bẩm: “Vương gia, nô tài xin lui trước.” Nói xong cũng không đợi Hạ Hầu Lan cho phép, lập tức lui ra. Nhìn bộ dạng chủ tử hiện tại thần trí toàn bộ đều đặt trên người Dịch Thủy, còn chỗ nào để ý đến ai nữa, chính mình thức thời một chút mới phải.

Còn lại bên trong trướng, Dịch Thủy vẫn sốt ruột chờ Hạ Hầu Lan mở miệng, trong lòng hắn càng bất an hơn. Hắn không hề giống đám bạn bè, đều mù quáng sùng bái Lạc Vương; bản thân hắn một chút xíu cũng không muốn phải thấy những chủ nhân mà trong lòng hắn luôn một mực cho là ‘phì nộn háo sắc’. Đánh rằng Hạ Hầu Lan là một chủ soái xuất sắc, thể nhưng vốn không cam lòng với thân phận nô dịch, lại thêm tuyệt đối tin tưởng ‘Vương hầu tương trợ, Trữ hữu chung hờ’ khiến Dịch Thủy thầm nghĩ: đổi lại là hắn cũng có thể ưu tú không khác gì vị chủ nhân kia.

“Tên là Dịch Thủy phải không?” Từ trên đầu truyền tới một giọng nói rất êm tai, tuy rằng ôn nhu nhưng lại nghe ra bên trong ẩn chứa vô vàn uy nghiêm, Dịch Thủy nhất thời ngẩn người. Như là... như chẳng giống giọng nói của một tên bệnh hoạn háo sắc, nghe còn trẻ vậy mà thật danh thếp. Kỳ quái a, bộ không phải hắn sớm đã bị mỹ sắc đục khoét mòn mỏi thân xác sao? Thanh âm cũng phải tựa tựa vậy mà phù phiếm một chút mới đúng a.

Trong lòng Dịch Thủy tự nhiên rất hiếu kỳ, nhịn không nổi hắn liền ngẩng đầu lên... sừng sững trước mắt hắn là một vẻ oai phong, tuấn dật phi phàm; một li cũng không giống với hình tượng ‘phì nộn háo sắc’ trong lòng, thật không khỏi khiến Dịch Thủy ngẩn người tại chỗ.

Hạ Hầu Lan nhìn chăm chăm vào thiếu niên nô lệ xinh đẹp bên dưới, không để lọt một mảy may phản ứng nào trên mặt Dịch Thủy. Xem bao nhiêu biểu cảm kinh ngạc, khó hiểu, lại cả giận dữ liên tục biến đổi, khiến gương mặt mỹ lệ tự nhiên khả ái bội phần, trong lòng Hạ Hầu Lan dường như có vô số luồng khí ấm áp dâng trào, hắn ho một tiếng, chậm rãi nói: “Dịch Thủy to gan, Bản vương đã cho phép người ngẩng đầu sao?”

9. Chương 9

CHƯƠNG CHÍNH

Dịch Thủy cả kinh, vội vàng cúi đầu; trời sinh hắn tính khí quật cường, quỳ củ phép tắc lại càng không bao giờ học qua. Thành ra lúc này chẳng biết phải trả lời câu hỏi của Hạ Hầu Lan thế nào, cứ mãi ấp a ấp úng, một chữ cũng nói không nên.

Hạ Hầu Lan không kìm được lén lén cười. Thanh âm của Dịch Thủy chẳng giống chút nào với những giọng nhu mì* uyển chuyển tựa tựa nhau của nam nữ tính nô trong Vương phủ, nhưng lại thanh thanh trong trẻo

vừa vô cùng êm tai lại có chút hấp dẫn cuốn hút. Không những thế, trải qua mài dũa trên sa trường, tự nhiên chất giọng lộ ra cả chí khí kiên cường bất khuất, khiến người nghe không thể kiềm được trào dâng khát vọng chinh phục.

Đúng vậy, là ‘chinh phục’! Hắn thật cùng muốn chinh phục thiếu niên cao ngạo như băng tuyết đang ở trước mắt hắn này.

“Đứng lên đi.” Giọng lười biếng cất ngang dòng suy nghĩ của Dịch Thủy, hắn vẫn chưa hết kinh hãi khi phát hiện thì ra vị chủ nhân vốn vẫn bị mình cho rằng ‘phì nộn háo sắc’ sự thật lại oai phong chói lọi như vậy. Ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Hạ Hầu Lan; hắn thậm chí suy đoán nụ cười thâm sâu trên khóe miệng Vương gia rốt cuộc mang ý tứ gì.

“Vì sao ngươi tòng quân?” Hạ Hầu Lan đứng dậy, đi tới mâm trái cây trên cái bàn trước mặt, ngắt hai quả nho bỏ vào miệng. Hắn để Dịch Thủy cung kính trả lời: “Bởi vì ta muốn cởi bỏ nô lệ thân phận, trở thành một người dân thường, sau đó tự mình nỗ lực đem đến cuộc sống êm ấm cho gia đình.”

Hạ Hầu Lan bật ra một tiếng cười giễu cợt: “Thế sao? Cũng vì cái lý tưởng ấy mà toan tính né tránh thu tuyền tính nô, lại còn cố tình ra chiến trường phải không?”

Những lời này đến tai Dịch Thủy không khác gì sấm sét ầm ầm khiến hắn bất ngờ á khẩu, không thể trả lời. Làm sao Vương gia lại biết chuyện này chứ? Hắn khiếp sợ nghĩ rõ ràng đến cả thái giám phụ trách tuyển chọn khéo cũng quên rồi, thậm chí ngay chính hắn sau thời gian dài chinh chiến cũng dần không nghĩ tới chuyện cũ nữa. Thế mà lúc này Vương gia cao quý trước mắt hắn làm sao lại biết được? Không những thế còn chính xác vạch trần việc hắn cố ý né tránh thu tuyền. Hắn ta... hắn ta rốt cuộc có ý gì chứ???

Không đợi Dịch Thủy nói ra nghi vấn trong lòng, Hạ Hầu Lan cũng chẳng để hắn có thời gian suy nghĩ thêm, hắn thông dong dạo hai vòng quanh Dịch Thủy rồi đột nhiên đứng lại; ngón tay thon dài vương giả khẽ nâng cái cằm tròn mịn của nô lệ bên dưới:

“Dịch Thủy, ngươi tin số mệnh không? Ngươi nghĩ một người đối với số phận của mình vẫn có thể tự nỗ lực thay đổi chứ?” Hắn hỏi tựa hồ như rất băng quơ, thế nhưng động tác ngả ngón lại khiến Dịch Thủy lập tức minh bạch ý tứ ẩn chứa bên trong câu hỏi này. Trong một khắc, thân thể mềm dẻo không thể kiềm chế được khẽ run rẩy, trong miệng hắn đắng chát, cổ họng như thể chất chòng một tảng đại thạch, khiến hắn đến hít thở cũng vất vả chứ nói gì mở miệng trả lời.

“Sao? Sợ sao? Ngươi đang sợ cái gì? Ngươi không định trả lời Bản vương sao?” Có vẻ rất hứng thú với cảm giác dồn ép được tên nô lệ bướng bỉnh này sợ chết khiếp, Hạ Hầu Lan hai mắt lấp lánh không rời Dịch Thủy, trong đầu hắn bắt đầu thâm hiểm tính đếm nay có bao nhiêu khả năng khiến được Dịch Thủy ngoan ngoãn phục tùng.

“Ta... ta tin.” Dịch Thủy khó nhọc trả lời; đôi khi bất buộc phải nói dối, chỉ để lời nói ấy có thể trở thành vũ khí bảo hộ chính mình. Thế nhưng lời vừa nói ra miệng, ánh mắt sắc bén của Hạ Hầu Lan lại lóe lên:

“Ngươi nói láo.” Hắn lạnh lùng nói: “Dịch Thủy, ngươi cũng to gan lắm, dám nói láo với Bản vương.”

“Ta không có!” Dịch Thủy kiên quyết ngẩng đầu, đối mặt với chủ nhân, hoàn toàn quên mất thân phận nô lệ của mình: “Vương gia, người rốt cuộc muốn gì chứ?! Nếu như không còn gì nữa, thuộc hạ phải trở về doanh trại rồi.” Hắn cố tình nhấn mạnh hai chữ ‘thuộc hạ’, ý đồ khẳng định hiện tại mình không chỉ là một nô lệ thấp kém, đồng thời cũng là một binh sĩ.

“Trở về doanh trại? Hừ hừ..” Hạ Hầu Lan cười nhạt hai tiếng, lời Dịch Thủy đứng dậy: “Đêm nay đây chính là doanh trại của ngươi. Không phải ngươi trả lời Bản vương ngươi tin số mệnh sao? Vậy dùng hành động chứng minh cho ta, lại đem vận mệnh của ngươi trở về như trước đây – trở thành một tính nô. Không phải cố sức né tránh tuyển chọn tính nô rồi chạy tới tận đây làm một binh sĩ, mơ tưởng cởi bỏ được thân phận nô lệ.”

Hắn bất ngờ đẩy Dịch Thủy xuống chiếc giường lớn trải da gấu, miệng vẫn không ngừng nói: “Đến đây nào Dịch Thủy, chúng tớ cho Bản vương thấy ngươi là một nô lệ tin vào số mệnh đi.”

Thân thể không tự chủ được ngã ngửa xuống giường lại thành một tư thế quá sức... ám muội, Dịch Thủy kinh hãi vội vàng bật dậy, trên gương mặt vẫn toàn vẻ đề phòng lộ ra một tia hoảng loạn, nhưng hắn khỏi

phục thái độ bình thường thật nhanh, chỉ có mười ngón tay đang vò nát lớp da thú bên dưới để lộ sự lo sợ trong lòng hắn. Hắn gắng gượng trấn tĩnh hỏi: “Vương gia, người thế này là có ý gì?!”

“Ý gì? Ý Bản vương không phải vừa nói rồi sao? Người thông minh như thế lẽ nào không hiểu nhỉ, nói xem... hay người đang cố ý giả bộ hồ đồ?” Hạ Hầu Lan cười dịu dàng, mười ngón tay lại bắt đầu nhanh chóng cởi nút áo: Ha ha, hắn thật muốn chờ xem con sói con xinh đẹp này tới lúc nào mới chịu để lộ nanh vuốt sắc nhọn của hắn đây. Phải thể chinh phục mới thật là thú vị a.

Ung dung tiến lại giường, nụ cười của hắn càng lúc càng quỷ dị: “Cơ mà Dịch Thủy à, Bản vương trái lại cũng thật mong sao đây là thủ đoạn quyến rũ của người thôi a.”

“Nếu.. nếu người... nếu người quả thực muốn ta... cũng... cũng nên đợi ta... đợi ta được huấn luyện qua đã, ta bây giờ... thật là... thật là quý củ gì cũng không biết... hơn nữa... hơn nữa đợi thu quân hồi triều đã... Vương gia... Người... đừng nên nôn nóng như vậy..” Chật vật tìm đường thoát, Dịch Thủy thấy kệ luôn sự tình sau này, hiện tại khẩn cấp nhất chính là nghĩ mưu thoát được tai họa trước mắt kia.

“Khỏi cần, Bản vương chờ không được rồi. Người phải biết lần này chinh chiến lâu như vậy, Bản vương vẫn luôn một lòng để vào chiến sự. Đâu có cả tâm tư lẫn thời gian hưởng thụ chứ. Hôm nay cuối cùng chiến sự cũng kết thúc, vừa hay gặp được người; Bản vương thật là nhịn không được nữa rồi.”

Hạ Hầu Lan tận lực bày ra nụ cười vô cùng bỉ ổi, một bước một bước tiến về phía thân thể vẫn đang cuồng cuồng thối lui của Dịch Thủy.

*nhu mì: ẻm dịu đáng yêu.

ò_ó mình xin nói thêm một chút về cách xưng hô của Thủy Thủy với Lan Lan trong chương này, dù QT ảnh vẫn trung thành với ‘ta’ và ‘người’ cho tất cả mọi đối tượng nhưng khi edit chỗ nào thấy cho đại từ khác vào hợp lý hơn mình vẫn liều mạng cắt cúp theo ý mình.

Trường hợp Thủy Thủy với vương gia có lẽ cũng nên sửa đổi mới hợp lý (thành ‘nô tài’ – ‘người’ chẳng hạn ‘_’)... cơ mà nếu làm thế sau này muốn đổi lại cũng kỳ kỳ. Nên thôi, mình để nguyên vậy... bạn nào kỹ tính du di chút xíu với ha :”>

~Ồi... *o* ... và Lan Lan thật giỏi diễn vai bá đạo nha

~***

10. Chương 10

CHƯƠNG MƯỜI

Lùi tới tận mép giường, Dịch Thủy tự biết đã cùng đường, đành cố trấn tĩnh và nghiêm mặt nói: “Thỉnh Vương gia tự trọng, Dịch Thủy là nô lệ, cũng tức là người của Vương gia, số phận hoàn toàn do Vương gia nắm giữ. Ta lỡ nói lời khó nghe, giờ Vương gia muốn Dịch Thủy đem thân hầu hạ Dịch Thủy tuyệt không dám trái ý. Thế nhưng thường nghe những tính nô thất sủng nói rằng hầu hạ chủ tử là chuyện trịnh trọng vô cùng. Không kể thời gian, địa điểm, cả điều kiện bài trí đều phải tuyệt hảo, mới có thể giúp cho chủ tử được vui vẻ. Giờ đang ở giữa chiến trường, chưa nói đến hậu quả nghiêm trọng là làm dao động lòng quân, chỉ riêng nơi đây dù là Hoàng cung, tuy cũng phú quý nhưng làm sao sánh được với Vương phủ. Cầu Vương gia nghĩ lại, chờ trở về Tuyết Duyên, Dịch Thủy nhất định cố sức học hỏi, tận lực hầu hạ Vương gia hài lòng.”

Hạ Hầu Lan gật gù: “Không ngờ một tên nô tài như người mồm miệng lại lạnh lợi thế này; có điều loại sự tình này một khi đã có hứng lên thì dù giữa bãi cỏ lộ thiên cũng không phải không được.” Nói xong hắn cố ý ghé sát vào Dịch Thủy: “Không tin người thử sờ chỗ này của Bản vương xem.”

Miệng nói, hần thản nhiên chụp tay Dịch Thủy kéo lại, lập tức thấy tiểu nô lệ phát hoảng giật tay ra thật xa, hai mắt một chút cũng không dám nhìn đến người mình. Hạ Hầu Lan suýt chút nữa bật cười thành tiếng, biểu hiện của Dịch Thủy ngây ngô như vậy ngược lại càng làm hần hứng thú. Đang định đùa giỡn thêm một chút, chợt thấy tiểu nô lệ dường như vừa hạ một quyết định rất trọng đại, lại còn chỉnh tư thế rồi nói: “Nếu Vương gia cố chấp như vậy Dịch Thủy cũng đành tuân mệnh.”

Nói rồi hần chậm rãi đứng lên, cũng không quỳ nữa, thanh âm vốn kiên cường lại ra vẻ nhu mì cất lên: “Nhưng không biết Vương gia muốn nô tài giúp người cởi y phục hay tự tay làm đây?”

Hạ Hầu Lan nhất thời ngẩn người, lòng nghĩ tên nô lệ này sao lại chuyển biến nhanh vậy? Dịch Thủy thể này lại khiến hứng thú thương thức của hần một hơi biến mất tăm, mắt nhìn những ngón tay thon dài chậm rãi cởi từng nút áo, động tác mặc dù không lả lơi nhưng cũng có vài phần phong tình. Từng chút từng chút, khoảng ngực rần chắc màu thiên mạch* hé ra vẻ sáng mịn như châu ngọc.

Hai hạt hồng anh ẩn hiện đằng sau vạt áo đang lay động cũng dần lộ ra, mà những ngón tay kia vẫn còn tiếp tục lần xuống dưới... Sau cùng, Dịch Thủy mạnh dạn vươn một tay, cầm lấy bàn tay Hạ Hầu Lan đặt lên ngực mình, miệng cười cười: “Vương gia không phải đã nhìn không được rồi sao? Sao giờ lại thành Liễu Hạ Huệ thế này?”

Đành rằng trong lòng không thích Dịch Thủy như vậy, nhưng bản năng nguyên thủy đời nào chịu sự khống chế của hần, Hạ Hầu Lan không kìm được nuốt nước bọt, chốc lát liền nhào tới, một bên vẫn nói: “Tiểu *** đáng, lúc trước còn giả bộ cao ngạo đứng đắn, thì ra cũng là cái dạng...”

Từ kia còn chưa nói ra, đột nhiên nghe bụng dưới đau đớn, nguyên lai là bị Dịch Thủy thẳng đầu gối thúc mạnh khiến hần trở tay không kịp gục ngay trên giường. Dịch Thủy còn chưa nguôi giận, leo lên lưng Hạ Hầu Lan rồi nhằm đầu hần mà dấm dấm tán loạn, vừa đánh vừa nói: “Đánh chết người đồ Vương gia bệnh hoạn háo sắc, xem người còn dám để sắc dục làm mê loạn đầu óc nữa không!”

Hạ Hầu Lan nhất thời trong lúc thất thần trên đầu đã trúng vài cú nhớ đời; vừa nghĩ tới phản công thì ai ngờ Dịch Thủy cũng khôn khéo vô cùng, lúc này thấy bộ dạng hần hoàn toàn không phù phiếm như mình tưởng tượng, trong lòng đã tự nhủ hần không phải loại dễ chọc. Bởi vậy thấy tình thế chuyển biến hần lập tức chớp cơ hội; đợi đến khi Hạ Hầu Lan lửa giận ngút trời lồm cồm bò dậy được thì Dịch Thủy đã chạy mất dạng.

Hạ Hầu Lan thật chưa bao giờ phải chịu thiệt thế này, dùng dùng giận dữ định âm ỉ gọi Hạ Hầu Thư tới, lệnh hần đem tên nô lệ kia tận lực giáo huấn một phen. Chợt dừng lại nghĩ tới bộ dạng tả tơi của mình, nhìn qua đã biết vừa bị ầm ứ, loại sự tình này sao có thể để thuộc hạ biết được. Thành ra nghiêng răng nghiêng lợi, rửa xả chửi bới một hồi; nhưng không tạm nén giận không được, đành tự nhủ lúc này cũng đang bẽ bộn, đợi hồi triều rồi lại tìm tên nô lệ đó, từ từ tùy ý dằn vặt... sợ gì hần không theo.

Cơ mà... nam nhân, nhất là nam nhân giống như Hạ Hầu Lan, đích thị rất quái gở. Đồ vật càng không có càng thấy đó mới là đồ tốt, người càng không chiếm được lại càng nhung nhớ hơn. Hạ Hầu Lan tuy nói tạm thời không tìm Dịch Thủy xả giận, nhưng lại thành ra hàng đêm phát mộng. Trong mộng toàn là hình ảnh Dịch Thủy khi thì quật cường, lúc lại mê mị quyến rũ; tỉnh mộng đã thấy trên giường ô uest. Báo hại Vương gia cao quý mỗi ngày đều phải lên ‘thủ tiêu’ đệm giường, chỉ sợ bị bọn người hầu chế nhạo.

Thành ra dấm người hầu hạ Vương gia không hiểu chi cả, thậm chí đoán có kẻ trộm hay trộm đồ của Vương gia; còn nói kẻ trộm bắt hảo chuyên nhắm vào đệm giường, chẳng đáng tiền tí nào.

Lại nói Dịch Thủy, hôm đó ra sức đánh Hạ Hầu Lan xong tự biết mình đã phạm đại tội ngất trời rồi, thế nên vừa về tới nơi liền cuống cuống thu dọn hành lý, tính chuyện chạy trốn. Có bị bắt cũng đành tự oán số mình xúi quẩy, còn hơn chịu nằm dưới hầu hạ tên Vương gia bệnh hoạn háo sắc kia. Chỉ là nghĩ tới bản thân đã lập được nhiều công trạng như vậy, mắt thấy có thể thoát ly được thân phận nô lệ rồi mà vẫn không được buông tha... lại muốn đau lòng.

Nghĩ đi nghĩ lại, nếu bây giờ bỏ trốn, nửa đường cũng bị bắt lại. Chẳng bằng cứ lẩn trong đây, bọn lính truy bắt nhất định đoán không ra hần còn dám trốn trong quân; cứ thế chờ bọn chúng sơ hở ta lợi dụng cơ hội chuồn đi... phần thắng còn lớn hơn một chút.

Cứ thế đợi mấy ngày lại thấy hoàn toàn không có động tĩnh gì, hần lại có chút lạc quan, thầm nghĩ Vương gia hần là không dám lộ cho người khác biết chuyện bị xấu hổ nên không công khai truy bắt hần. Lại cẩn trọng ra ngoài dạo một vòng, quả nhiên không ai hỏi han gì, Dịch Thủy không khỏi càng cao hứng.

Vừa lúc nghe được binh sĩ truyền lệnh tới từng doanh trại nói rằng đại quân ngày mai sẽ khởi hoàn hồi triều, hần liền nghĩ đợi trở về Tuyết Duyên lúc đó quanh Vương gia mỹ nhân đêm không xuể, hần còn hơi sức đâu mà nhớ tới mình.

Càng nghĩ càng thấy có lý, hần cuối cùng lại phần khởi sửa soạn hành lý, chuẩn bị ngày hôm sau theo đại quân hồi triều.

*màu thiên mạch: màu lúa mạch (hình như nhạt hơn một chút).

=)) ngoài bụng mở cười mình hêm mần được rì khác hơn với sự *ngoan cường* của Thủy Thủy nữa ời =))

~***

11. Chương 11

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

“Vương gia, đây là canh ngân nhĩ hạt sen mới làm xong, vừa thơm ngọt mà hương vị cũng rất ngon, lại rất bổ dưỡng nữa; ngài có muốn nếm thử không?” Bên trong khoang xe ngựa xa xỉ, Hạ Hầu Thư tay bưng một chén điểm tâm, miệng vừa cười vừa hỏi trong khi mắt vẫn tỉ mỉ quan sát sắc mặt chủ nhân.

Không hiểu vì sao từ sau đêm Vương gia sủng hạnh Dịch Thủy bỗng dưng hàng tá chuyện quái dị bắt đầu phát sinh. Không nói đến chuyện đêm giường ngày nào cũng biến mất một cách bí ẩn; chỉ riêng việc Vương gia thay vì truy tìm lại chỉ chăm chăm tìm cơ hội để âm ỉ xả giận... đã cực kỳ khác thường rồi.

Hạ Hầu Lan liếc nhìn nô tài tâm phúc, hần cầm lấy chén canh rồi đưa lên miệng uống. Uống được hai ngụm, lại thấy Hạ Hầu Thư vẫn chăm chú nhìn mình, hần đành mở miệng hỏi: “Người nhìn chăm chăm cái gì? Mặt ta mọc hoa sao?!”

Nô tài bị dọa phát khiếp, vội vã cúi đầu, lại càng làm hần giận thêm, bực bội nói: “Xem người làm ra cái dạng gì kia?! Ta có ăn thịt người chưa?!”

Hạ Hầu Thư mắt thấy cứ tiếp tục thế này không ổn tí nào, nhiều ngày nay trong quân hầu như không có tướng lĩnh nào dám đến gặp Vương gia. Đến cả hần, xưa nay vẫn được Hạ Hầu Lan coi là nô tài đắc lực nhất, mấy ngày qua cũng bị ăn mắng không ít lần. Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc hần đành liều mở miệng hỏi: “Vương gia, thực ra đêm đó tên nô lệ kia hầu hạ không tốt sao? Để nô tài tìm hần nghiêm khắc dạy dỗ một phen.”

Hạ Hầu Lan hừ một tiếng: “Ta có nói hầu hạ không tốt sao?” Được một lát, hần lại quay sang Hạ Hầu Thư: “Tại sao bỗng nhiên người hỏi thế?”

Hạ Hầu Thư vội cúi đầu nói: “Nô tài chỉ đoán mò thôi, tại vì nếu hầu hạ chu đáo thì sao mấy ngày nay không thấy Vương gia cho gọi hần nữa.”

Hạ Hầu Lan rầu rĩ nói: “Thôi thôi, trong đầu người nghĩ gì ta cũng hiểu, gần đây đúng là tâm trạng ta không tốt lắm. Được rồi, người âm thầm phái vài tên tâm phúc thâm nhập doanh trại của Dịch Thủy, giám sát nhất cử nhất động của hần. Quan trọng nhất là không để hần bỏ chạy, ngoài ra nhất định không được đánh rần động cỏ, bằng không ta hỏi tội người.”

Hạ Hầu Thư vội vàng vâng dạ lui ra, trong lòng đã ngầm hiểu sự tình. Vương gia không cho gọi nữa cũng phải thôi, trông tình hình này không chừng ngài đã phải chịu bực bội không ít; bằng không chủ tử luôn hi

nộ vô thường có lý nào đánh thắng trận rồi vẫn còn tức giận như vậy. Nghĩ thế hần liền nhanh chóng chọn người phái đi giám sát Dịch Thủy.

Chỉ tội nghiệp Dịch Thủy lúc đó vẫn còn đương ôm mộng đẹp, cho rằng Hạ Hầu Lan trở về Tuyết Duyên có bao nhiêu người đẹp trong tay hần sẽ quên mình. Không hề nghĩ rằng Vương gia cao ngạo là thế bị hần đánh thành như vậy, đời nào chịu cho qua.

Cũng khó trách Dịch Thủy cứ mãi hy vọng, bởi nói cho cùng muốn cải biến thân phận thì đây chính là cơ hội duy nhất. Lúc này nếu chạy trốn hần sẽ thành đào nô*, không những từ nay về sau đều phải chui nhủi trốn chạy mà cả cha mẹ, người nhà đều có thể bị liên lụy. Chính vì thế, không phải vạn bất đắc dĩ, làm sao hần dám bỏ trốn.

Có lúc suy nghĩ mãi hần lại thấy hối hận, thực ngàn vạn lần không nên đánh chủ nhân. Đây chính là tội trọng tội, vạn nhất cha mẹ và em gái vì hần mà bị thương tổn bảo hần làm sao đối diện với chính lương tâm mình. Chẳng bằng từ đầu cứ can rằng dối lòng thuận theo Hạ Hầu Lan, còn có thể đem đến cho cha mẹ cuộc sống thoải mái sau này...

Tâm trạng Dịch Thủy lúc này không khác gì cảm giác hối hận trước đây hần từng có khi cố tình trượt tuyết tính nô. Thế nhưng hần từ nhỏ tính tình đã chịu ảnh hưởng từ Tô Hà, cùng cực chán ghét việc đem thân hầu hạ kẻ khác; bởi vậy mặc kệ đầu óc thông minh thế nào... toàn là chưa kịp suy xét hậu quả thì bản năng đã hành động rồi.

Tạm không nhắc những chuyện ấy nữa; hai tháng sau, đại quân đã hùng dũng về tới kinh thành Tuyết Duyên; nghĩ đến được gặp lại người thân, trong lòng Dịch Thủy mừng rỡ vô cùng.

Tối hôm đó hần cùng Tiểu Nghê và Cao Sơn ngồi nói chuyện phiếm, nghe được rằng sau khi trở về kinh thành danh sách những nô lệ được cởi trừ thân phận sẽ được công bố, bọn Cao Sơn đều nói Dịch Thủy lập nhiều chiến công nhất, đích thị sẽ là người đầu tiên được giải trừ thân phận nô lệ. Hần nghe thế càng phần chán hơn, chỉ mong sao ngày đó mau đến. Tuy nghĩ tới vụ ‘quá tay’ lần trước với Hạ Hầu Lan cũng thấy lo lo, nhưng ngẫm lại lâu như vậy không thấy Hạ Hầu Lan có động tĩnh gì, đích thị hần ta muốn che giấu sự việc, lặng lẽ cho qua luôn.

Cứ thế hần ôm mộng tưởng ngây thơ về tới kinh thành, chuyện được dân chúng hân hoan nghênh đón thôi không kể nữa, chỉ nói khi các màn chúc tụng tạm xong, hầu hết binh sĩ đều về nhà nghỉ ngơi vui vẻ, chỉ còn mấy trăm tên binh nô được lưu lại.

Lúc này ai nấy trong lòng đều vạn phần nôn nóng, hồi hộp đồng tai nghe những cái tên được xướng lên. Chốc chốc giữa đám đông lại rộ lên một trận hò reo ầm ĩ khiến ruột gan Dịch Thủy càng thêm cồn cào, chỉ sợ nghe sót tên mình.

Thế nhưng thoáng cái danh sách đã được đọc xong, bọn Cao Sơn, Tiểu Nghê đều được giải trừ thân phận nô lệ; chỉ có mình Dịch Thủy không hề được nhắc đến. Nhất thời hết thảy nô lệ đứng đó đều sững sờ quay nhìn hần; rành rành là người đứng cảm nhất, liều mạng lập được nhiều công trạng nhất đám nô lệ, có lý nào cuối cùng lại bị đối đãi như vậy?

Dịch Thủy ngây ngốc nhìn quan viên tuyên đọc danh sách rời đi; giấc mộng của hần, tất cả niềm hy vọng của hần tựa như cũng theo bóng người kia từng bước từng bước tan biến.

Bọn Cao Sơn, Tiểu Nghê trong lòng cũng thật phần nộ, đang định tiến lại an ủi Dịch Thủy thì chợt thấy một đội binh lính trông rất quý củ từ đâu xuất hiện. Ngạc nhiên hơn, người dẫn đầu đội quân, chính là Hạ Hầu Thư, lại đi tới ngay cạnh Dịch Thủy. Hần ta im lặng quan sát nô lệ xinh đẹp trước mắt mấy lượt, rồi vừa khụ khụ thị uy vừa nói:

“Phụng ý chỉ của Vương gia, nô lệ Dịch Thủy lập tức theo ta về Vương phủ chờ phân phó.”

Trông mắt Dịch Thủy tựa hồ tóe lửa, nhưng hần cứ can rằng kìm chế xúc động, hai tay liên tục nắm chặt rồi lại buông lỏng một hồi lâu... đến khi tận lực lấy lại được khí chất nhu thủy* như trước, hần mới bình tĩnh đáp:

“Thỉnh đại nhân đi trước dẫn đường.”

Hạ Hầu Lan!! Ta phải tìm người nói cho ra nhẽ, ta nhất định phải tìm người...

Lúc này trong tâm Dịch Thủy, chỉ còn độc một ý niệm ấy mà thôi.

—
*đào nô: nô lệ bỏ trốn.

*nhu thủy: ôn hòa như nước.

12. Chương 12

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Trong tiểu sảnh tiếp khách được bài trí tinh xảo của Vương phủ, Du Liễm ngồi đối diện với Hạ Hầu Lan, trên mặt bàn giữa họ đặt một bình trà đang nhàn nhạt bốc lên những cuộn khói thơm mát, bên cạnh còn có vài đĩa nhỏ mứt quả. Du Liễm nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống, cười nói:

“Trà ngon, ta vẫn nghe nói kinh thành Đông Vãn nổi danh trà đồ*, nhưng vì quan hệ hai bên căng thẳng nên chưa có dịp nếm thử danh trà. Hôm nay rốt cuộc cũng được toại nguyện, nói vậy... trà này là trà cống trong Hoàng cung Đông Vãn phải không?”

Hạ Hầu Lan bật cười, nói: “Quả là không qua được mắt người. Cũng biết người ưa thích uống trà, ta đã sai người chuẩn bị loại trà cống thượng đẳng nhất trong Hoàng cung Đông Vãn, lát nữa cho người đem về.” Nói đến đó ngữ khí hần bắt đầu thay đổi, lộ ra một nét nghiêm nghị: “Thế nào, hai năm nay ta chinh chiến, Tuyết Duyên mọi việc vẫn bình an chứ?”

Du Liễm hừ một tiếng, trả lời: “Đâu đơn giản thế, những kẻ ác tâm đều nhân cơ hội rục rịch; đều nhờ ta cùng mấy người trung thần trong triều vất vả chống đỡ, cuối cùng mới không cho bọn chúng được như ý. Cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ người giao cho. Giờ sao đây? Lạc Vương gia muốn thưởng ta thế nào đây?”

Hắn vừa dứt lời, Hạ Hầu Lan phá lên cười, nói: “Quốc sư đại nhân quá lời rồi. Vả lại giữ cho quốc thái dân an chẳng phải chức trách của Quốc sư hay sao?”

Du Liễm cũng không vừa, đáp trả: “Người vừa thắng trận xong, hóa ra lại thành đồ keo kiệt, vắt cổ chày ra nước sao?”

Hai người đang vui vẻ giỡn chuyện, chợt thấy Hạ Hầu Thư ngập ngừng thập thò ngoài cửa, Hạ Hầu Lan liền gọi ngay hắn vào: “Tiến lại đây, tham kiến Quốc sư đi.”

Hạ Hầu Thư lúc này mới dám vào, hắn thụp xuống hành lễ rồi mới đứng lên. Hạ Hầu Lan nhìn hắn, hỏi: “Mọi việc sắp xếp ổn thỏa chưa?” – Ngữ khí mặc dù lãnh đạm, nhưng Du Liễm đâu phải tầm thường, vừa nghe qua đã nhận ra trong giọng nói của hắn vừa xong có đôi chút nôn nóng.

Hạ Hầu Thư gật đầu đáp: “Đã làm chu tất ạ, người đang ở ngay bên ngoài. Có điều nô tài xem hắn có vẻ không được bình tĩnh, hay là Vương gia chờ... chờ Vong Nguyệt cô nương dạy dỗ hắn một thời gian, cho tinh thần ổn định trở lại đã.”

Hạ Hầu Lan bác lời: “Không cần, trước mắt đưa hắn đến sương phòng*, chờ lát nữa dẫn tới gặp ta.”

Du Liễm nghe vậy đã hiểu ngay sự tình, đứng lên nói: “Người đó, thói xấu khó sửa. Coi chừng đấy, đừng để cả đời đánh nhau rồi tới ngày bị nhận mổ mắt*. Ta đây xin cáo từ, khỏi mất công người oán ta vô ý tứ.” – Hắn nói xong thì cười cười đi ra, Hạ Hầu Lan cũng theo tiễn tới cửa lớn rồi mới quay lại, nói với Hạ Hầu Thư:

“Đưa Dịch Thủy tới tiểu ngọa phòng* ở Tây viện chờ ta.” Hắn quả nhiên đang rất cao hứng, liền tự mình đi tắm rửa, thay y phục, lại thông thả dùng ít điểm tâm rồi mới ung dung đi đến ngọa phòng ở Tây viện.

Vừa bước vào đã thấy Dịch Thủy đang cúi đầu đứng tựa bên cửa sổ, nghe tiếng bước chân hắn tới mới ngẩng đầu lên, bày ra trước mắt Hạ Hầu Lan gương mặt khiến hắn nhớ nhung dai dẳng. Chỉ có điều dung nhan mỹ lệ như hoa lúc này ngập tràn tức giận.

Vừa thấy Hạ Hầu Lan, toàn thân Dịch Thủy đã bùng bùng run lên; phải một lúc lâu sau mới tạm kiềm nén được cảm xúc, hắn khô khan mở miệng: “Tham kiến Vương gia. Không biết Vương gia cho gọi ta đến là có việc gì muốn sai phái?”

Hạ Hầu Lan liếc nhìn đồ điểm tâm cùng trà nước trên bàn, thấy tất cả đều còn nguyên, trong lòng biết nô lệ này tính tình vẫn không hề thay đổi; hắn cười lạnh, nói: “Gọi ngươi tới có việc gì sao? Dĩ nhiên là tính nợ rồi, không lẽ trong lòng ngươi không tự chuẩn bị gì sao?”

Dịch Thủy cố cưỡng lại bao nhiêu phần nợ trong lòng, hỏi ngược lại: “Thế sao? Vương gia quả nhiên là tìm ta tính sổ, vừa hay ta cũng có chuyện muốn cùng Vương gia phân xử rõ ràng. Ta hỏi Vương gia, trên chiến trường ta anh dũng giết địch, chiến công lập được nhiều hơn tất cả binh nô khác. Vì sao bọn họ đều được giải trừ thân phận nô lệ còn ta thì không?! Vương gia có thể trả lời ta không?!”

Hạ Hầu Lan chưa bao giờ gặp qua nô lệ nào thế này, dám đối mặt với hắn nói năng như vậy, lại không chút sợ hãi; tự nhiên hứng thú trong lòng với Dịch Thủy không khỏi tăng thêm vài phần. Hắn ung dung tiến lên hai bước, cười cười nói:

“Câu trả lời? Câu trả lời không phải rất rõ ràng sao? Bản vương không muốn giải trừ thân phận nô lệ cho ngươi, ta muốn ngươi thành người của ta.... muốn ngươi làm tính nô. Giờ ngươi hiểu chưa?”

Đến lúc này cơn phẫn uất trong lòng Dịch Thủy đã lên tới đỉnh điểm; mặc kệ thân phận hai người so với nhau thế nào, hắn tiến tới nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Lan, nghiêng rằng nói:

“Tính nô? Vì sao?! Ngươi đã có bao nhiêu tính nô xinh đẹp như vậy rồi, vì sao vẫn không chịu buông tha ta?! Ngươi có biết ta để trốn tránh số phận trở thành tính nô đã phải cố gắng đến mức nào không? Ngươi có biết ta vì muốn thoát khỏi thân phận nô lệ đã phải đánh đổi những gì không?!”

Hắn đột nhiên kéo tay áo lên, trên cánh tay là bao nhiêu vết thương tuy đã liền da và bắt đầu nhạt bớt nhưng vẫn khiến người nhìn vào không khỏi giật mình: “Vương gia tôn quý à, những vết thương thế này toàn thân ta trên dưới chỗ nào cũng có cả. Trên chiến trường ta tận sức nỗ lực, ta lao lên phía trước, ta liều cả mạng sống, ta đem hai tay mình nhuộm đầy máu tươi rồi... ta cũng mặc kệ máu mình thấm đầy đất đai dị quốc*, tất cả vì cái gì!?!?”

Đều là vì ngày hôm nay, để được giải trừ thân phận nô lệ, để được chăm lo cho gia đình, người thân của ta. Thế mà ngươi... một câu nói ra đã tận diệt toàn bộ hy vọng của ta, ngươi dựa vào cái gì?!? Lẽ nào chỉ vì ngươi là Vương gia cao cao tại thượng* thì có thể chỉ vì ham muốn ích kỷ của mình liền tước đoạt tương lai mà một binh sĩ liều mạng chiến đấu mới giành được sao?!

Nếu như vì khuôn mặt này... nếu thực gương mặt này khiến ngươi khó lòng buông tha đến thế, thì ta thà hủy nó đi! Ta chỉ cầu ngươi đừng phá hủy ước mơ của ta, đó là ta liều mạng đổi lấy, là tất cả hy vọng của ta!”

Hắn nói đến đó thì đột ngột vợ lấy một cái đĩa trên bàn ném vỡ tan, rồi nhặt lấy một mảnh sứ vỡ... hung hăng đâm xuống mặt mình.

*trà đô: kinh đô của các loại trà.

*sương phòng: gian phòng nhỏ ở hai đầu nhà chính.

*cả đời đánh nhận tới ngày bị nhận mổ mắt: này chắc nghe qua ai cũng hiểu đại ý là gì ồi ha ồ_ó ~ khi dễ người ta cho nhiều vào ắt có ngày bị khi dễ lại =.

~~*ngọa phòng: phòng nghỉ.

*dị quốc: nước ngoài, nước khác.

*cao cao tại thượng: ngồi tít trên cao (= ăn trên ngồi trốc)

=.= Có người thiệt đáng bị nhận mỗ mắt a =.=

~~***

13. Chương 13

CHƯƠNG MƯỜI BA

Hạ Hầu Lan kinh hãi, xuất thủ như chớp đánh rơi mảnh sứ vỡ trong tay Dịch Thủy; giận dữ nạt: “Người làm cái gì?!? Đây cũng là nơi cho người giương oai sao?! Ta thật chưa bao giờ gặp loại nô lệ nào lớn gan như người, lần trước còn dám... dám ra tay với ta. Giờ lại muốn tự hủy hoại, là ai dung túng người thành ngang ngược thế này hả? Trong mắt có còn chủ tử nữa không?!”

Dịch Thủy tuy vẫn biết Hạ Hầu Lan không phải người đơn giản, nhưng vạn lần không ngờ thân thủ hần lại mất tiệp đến thế; trong lòng vụt lên một tia tuyệt vọng nhưng hần vẫn kiên quyết ngẩng cao đầu, bắt khuất nói:

“Ngài là chủ tử, ta dĩ nhiên không được ra tay với ngài; ta chỉ là nô lệ, sinh mạng rẻ mạt... thế nhưng... lẽ nào ta thực rẻ mạt đến mức không có quyền ra tay với chính mình? Một chút tôn nghiêm nhỏ nhoi cũng không được phép nắm giữ sao?? Vương gia à, người quả có thể chi phối số phận của ngàn vạn nô lệ trong tay, nhưng giờ cả trái tim họ người cũng muốn làm chủ sao? Nếu thực như vậy, thứ cho ta nói thẳng; người... vọng tưởng rồi.”

Hạ Hầu Lan chưa bao giờ phải nghe những lời đại nghịch bất đạo như vậy, nhưng chưa vội phát tiết, bởi ngẫm nghĩ một chút lại mơ hồ thấy lời hần nói cũng có lý. Nhất thời thành ra hai bên không ai chịu nhượng bộ, cứ lạnh lùng nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Hạ Hầu Lan mới buông tay Dịch Thủy rồi chậm rãi ngồi xuống, nói: “Có gì muốn nói cứ nói cho hết, Bản vương nghe người là được.”

Dịch Thủy cũng từ từ ngồi xuống ghế, trong bụng hần vốn có thiên ngôn vạn ngữ* muốn chất vấn Hạ Hầu Lan; nhưng bây giờ tự dừng bảo cho hần nói, lại không biết phải nói thế nào cho phải, nói thế nào để Vương gia nghe xong đồng ý buông tha hần...

Lần nữa hồi lâu, Dịch Thủy mới chậm rãi mở miệng: “Ta từ thời khắc đầu tiên được sinh ra đã bị định đoạt phải làm nô lệ. Gia đình ta còn có cha, mẹ và em gái, tất cả đều là nô lệ làm việc trong nông trường của ngài. Mỗi lần ta nhìn em gái mình tuổi còn nhỏ như vậy nhưng ngày ngày đều phải còng lưng quần quật làm việc... ta đều muốn oán hận cha mẹ. Ba người lớn chúng ta sống khổn khổ còn chưa đủ sao, vì sao còn sinh thêm em gái ta nữa... để nó cũng phải chịu chung số phận cay đắng này.”

Ánh mắt hần dừng lại trên những đồ ăn được bày biện tinh xảo trên bàn, lại nói tiếp:

“Những món điểm tâm này... hôm nay ta lần đầu tiên được thấy, còn người nhà ta cùng trăm ngàn nô lệ ở nông trường... có lẽ chưa bao giờ được nghe nói qua. Đồ ăn thường ngày của họ chỉ có cơm nắm thổ khang, cháo khoai lang; cả năm quá lắm đến ngày Tết mới được ăn một miếng bánh bột ngô, được mặc một bộ đồ vá vúi tử tế. Ta vốn nghĩ cả nước ta đều nghèo khó, thế nhưng sau này mới biết được: các nhà quý tộc ngày ngày tổ chức tiệc rượu thừa mứa, lương thực thóc lúa trong kho chất chồng không hết... để lương thực không hạ giá, họ sẵn sàng đem cả xe lương đổ xuống sông. Đến ngay dân thường mỗi bữa đều ăn cơm trắng, còn dùng mỡ hương nấu nướng ra bao nhiêu món ăn ngon lành. Chỉ có nô lệ chúng ta... chỉ có mình nô lệ chúng ta phải ăn những thứ chó lợn cũng không thiết. Toàn nhờ chủ nhân các người, các người cho rằng thân phận của chúng ta chỉ đáng ăn những thứ ấy. Hừ, thật ghê tởm, chúng ta cũng là người... thế mà trong mắt thế nhân chúng ta còn không bằng con gà, con chó!”

Hạ Hầu Lan lặng im không nói gì, hẳn biết tất cả những lời Dịch Thủy vừa nói đều là sự thật. Đó toàn bộ là những quy củ lưu lại từ nhiều đời trước, không chỉ có chủ nô mà cả các nô lệ từ đời này qua đời khác... tới bây giờ chưa từng nghĩ có chỗ nào sai trái. Thế nhưng hôm nay một lần được nghe những lời này, lòng hẳn đột nhiên nặng trĩu, ánh mắt vô thức trở nên nhu hòa chăm chú nhìn gương mặt thê lương của Dịch Thủy, tiếp tục nghe hẳn nói:

“Ta vốn vẫn tin rằng cuộc sống như thế đối với chúng ta đã là toàn vẹn, cầu hơn nữa cũng không được. Sở dĩ ta dù trong lòng không muốn đem thân dâng cho chủ nhân, nhưng vẫn từng có lúc coi việc trở thành tính nô như mong muốn lớn nhất chính vì ta biết được như vậy có thể đem đến cho cả nhà cuộc sống sung túc hơn. Thế nhưng từ ngày Tô Hà gia gia nói với ta: ‘Vương hầu tương tương, Trữ hữu chủng hồ’, ngay thời khắc ấy ta mới hiểu rằng số phận một người chính là nằm trong tay mình, hoàn toàn không thể để chủ nhân, lão gia các người thao túng. Vừa lúc nghe tin tuyển binh nô, ta càng thêm quyết tâm từ bỏ thi tuyển tính nô. Vương gia, người có biết hai năm qua mỗi lần ta ăn cơm, cầm trên tay cái bánh bao bột trắng, ăn một miếng canh nấu thịt heo... trong lòng ta khổ sở đến thế nào không? Khi ta ăn những thứ ngon lành ấy, cha mẹ ta, em gái ta, những người bạn nô lệ ở quê nhà ta đang ăn cái gì?”

Mỗi lần nghĩ tới đó tim ta tựa như bị đao cắt. Ta chỉ mong mỗi có thể thay đổi vận mệnh của mình, sở dĩ ta sẵn sàng liều mạng như thế bởi vì trong suy nghĩ của ta nếu cả đời đều phải khuất nhục như vậy mà lần hồi từng ngày, chẳng bằng chết ngay trên chiến trường.

Càng ngày càng lập được nhiều chiến công, nhanh chóng trở thành binh nô xuất sắc nhất, ta thật đã rất cao hứng a. Vì ta nghĩ rốt cuộc mơ ước cũng sắp thành hiện thực, thân phận nô lệ được giải trừ, ta có thể làm một thường dân như bao người... thế nhưng... thế nhưng giờ tất cả đều sụp đổ!”

Đột nhiên Dịch Thủy ngẩng cao đầu, nhãn quang sắc nhọn như gươm chiếu thẳng về phía Hạ Hầu Lan, gần giọng tố từng chữ từng chữ: “Nguyên nhân chỉ vì gương mặt chết tiệt này khiến Vương gia người động tâm. Nhờ một khắc hứng thú của người, khát vọng cả đời ta ngang nhiên bị cướp đoạt, người biết không??”

Hạ Hầu Lan vẫn im lặng, nhưng nhãn thần sáng rực thủy chung không hề rời khỏi gương mặt Dịch Thủy. Trong lòng hẳn trước kia dung nhan đó bất quá chỉ là xinh đẹp, nhưng ngay tại thời khắc này, dường như có muôn ngàn hào quang đang tỏa ra từ đôi con ngươi đen láy trước mắt, khiến cho gương mặt Dịch Thủy bỗng trở nên rực rỡ không gì sánh được.

“Người tạm lui xuống đi, việc trừ bỏ thân phận nô lệ... để Bản vương suy nghĩ thêm đã.” Hẳn bình thản nói; không thể phủ nhận bản thân quả thật đã bị Dịch Thủy làm động lòng.

Thế nhưng nô lệ đó, càng lúc càng khiến người ta yêu thương... chính mình thực sự có thể buông tha hẳn sao?

Hạ Hầu Lan âm thầm tự hỏi...

*thiên ngôn vạn ngữ: ngàn vạn câu từ.

o_o thiết tình Thủy Thủy em í ba ngơ như ở chỗ hèm biết nặng nhẹ, tùy tiện phát tiết tình hoa như này a
~có người hèm chỉ động tay chân mà còn muốn động cả lòng ồi nha :”>

_***

14. Chương 14

CHƯƠNG MUỖI BỐN

Dịch Thủy đã ở lại trong khu nhà dành cho tôi tớ của Lạc Vương phủ ba ngày. Lúc đầu Hạ Hầu Thư vốn định sắp xếp cho hắn ở cùng phòng với đám tính nô nhưng hắn kiên quyết không chịu. Hạ Hầu Thư đem chuyện đi báo với Hạ Hầu Lan thì lại nhận được lệnh: “Cứ tùy ý hắn.”, bởi vậy cũng không cố chấp thêm.

Điều bất ngờ nhất chính là trong thời gian ngắn, nhờ tính tình dễ gần lại chăm chỉ cần cù, Dịch Thủy cứ thế dành được thiện cảm của hầu hết tôi tớ trong phủ, quá lắm chỉ còn vài người từ xưa vẫn coi thường thân phận nô lệ của hắn.

“Dịch Thủy à, mau bỏ búa xuống, coi chừng tự bỏ phải người bây giờ!” Lâm Thụy hoảng hồn cuống quýt chạy tới, kêu lên: “Hơn nữa Tổng quản đã nói Vương gia dặn không được sai người làm việc rồi.”

Dịch Thủy tay quệt mồ hôi, cười nói: “Lâm đại thúc, chề củi là ta giỏi nhất đó, không việc gì đâu. Lệnh của Vương gia chỉ là không cho mọi người bắt ta làm việc, nhưng ta tự nguyện giúp một tay mà.”

Nghe hắn nói vậy, Lâm Thụy bật cười, chỉ vào Dịch Thủy, nói: “Hài tử này, lại còn bắt bẻ lời Vương gia.” Vừa nói xong, chợt nghe có tiếng gọi:

“Dịch Thủy, Vương gia cho gọi người!”

Nụ cười trên môi Dịch Thủy lập tức tiêu tán, mắt một lúc hắn mới lên tiếng: “Ta biết rồi.” Trong lòng lại bắt đầu lo lắng, không biết cuối cùng Hạ Hầu Lan quyết định ra sao; Dịch Thủy đi thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi theo Hạ Hầu Thư tới ngoại phòng lần trước.

Trong phòng chỉ có Hạ Hầu Lan đang nghiêng người tựa ở đầu giường đọc sách, thấy hắn đã tới liền chỉ vào cái ghế cạnh giường, ra hiệu ngồi xuống; Hạ Hầu Thư sớm cũng lui ra.

Hạ Hầu Lan tỉ mỉ nhìn Dịch Thủy, thấy hắn hôm nay mặc một bộ đồ cũ thuần một màu trắng, trên áo có vài mụn vá; nhìn qua chỉ thấy vô cùng sạch sẽ, giản dị nhưng lại càng tôn thêm vẻ thanh khiết, mỹ lệ như châu ngọc; đôi mắt hắn chăm chăm nhìn xuống đất, hai tay nôn nóng vờ vờ vạt áo không hề che giấu sự hồi hộp trong lòng. Hạ Hầu Lan buông sách, cười nói:

“Ba hôm trước ở đây, Bản vương thấy ngươi giận dữ dưng dưng, lời lẽ hùng hồn, uy vũ bất khuất... làm sao hôm nay lại thành ra rụt rè thế này?”

Dịch Thủy thản nhiên đáp: “Ba hôm trước ta tâm tình tuyệt vọng, thiếu điều muốn chết, thế nên chẳng còn sợ gì cả. Giờ Vương gia đồng ý sẽ xem xét lại việc giải trừ thân phận nô lệ cho ta, trong lòng ta tự nhiên lại có hy vọng, số phận lại một lần nữa đặt ở trong tay Vương gia... đương nhiên sẽ không dám như hôm trước, miễn phải tự hủy tương lai.” Từ đầu đến cuối hắn không hề ngẩng lên, nhưng từng câu nói đều nghe thanh âm vang vang, gãy gọn.

Trên mặt Hạ Hầu Lan xẹt qua một tia kinh động, hắn chậm chậm nói: “Vô dục tắc cương*, không ngờ một nô lệ như ngươi lại có kiến thức như vậy.” Nói đến đó, hắn nhịp nhịp ngón tay vào đầu giường, lại tiếp: “Chuyện của ngươi Bản vương đã suy nghĩ kỹ rồi, Dịch Thủy... không thể phủ nhận, ta thực sự luyến tiếc ngươi...”

Một lời chưa nói xong, Dịch Thủy đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi môi run run không nói nên lời. Hạ Hầu Lan vội nói: “Ngươi đừng vội, tuy ta không định thả ngươi đi, nhưng ta có thể đáp ứng cho ngươi: ban lệnh cải thiện đời sống các nô lệ; ví dụ như đem lương thực dư thừa phân phát cho họ, hàng tháng có thể cấp ít tiền để họ mua vật phẩm cần thiết, còn có thể căn cứ vào kết quả công việc mà thưởng thêm, thậm chí ai có công trạng lớn còn có thể được xem xét giải trừ thân phận nô lệ.”

Dịch Thủy kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Lan, vạn lần không ngờ hắn có thể thông tình đạt lý đến thế. ‘Cải thiện đời sống của nô lệ’, việc này trăm ngàn năm qua thật chưa từng có ai để tâm nghĩ tới.

Một lúc lâu sau, Dịch Thủy như mới tỉnh trí, hắn quỳ xuống, nói: “Tạ ơn Vương gia, Dịch Thủy tạ ơn Vương gia.” Nói xong liền dập đầu cúi lạy, xưa nay hắn hận nhất chính là những kẻ chủ nô ăn không ngồi rồi, thế nhưng ngay thời khắc này... lời cảm kích cũng là từ đáy lòng mà nói ra.

Hạ Hầu Lan lại nói: “Ngươi không cần tạ ơn ta, ta đã nói rồi... là vì ta thực sự luyến tiếc ngươi. Nhưng xác thực công lao ngươi lập được rất nhiều, không giải trừ thân phận nô lệ cho ngươi cũng không công bằng. Vì

thế ta đem công lao của người đổi thành mệnh lệnh này, Dịch Thủy, người nghe rõ ràng ý tứ của ta chưa? Ta... vẫn là muốn người.”

Dịch Thủy kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt Hạ Hầu Lan sáng rực chiếu vào mình, tỏa ra một sự kiên quyết đến duy ngã độc tôn*. Trong chớp mắt, Dịch Thủy lập tức minh bạch, muốn thoát được số kiếp đem thân hầu hạ người khác... chỉ có đường chết. Thế nhưng hắn không đời nào chọn trốn chạy bằng con đường tự sát đại nhu nhược...

“Dịch Thủy, cho dù dung mạo người bị hủy, Bản vương cũng vẫn muốn người.”

Nghe được Hạ Hầu Lan buông thêm một câu tỏ rõ quyết tâm như thế, trong lòng Dịch Thủy muốn run lên: Vương gia muốn nói hắn ngấm tởm chính là bản thân ta, chứ không phải là dung mạo của ta sao, ý hắn là thế sao?

Hắn thình lình đứng dậy, nói rành mạch từng chữ: “Dịch Thủy minh bạch, chỉ mong Vương gia đừng nuốt lời.”

Hạ Hầu Lan gật đầu: “Người yên tâm, Bản vương tuyệt đối sẽ không để người hy sinh vô ích.” Hắn nói xong liền vươn tay kéo Dịch Thủy lại ngồi bên giường, mỉm cười: “Người cũng thật thẳng thắn, Dịch Thủy à. Vì sao nhất cử nhất động của người đều vượt khỏi dự liệu của Bản vương... Người có biết cũng chỉ vì thế mà ta đối với người muốn buông cũng không được không?”

Để yên cho hắn nắm tay mình, Dịch Thủy mỉm cười, ung dung nói: “Khen ngợi khoa trương như vậy với một nô lệ... ngài không thấy quá hoang phí sao? Nếu có thể, ta thực không muốn lại viện đến thân phận này... Bỏ đi, Vương gia đã khai ân với chúng nô lệ như vậy, được mất của mình ta cũng không quan trọng nữa. Làm người không nên quá tham lam, phải không?”

Hạ Hầu Lan gật gù: “Người minh bạch là tốt rồi. Nhưng người yên tâm, ta quyết không xem người như một tính nô mà đối đãi; bằng vào kiến thức, khí độ của người làm như vậy là quá thiệt thòi cho người rồi. Có điều tạm thời người vẫn phải ở bên ta với thân phận nô lệ, vì quân công* của người giờ đã đem phân chia cho nô lệ khắp thiên hạ rồi... Như vậy đi, sau này có cơ hội... ta lại cho người một danh phận, để người mãi mãi về sau cả đời hầu hạ bên ta, có được không?”

Trong lòng Dịch Thủy gào to: được làm sao được; nhưng ngoài mặt hắn vẫn cúi đầu, nhỏ giọng đáp: “Vương gia cần gì phải hỏi, ta còn dám không thuận theo sao? Chỉ cần sau này Vương gia đừng quên lời là tốt rồi.” Trong mắt hắn tinh quang lấp lánh, lòng cũng đã có sẵn toan tính; bất quá Hạ Hầu Lan không hề hay biết... bởi vì hắn còn đang bận hân hoan sung sướng khi có thể khiến Dịch Thủy đối với hắn thân cận thế này.

*Vô dục tắc cương: Vách đá cao ngàn trượng sở dĩ có thể sừng sững uy nghi được như thế chính là bởi vì vách đá không có ham muốn thế thường.

Ý nói người không có dục vọng thế tục mới có thể đạt đến cảnh giới oai phong凛冽.

*duy ngã độc tôn: tự cao tự đại.

*quân công: công lao lập trên chiến trường

:”) Lan Lan ảnh muốn nuôi Thủy Thủy như nuôi em út nàng hầu nè X”3 ~ tới giờ vẫn còn chưa tỉnh ngộ a~ =))

~***

15. Chương 15

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Vong Nguyệt quan sát tính nô trước mắt, không thể không thừa nhận hẳn thật sự là cực phẩm hiếm có: phong thái dung dị, ưu nhã; khí chất xuất trần thoát tục; dáng vẻ như vậy lại càng được tôn thêm bởi màu trắng đơn sơ của y phục khiến hẳn thoát nhìn tựa như một đóa bạch liên thanh tao đúng bần cũng không hề vậy bần. Cuối cùng lại khiến cho người ta đứng nhìn xa xa không sao thỏa mãn được, nhất định phải níu hoa bẻ cành rồi giữ ở trong tay, từ từ cảm thụ.

Khó trách Hạ Hầu Lan thoáng nhìn đã nhớ mãi không quên, rốt cuộc sau hai năm, tới ngày hôm nay đã mang được hẳn về đây.

“Dịch Thủy hả?” Nàng nhìn danh bài* trong tay hẳn, nhẹ giọng hỏi.

Dịch Thủy khẽ gật đầu: “Vâng, Vong Nguyệt cô nương. Vương gia có lệnh bảo ta lập tức tới đây theo cô nương học tập quy củ trong Vương phủ.”

Thái độ khiêm nhường của hẳn nhanh chóng khiến Vong Nguyệt phát sinh hảo cảm, nàng cười đầy ẩn ý, nói: “Vương gia nói vậy sao? Những cái đó thì có gì phải gấp gáp thế, chỉ sợ ngài sốt ruột là chuyện khác kìa.”

Trong lòng Dịch Thủy lập tức hiểu nàng đang ám chỉ điều gì, nhưng mặc dù cảm thấy khó chịu hẳn vẫn biết nàng nói không sai. Bởi vậy hẳn chỉ cúi đầu cười cười, cũng không đáp lại.

Vong Nguyệt thu lại danh bài rồi dẫn Dịch Thủy đi qua hết một con đường mòn, vào tận sân trước của một khu nhà nhỏ có vẻ tịch mịch. Nàng nói: “Từ nay người sẽ ở lại đây, người là người đích thân Vương gia dẫn dò ta săn sóc nên sau này nhất định sẽ có trang viện riêng; những tính nô khác có lẽ còn không biết tới nơi này đâu. Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ qua lại đây dạy người một số thứ, cốt để sau này người hầu hạ Vương gia không phải chịu đau đớn nhiều, đương nhiên càng là để khiến Vương gia được thoải mái. Không cần xấu hổ, trong Vương phủ bất luận tính nô hay thị thiếp, đều phải trải qua bước này cả.”

Dịch Thủy gật đầu: “Ta biết rồi, đã vào đến đây ta tự khắc cũng phải chuẩn bị chu toàn mọi sự. Phong lưu thì tốt, mà uất nhục cũng không sao; ta đều chịu đựng được. Chuyện này cũng không ngại, có điều Dịch Thủy muốn nhờ cô nương... một việc khác.”

Vong Nguyệt cười hỏi: “À, chứ người muốn nhờ ta chuyện gì?”

Dịch Thủy nói: “Ta muốn biết chữ để đọc sách, liệu cô nương có thể sắp xếp ai đó nhân lúc rảnh rỗi lại đây dạy ta được không?”

Nghe hẳn nói thế Vong Nguyệt không khỏi nhượng mày, chăm chú quét mắt nhìn hẳn vài lần, lại chậm rãi bước một vòng quanh hẳn, bụng nghĩ thầm: quả không thể xem thường nô lệ này, đúng là một người trong lòng ôm chí lớn. Nàng liền cười nói:

“Người là người hầu hạ Vương gia, học chữ làm gì? Nếu có điều gì không hiểu, cứ hỏi tỷ tỷ một chút còn nhanh hơn. Người xem Vương gia có hai người thị thiếp, đều không phải người dễ đối phó đâu. Huống hồ sau này sẽ có cả Vương phi, người không lẽ chưa nghe người ta nói con chim bay lên trước cũng là con bị trúng tên trước* sao?”

Dịch Thủy cười đáp: “Cô nương nghĩ đi đâu vậy, ta bất quá chỉ nghĩ sau này rảnh rỗi nhiều nên muốn học đôi ba chữ giết thời gian mà thôi. Dù sao ta cũng chỉ là một nô lệ, có tâm địa gì được chứ.”

Hẳn ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng vẫn một mảnh lạnh lẽo, thầm cười nhạo: ‘Vương hầu tương tương, Trữ hữu chủng hồ’; Vương phi không lẽ là trời sinh ra sao? Ta dù là một nô lệ, nhưng càng muốn làm cho các người xem.

Vong Nguyệt gật đầu: “Hảo, vậy mỗi ngày buổi trưa người tới chỗ ta, ta dạy người học chữ, lúc đó ta cũng rảnh rỗi.” Nàng nói xong liền dẫn hẳn đi vào, vừa bước qua cửa đã thoang thoảng ngửi thấy một làn hương khí lẩn khuất tỏa lại; vào sâu trong nội thất mới thấy bàn ghế gỗ lim, màn trướng hoa lệ, đều là hoàn mỹ không gì sánh được. Trên cổ đồng giá* bày những đồ cổ các loại kim, ngân, ngọc khí*; long lanh đến chói mắt người. Một màu phú quý xa hoa bao trùm nhưng vẫn toát nên khí chất thanh nhã. Dịch Thủy mặc dù không hiểu gì về kiến trúc nhưng cũng biết chỗ này không hề tầm thường chút nào; thật không ngờ Hạ Hầu Lan đối với mình lại coi trọng đến thế.

Vong Nguyệt dẫn hần tới bên bàn, mở một cái hộp đặt trên đó ra, chỉ thấy bên trong xếp hai hàng nam hình* bằng thủy tinh, thứ tự lớn nhỏ; tất cả đều được chế tác vô cùng tinh xảo. Dịch Thủy vừa nhìn đã không kìm được đỏ mặt trong khi Vong Nguyệt chẳng hề biến sắc, thản nhiên hỏi: “Người biết những thứ này để dùng ở đâu chứ?”

Dịch Thủy ngần ngừ một chút rồi gật đầu, liền thấy Vong Nguyệt tỏ vẻ kinh ngạc, hần nhạ giọng giải thích: “Trước kia lúc ở chiến trường, lính tráng nói chuyện với nhau chủ yếu toàn chuyện ***, trong đó... cũng có nói tới cái này.”

“Thì ra là thế.” Vong Nguyệt có vẻ rất hài lòng, nói tiếp: “Người nghỉ ngơi một chút đi, tối nay ta sẽ phái người tới hầu hạ người tắm rửa, thượng du*, thử dùng ngọc thể*.” Nàng nói xong liền quay người rời đi, Dịch Thủy vốn định nói thêm gì đó nhưng nghĩ một thoáng lại thôi.

Chiều đến, quả nhiên có hai tiểu tư* bộ dạng thanh tú xuất hiện, biết ở đây chính là người hiện đang được Vương gia sủng ái, cả hai đều bày ra vẻ mặt tươi cười, đồng thanh nói:

“Chúng nô tài là người Vong Nguyệt cô nương sai tới hầu hạ Công tử chu tất việc chuẩn bị, còn phần phục vụ sinh hoạt hằng ngày có các nha đầu khác chăm lo, hiện họ đang chờ bên ngoài, muốn đợi một lát nữa mới vào yết kiến.”

Dịch Thủy nhìn bọn họ một hồi rồi chậm rãi từ trên giường đứng dậy, lộ ra một nụ cười sâu thẳm: “Cuộc đời ta hận nhất chính là hai chữ ‘nô tài’, các người về sau đừng tự xưng như vậy. Ta là ai đâu, bất quá chỉ là một nô lệ mà thôi. Trước kia so với các người còn xa mới bằng được.” Nói đến đó mặt hần thoáng hồng lên, lại tiếp: “Các người vừa nói giúp ta việc chuẩn bị, chuyện đó cũng không cần đâu. Chỉ cần tỉ mỉ nói cho ta biết phải làm thế nào, tự ta làm được rồi.”

Hai tiểu tư đồng thanh kêu lên: “Công tử, như vậy đâu được. Sau này ngộ nhỡ có sai sót gì, đầu chúng ta cũng khó giữ a.”

Dịch Thủy lắc đầu: “Thế nên ta mới bảo các người chỉ dẫn cho ta thật tỉ mỉ, các người yên tâm, ta sao dám đem mạng mình ra giỡn chứ. Hầu hạ Vương gia không chu đáo ta mới là người gặp họa đầu tiên đây. Chỉ có điều... có điều... không lẽ các người tình nguyện hầu hạ ta chuẩn bị việc ấy?”

Hai tiểu tư chột dạ liếc nhìn nhau, rồi cùng lặng lẽ không đáp. Thẳng thắn mà nói, bọn họ sao có thể tình nguyện làm việc đó, lại càng không đời nào chính miệng nói có; bên tai lại nghe Dịch Thủy nói tiếp: “Các người cứ nói đi, ta cũng dám tự nhận thông minh, chỉ cần nghe một lần sẽ làm được, không để các người tổn công đâu.”

Cuối cùng bọn họ mới cười cười, nói: “Nếu đã thế, Công tử theo bọn ta lại đây... những chuyện này giảng giải phải phối hợp với công cụ mới dễ hiểu.”

*danh bài: thẻ ghi tên.

*chim bay lên trước cũng là con bị trúng tên trước: (có lẽ) ý nhắc Dịch Thủy trong hoàn cảnh hiện tại càng thể hiện bản thân càng dễ bị hãm hại. (này mình ghi lại thoát thoát ý thôi, vì câu gốc cũng không được viết thành một thành ngữ hoàn chỉnh.)

*cổ đồng giá: tử (giá) bày đồ cổ.

*kim, ngân, ngọc khí: làm bằng vàng, bạc, ngọc.

*nam hình + *ngọc thể: cái đó.đó.đó của nam nhân (mở ở đây được tẩn mẩn làm bằng thủy tinh) í :”>

~*thượng du: thoa dầu (nếu tớ hiểu hêm nhầm thì là ‘bôi trơn’ đó *v*~)

*tiểu tư: người sai vặt.

có người sắp.bị.ăn nha *A*

~***

16. Chương 16

CHƯƠNG MUỖI SÁU

Đằng sau trang viện Dịch Thủy ở có một đại dục trì*, hoa lệ vô cùng; thường ngày vẫn cấm người lui tới. Nơi đó chính để dành riêng cho Hạ Hầu Lan nhân lúc hứng thú dạo chơi, thuận tiện sẽ ghé vào ngâm mình thư giãn. Hôm nay hẳn không những sắp xếp cho Dịch Thủy ở đây, lại còn cho phép tắm rửa ở hồ này, đủ thấy đối với Dịch Thủy hẳn để tâm chăm chút cỡ nào.

Lúc này Dịch Thủy đang ngâm mình trong dục trì, đôi mày nhíu lại rõ ràng có vẻ khổ sở. Nhìn bọt nước màu trắng sữa lập lòe lẫn khuất cùng những cánh hoa mỏng mảnh trôi quanh mình, hẳn buột ra một tiếng thở dài... Cuộc sống này đích thực là tốt cùng xa hoa, nhưng hẳn không sao toàn tâm nguyện ý hưởng thụ. Dịch Thủy có cảm giác mình giống như heo tể* bị nhốt trong chuồng, được người sành ăn chăm nuôi, kết cục cuối cùng chính là bị lôi lên bàn bếp, bạch đao tử tiến hồng đao tử xuất*. Vài ngày sung sướng này bất quá chẳng khác gì rắp tâm vỗ béo mà thôi.

Nhìn một loạt nam hình bằng thủy tinh xếp trên thạch bàn*, dưới ánh nến lập lòe càng phát ra màu lấp lánh đến chói mắt, Dịch Thủy tiện tay cầm một cái lên, lướt mắt nhìn khối thủy tinh tinh xảo, thở dài lầm bầm: “Rõ ràng là vốn là thứ rất đẹp đẽ, làm sao lại bị mài thành hình dạng tục tĩu thế này, còn bị dùng vào những việc thật khó coi nữa?”

Hắn chợt nhắm nghiền mắt lại, nắm chặt nam hình trong tay một hồi... cuối cùng run run cầm theo xuống nước, dần dần dần mờ cho đến khi chạm phải nơi mềm mại bí mật kia.

Trong lòng đột nhiên một phen trào cuộn, Dịch Thủy hiểu rõ cửa ải này hẳn buộc phải vượt qua, bằng không đừng nói trở thành Vương phi, muốn làm một tính nô còn chẳng đủ tư cách. Hẳn không ngừng tự nhủ rằng tất cả những việc này đều là vận số không thể thoát được, muốn làm thành chuyện phi thường tất phải có thủ đoạn phi thường... Cứ thế tựa như tự thôi miên mình bằng những lý lẽ đó, cuối cùng Dịch Thủy nghiêng rằng một cái rồi đem nam hình trong tay ấn sâu vào trong tiểu huyết.

Mũi nhọn vừa tiến vào, hẳn lập tức đau đớn đến mức chớp mũi lấm tấm toát mồ hôi lạnh. Dịch Thủy hít sâu một hơi, đưa tay kia xuống sờ rầm thăm dò, quả nhiên vẫn đau kinh khủng. Nhớ lại lời hai tiểu tư lúc nãy nói trước khi làm việc này phải thoa dầu qua thì mới đỡ phần nào khó chịu, nhưng hẳn vẫn không làm theo. Lý do rất đơn giản, Dịch Thủy vốn không dám tin mình có thể hai lần chịu được sự nhục nhã của việc tự tay khai mở cái nơi đáng xấu hổ kia.

Tràng đạo đang đau nhức như lửa đốt bỗng cảm thấy có chút bọt nước ấm ấm mon men len vào theo nam hình, càng gọi trào lên một cảm giác kỳ dị. Bản thân Dịch Thủy trên chiến trường đã chịu qua vô số thương tích, thậm chí không ít lần cận kề cái chết nhưng cho tới bây giờ hẳn chưa từng cảm thấy sợ hãi. Thế nhưng ngay lúc này... hẳn sợ, hẳn sợ tới mức muốn bỏ cuộc; thứ kia bất kể hẳn nghiêng rằng nghiêng lợi thế nào vẫn vô pháp tiến sâu thêm một li.

“Rất đau phải không? Người thật giỏi làm ầu, chuyện này mà có thể tự mình làm sao?” Thanh âm mang theo tiểu ý đột nhiên vọng tới làm Dịch Thủy giật thót, vội vàng mở mắt đã thấy Hạ Hầu Lan đang đứng trên bờ mỉm cười nhìn hắn.

Vừa thẹn vừa quẫn, Dịch Thủy cuống cuống trằm người xuống nước, cố che giấu thân thể. Hành động vô thức đó lại khiến Hạ Hầu Lan phá lên cười ha hả, liền tay cởi bỏ y phục trên người mình, nhanh chóng để lộ ra thân thể cường tráng hoàn mỹ như liệt báo*. Cũng không buồn nhìn đến phản ứng kinh hoàng của Dịch Thủy, hắn thoáng cái đã nhảy xuống nước, lúc đó mới nói: “Lại đây, Bản vương giúp người.”

“Không... không cần. Loại chuyện này sao dám phiền Vương gia.” Dịch Thủy cuống quýt tránh né, hoàn toàn không ngờ động tác của Hạ Hầu Lan quá sức lạnh lẽo, lời còn chưa nói xong đã bị hắn lôi tuột vào lòng không khác gì con gà con. Dịch Thủy chỉ còn biết siết chặt nắm tay, gương mặt quay thoát khỏi tầm nhìn của Hạ Hầu Lan, hai mắt từ từ nhắm nghiền lại.

Thực ra Hạ Hầu Lan chính là vừa xong buổi chiều đã lập tức tới đây. Cũng không biết phải làm sao, chỉ cần nghĩ tới Dịch Thủy ban đầu luôn chỉ dùng ánh mắt quật cường nhìn hắn, mới đây lại có chút ôn thuận... bản thân liền kiềm chế không nổi khát khao muốn tới gặp hắn.

Đến khi tới nơi lại thấy hai tên tiểu tử đứng bên ngoài, hỏi qua sự tình xong thành ra trong lòng cảm giác trĩu mến đối với Dịch Thủy càng tăng vài phần. Bởi thế lúc này hắn mới chấp nhận hạ mình giúp Dịch Thủy; một tay hắn kéo thân thể trắng mịn trước mặt vào lòng, tay kia đưa xuống lần lần cắm vào nam hình nọ.

Hạ Hầu Lan đột nhiên sững sốt, thoát cái rút vật kia ra, giơ lên nhìn kỹ rồi bật cười: “Người đúng là tiểu ngốc tử a, lần đầu tiên mà dùng ngay cái lớn nhất sao? Muốn chết phải không?” Nói xong liền ôm ngang eo hắn mà nâng bổng lên, bất chấp sự giãy giụa của Dịch Thủy; hắn mạnh tay banh mở hai khóa hông hoàn mỹ, tỉ mỉ xem xét. Quả nhiên nhìn thấy tiểu huyết trước mắt đã sưng đỏ, từ bên trong còn rỉ ra vài đường tơ máu.

Đối với loại ‘sắn sóc’ này Dịch Thủy thật tình chịu không nổi a; dĩ nhiên hắn không ngần ngại tay đâm chân đá bạt mạng, quấy đạp om sòm. Cho đến khi bất ngờ cảm thấy có cái gì đó hình như đang nhanh chóng trưởng đại, cạ cạ vào bụng mình, hơn nữa rõ ràng còn cứng rắn vô cùng khiến cho bụng trên của hắn vốn sắn chắc mà lúc này còn bị nó ép muốn lõm vào.

Dịch Thủy cũng là nam nhân, tự khắc hiểu ra đó là cái gì; có điều hắn hiểu rồi thì lập tức hồn phách phi thiên, càng cuống càng đẩy Hạ Hầu Lan ra.

“Đứng yên. Người còn không thấy ta đang kiềm chế khổ cực thể nào sao?” Thanh âm đột nhiên thâm trầm vang lên tựa như hàm chứa uy lực vô cùng, nhất thời khiến mọi cử động của Dịch Thủy đều ngừng lại.

Hạ Hầu Lan lúc này mới buông hắn xuống, nhãn thần đã rực sáng như liệt báo ngấm được linh dương, dăng tràn dục vọng: “Dịch Thủy, người... người nguyện ý hiến dâng cho ta ngay bây giờ được không? Vì... Bản vương tựa hồ... nhịn không được nữa.” Âm sắc phát ra khàn đục, vừa nghe đã biết là kết quả của sự kiềm chế cao độ.

Đoạn tiếp theo đây (có thể) là lời của Lê Hoa đại gia, vì nó nằm trong bản text Trung mình có và nó liên quan đến nội dung truyện nên mình đưa vào :”).

Ày, tự dưng thấy mọi người có vẻ khó hiểu với chuyện Dịch Thủy muốn làm Vương phi. Thế nên ta giải thích một chút vậy.

Ta cho rằng Dịch Thủy bản chất quật cường, không chịu thua người khác; nhưng số phận hết lần này đến lần khác cứ dồn hắn vào độc đạo. “Nếu đã không có đường khác, vậy đường duy nhất đã đi cũng phải đi đến tận cùng.” đây chính là cách hắn thể hiện ý chí bất khuất, cũng là cách hắn đem niềm tin ‘Vương hầu tương trợ, Trữ hữu chủng hồ.’ ra tranh đấu. Trong mắt hắn, Vương phi không chỉ là người đem thân hầu hạ kẻ khác, địa vị của Vương phi có thể sánh ngang với Hạ Hầu Lan, có thể khiến Hạ Hầu Lan tôn trọng. Chính vì thế hắn mới quyết liệt khao khát một vị trí không hề giành cho thường nhân như thế.

Ày, ta nói như vậy chẳng hay mấy người đã được lý giải chưa? Hãn, kỳ thực thêm nữa ta cũng chẳng biết nói làm sao.

XD xin lỗi nếu mình có ‘chuyển lời’ quá tùy hứng XD

*dục trì: hồ (bể) tắm. -> đại dục trì: hồ tắm lớn.

*bach đao tử tiến hồng đao tử xuất: đao trắng thọc vào, đao đỏ rút ra. Âm chỉ hành động sát thương, làm ai đó đổ máu (hồng đao tử = đao đỏ = đao dính máu *__*)

*heo tể: heo con (=)) lần đầu tiên mình giữ âm Hán Việt vì nghe nó... quá sức iêu so với văn cảnh =)))

*thạch bàn: bàn đá.

*liệp báo: là con này

=))

17. Chương 17

CHƯƠNG MUỖI BẢY

Đau dài chẳng bằng đau ngắn; nếu đằng nào cũng tới nước này thì cần gì phải tự hành hạ, ép bản thân làm bao chuyện nhục nhã như thế?? Trong đầu Dịch Thủy bắt đầu lẹt xẹt xuất hiện những ý nghĩ đó, nhưng cũng phải một hồi lâu sau hấn mới miễn cưỡng gạt đầu, miệng nói lí nhí như muỗi kêu: “Nhưng Vong Nguyệt cô nương đã nói nếu không rèn luyện kỹ càng sẽ khiến Vương gia không thoải mái.” Hấn càng nói càng cúi thấp đầu, tỏ ý đang ngượng ngùng, kỳ thực là sợ Hạ Hầu Lan nhìn thấy ánh mắt không cam lòng của mình.

“Đừng nói thế, người nói được những lời như vậy có thể là Dịch Thủy sao?” Hạ Hầu Lan nâng cằm hấn lên, say mê ngắm nhìn đôi mắt rực cháy ngọn lửa khuất nhục. Vừa chậm rãi vuốt ve, hấn vừa nói: “Không sai, đây mới đích thực là Dịch Thủy, Bản vương yêu thích nhất chính là dáng vẻ vĩnh viễn không chịu khuất phục này của ngươi.” Tay hấn từ từ trượt xuống, ve vuốt đôi môi tươi mọng, cái cổ thon dài, bờ vai tròn mịn duyên dáng... rồi tới khuôn ngực trắng muốt ẩn hiện dưới bọt nước, cuối cùng nhấn nha dừng lại trên hai đóa hồng anh.

Dịch Thủy không tự chủ được sợ hãi bật ra một tiếng kêu, theo bản năng cố gắng cựa quậy né tránh, tiếc là vòng eo đã bị một cánh tay rắn chắc như gọng kìm quấn chặt; Hạ Hầu Lan cúi sát bên tai hấn, thì thầm: “Ta muốn tiếp tục.”

Cùng với giọng nói mỉa mai bên tai, hậu đình đột ngột lại bị khai mở khiến Dịch Thủy đau đớn khê thét lên, tiếng kêu sợ hãi hòa lẫn vào tiếng cười trêu chọc của ‘thủ phạm’: “Chỉ đưa một ngón tay vào thôi mà, đã chịu không nổi sao?”

“Ngươi...” Dịch Thủy vừa xấu hổ vừa oán giận đập lại: “Ngươi trêu cợt ta. Ta làm sao không biết người dùng cái gì?! Rõ ràng là... cái đó...”

Hạ Hầu Lan trợn tròn mắt, kêu toáng lên: “Cái gì?! Dịch Thủy, không lẽ ngươi nghĩ cái đó của Bản vương... chỉ bằng cái ngón tay sao?!” Hấn vừa âm ỉ nói xong liền đứng bật dậy, nhất thời bày ra cự vật* giữa hai chân. Dịch Thủy lập tức bị một phen kinh hoảng, chỉ thấy cự vật trước mắt gân xanh vằn vện, tướng đại phi thường, dường như còn hơi nẩy lên, hoàn hảo một bộ diện dữ tợn... so với của chính mình, thực sự không có một chút nào tương đồng.

Hấn biết phạm là nam nhân chuyện này chuyện nọ còn có thể chịu lép, duy nhất bản lĩnh về mặt này bất cứ ai cũng không cam lòng thua kém. Huống hồ nam nhân như Hạ Hầu Lan cái gì cũng phải hơn người, đụng đến phương diện này càng quyết không thể thua ai. Cơ mà Dịch Thủy đang lúc bị dồn ép, trong lòng rành rành so đo tự biết không bằng, bất quá quyết không muốn hấn được đắc ý, nên lập tức thừa thời cơ trút giận, cố tình ghen mặt lên nói:

“Xem ra cũng chỉ có thế, có gì đáng khoe chứ?” Vừa nói xong đã thấy Hạ Hầu Lan sắc mặt sa sầm, hấn nhin không được bật cười, nói tiếp: “Ngươi không phải vừa nói thích ta không chịu khuất phục sao?”

Hạ Hầu Lan ngây người nhìn dáng cười như hoa, vừa yêu vừa tức, vươn tay kéo hấn lại:

“Cái miệng trên này của ngươi quả nhiên công phụ lợi hại, để ta xem cái miệng còn lại dưới này... có lợi hại như vậy không.” Hấn vừa nói vừa lần lần một ngón tay tiến vào bên dưới, hơi thở có chút gấp gáp nói tiếp: “Ta đây là thương ngươi nên mới cô nhện, chỗ này cứ không chịu nói lỏng một chút... Bản vương nếu cứ thế đem một thanh kim thương thẳng tiến vào, còn không đâm nát ngươi ư?”

Dịch Thủy hừ lạnh: “Ngôn từ hạ lưu thế này cũng có thể từ miệng Vương gia nói ra sao? Ta còn tưởng chỉ có những binh sĩ thô tục mới có loại lời lẽ như thế.”

Hạ Hầu Lan vẫn chăm chăm đưa ngón tay bên dưới lần theo bọt nước ở tròng lộ trơn mịn tùy tiện tiến nhập, giúp hắn khai mở tiểu huyết, vừa nghe được liền cãi lại: “Có sao nào, ở trong khuê phòng có lời gì mà không nói được chứ.” Miệng nói xong trong lòng ý đồ cũng nổi lên, hắn đột ngột khẽ mở hai ngón tay, lập tức một dòng nước theo kẽ hở tràn vào tiểu huyết.

Dịch Thủy trong chớp mắt cảm thấy như ruột gan bị một dòng nước nóng xô tới, “A!” lên một tiếng sợ hãi, hai chân lảo đảo không sao đứng vững được nữa, cả người cứ thế ngã nhào vào người Hạ Hầu Lan.

“Nhuyễn ngọc ôn hương bảo mãn hoài.*”, Hạ Hầu Lan ôm siết lấy hắn, đặt ngồi trên đùi mình, lại nhẹ hôn lên môi hắn một cái, tiếp tục tấm tắc: “Thực sự là xuân sắc vô biên a.” Đến lúc này tiểu huyết bên dưới đã có thể đưa ba ngón tay tiến nhập tự nhiên, hắn liền rút tay ra thay chính cự vật của mình đặt dưới hai mông Dịch Thủy.

Dịch Thủy mặc dù ngoài miệng nói cứng, nhưng thực tình tới tận thời điểm này rồi cũng có chút khiếp đảm, vội vàng kêu: “Vừa xong người nói ngọc thể lớn như vậy ta đã chịu không được, cái này của người so với ngọc thể kia còn lớn hơn... còn dám nói cái gì thương tiếc ta...”

Hắn vừa nói vừa nhìn Dịch Thủy chăm chú nghe, thân thể có vẻ đã trấn tĩnh lại; thấy thời cơ đã tới liền một hơi đẩy eo lên, quả nhiên cây đao bên dưới nương theo bọt nước trơn tuột, đã tiến vào được một nửa.

Dịch Thủy đột nhiên bị đau, nhịn không được ra sức giãy giụa; hắn cũng không biết hành vi của mình so với đám tính nô đã là ngộ nghịch liễu mạng gấp chục lần. Hạ Hầu Lan chính là Vương gia nhiếp chính, một năm xử lý trăm nghìn quốc sự lớn nhỏ; mỗi khi hắn có nhu cầu, bất kể là tính nô hay thị thiếp đều chỉ biết tận tâm hầu hạ, vui thú xong cũng không cần bận tâm thêm. Thực chưa bao giờ ưu đãi ai như thế này, vừa tự tay giúp hắn chuẩn bị, vừa nhẫn nhịn dục vọng e sợ làm hắn bị thương.

Hắn vừa nói vừa nhìn Dịch Thủy chăm chú nghe, thân thể có vẻ đã trấn tĩnh lại; thấy thời cơ đã tới liền một hơi đẩy eo lên, quả nhiên cây đao bên dưới nương theo bọt nước trơn tuột, đã tiến vào được một nửa.

Dịch Thủy đột nhiên bị đau, nhịn không được ra sức giãy giụa; hắn cũng không biết hành vi của mình so với đám tính nô đã là ngộ nghịch liễu mạng gấp chục lần. Hạ Hầu Lan chính là Vương gia nhiếp chính, một năm xử lý trăm nghìn quốc sự lớn nhỏ; mỗi khi hắn có nhu cầu, bất kể là tính nô hay thị thiếp đều chỉ biết tận tâm hầu hạ, vui thú xong cũng không cần bận tâm thêm. Thực chưa bao giờ ưu đãi ai như thế này, vừa tự tay giúp hắn chuẩn bị, vừa nhẫn nhịn dục vọng e sợ làm hắn bị thương.

Như lúc này, sau một hồi Dịch Thủy vùng vẫy, tròng đạo vốn đã bị nước trào vào bôi trơn; nhất thời khiến vật kia trượt ra ngoài. Đối là người khác đã sớm khiếp hãi dập đầu van lạy tha mạng, vì tuy tội chưa đáng chết nhưng đã chọc Hạ Hầu Lan mất hứng, chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc. Đằng này hắn vẫn luôn miệng nhẹ nhàng trấn an Dịch Thủy: “Đừng khẩn trương, việc này chỉ có ban đầu đau đớn một chút thôi, đến khi quen rồi sẽ cảm thấy khoái hoạt vô cùng, người cũng sẽ thế mà.”

Hắn dịu dàng nói xong lại bắt đầu giương thương, thúc ngựa; một lần nữa tiến nhập tầm hoan.

*cự vật: vật to lớn 〇_〇

~*Nhuyễn ngọc ôn hương bảo mãn hoài: trích từ “Tây Sương Ký” (Vương Thập Phủ): Tả Thôi, Trương Nhị yêu thương nhau, trải qua nhiều sóng gió ngăn trở cuối cùng mới được đoàn tụ, từ tình nhân trở thành vợ chồng. Trong vở kịch có đoạn miêu tả nam nữ hẹn hò yêu đương vùng trộm. Dùng câu hát và ngôn từ để ám chỉ cảnh giao hoan, như: “Nhuyễn ngọc ôn hương bảo mãn hoài nha; Lưu nguyên đào thiên thai, xuân chí nhân gian hoa lộng sắc.”; ...

Nghĩa đen “Nhuyễn ngọc ôn hương bảo mãn hoài” = “Ôm gọn trong lòng thân thể mềm mại, thơm hương.”

+__+ uầy~ tình tứ quá a~~ muốn hôn a ==))

~~***

18. Chương 18

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Dịch Thủy đau đớn tới mức chân mày nhăn tít, hai hàm răng nghiến chặt tưởng như nghe thấy cả tiếng kim kít, thế nhưng hắn kiên quyết không kêu lấy một tiếng, lòng thầm nghĩ sớm muộn cũng phải làm chi bằng cố chịu lúc này cho xong. Bởi thế hắn một chút cũng không dám nhúc nhích, đợi tới khi Hạ Hầu Lan đưa cự vật hoàn toàn tiến vào rồi Dịch Thủy chỉ còn cảm giác ruột gan đều muốn nứt vỡ, cả người thoáng chốc cứng đờ.

Hạ Hầu Lan nhìn trán hắn toát đầm mồ hôi lạnh, mỉm cười đưa tay quạt bớt, rồi đưa một ngón tay lách vào trong miệng hắn, nhẹ giọng nói: “Nếu đau thì kêu lên một chút, thứ nhất giảm bớt đau đớn, thứ hai... chuyện này đang làm mà một chút âm thanh đều không có cũng không còn tình thú a.”

Hắn nói xong liền đưa ngón tay khuấy động trong vòm miệng Dịch Thủy, không để hai hàm răng được khép kín lại nữa; quả nhiên chỉ một lát sau tiếng rên rỉ đến tiêu hồn thực cốt bắt đầu khe khẽ thoát ra.

“Vương... Vương gia, ta... ta đau quá.” Dịch Thủy vừa thở dốc vừa đưa tay vô thức quờ quào trên ngực Hạ Hầu Lan.

Hạ Hầu Lan xót xa nghĩ hắn chưa qua luyện tập gì đã phải hầu hạ, liền mặc kệ chính mình đã dục hỏa thiêu đốt, chỉ cúi xuống hôn lên môi Dịch Thủy, một hồi mê mải mút lấy bờ môi mềm mại đồng thời tự tay đưa xuống vuốt ve chồi non nguyên sơ bên dưới – một việc mà bản thân hắn chưa từng làm cho bất cứ ai.

Dịch Thủy cũng sớm thẹn đến muốn chui xuống đất, mới vừa quay nghĩ muốn thoát ra khỏi nỗi tiểu vật bên dưới vốn chưa từng trải qua kích thích, không đợi hắn kịp giãy giụa... trong chớp mắt đại não trống trơn, đến khi tỉnh trí lại đã thấy Hạ Hầu Lan rời môi ra; cười cười nói: “Nguyên lai lại chịu đựng kém vậy a, mới đựng một chút đã tiết xuất rồi. Người nói thật cho Bản vương, đây là lần đầu tiên của người sao?”

Dịch Thủy đỏ bừng mặt, lầm bầm: “Ai dám bì với Vương gia, tình nhân vô số. Chúng ta là nô lệ, mỗi ngày làm lụng xong mệt rũ rời, nằm xuống chỉ muốn ngủ. Còn hơi sức đâu nghĩ đến chuyện đó.”

Hạ Hầu Lan nghe thế lại hơn hớn nói: “Quả nhiên là lần đầu tiên a. Thế lại càng hay, đằng trước, đằng sau của người đều là ta khai phá a.”

Dịch Thủy oán giận khẽ mắng: “Phá cái gì chứ, người lại còn cao hứng nữa. Đủ biết Vương gia thường ngày người người ngưỡng mộ cũng chẳng cao nhả gì cho cam.”

Vừa dứt lời, hậu đình này giờ hơi yên ổn lại bị một trận tiến nhập mãnh liệt. Dịch Thủy thất thanh “A!” lên một tiếng, phụt chốc đầu vầng mắt hoa, tựa hồ chết ngất; không ngờ bên tai vẫn vang vang lên tiếng Hạ Hầu Lan ác ý trêu chọc: “Lại dám mạnh miệng, hôm nay không đựng chút thủ đoạn hàng phục người, người cũng không biết Bản vương lợi hại ra sao.” Hắn nói xong thì bắt đầu nhịp nhàng đưa đẩy, lúc sâu lúc cạn; mỗi lần thấy Dịch Thủy quá đau đớn lại hơi dừng lại cho hắn tạm nghỉ chốc lát.

Thoáng chốc xuân sắc ngập tràn, thân thể Dịch Thủy hoàn toàn bị Hạ Hầu Lan khống chế, giữa hồ nước mờ ảo nhấp nhô di động; mái tóc đen mượt tùy tiện lập lờ trong nước... tự nhiên phác thành một vẻ quyến rũ không tả xiết. Hạ Hầu Lan tinh tế lướt môi khắp thân thể hắn, sau cùng dừng lại trên hai khóa hồng anh vì bị kích thích mà đang cứng thẳng lên, thỏa sức nhay cắn.

Không gian bên dưới mặt nước hồ càng hơn phần *** mỹ; tại nơi hai người đang gắn kết, bọt nước len theo cự vật đang tiến nhập mà tùy tiện theo vào tràng đạo... Dịch Thủy đối với chuyện phòng the không có một chút kinh nghiệm nào, chỉ cảm thấy toàn thân tựa như bốc hỏa, càng lúc càng bùng bùng khát khao muốn thiêu đốt chính mình, lại được Hạ Hầu Lan bụng dạ xấu xa cố tình dây dưa kiềm chế. Cho đến khi hắn đỏ ửng mặt mày, bật ra một tiếng “Àn a...” Hạ Hầu Lan mới đột nhiên hứng khởi, vật bên dưới mãnh liệt thúc đẩy, dốc sức tiến vào... cũng may tiểu huyết lúc này đã thả lỏng, thuận tiện cho hắn tiến xuất mà không gây thương tích; đến mức ấy rồi mà Dịch Thủy vẫn phải chịu tội không ít...

Đáo qua đáo lại bao lần, thẳng tới nửa đêm Hạ Hầu Lan mới vừa tận hứng, Dịch Thủy lúc đó đã xuôi lơ, thân mềm như bún, không muốn tựa vào người Hạ Hầu Lan cũng không xong. Tiểu huyết của hắn lần đầu tiên đã phải chịu đựng công kích mãnh liệt như vậy, bình thường mà nói dĩ nhiên phải thụ thương tới ngất

xử; cũng may Hạ Hầu Lan còn biết xót xa, nên mới không đến nỗi ấy. Có điều đến khi Hạ Hầu Lan kiểm tra qua một chút thì toàn bộ tiểu huyết tụy chưa thụ thương đến chảy máu, cũng đã sưng đỏ như trái đào chín.

Hắn liền lập tức ôm Dịch Thủy về ngọa thất*, giường bên trong đã có bọn nha đầu trải sẵn chăn đệm tử tế, đốt huân hương thượng đẳng. Đặt Dịch Thủy nằm xuống, đắp chăn gấm cho hắn xong, Hạ Hầu Lan cũng thấy mệt mỏi, liền nằm xuống bên cạnh... không lâu sau cũng thiêu thiêu ngủ.

Được một chốc, chợt nghe thấy bên tai có tiếng động, hắn lập tức mở mắt, trầm giọng quát hỏi: “Ai?!”

Lập tức bên giường nghe soạt một tiếng, rõ ràng có người vừa quỳ xuống, sợ hãi trả lời: “Bẩm Vương gia, tiểu nhân theo lệnh tổng quản đến đây, định dẫn tính nô này đến phòng khác nghỉ ngơi.”

Nguyên lai Hạ Hầu Lan từ nhỏ sinh trưởng trong vương tộc, từng trải qua không ít chuyện rạn nứt, tranh giành; phu thê phản bội, huynh đệ tương tàn hắn đều quá quen thuộc. Cũng vì thế tâm lý đề phòng rất nặng nề, không bao giờ cho phép ai ở cạnh mình qua đêm; thậm chí e không biết lúc nào người kề bên gối sẽ một đao hành thích mình.

Tất nhiên Hạ Hầu Thư và toàn bộ hạ nhân trong phủ đều biết thói quen đó của hắn, nên bất kể ở đâu, chỉ cần là nơi hắn ngủ lại, tất cả người ở quanh đó sẽ nhanh chóng bị trục xuất. Đó coi như đã là tập tục căn cốt của Vương phủ.

Có điều hôm nay nhìn Dịch Thủy say sưa ngủ, hắn thực lòng cảm thấy thương yêu tới mức không nỡ khuấy động; thậm chí mặc dù đối với chuyện bị mình trói buộc Dịch Thủy vẫn canh cánh trong lòng, nhưng bản tính hắn lương thiện, lại vô cùng quang minh lỗi lạc... nhất định sẽ không làm những hành vi ám muội như lén lút hạ thủ. Huống chi cứ cho hắn có tâm địa hại mình, thì với thực lực của hắn cũng vô phương thực hiện... Cuối cùng sau một hồi trầm ngâm, Hạ Hầu Lan chỉ nói: “Thôi, cho người lui. Hôm nay để hắn ngủ cùng ta.”

Hắn nói xong liền nằm xuống, cũng vì thế mà không thấy hai hàng mi của Dịch Thủy đang nhắm nghiền trong phút chốc khẽ rung động.

*ngọa thất: phòng ngủ.

:”) mình cố tình ngâm tới khi mãn xong cả 3 chương có H mới up luôn a XD~ vì mình nghĩ cái này đọc ngắt quãng thiệt mất hứng (+__+ mà edit ngắt quãng cũng sao sao đó luôn +__+).

Nhân bữa trưa mình xin cảm ơn tất cả những bạn đang theo dõi và để lại phản hồi cho bản edit của mình ^^ . Thật tình vì mình làm một mình từ A-Z nên không tránh được sai sót nhiều chỗ, bạn nào yêu mình (chút xíu thôi XD) thì rộng lòng rộng lượng tay chân mở nhiệt tình góp ý ha XD~ *khẩu đầu*~~ *ôm ôm* X’3

~~***

19. Chương 19

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Trong điện Quốc sư, Hạ Hầu Lan và Du Liễm ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn tròn được chế tác tinh xảo, hai người đang chăm chú vào ván cờ vây trước mặt. Lúc này Du Liễm vừa xuất ra một nước hiểm hóc, khiến Hạ Hầu Lan hơi nhăn mày suy nghĩ, một tay tiện với sang bình trà bên cạnh rót một chén, đưa lên miệng nhấp nhấp.

Du Liễm cười cười nhìn hắn: “Gần đây hình như ngươi có chuyện gì đặc ý hay sao, trông bộ tinh thần đều sáng khoái quá a. Tính tình cũng mát mẻ hơn trước nhiều, chẳng đâu xa... ván cờ này này giờ xem nước

đi cũng không hùng hổ dọa người như xưa. Không biết gần đây có chuyện gì tốt thế a, à không, phải nói không biết gần đây gặp người nào thích ý a?”

Hạ Hầu Lan cũng cười đáp: “Người sợ ta tìm ra nước nào linh diệu phá chiêu của người sao, còn phải cố tình làm ta phân tâm.” Hắn lại ngẫm nghĩ một chút rồi đặt một quân cờ, như thể nhìn không được mở miệng nói tiếp: “Thật sự là một người tuyệt diệu, sau này thế nào ta không dám nói... bất quá hiện nay đúng là hắn khiến ta hài lòng không ít.”

Du Liễm hơi ngạc nhiên, nói: “Ta thấy con người người xưa nay nhân giới thậm cao*, người thường chỉ sợ người không bao giờ để mất tới. Thật không biết hắn là người thế nào, không những được người tán dương, lại còn vì hắn thay đổi pháp lệnh nô lệ, khiến tinh thần dân chúng một phen hưng dũng, mãi mới bình ổn. Hôm nào có dịp nhất định ta phải tới gặp hắn một lần mới được.”

Hạ Hầu Lan gật đầu, nói: “Người cũng nên thử gặp một lần, hắn tuy là nô lệ nhưng bất luận trong, ngoài đều rất kiên tịnh*, ta yêu thích hắn nhất chính là ở điểm này.”

Hai người vừa chơi vừa trò chuyện thêm một lát, ván cờ cũng tới hồi hạ hoàn; Hạ Hầu Lan nhân đó liền đứng dậy cáo từ. Du Liễm vừa tiễn hắn ra vừa cười nói: “Ta biết ngươi là sốt ruột về với mỹ nhân thôi.”

Hạ Hầu Lan nhanh nhanh về tới Vương phủ, vừa bước qua cửa đã thấy hai người thiếp ăn vận phục sức hoa mỹ chờ đón hắn, hai nàng cùng cười quyến rũ, nói: “Vương gia để bọn thiếp chờ mòn mỏi a, sao mấy ngày chẳng thấy bóng dáng ngài... thật chẳng nghĩ cho lòng người ta tương tư.” Vừa nói vừa hợp ý mỗi người một tay, sẵn sẵn đón kéo Hạ Hầu Lan về phòng mình.

Hạ Hầu Lan nhũ mào, trầm giọng: “Các người từ lúc nào dám lớn mật làm càn thế này hả? Còn không buông ra!” Nói tới đó thì thấy tổng quản đã ra tới nơi, hắn lập tức lớn tiếng hỏi: “Dịch Thủy đâu rồi?!”

Hai người thiếp vốn không cam lòng buông tay hắn, lại nghe hắn mở miệng đã hỏi đến Dịch Thủy, trên mặt họ không khỏi lộ ra vẻ oán hận. Nhưng cũng rất nhanh, một đôi hai nụ cười như hoa lại bày ra: “Vương gia ai lại cả ngày cứ quần lấy một nô lệ làm gì, còn quan tâm hắn như thế. Bọn tính nô bất quá chỉ để đùa chơi cho vui thôi, ngài hà tất phải để tâm, bọn thiếp...”

Chưa kịp nói xong đã bị Hạ Hầu Lan lạnh lùng liếc mắt, hai nàng nhất thời nghẹn giọng im bật, bên tai chỉ còn nghe tiếng tổng quản cung kính bẩm báo: “Bẩm Vương gia, Dịch Thủy đang ở Tương Ước các luyện tự* cùng Vong Nguyệt cô nương, để nô tài đi gọi hắn tới hầu hạ ngài.”

Hạ Hầu Lan khoát tay, nói: “Không cần đâu, ta sẽ tự đi.” Hắn nói xong cũng thấy kệ hai người thiếp đang tái mặt ảm ức, thẳng chân đi về phía Tương Ước các.

Quả nhiên từ xa xa đã trông thấy bóng hai người kia: Dịch Thủy ngồi ngay ngắn trên ghế, chăm chú hạ bút, Vong Nguyệt đứng bên cạnh cúi nhìn. Cảnh tượng như thế tự nhiên khiến hắn thấy có chút tự vị*, lòng thầm nghĩ đáng về điểm tinh thể kia không để Bản vương thấy lại đi chia sẻ cho người khác.

Nghĩ đến đây, tuy thừa biết Vong Nguyệt rất hiểu phép tắc, sẽ không dám có ý gì với Dịch Thủy nhưng hắn vẫn cảm thấy thật khó chịu. Lại ngẫm nghĩ thêm một hồi mới chợt nhận ra chính mình sống tới tuổi này cũng chưa từng trải qua cảm giác này. Không lẽ đây là ghen tị như người ta hay nói sao?

Ý niệm này đột nhiên khiến Hạ Hầu Lan chợn lòng, lại thêm nhớ tới lời Du Liễm ban nãy... thực không dám tin một tính nô cư nhiên có thể khiến mình thay đổi nhiều đến vậy. Chỉ có điều... hắn hoàn toàn không muốn điều này.

Hắn thích Dịch Thủy, có thể săn sóc hắn, có thể chiều chuộng hắn, cũng có thể để hắn cả đời ở cạnh hầu hạ mình... nhưng độc nhất không thể yêu hắn.

Một đời Hạ Hầu Lan không cần nhất chính là ái tình – đáng ghét ái tình. Thế nào là ‘Anh hùng khí đoản, Nhi nữ tình trường*’, thế nào là ‘Ái mỹ nhân bất ái giang sơn*’??? Tất thấy đều đáng chết! Hắn không đời nào để thứ tình ái nực cười đó biến mình thành một kẻ yếu đuối; cũng quyết không phát sinh tình cảm với bất cứ ai.

Lặng lặng tiêu sái đi vào các, lại khoát tay lừ mắt không để bọn nô tài lên tiếng, Hạ Hầu Lan nhẹ bước tới sau lưng Dịch Thủy. Chỉ thấy hắn mới bắt đầu viết đúng tám chữ: ‘Vương hầu tương tương, Trữ hữu chủng

hồ’, lại vì mới luyện viết nên tự thể* còn rất buồn cười.

Nhưng ánh mắt Hạ Hầu Lan trong chốc lát chợt thâm trầm, hần trầm ngâm quan sát vẻ mặt nghiêm túc của Dịch Thủy: vẫn thấy dung nhan kiền tịnh, không hề có chút gì biểu hiện dục vọng, tham lam... đến lúc ấy hần mới nhẹ nhõm thở ra, tự trách mình đã suy diễn quá nhiều rồi. Con người Dịch Thủy là nô lệ nhưng lại cao ngạo vô cùng, khinh ghét nhất chính là đem thân hầu hạ kẻ khác; người cường liệt như vậy sao có thể để tâm tới danh vị gì chứ.

Trong lúc Hạ Hầu Lan còn miên man nghĩ ngợi, Vong Nguyệt nhất thời quay lại đã nhìn thấy hần đứng đó, nàng vội vã nâng áo hành lễ. Dịch Thủy cũng vội đặt bút, đứng lên chào hần. Hạ Hầu Lan nhìn sâu trong đáy mắt Dịch Thủy, không hề tìm ra một tia hoảng hốt, chỉ thấy một màu bình ổn trong vắt như thủy hồ*; khiến hần thêm lần nữa vững tâm tin tưởng, lúc đó hần mới cười nói: “Các người cứ tiếp tục đi, ta chỉ là nhân lúc rảnh rỗi nên qua xem chút thôi.”

Vừa nghe thấy thế, Vong Nguyệt liền bật cười, nói: “Vương gia rảnh rỗi thật sao? Thế mà hai vị phu nhân mấy lần nhắc mãi với ta gần đây ngài sao không tới với các nàng. Nô tỳ thấy nếu giờ Vương gia đã đỡ bận rộn có lẽ nên lại bên ấy một chút, cũng đỡ phần nào lòng mong nhớ của các phu nhân.”

Hạ Hầu Lan thản nhiên đáp: “Lắm miệng. Bản vương đi đâu còn phải để người phân phó sao?” Hần nói xong làm bộ cầm tờ giấy trên bàn lên xem qua, lại nghe Vong Nguyệt nói tiếp: “Nô tỳ tất nhiên không dám phân phó, có điều các phu nhân lâu ngày không được ân sủng khó tránh được tâm sinh bất mãn. Dần dà bao nhiêu ầm ức tích tụ trong lòng không biết phát tiết khi nào; nô tỳ bất quá cũng là nghĩ cho bao nhiêu hạ nhân trong phủ, không khéo họ đều vô tội mà bị đem ra trút giận.”

Miệng nàng tuy nói toàn bộ hạ nhân trong phủ, nhưng ánh mắt chỉ chiếu vào Dịch Thủy. Hạ Hầu Lan đầu óc linh hoạt, có thể nào không hiểu lời nàng ngầm ý chỉ điều gì.

*nhân giới thậm cao: tầm mắt rất cao.

*kiền tịnh: sạch sẽ (bề ngoài); trong sạch, trong sáng (nội tâm).

*luyện tự: tập viết chữ :) .

*tư vị: cảm giác.

*Anh hùng khí đoản, Nhi nữ tình trường: ý chỉ người có tài chí mà vì gặp nhiều trở ngại hoặc sa vào lưới tình nhi nữ mà đánh mất chí tiến thủ.

*Ái mỹ nhân bất ái giang sơn: Vì mỹ nhân mà đánh mất giang sơn.

*tự thể: kiểu chữ, nét chữ.

*thủy hồ: nước hồ.

20. Chương 20

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Hạ Hầu Lan thản nhiên liếc nhìn Vong Nguyệt, cười lạnh lùng: “Người yên tâm, ta cũng muốn xem trong Vương phủ này có kẻ nào dám ngang ngược như vậy.” Nói xong liền ra lệnh cho mọi người lui hết, chỉ còn lại mình hần và Dịch Thủy ngồi lại trong các; lúc đó hần mới cười hỏi: “Hai câu này đối với học giả thường thường mà nói, cũng chưa chắc đã hiểu biết tới. Người thế nào lại chọn để viết vậy? Không lẽ là có thâm ý gì sao?”

Hắn vừa rời mắt khỏi tờ giấy trên bàn, nhãn thần đã lập tức lóe sáng như tên nhọn chiếu thẳng về phía Dịch Thủy.

Nhưng Dịch Thủy chỉ cười đáp: “Vương gia cho là ta có thể có thâm ý gì đây? Bất quá chỉ là một câu nói mà thôi. Vốn hôm qua ta được nghe Vong Nguyệt cô nương kể một cổ sự* thế này: Một tiểu hòa thượng cùng một lão hòa thượng qua sông, lại có một cô gái xuất hiện muốn nhờ bọn họ giúp nàng qua sông cùng. Tiểu hòa thượng không chịu công nàng, sợ phạm vào sắc giới; lão hòa thượng liền công nàng qua sông. Qua bờ bên kia rồi, tiểu hòa thượng hỏi lão hòa thượng vì sao dám gần nữ sắc, lão hòa thượng chỉ đáp: ‘Ta sớm đã thả nàng xuống, chỉ có người vẫn còn công mà thôi.’

Vương gia à, người không cảm thấy lúc này mình cũng giống tiểu hòa thượng kia sao? Thân phận nô lệ của ta chính là người mãi để trong lòng, luôn sợ ta sinh ý nghĩ không an phận.”

Trong một thoáng Hạ Hầu Lan chỉ chăm chú nhìn hắn, rồi đột nhiên thở dài: “Người sao lại là nô lệ chứ; nếu không phải vì thân phận này... bằng tài trí của người nhất định phải trở thành Vương phi ưu tú nhất.”

“Vương gia không nên nói vậy, không chừng Dịch Thủy thực tâm lại sinh vọng tưởng mất. Nhân hướng chỗ cao, có ai không hy vọng mình được hơn người khác chứ?” Dịch Thủy nói thế rồi khẽ mỉm cười, tự nhiên toát ra một vẻ thoát tục mà vô hạn quyến rũ.

Hạ Hầu Lan thoáng chốc thấy ngực nóng ầm, kéo hắn vào lòng, nhẹ giọng: “Người thật là... thông minh như thế lẽ nào không biết đạo tặc* càng phải cất giấu sao? Hay người thực không hiểu chủ nhân người kiêng kỵ nhất chính là người thông minh?”

Dịch Thủy lạnh lùng cười đáp: “Ta chính là thế này, Vương gia tùy ý xử trí thế nào cũng được. Ta dù bất tài cũng biết một câu: ‘Vô dục tắc cương*’, ta đối với người chẳng ước vọng gì, thì còn gì phải sợ người? Giờ người đem ta trả về nông trường, để ta lại làm khổ nô; ta cũng không mong hơn. Cuộc sống hưởng thụ đổi bằng thân xác thế này mà hồng mãi mãi được sao.”

Hạ Hầu Lan nắm tay hắn kéo ra khỏi các, vừa đi vừa nói: “Nói cho cùng người vẫn là muốn ly khai ta. Nhưng không có khả năng đâu, ta muốn người ở cạnh cả đời hầu hạ ta, không được phép xa rời.”

Dịch Thủy chằm chằm nhìn hắn, chợt tươi cười nói: “Thật sao? Vương gia đối với ta lưu tâm thế sao, ta lại chẳng hay biết gì cả. Cái này cũng không trách ta được a, xưa nay đâu nghe nói có tính nô nào được ăn sung đến...”

Lời còn chưa nói xong, Hạ Hầu Lan đã bất ngờ giữ chặt người hắn, xoay Dịch Thủy lại đối diện với mình, nghiêm túc nói: “Dịch Thủy, người yên tâm. Ta muốn người ở bên ta, quyết sẽ không để người mãi mãi mang thân phận tính nô. Ta biết người để tâm chuyện ấy, ngày nào đó ta nhất định sẽ cho người một danh phận.”

Dịch Thủy nhìn thần sắc hắn nghiêm túc, trong lòng bỗng nhiên trào lên một cảm giác khó tả; hắn là người thông minh, làm sao không nhận ra ánh mắt Hạ Hầu Lan nhìn mình bây giờ chính là đang nhìn người hắn yêu mến, chứ hoàn toàn không phải nhìn một nô lệ. Không thể phủ nhận rằng một người trời sinh ưu tú, xuất sắc như vậy giờ lại lộ ra tình cảm chân thành, tha thiết với mình... thực là tốt cùng khiến hắn muốn động lòng.

Thế nhưng kết cục sẽ ra sao? Dịch Thủy không dám nghĩ tiếp, dù sao suy nghĩ của hắn bây giờ trong mắt bao người khác đã là tham lam tới mức đáng bị Thiên lôi trừng phạt. Thậm chí nếu có ngày vì những ý niệm này mà hắn phải thịt nát xương tan, có lẽ cũng chẳng ai muốn thương tiếc.

Bởi vậy hắn không thể đáp trả quá nhiều tình cảm, hắn biết rằng thứ tình cảm này một ngày mở lòng trao đi tức là vô phương thu hồi. Nếu thật có hậu thì may được thành đôi, vạn nhất không thể... đối với hắn sẽ không khác gì tốt cùng nhục nhã.

Nhéch lên một nụ cười cay đắng, hắn nhẹ nhàng tránh khỏi Hạ Hầu Lan, nhẹ giọng nói: “Cho ta danh phận? Vương gia định cho ta danh phận gì? Ta mặc dù không tham, nhưng danh phận ở trong Vương phủ này mà nói... ngoại trừ Vương phi đối với ta đáng giá, còn lại... không có còn hơn.”

Hạ Hầu Lan bật cười, nói: “Nếu người có bản lĩnh, cứ việc giành thử xem.”

Hắn nói câu này vốn chỉ là giỡn chơi, nhưng Dịch Thủy nghe được lập tức ngẩng đầu hỏi: “Người nói thật sao?”

Hạ Hầu Lan vẫn gật đầu, đáp: “Dĩ nhiên là thật, quân vô hí ngôn, ta dù không phải Hoàng đế nhưng thân là Vương gia, tất nhiên nhất ngôn cửu đỉnh.”

Khóe miệng Dịch Thủy dần hé ra một nụ cười, hắn quay đầu bước đi, miệng nói: “Đây là chính người nói ra đó, không được đổi ý.”

“Sẽ không đổi ý.” Hạ Hầu Lan cười cười, trong lòng lại thầm nghĩ hắn liệu có được thủ đoạn gì khả dĩ tranh đua được với những nàng công hậu* tiểu thư kia đây? Chỉ là... Chắc, tuy rằng danh môn khuê tú có nhiều, nhưng chẳng ai giống như Dịch Thủy, có thể khiến mình đang tiêu điều tự tại như vậy, giờ một chốc lát không có hắn ở bên lòng đã không muốn yên?

Hắn nghĩ tới đây chợt không khỏi chăm chú nhìn theo bóng lưng dong dỏng thanh tú đằng trước, thầm tự vấn: “Lẽ nào Bản vương thật đối với hắn đã động lòng sao? Đây vạn phần không phải chuyện tốt... Không được! Tuyệt đối không thể được!!”

Hạ Hầu Lan cứ thế tự suy tự diễn sau lưng Dịch Thủy... có điều hắn không biết rằng vài lời nói hôm nay cuối cùng lại trở thành căn nguyên gây ra mối họa khôn cùng đến tương lai cả hai người sau này.

Lại nói về hai người thiếp kia, mắt thấy Vương gia bất kể lý lẽ mà bỏ đi, cả hai đều bực bội vô cùng. Nàng tên Yến Niếp tức tối nói: “Hừ, bất quá chỉ là một tính nô ti tiện, đáng quan tâm đến thế sao!?”

Nàng còn lại lập tức phụ họa theo: “Tỷ tỷ à, Vương gia quan tâm hắn không ít đâu. Người xem ngài tỏ vẻ hăng hái như thế, chỉ sợ cũng chẳng buồn nhớ tên Dịch Thủy kia chính là hạ tiện nô nữa rồi. Lâu dài sau này, theo muội muội thấy... sớm muộn ngài cũng vứt bỏ tỷ muội chúng ta, chẳng thềm dờn ngó nữa a.”

Yến Niếp liếc nhìn nàng, đột nhiên lạnh giọng cười: “San Hô muội nói phải lắm, giờ người bảo phải làm sao để Vương gia hồi tâm chuyển ý đây?”

Người thiếp kêu tên San Hô trả lời: “Muội muội vốn ngu dốt, đâu nghĩ ra cách nào được. Giá như đã có chủ ý, muội đâu chịu chờ đến hôm nay.”

Yến Niếp nghe thế mới nhỏ giọng nói: “Nếu người đã nói vậy, ta cũng có một cách này... có điều phải nhờ tới uy danh tài năng của muội muội, người có dám làm không?”

Nàng ta vừa dứt lời, San Hô vốn vẫn ý vào tước vị tướng quân của cha mình, lập tức cao ngạo đáp: “Ta có gì không dám chứ, dù gì cũng chỉ là một tính nô; Vương gia không lẽ vì hắn mà vứt bỏ được ta sao? Tỷ tỷ có chủ ý gì cứ việc nói ra đi.”

Yến Niếp gật đầu mỉm cười: “Hảo, đã quyết vậy thì người theo ta. Chuyện này còn phải bàn tính cho kỹ càng đã.” Nàng nói xong liền dẫn San Hô đi về phòng mình.

*cố sự: chuyện xưa, tích xưa.

*đạo tạng: kho kinh, kho tàng kinh điển đạo giáo. (Có lẽ ở đây Lan Lan ảnh muốn nói phô trương kiến thức không phải điều hay.)

*Vô dục tắc cương: Vách đá cao ngàn trượng sở dĩ có thể sừng sững uy nghi được như thế chính là bởi vì vách đá không có ham muốn thế thường.

Ý nói người không có dục vọng thế tục mới có thể đạt đến cảnh giới oai phong凛冽. [đã xuất hiện ở

21. Chương 21

CHƯƠNG HAI MỐT

“Được rồi, giờ xung quanh đã không còn ai, tỷ tỷ có ý gì hay thì nói ra đi.” Vừa bước qua cửa, ngó tới lui trái phải xong San Hô vội vàng hỏi ngay.

Yến Niếp vốn tính toán thâm trầm, nghe thế chỉ nhẹ nhàng cười đáp: “Việc này cũng không khó, chúng ta chỉ cần khuyến khích Vương gia càng cố sức càng chiều hần ta thôi.”

Nàng vừa dứt lời đã nghe San Hô hoảng hồn kêu lên: “Cái gì?! Tỷ tỷ bộ điên rồi sao?! Ta còn hận không thể đem lên nô lệ đệ tiện kia đi lột da róc thịt, người lại bảo xúi Vương gia càng chiều chuộng hần thêm. Người... người... muội muội thật không hiểu ý tứ của người...”

Yến Niếp mỉm cười: “Muội muội cứ từ từ, chờ sốt ruột. Ta hỏi người, Vương gia hận nhất là hạng người nào?”

San Hô cau mày nghĩ ngợi một hồi mới trả lời: “Cái này ta cũng không dám nói chắc, nhưng dường như Vương gia rất ghét người khác can thiệp vào chuyện của hần. Thế nên tỷ muội chúng ta tuy là nữ chủ nhân trong Vương phủ, nhưng đều phải chịu khuôn phép quy củ như thường, có phải không?”

Yến Niếp gật đầu: “Muội muội nói không sai. Có câu ‘được cưng chiều tất sinh kiêu ngạo’, chúng ta chỉ cần để Vương gia càng cố sức chiều chuộng nam nô kia, đợi tới lúc hần được sủng nịch ngất trời, người lại khích thêm một chút... còn lo gì không nhổ được cái gai trong mắt. Thử so với việc chúng ta ra sức đòi Vương gia bỏ hần chẳng tốt hơn sao? Tránh khỏi làm Vương gia ghét bỏ; đây cũng không phải vì ta nhát gan mà nói vậy, người nghĩ một khi khiến Vương gia chán ghét rồi, hần thật không dám vứt bỏ chúng ta sao?”

Nghe nàng nói xong San Hô gật đầu lia lịa, lại hỏi tiếp: “Tỷ tỷ quả nhiên cao minh, nhưng không biết tỷ muốn ta giúp cái gì?”

Yến Niếp xích lại gần bên nàng ta, ghé sát vào tai thì thảo mấy câu, chỉ thấy mặt mày San Hô càng lúc càng rạng rỡ, lại càng gật đầu dõ dưng hơn. Cuối cùng nàng tươi tỉnh nói: “Tỷ tỷ, muội muội hôm nay thật bội phục người rồi, làm như vậy còn sợ gì tiện nô kia không sớm cuốn gói khỏi đây.”

Những ngày sau đó mà nói, quả nhiên sự tình diễn ra đúng như các nàng dự đoán: Hạ Hầu Lan đối với Dịch Thủy càng lúc càng chăm chú quan tâm. Yến Niếp, San Hô mặc dù mắt thấy mọi chuyện đều phát triển đúng hướng mình mong muốn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thậm khó chịu, không khỏi càng lúc càng hận Dịch Thủy thấu xương. Các nàng cuối cùng chỉ còn âm thầm tính toán, đợi thời cơ ra tay.

Một ngày nọ, Dịch Thủy đang cùng Vong Nguyệt luyện tự, bỗng dưng Hạ Hầu Lan từ đâu phần khích đi vào, hăng hái kéo tay Dịch Thủy, nói: “Đi, xem Bản vương chuẩn bị cho người một thứ tuyệt hay.”

Hần nói xong không buồn chờ Dịch Thủy viết nốt mấy chữ, ào ào lôi hần đi ra, để lại Vong Nguyệt ngồi trong các nhìn theo bóng lưng bọn họ càng lúc càng xa; thẳng đến khi cả hai đã đi khuất hẳn, nàng mới khẽ thở dài, lẩm bẩm: “Vương gia quan tâm đến mức này, thật trước nay chưa từng có. Cũng chẳng biết có phải hảo sự hay không nữa... Ai~ Dịch Thủy hần đích thực là một hảo hài tử, chỉ có điều tính cách quá cường liệt, hiếu thắng; chỉ mong...” Nàng nói đến đây chợt ngừng lại, rồi chỉ yên lặng lắc đầu...

Lại nói Dịch Thủy bị Hạ Hầu Lan lôi kéo đi tới thư phòng, vào đến nơi đã thấy Hạ Hầu Thư đang bùng khay phỉ thúy đứng bên trong. Thấy bọn họ tới, hần liền đem khay dâng lên, miệng cười nói: “Vị hai thứ này Vương gia thật đã nhọc lòng nhiều lắm a.”

Hạ Hầu Lan vừa cười vừa lật miếng vải đỏ che phủ trên khay, bên dưới lộ ra một quyển tự thiếp* và mấy cây bút lông; lại nói: “Dịch Thủy, người không phải đang học viết chữ sao? Đây chính là tự thiếp do chính tay tiên triều đại thư pháp gia Liễu Nhan viết lại, còn có bút lông hần dùng trước đây nữa. Hiện nay những thứ này trên đời sợ cũng không còn bao nhiêu đâu, ta cũng là tình cờ gặp được thôi.”

Hạ Hầu Thư âm thầm ở trong lòng thay hần nói tiếp: ‘Sau đó lập tức bắt chẹt, ép người ta phải dâng bảo vật tới đây’. Nhưng ngoài miệng hần cũng nhin không được giúp chủ nhân khoe khoang một phen, hào hứng

nói theo: “Dịch công tử a, hai thứ này đều là vật vô giá đó. Đến Thánh thượng hiện nay cũng chưa từng dùng qua loại bút lông tốt như vậy, công tử nhất định phải quý trọng... không nên phụ một mảnh tình ý của Vương gia a.”

Hạ Hầu Lan ngoài mặt lên giọng trách cứ: “Nói vậy, ai cần người lắm miệng.” trong lòng lại hỉ hả khen: “Ừm, cuối cùng thuộc hạ của ta chính là đắc lực nhất a.”

Lại nghe Dịch Thủy thần nhiên nói: “Vậy ư? Vật quý giá như vậy, nô lệ như ta sao xứng dùng chứ? Vương gia nên đem dâng cho Hoàng thượng mới phải. Ta bất quá chỉ là nhân rảnh rỗi thì học viết chữ thôi, đâu cần dùng đến những thứ này... Vương gia nếu thật lòng muốn ưu đãi, xin đáp ứng ta một việc này, coi như là thành toàn cho ta rồi.” Hắn nói đến đó, khoe mắt bỗng không giấu được ánh lệ quang.

Hạ Hầu Lan thân quyền cao chức trọng, có bao giờ bị người khác cự tuyệt quà tặng thế này, trong lòng vừa không khỏi có chút bất mãn; nhưng khi nghe được câu tiếp theo Dịch Thủy nói, bao bọc bội đều thư thư chìm xuống, hắn ân cần hỏi: “Người có chuyện gì cứ nói ra, sao lại thành ra xúc động thế này? Ta còn chưa bao giờ thấy người rơi lệ đâu.”

Dịch Thủy nhún cười, gật đầu nói: “Vậy ta xin tạ ơn Vương gia trước. Ta xa nhà đã lâu, lần trước vất vả lắm mới chờ được tới lúc trở về Tuyết Duyên, lại bị Vương gia... ừm, chọn ở lại bên người. Nghĩ lại đến giờ thật là một thời gian dài không được cùng người nhà gặp mặt. Ta dù đã nghe tổng quản nói cha mẹ và em gái được Vương gia ban ân, sắp xếp chu đáo... thế nhưng lòng mong nhớ... một khắc cũng không vơi được. Ta chỉ mong Vương gia ân chuẩn cho phép ta được về thăm nhà ít ngày, coi như để toàn gia được một lần đoàn tụ, đỡ cho cha mẹ già mong nhớ mòn mỏi.”

Tính tình Dịch Thủy vốn quật cường, chưa bao giờ Hạ Hầu Lan thấy hắn nói chuyện với mình mà nhu thuận như vậy, lại nghe lời lẽ tha thiết, trong lòng không khỏi cảm động. Xung quanh hắn xưa nay chỉ nhiều những kẻ tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa, nào ai giống như Dịch Thủy sống phú quý rồi lòng vẫn nghĩ tới cha mẹ anh em, lại càng không chán ghét thân phận bọn họ. Hắn thầm nghĩ xem một gia đình nô lệ nghèo khổ, sao biết được hài tử họ sinh ra lại ưu tú nhường này; liền cười, nói:

“Người chính là một mảnh hiếu tâm, ta tất nhiên sẽ thành toàn. Có điều muốn đi nhiều ngày thì không được, nơi cha mẹ người ở cũng không xa lắm, xe ngựa đi nhanh nửa ngày là tới rồi. Sáng sớm mai người đi luôn cũng được, hạn tới trước giờ Tý phải trở lại, ta sẽ phái vài cao thủ hộ tống người.”

*tự thiếp: bằng chữ mẫu.

22. Chương 22

CHƯƠNG HAI HAI

Góc trời chơi vơi một mảnh trăng non buông rơi ánh vàng nhàn nhạt. Đêm đã xuống, con đường lớn không còn mang vẻ náo nhiệt ồn ào của ban ngày nữa, chỉ thỉnh thoảng có xe ngựa chạy qua khiến chim chóc đậu trên cây cối ven đường lại một phen nhốn nháo.

Dịch Thủy ngồi trong chiếc xe ngựa sang trọng, nghe thấy tiếng phu xe bên ngoài nóng nảy thúc ngựa chạy nhanh mấy lần, rốt cuộc hắn không nhịn được, lộ đầu ra: “Hàn đại ca, không cần thúc ngựa bạt mạng thế này, thời gian vẫn còn mà. Ta cố tình về sớm một chút, không phải để chúng ta khỏi phải vội vàng sao?”

Fu xe tên gọi Hàn Lăng phá lên cười, nói: “Được rồi, nghe lời tiểu ca vậy.” Tốc độ quả nhiên chậm lại một chút, hắn lại có vẻ khó hiểu, nói tiếp:

“Cũng không phải ta có ý gì, nhưng không hiểu người nghĩ sao vậy? Khó khăn lắm mới có dịp, lại không cùng người thân trò chuyện một hồi, sớm đã thấy đi ra. Lúc trước nghe người nói qua, không phải là rất nhớ nhà sao? Cũng chỉ là mấy con ngựa, sao phải bận tâm thế?”

Dịch Thủy bật cười, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng đáp: “Hàn đại ca, ta không phải vì chiều cổ mấy con ngựa, chỉ là ta nghĩ mình với chúng thật cảnh ngộ như nhau... Trước kia khi chưa vào quân ngũ, chúng ta như vậy còn không phải cũng như trâu ngựa của Vương gia sao?” Hần nói rồi về mặt vẫn bình thản, chỉ là Hàn Lăng nghe xong những lời ấy liền trầm mặc không lên tiếng nữa.

Một đường chạy thẳng về tới Vương phủ, vừa vặn giờ Tý một khắc. Hạ Hầu Lan còn chưa ngủ, đích thân ra đón, miệng tươi cười: “Dịch Thủy nha, người thế này là về trễ rồi. Muốn chịu phạt sao đây?”

Dịch Thủy đáp ngay: “Phạt thế nào Vương gia cứ định đoạt, nhưng phu xe đại ca không can hệ gì, ngài nghìn vạn lần đừng trách tội hần.”

Nghe hần nói thế, Hạ Hầu Lan nhin không được phá lên cười: “Người a~ Người a~ Thật là lòng mềm yếu mà, coi người khác so với mình còn quan trọng hơn. Dịch Thủy à, đây chính là nhược điểm của người đó, tương lai chỉ sợ sẽ vì vậy mà chịu thiệt thòi mất.”

Dịch Thủy mỉm cười, nói: “Có Vương gia bảo vệ ta, ta còn sợ gì?”, rồi cùng Hạ Hầu Lan đi vào phòng. Nhìn sang thấy hần tựa hồ nghe được câu vừa rồi thì rất cao hứng, ra sức gật đầu: “Không sai, không sai! Người nhất định phải nhớ kỹ, bất kể chuyện gì, bất kể lúc nào, ta cũng sẽ bảo vệ người.” – lời nói hiển lộ chân tình, đích thực là dẫn ra từ tâm can.

Lòng Dịch Thủy không nén được một khắc rung động, ánh mắt cũng nhất thời nhu hòa, hần cười hỏi: “Người dám khẳng định chắc chắn thế à? Không sợ đến lúc ta giết người phóng hỏa sao?”

Hạ Hầu Lan lắc lắc đầu: “Người? Giết người phóng hỏa? Ha ha ha, chẳng thà dạy heo tập bay còn dễ thành hơn. Dịch Thủy a, người là người thế nào ta còn không rõ sao; cao ngạo lại nhẹ dạ; giết người phóng hỏa – người không thêm làm mà cũng không nỡ làm đâu.”

Dịch Thủy ngẩn người, rồi yên lặng không cãi lại... hần cũng không ngờ chỉ ở cạnh nhau một thời gian ngắn ngủi mà Hạ Hầu Lan có thể hiểu rõ bản thân mình đến vậy. Một nô lệ thực đáng cho hần dụng tâm thế sao? Nghĩ đến đây, Dịch Thủy mơ hồ cảm thấy tám lưới bao phủ trái tim chính mình tận lực trói cột đường như đang bị lén lút xuyên rách, và có thứ gì cũng theo đó mà mạnh mẽ len lõi tiến vào. Hần vội vã lắc lắc đầu, cố hòng xua đi mơ suy tưởng hỗn độn.

Một hồi sau ngẩng lên đã thấy Vương gia cao quý hai tay khệ nệ bưng một khay đồ ăn, dáng bộ như đang chuẩn bị cống tiến bảo vật: “Lại xem ta để phần người cái gì này; là tổ yến thượng đẳng nha. Tào đại trù* kia cất công ngồi chưng nửa ngày, tính lên ăn một mình a, vừa hay Bản vương bắt được liền tịch thu hết sạch. Hắc hắc, người không được thấy cái mặt hần lúc đó, thật tốt chơi a.”

Dịch Thủy tròn mắt nhìn Hạ Hầu Lan, không ngờ hần bỏ đi bộ dạng cao cao tại thượng lại có thể lộ ra thêm một loại mỹ lực lạ lùng; tinh nghịch ranh mãnh không khác con nít, tự nhiên lại khiến người ta sinh ý yêu mến muốn thân cận hơn.

Dịch Thủy nhin không được bật cười, bưng bát lên, nói: “Người tịch thu toàn bộ thật sao? Thật giỏi chơi xấu a, Tào đại trù còn không hận chết ta.”

Hần nói xong cả hai người cùng lúc cười rộ lên khanh khách. Trong khi ấy trong trù phòng* sau viện, Tào đại trù còn đang méu méu máo máo giữa cổ oán thán: “A a a a a, Vương gia thực vô tình a!! Người sao nỡ tịch thu hết tổ yến, một chút cũng không để lại cho ta a?!?! Cất công chưng hết sáu canh giờ mới xong a... dù sao cũng phải tính công người ta chứ

Ô ô ô ô...~”

....

“Thế nào? Về nhà gặp cha mẹ có vui không? Người thấy Hạ Hầu Thư an bài cho bọn họ đã chu đáo chưa?”

Đêm muộn, sau khi tận tình ‘nghiêm phạt’ xong xuôi, Hạ Hầu Lan nằm song song bên Dịch Thủy trên giường gấm, lúc này hần mới chịu hỏi tới chuyện đứng đắn.

“Tất nhiên phải vui chứ, chỉ tiếc thời gian ngắn ngủi quá... không thật thỏa lòng. Lần sau Vương gia thử thả cho ta mấy ngày được...” Dịch Thủy còn chưa nói xong, Hạ Hầu Lan đã vội vàng la lên: “Không nên! Không nên a! Bản Vương hôm nay còn đang hối hận vì để người về nhà lâu quá đây này~” Hắn vừa dài giọng giả bộ nhay nhay vừa đưa tay vờ về những lọn tóc của cả hai đang xoa tung trên gối. Chợt nghe tiếng Dịch Thủy hỏi:

“Vương gia, người nói chúng ta thế này có phải giống như người ta vẫn gọi là ‘kết tóc’ hay không?”

Hạ Hầu Lan cúi nhìn hắn, bật cười hỏi lại: “Người nghĩ sao mà hỏi thế?”

Dịch Thủy cố ý tỏ vẻ thờ ơ, như thể lười biếng đáp: “A~ cũng không có gì. Gần đây ta cũng học được một vài chữ, lâu lâu mở sách đọc thử thường thấy người ta nhắc cái gì ‘kết phát phu thê’... Ta nghe không hiểu lắm, tự nhiên giờ thấy tóc chúng ta quấn vương một chỗ, tựa như thủy nhũ giao dung*; trong người có ta, trong ta có người... khiến ta chợt hiểu ra. Chỉ không biết ta hiểu đúng hay sai, Vương gia giải thích cho ta được không?”

Hắn nói xong chỉ ngược lên nhìn Hạ Hầu Lan, ánh mắt ngời sáng lấp lánh, mà trong ngực trái tim không hiểu vì sao vô thức quỳnh quáng đập dồn.

*đại trù: đầu bếp.

*trù phòng: nhà bếp.

*thủy nhũ giao dung: nước sữa hòa nhau (ý chỉ quan hệ hòa hợp, gắn bó).

-___- còn nói gì gì mà ‘quyết không động lòng’ blah blah~~ đôi này lúc hằm hè thì ra đáng lắm, cơ mà tới khúc đong đưa cũng tới nơi tới chốn quá a... *O*

~~:”> mà có bạn nào (giống tớ) từ đầu vẫn nghĩ Lan Lan ảnh lạnh lùng ác ma hèm? tớ mần tới mấy chương gần đây thì tự chợt dạ vì sự con nít của Lan Lan nha... cơ mà bằng lương tâm fangơ, tớ thề thốt với các bạn ba cái khúc nhí nhảnh đó tớ hèm có chế biến mắm muối đâu a (XD nếu có cũng xiu xiu thôi)

~***

23. Chương 23

CHƯƠNG HAI BA

“Người hy vọng Bản vương trả lời thế nào hả Dịch Thủy?”

Dường như rất lâu sau, tiếng cười âm trầm của Hạ Hầu Lan mới vang lên;

“Lẽ nào người yêu ta sao? Nếu vậy là quá vinh hạnh cho ta rồi. Có thể lưu được trái tim một người cao ngạo như người, người nói ta có nên vui mừng không?” Hắn vừa nói vừa nhàn nhã đưa tay mân mê làn tóc Dịch Thủy đang buông xõa trên gối, khéo môi hé ra một nụ cười thư thái, hiển nhiên tâm tình đang rất tốt.

Trong khi đó Dịch Thủy lại thấy trong lòng một phen run rẩy, ‘yêu’ hắn ư? Không đời nào! Nhưng tại sao tim mình lại đập mạnh thế này, tại sao lòng mình mỗi lần cảm thấy sự yêu chiều, quan tâm của hắn lại không tìm được vui sướng?? Thậm chí cả ý niệm kia – quyết tâm phải trở thành Vương phi dường như cũng dần bị mài mòn?

Có phải ảo giác không? Khi có lúc chợt nghĩ chỉ cần có thể mãi ở bên hắn thế này... làm Vương phi hay không cũng chẳng còn quan trọng.

...

Hồi lâu không thấy Dịch Thủy trả lời, Hạ Hầu Lan cũng không ép hấn, chỉ mỉm cười thì thầm: “Người nói không sai, đây đúng là ý nghĩa của ‘kết tóc’. Tóc hai người cùng đan xen quấn triền làm một, tượng trưng cho số phận của họ mãi mãi về sau một khắc không rời, gắn kết bên nhau. Đáp án này... có phải người muốn nghe không?”

“Phải, Vương gia... đây là đáp án ta muốn.” Biết Hạ Hầu Lan tự miệng không thể nói ra lời bộc bạch lộ liễu hơn nữa, những lời vừa được nghe thực sự đối với hấn đã là tột đỉnh tha thiết, chân thành; Dịch Thủy thoáng chốc toàn thân run rẩy cảm động.

Vương gia, người thực yêu ta ư? Người thực bằng lòng đem danh vị Vương phi để chứng minh tình yêu của người ư? Người có thể khiến Dịch Thủy nhất tâm vì người mà thay đổi, vì người mà mở lòng mình ư?

Miên man suy nghĩ, Dịch Thủy khẽ nhích thân mình sát vào Hạ Hầu Lan; chính hấn lúc này cảm thấy lòng tràn ngập ngọt ngào, nên tự nhiên cũng chủ động ôm lấy cánh tay người kề bên... thật nhanh, thật nhanh chìm vào mộng đẹp.

Hạ Hầu Lan yên lặng ngắm nhìn hấn hồi lâu, rồi khẽ khàng cúi xuống nhẹ hôn lên đôi môi thơm mềm yêu dấu:

“Dịch Thủy, ở trong lòng ta... người chính là kết tóc thê tử. Dù ta không thể cho người một danh phận, nhưng người yên tâm... ta cũng quyết không bao giờ đem danh phận Vương phi cho bất cứ kẻ nào khác, không để người sau này chịu thiệt thòi. Tin tưởng ta, tiểu nhân nhân*.”

Ánh trăng biêng nhàn lui bóng, tựa như chẳng biết ngưng ngừng cũng lại trộm xem đôi uyên ương ngọt ngào đang quấn quýt ôm ấp trên giường. Thế nhưng nào ai đoán được... uyên ương ân ái đến vậy, cũng đến lúc trốn không thoát khỏi định mệnh phân phi*.

...

Sáng hôm sau, Hạ Hầu Lan dậy từ bao giờ Dịch Thủy cũng chẳng hay. Chỉ biết đến lúc hấn mở mắt mới phát hiện bên người từ lâu không còn ai, lại ngơ ngẩn thấy tay mình đang đè lên một mảnh vật áo.

Còn đang thăm quái lạ, Vong Nguyệt đã dẫn mấy nha đầu bước vào chuẩn bị hầu hạ hấn rửa mặt, chải đầu; nhìn thoáng một cái nàng liền bật cười: “Người rất cuộc có chỗ nào khiến người ta yêu đến vậy, sao ta chút chút cũng nhìn không ra a~.”

Dịch Thủy đứng dậy rửa mặt, chải đầu xong tự mình ngồi xuống ghế vắn tóc; trước nay hấn không thích người khác hầu hạ, bọn nha đầu cũng đều biết. Đến khi gội xong cây trâm, hấn mới cười hỏi: “Vong Nguyệt, sao bỗng dưng người nói vậy?”

Vong Nguyệt thuận tay cầm mảnh góc áo trên giường lên, phất phơ trước mắt hấn: “Người thật không biết sao? Xem xem, vì người mà cả thủ đoạn của Hán Ai Đế cũng viện tới rồi đây. Ai da~ Đoạn tự phân đào, ha ha ha ha... ta nằm mơ cũng không tưởng nổi a, Vương gia của chúng ta lại yêu đương ngọt ngào đến vậy nha~.”

Dịch Thủy chụp lấy mảnh áo, kinh ngạc nhìn Vong Nguyệt: “Người nói... Người nói là...” Hấn còn đương lắp bắp, Vong Nguyệt đã cao giọng:

“Chắc chắc~ Thật không biết sao? Vương gia của chúng ta sớm nay vào triều, thấy người còn đang say mộng đẹp, không nở đánh thức... thế nhưng y phục của hấn lại bị người đè lên, làm sao bây giờ a~? Đang lúc Vương gia tình tứ lãng mạn rầu rĩ, chợt nhớ tới chuyện Hán Ai Đế khi xưa. Thế là hấn liền noi theo người xưa âm thầm cắt tay áo, diễn một đoạn kinh điển đoạn tự chỉ ái* trong thời đại này~~”

Nàng còn đang thao thao bất tuyệt, hai bên tả hữu cả đám hạ nhân nhin không nổi cười rầm rầm, cả Dịch Thủy cũng bật cười nói: “Được rồi, được rồi... người học được diễn hài bao giờ vậy?” – hấn nói tới đó lại tỏ vẻ hậm hực: “Mà người càng lúc càng lớn mặt nha. Pha trò ta không tính, lại dám đem cả Vương gia ra giỡn, đợi hấn về tới mà biết được, còn không lột da người.”

Vong Nguyệt le lưỡi cười: “Sợ gì, ta còn có người làm bìa đỡ này.”

Đang lúc nói cười vui vẻ, bỗng dưng có người chạy tới báo: “Vong Nguyệt cô nương, mau tới xem sao; hai nhóm tính nô bên kia đang cãi vã lộn xộn lắm, bọn hạ nhân can không được!”

Vừa nghe dứt câu, Vương Nguyệt cả giận bật dậy, than lên: “Cả ngày cãi vã cái gì?? Còn ai thân cận được bên Vương gia đâu, có gì để tị nạn nhau nữa, thật một đám không có mắt! Đẳng nào Vương phủ giờ có lẽ cũng không cần bọn họ nữa, đợi ta nói chuyện với Vương gia, sớm đuổi hết đi. Sau này cũng khỏi tốn tính nô nữa, vô duyên vô cớ gây chuyện vất vả cho chúng ta còn chưa nói, nhưng hại bọn họ uống công trông ngóng, ôm ấp vọng tưởng làm gì chứ!?” Nàng vừa nói xong liền oán giận đi ra.

Dịch Thủy thần người nhìn theo bóng lưng nàng, trong lòng chợt nghĩ: đó chính là số phận của tính nô sao? Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn*. Ai~ tham vọng mãi mãi được ở bên Hạ Hầu Lan... xem ra cũng chỉ có mình Vương phi mình mới chính thú* là có tư cách mà thôi.

Hắn đang đắm chìm suy tư, lại có nha đầu vào báo: “Công tử, hai vị phu nhân mời công tử lại dùng tiểu yến*. Nghe nói hoa quế mới nở, các phu nhân muốn cùng công tử thưởng hoa.”

Dịch Thủy kinh ngạc vô cùng, tròn mắt nhìn nha đầu, rồi cẩn thận hỏi lại: “Là hai vị phu nhân sao?”

Trong lòng hắn cũng thoáng dấy lên nghi hoặc, thầm nghĩ mình cùng các nàng chưa hề giao du, huống chi mình còn chiếm của các nàng vị trí ở cạnh bên Vương gia... Họ hận mình còn thiếu, sao lại có hảo tâm mời tiệc?

Trầm ngâm chốc lát, cuối cùng Dịch Thủy vẫn đứng lên, nói: “Các vị phu nhân đã thịnh tình, ta không lại quấy rầy cũng không được.” Hắn nói xong liền đi thay qua y phục rồi để hai nha đầu dẫn đường, cùng đi tới đình viện của Yến Niếp.”

*tiểu nhân nhân: ‘o’ mình cũng không biết giải thích từ này sao nữa. Nó đại khái là tiếng gọi thân mật kiểu ‘... bé nhỏ’ thì phải ó_ò ~ hay thấy các bạn thụ cứng cứng được gọi như này :”>

~*phân phi: bay loạn, hỗn loạn.

*đoạn tụ chi ái: mối tình ‘đoạn tụ’.

Đoạn tụ, phân đào: dùng ám chỉ nam sủng hoặc tình yêu nam-nam, bắt nguồn từ tích xưa của Trung Quốc. “Đoạn tụ” xuất phát từ chuyện Hán Ai Đế cùng sủng thần Đồng Hiền: theo ghi lại, Đồng Hiền phong tư mỹ lệ, được Ai Đế yêu thương, thường cho ngồi chung xe, ngủ chung giường. Một lần hai người ban ngày cùng ngủ, đến khi Đế tỉnh mà Hiền còn ngon giấc, Đế không muốn động Hiền liền đem kiếm cắt tay áo, để hắn không vì mình rời đi mà tỉnh giấc.

“Phân đào” xuất phát từ chuyện Vệ Linh Công cùng nam sủng Di Tử Hà. Chuyện kể một lần hai người cùng đi dạo trong vườn. Cả vườn chỉ có một cây đào, trái còn ương. Di Tử Hà hái một quả, cắn một miếng, còn lại đưa cho Linh Công. Linh Công vài miếng đã ăn hết, còn đặc ý tán dương tình cảm hai người.

*Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn: (trích ‘Hậu cung từ’ – Bạch Cư Dị) = Má hồng chưa phai tình đứt đoạn. (Phụng Hà dịch).

*minh môi chính thú: cưới hỏi đàng hoàng :”>

~*tiểu yến: tiệc nhỏ.

X”3~~ mình là mình ưa màn cover ‘Đoạn tụ’ của Lan Lan lắm nha X”3~ ảnh xén xửa muốn sợ luôn nha ==))

~~***

24. Chương 24

CHƯƠNG HAI TƯ

Vừa bước vào đình viện của Yến Niếp, đã thấy hai phu nhân phục sức hoa mỹ, đích thân đứng chờ đón Dịch Thủy, cả hai cười tươi như hoa: “Bọn ta sớm đã muốn mời công tử lại chơi, chỉ là công tử luôn phải ở cạnh

hầu hạ Vương gia, ít được rảnh rỗi; tỷ muội chúng ta biết dù có lòng như vậy nhưng công tử cũng không có thời gian ứng bồi. Vừa hay hôm nay Vương gia vào triều, lại đúng lúc hoa quế nở, tỷ muội chúng ta mới bàn nhau nhanh nhanh nhân lúc có cơ hội, bằng không để chậm công tử lại phải hầu hạ Vương gia.”

Dịch Thủy tuy rằng thông minh, nhưng nào quen thói hai mặt, nghe hai nàng nói vậy liền mỉm cười, ôn hòa nói: “Hai vị phu nhân quá lời rồi, Dịch Thủy sao có thể sánh cùng các phu nhân. Bất quá Vương gia một hồi ham mới lạ mà thôi.”

Qua lại đôi câu xã giao, ba người cùng ngồi xuống bàn, liền nghe một làn hương thơm ngát thoảng tới... quả nhiên bên ngoài song cửa có thể nhìn thấy hai gốc quế hoa nở rộ, phồn hoa cẩm tú, hương khí mê người; Dịch Thủy cũng gạt gù thăm tán thưởng.

Lúc sau bọn nha đầu bưng lên một mâm trái cây điểm tâm, lại thêm một bầu rượu. Yến Niếp nâng bầu rượu lên, nói: “Công tử, ta mời người một chén. Đừng lo, đây là rượu hoa quế tự ủ, uống không say a.” Nàng nói xong một hơi uống cạn chén, Dịch Thủy cũng không biết chối thế nào, đành uống theo. Lại được bên kia San Hô cũng nâng chén mời thêm rượu.

Thoáng cái đã qua mấy tuần rượu, Yến Niếp lảng lạng liếc mắt ra hiệu cho San Hô gì đó. Dịch Thủy tất nhiên vẫn nhận ra, bụng hân thầm nhủ: đến đây, để xem rốt cuộc các nàng muốn đối phó với ta thế nào.

Chẳng ngờ lúc sau Yến Niếp chỉ cố mượn lý do để cáo lui, thành ra còn lại Dịch Thủy và San Hô một mình trong phòng.

San Hô làm như tiện miệng nói: “Vừa xong công tử thật khiêm tốn quá, lại nói mình không sánh được với chúng ta. Lời này ta nghe được tự thấy thẹn lắm, thăm nghĩ chúng ta giờ đã như hoa cúc sắp tàn, còn công tử ở bên Vương gia đang được thập phần ân sủng; phải nói chúng ta sao dám sánh cùng mới phải.

Cơ mà công tử dù vậy cũng từng nghe qua câu: ‘đem thân hầu hạ kẻ khác, liệu được mấy ngày tốt đẹp’ chưa? Chẳng nói đâu xa, cứ xem chúng ta đây là ví dụ nhõn tiền. Nhớ ngày trước... ày, công tử đừng chê cười, ta cùng Yến tỷ tỷ không phải cũng từng được hưởng vài ngày phong lưu ư?

Thế nhưng ‘hồng nhan vị lão ân tiên đoạn’; âu cũng là số phận của những kẻ hầu hạ Vương gia như chúng ta. Ta cũng vì nghĩ cho công tử, mới muốn khuyên công tử câu này: chính là nên sớm biết lo liệu cho mình thôi.”

Dịch Thủy ngồi yên nghe nàng nói một tràng, cuối cùng nhàn nhạt đáp: “Ai~ nghe lời phu nhân nói quả rất có đạo lý, thế nhưng ta có thể tính toán gì được đây? Chúng ta dù sao cũng chỉ là người hầu hạ của Vương gia a. Huống hồ ta đâu óc ngu muội, mong phu nhân có thể chỉ vẽ đôi điều.”

San Hô liền cười tươi như hoa, nói ngay: “Công tử khiêm tốn rồi. Cơ mà ta cũng thật có ý này muốn mách cho người, cái này tự thân người vị tất nghĩ ra được.” Nàng nói xong liền ghé sát bên tai Dịch Thủy, hạ giọng thì thào:

“Chẳng hay công tử có thỏa mãn với địa vị hiện tại không? Liệu có chút nào ao ước muốn được trọng vọng hơn nữa?”

Dịch Thủy nhất thời rung động trong lòng, nhưng vẫn vờ không hiểu, hỏi lại: “Được trọng vọng hơn nữa? À, thật tâm ta cũng muốn được sánh ngang với các phu nhân, đáng tiếc ta chỉ là một nô lệ, lại còn là nam nhân... có muốn được làm thị thiếp của Vương gia, cũng là hữu tâm vô lực thôi.”

San Hô khẽ phẩy khăn tay, tỏ ý bất mãn: “Ai da, địa vị của chúng ta cũng có gì là tốt? Đều bị Vương gia dễ dàng lãng quên thôi. Ta xem công tử tướng mạo rất khá, tuyệt không phải mạng số nô lệ; nên ta mới quyết tâm cùng công tử nói chuyện này. Vương gia yêu chiều người thực đến tận xương tủy, trước nay chưa từng thấy hân quan tâm đến ai nhiều như vậy. Chưa nói vì người mà bỏ công tìm về tự thể, bút lông quý giá; thậm chí đến ẩm thực hàng ngày của người hân cũng muốn sẵn sàng. Ngày đêm cùng thân thân cận cận, không khéo Vương phi sau này cũng không được Vương gia tận tâm yêu thương bằng.

Bởi thế ta cùng Yến tỷ tỷ đều bảo nhau: người chỉ cần có ý quyết tiến thân, thì muốn làm Vương phi cũng ắt đã quá khó. Công tử, người xem có phải không?”

Lời này... có thể nói là động trúng lòng dạ Dịch Thủy. Con người hẩn tính cách cường liệt, không chịu thua ai; chính vì không muốn làm tính nô mà cố tình để bị đánh rớt. Cuối cùng lại vì số phận trêu người, rốt cuộc hẩn không thoát được phận hầu hạ Hạ Hầu Lan. Kể từ lúc đó trong lòng Dịch Thủy đã ngầm bắt phục, thầm nghĩ không làm thì thôi... đã làm nhất định phải làm Vương phi.

Bất quá khi ấy chỉ là một lời thề nguyện trong lúc quần bách... Đâu ngờ Hạ Hầu Lan thực đối với hẩn trăm phương sủng ái, lời thề rõ ràng bất khả thực hiện tự nhiên trở thành le lói hy vọng.

Hôm nay bên tai nghe những lời San Hô nói như vậy, đích thực cũng là ý niệm sâu kín trong lòng Dịch Thủy.

San Hô liếc thấy hẩn trăm ngâm do dự, biết rằng đã nói đúng tâm rồi. Nàng thầm cười lạnh, nghĩ: thật là tên nô tài coi trời bằng vung, ý được Vương gia sủng hạnh mà đến thân phận cũng dám quên. Phen này không cho người rớt khỏi mộng hảo mà chết, ta và tỷ tỷ sao yên được.

Nghĩ vậy nhưng ngoài mặt nàng vẫn cười cười, nói: “Công tử không cần lo ngại, ta biết người muốn nói ta đời nào có lòng tốt như vậy. Cũng không sai; người không vì mình, trời tru đất diệt; ta tất nhiên cũng không phải vì một mảnh thành tâm mà đi toan tính thay người. Thật lòng mà nói, ta cũng là có lý lẽ của mình mới cố sức muốn giúp đỡ công tử.”

Đó chính là phần cao minh của Yến Niếp, bởi nếu nói các nàng thành tâm muốn giúp Dịch Thủy thì kẻ ngu si cũng không thềm tin. Thế nhưng thay bằng những lời vừa xong, ắt Dịch Thủy sẽ bớt phần nghi hoặc.

Bất quá Dịch Thủy cũng không dễ gạt đến vậy, hẩn chỉ ngồi nghe rồi hơi nhíu mày: “Ừm, phu nhân đã nói vậy... ta cũng muốn nghe một chút. A, phu nhân đừng để bụng, không phải ta không tin người, nhưng ta cũng vừa nhận rồi, bản thân thực rất vụng về... bởi vậy muốn được nghe qua cao kiến của các phu nhân, cũng để tự mình mở mang một chút.”

San Hô che miệng cười, nói: “Công tử hà tất phải khách khí như vậy. Sở dĩ ta mong người được làm Vương phi, cũng chỉ vì ngày sau của ta và Yến Niếp tỷ tỷ mà thôi. Nếu đổi thành một tiểu thư quyền quý khác, khó tránh nàng ta gây khó dễ, dồn ép chúng ta; ta xem công tử là người tốt, lại đứng đắn, khiêm nhường. Nghĩ sau này phải chịu giày vò, chẳng bằng giúp công tử trở thành Vương phi, chúng ta chẳng dám cầu công trạng, chỉ mong công tử rộng lòng cho chúng ta sống thanh thoi là được rồi.”

ó_ồ tình hình là mình hơi nhụt chí với mấy màn đưa đẩy vòng vo này ời... ba cái sự toan tính này nó đang mần hư Thủy Thủy ọ_ồ

~ời~ cố thêm xiu nữa nah các tình iêu, qua chương nữa tui mình được ném mùi ‘ngịch luyến’ ời =.= ~~ sao lại có lối ngồi chờ nghịch luyến như này vậy chời =”=

~~***

25. Chương 25

CHƯƠNG HAI LĂM

Dịch Thủy gượng cười, nói: “Phu nhân quá lời rồi, những lời như vậy sao có thể tùy tiện nói ra. Với thân phận của Vương gia, tự nhiên phải tìm một danh môn tiểu thư lập làm Vương phi. Chuyện này phu nhân đừng nói nữa. Hôm nay xin cảm tạ các phu nhân khoản đãi, giờ chắc Vương gia cũng sắp hạ triều; thứ cho Dịch Thủy thất lễ, ta xin cáo từ thôi.”

San Hô cũng không chèo kéo thêm, đồng tình tiễn hẩn ra ngoài. Khi nàng quay lại đại sảnh đã thấy Yến Niếp ngồi chờ sẵn, nhìn thấy nàng vào vội hỏi ngay: “Thế nào? Người nghĩ hẩn có động tâm không?”

San Hô cười lạnh một tiếng: “Tỷ tỷ ở sau bình phong, cũng nghe hết lời hẩn nói phải không? Hừ, chớ nghe hẩn nói tử tế vậy mà lắm, ngay lúc ta đề cập chuyện Vương phi, ánh mắt hẩn liền sáng lên. Theo ta thấy,

cho dù trước đây chưa dám tơ tưởng, nhưng bị ta một phen khiêu khích, nhất định từ đây hắn phải có tính toán. Ha ha ha, Vương gia hận nhất trên đời là những kẻ tham lam, được đằng chân lân đằng đầu; lần này chúng ta ắt ngồi chờ xem hắn tìm chết thôi.”

Tạm không nói tới sự hả hê của các nàng sau khi hành xong kế độc; lại nhắc Dịch Thủy, sau khi trở về tư phòng, trong đầu hắn mãi vương vấn những lời nói của San Hô. Hắn không phải người tham lam, cũng không vì San Hô khiêu khích mà thoáng chốc hàm hồ.

Có điều... hắn thực sự muốn trở thành Vương phi. Ý niệm này từ lâu đã bám riết trong đầu hắn, bất quá trước kia hắn nghĩ như vậy chỉ bởi vì bản tính hiếu thắng, không chịu thất bại... Nhưng cho tới giờ, hắn còn cảm thấy yêu cầu này nói ra cũng chính là cách tốt nhất để nhận biết thực tâm Hạ Hầu Lan đối với mình có bao nhiêu phần chân thành.

“Kỳ thực... chỉ cần người dám đáp ứng ta là được. Ta biết giới quý tộc vương tôn nghiêm trọng đẳng cấp, nếu người thật lòng yêu ta, muốn thành toàn nguyện vọng này của ta... nhất định sẽ gặp trăm ngàn cản trở. Đành rằng trong tay người nắm quyền thế khuyên thiên, chỉ sợ cũng khó tránh rắc rối. Nếu sự tình thực phải trở nên như vậy, ta có làm Vương phi cũng có nghĩa gì, chỉ cần biết người đối với ta một lòng chân thành là đủ. Để ta biết lòng chúng ta cùng như một, ta nguyện ý vì người làm tất cả, còn hận không thể đem chính mình hiến dâng cho người... đã như vậy, Vương phi hay không còn quan trọng gì đâu?”

Một mình ngồi trong căn phòng hoa lệ, Dịch Thủy chốc chốc lại lẩm nhẩm những câu lê thê, rành rành mâu thuẫn... nhưng trên môi, nụ cười hạnh phúc chỉ càng lúc càng rạng rỡ hơn.

“Ai nha~ Hạ Hầu Lan! Ta thua rồi, ta vì người mà đã trở thành cái dạng này rồi, Dịch Thủy ta ngày trước đâu rồi a

~~CƠ mà... người... người thực tâm giống như lời người nói thích ta không? Có... thực không?

Ừm, ta tin người nhất định cũng giống ta, Hạ Hầu Lan; ta tin tưởng người.

Tuy người là Vương gia, tuy ta biết mình không nên chìm đắm tới mức này, mà thủy chung ta vẫn không cho phép mình buông thả bản thân... nhưng tới lúc này... ta nguyện ý đánh cược một lần...

Người... người sẽ không để ta thất vọng phải không, Hạ Hầu Lan?”

Miệng không ngừng lẩm bẩm như thế, nhưng đôi mắt ngời sáng của Dịch Thủy vẫn không tìm được một tia bất an... có điều giờ đối với hắn chỉ như một làn gió thoảng, thoáng chốc đã không còn lưu lại vết tích.

Thư phòng sáng đèn, Hạ Hầu Lan toát mồ hôi ngồi bên bàn phê duyệt núi tấu chương cao ngất ngưỡng. Hoàng thượng bị bệnh, còn hắn mấy ngày nay tâm tư đầu óc đều triệt để quần quýt cạnh Dịch Thủy, chỉ miễn cưỡng giải quyết những việc khẩn cấp nhất... Cuối cùng hậu quả tích tụ lại thành thế này.

Sáng nay nghĩ có chút áy náy, hắn mới vào triều thì lập tức đụng ngay Thừa tướng đại nhân cùng với Du Liễm mặt mũi ai oán ngút ngàn đang hùng hổ mang một núi tấu chương định đưa tới tận Vương phủ. Thật đúng là dọ người hết hồn.

Vừa nghiêm giọng hỏi có chuyện gì thì Thừa tướng cậy có Du Liễm đỡ lưng đằng sau, liền một hơi kể lể hết sự tình.

Đến giờ nhớ lại ánh mắt Du Liễm lúc đó rành rành hàm ý: “Người còn dám nạt nộ ai? Mấy ngày nay tâm sức lo lắng quốc sự nhiều ít bao nhiêu, chính mình còn không tự rõ hả? Còn mặt mũi cấu giận thần tử sao?!” ... Ai~ Hạ Hầu Lan tự nhiên thấy thật xấu hổ a~.

Xem ra ảnh hưởng của Dịch Thủy đối với mình đã vượt xa dự đoán rồi.

Hạ Hầu Lan buông bút, bất đắc dĩ thở dài. Mặc kệ bản thân bao lần tự nhắc nhở không được chìm đắm vào tình cảm với Dịch Thủy, thế nhưng ái tình vương vấn, còn biết làm sao?

Tựa như lúc này, rõ ràng từ đầu đã quyết tâm phải xem hết đồng tấu chương rồi mới tới chỗ Dịch Thủy, thế nhưng ngồi nghĩ một hồi... mừng tượng ra dáng vẻ của hắn, tự nhiên trong lòng có chút khó kiềm chế. Thành ra ngồi trên ghế mà nhấp nhồm không yên, cả nửa ngày cũng đọc không xong một bản tấu.

Ai~ thể này còn chỗ nào ra dáng vô ưu vô lự*, sắt trá phong vân* Lạc Vương Hạ Hầu Lan a~.

Hắn đang một phen thở ngắn than dài, bất chợt bên tai nghe thấy tiếng bước chân rất khê từ ngoài cửa truyền lại. Hạ Hầu Lan thoáng động tâm, thầm nghĩ tên thích khách ngu ngốc nào dám mò tới đây, còn tự cho là khinh công cao cường sao? Chẳng bằng đập cửa xông vào còn hơn.

Cho rằng Bản vương không đem thị vệ bên người là người có thể đắc thủ sao? Hừ, vừa lúc ta đang một bụng bực bội chưa tìm được chỗ phát tiết, lần này xem như người tới làm bao cát vậy.

Nghĩ tới đây, Hạ Hầu Lan bề ngoài vẫn làm bộ đang chăm chú xem tấu chương, nhưng trong bụng đang hằng hái vẽ ra một trăm lẻ tám loại cực hình tra tấn.

Tâm tình đang hào hứng vô cùng, tiếng bước chân cũng đã tiến gần tới cửa phòng... Ngay lúc Hạ Hầu Lan tốt cùng phần khởi, vụt ngẩng đầu, dùng ánh mắt sắc lạnh tàn khốc trừng trừng nhìn đối phương, chỉ chờ nghe thích khách kinh khiếp kêu cha gọi mẹ...

Ai ngờ đầu vừa nhìn lên, trông mắt suýt chút nữa rơi xuống đất, thành ra chính hắn thất thanh la lên: “Dịch Thủy, sao lại là người?!”

Dịch Thủy hai tay bưng một bàn thức ăn, bên trên bày mấy món điểm tâm tinh xảo cùng một bình trà, nghe vậy liền bật cười: “Sao không thể là ta? Xem bộ dạng người kia, nghĩ ta là thích khách sao?”

Hắn lại liếc nhìn núi tấu chương trên bàn, nụ cười càng không thu lại được, nói tiếp: “Thì ra đây chính là hậu quả của việc lười biếng để công việc chất chồng lại a. Ta đây sau này nhất định nhớ kỹ, không thể việc gì cũng đùn đẩy tới ngày mai. Ai~ Người yên tâm, ta chỉ muốn đem mấy thứ này cho người lót dạ, không cản trở người làm việc đâu.”

Hắn nói xong liền đặt bàn ăn xuống rồi quả nhiên lui ra ngoài, tuyệt nhiên không dưng thêm câu nào. Để lại một mình Hạ Hầu Lan đứng trong phòng, ngơ ngẩn nhìn bàn điểm tâm.

*vô ưu vô lự: không vướng bận, vô tư lự.

*sắt trá phong vân: oai phong, uy mãnh tới cùng.

=)) hôm qua mình mò được phiên ngoại '50 câu phụ thê hỏi đáp' của Nam Nô nha =))~ đọc xong mới đó mình bắt đầu muốn chọt cho Lan Lan đẹp ngay tư tưởng tự xưng 'vô ưu vô lự, sắt trá phong vân' blah blah của anh nha =))~~ sao các bạn tiểu công lại ưa tự xưng quá vậy ta =))

~~***

26. Chương 26

CHƯƠNG HAI SÁU

Thực sự muốn giữ hắn lại, muốn đến mức trong một khắc cảm thấy lòng trào động, chỉ nghĩ quãng bỏ hết đồng tấu chương đáng ghét kia để theo hắn về phòng.

Hạ Hầu Lan một lần nữa giật mình kinh hãi vì chính ý nghĩ của mình. Lẽ nào ảnh hưởng của Dịch Thủy đối với hắn đã nghiêm trọng tới mức này sao?? Lẽ nào cả mình cũng có ngày trở thành như cái gì 'vì mỹ nhân quân bất tảo triều*' chết tiệt đó sao? Không đời nào! Hắn sao có thể cho phép loại chuyện này xảy ra được!

Còn may Dịch Thủy hiểu được tiến thoái, bằng không nếu hắn cố tình nán lại không đi, Hạ Hầu Lan tự biết mình cự tuyệt không nổi. Đến lúc này hắn thực đã không còn nhận rõ được tình cảm của mình với Dịch Thủy đã sâu sắc tới mức nào. Cảm giác này khiến hắn giật mình sợ hãi, nhưng tự nhiên cũng không nén được một tia âm áp, cảm động.

...

Đêm xuống, thẳng tới quá giờ Tý, núi tấu chương mới được phê duyệt xong, Hạ Hầu Lan vốn định nằm lại thư phòng nghỉ ngơi luôn; nhưng vừa nhớ tới Dịch Thủy... nơi căn bản nhất của nam nhân tự nhiên thành ra vô phương khống chế. Chỉ nghĩ nếu không tìm tiểu nam nô khả ái kia hảo hảo ‘phát tiết tâm sự’ một phen thì cảm giác bức thiết trong người thực là muốn bao nhiêu khổ sở cũng có bấy nhiêu a~.

Nghĩ sao quả nhiên phải làm vậy, Hạ Hầu Lan lập tức rời thư phòng tới chỗ Dịch Thủy. Vừa đến nơi, thoáng trông thấy hần hết thấy mệt mỏi trên người Hạ Hầu Lan đều tan biến, hần hăm hăm hờ hờ tiến lại ôm choàng lấy Dịch Thủy đang ngồi đọc sách bên bàn, nhanh chóng cúi xuống bắt lấy đôi môi mềm mại vừa hé mở.

Quần quýt tới khi đối phương muốn ngộp thở mới rời ra, lại tươi cười, hỏi: “Muộn thế này sao còn chưa ngủ? Làm sao biết nhất định ta sẽ đến chứ? Người có tự tin vào mị lực của mình thế sao?”

Dịch Thủy hừ một tiếng, đáp lại: “Người xem lại à, rõ ràng tự người chưa gì đã chạy tới đây chứ. Nếu nói mị lực, ta dám tự tin không chỉ có điểm này đâu.”

Hần vừa nói dứt lời, Hạ Hầu Lan đột nhiên bế bổng hần lên tiến thẳng tới giường ngủ, hơi thở bắt đầu gấp gáp, nói: “Ta biết, ta biết! Ta biết tiểu nhân nhân người mị lực rất lớn, hại Bản vương một khắc một khắc đều dứt không được...”

Miệng nói tay cũng không ngừng mó máy, thoáng cái y phục cả hai từ ngoài vào trong đều bị trút bỏ. Hạ Hầu Lan nôn nóng khó nhịn đem thuyền nhập bến, mới bắt đầu đã làm một trận cuồng phong bạo vũ; qua vài lần mãnh liệt tiến nhập, cả hai người đều mồ hôi đầm đìa, rên rỉ thở dốc.

Lần này mây mưa, có thể nói đến vô lượng khoái hoạt; Hạ Hầu Lan thần trí đều chìm trong mê ảo, mơ màng quan sát người dưới thân, tựa hồ cảm thấy hôm nay hần có gì đó khác thường: khoe mắt phượng phát lộ ra tiểu ý, càng khiến chính mình mê mẩn tâm thần, thêm một trận rung động chỉ chờ phun trào...

Đột nhiên, bên tai nghe tiếng Dịch Thủy u uẩn thì thầm:

“Vương gia, người thích Dịch Thủy ư?”

“Tiểu ngốc tử, đến giờ còn hỏi chuyện ngớ ngẩn này. Ta nếu không thích người, còn có thể vì người hao tâm tổn tứ đến vậy sao? Người đi hỏi khắp Vương phủ xem có ai từng được sủng ái như thế không?” Hạ Hầu Lan thầm nghĩ Dịch Thủy chắc hẳn đang lo lắng cho địa vị của mình, không khỏi có thêm vài phần thương yêu.

“Thích ta đến mức nguyện ý cái gì cũng cho ta sao? Bất kể là thứ ta có được nhận hay không sao?” Dịch Thủy hỏi tiếp, đôi mắt lấp lánh sáng, không hề giấu giếm sự nôn nóng.

“Đương nhiên rồi, bằng không tự thể lần trước cả Hoàng đế* lẫn chính ta còn không có, ta lại tặng người sao?” Tuy cảm thấy có điểm kỳ quái, nhưng Hạ Hầu Lan cũng không nghĩ ngợi nhiều lắm; cơ bản là tiểu đệ bên dưới từ lâu đã trưởng đại, hùng hực chờ xông trận đang cực lực đoạt đi sự tỉnh táo của hần.

“Vương gia ở Tuyết Duyên ta sánh ngang Hoàng thượng, lời đã nói ra là không được rút lại a.” Dịch Thủy hài lòng mỉm cười.

“Dù ta không phải Lạc Vương, chỉ cần là đối với Dịch Thủy người, ta tuyệt đối nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.” Hạ Hầu Lan vỗ ngực bảo chứng. Còn phải nói, bất kể sĩ diện nam nhi hay sĩ diện của Lạc Vương, cũng không thể để hần phải thất vọng.

Dịch Thủy cười đến mẩn ý, dường như còn lộ ra vẻ tinh nghịch, khả ái vì thực hiện được mưu đồ nho nhỏ, mất một lúc hần mới nói tiếp: “Nếu đã vậy, ta cũng không khách khí nữa... A!!!...” Câu sau chưa kịp nói đã bị luồng lửa nóng từ Hạ Hầu Lan phun trào cắt đứt. Hần chỉ còn cảm thấy tràn bách một trận bốc hỏa, bên tai bập bùng thanh âm nồng nhiệt của Hạ Hầu Lan:

“Người muốn thứ gì? Chỉ cần người nói ra, thứ gì Bản vương có người muốn bao nhiêu cũng được...”

Dịch Thủy vòng tay ôm siết thân thể nam nhân cường tráng, trong lòng trào dâng xúc động, thầm nhủ chỉ cần những lời này của hần đã là quá đủ. Nhưng ngoài miệng hần vẫn liều đến cùng:

“Ta muốn vị trí ngay bên cạnh người. Không chỉ tại trên giường này, ta là muốn một khắc một khắc đều ở cạnh người; quang minh chính đại đứng bên người. Hạ Hầu Lan, người hiểu ta muốn chính là thứ gì rồi chứ? Người cho ta được vị trí Vương phi không?”

Trong nháy mắt toàn thân Hạ Hầu Lan đông cứng, phải một lúc sau hần mới trức trắc ngẩng đầu, chăm chú nhìn Dịch Thủy, hỏi:

“Người... nói thật sao? Người thực sự không phải đùa giỡn chứ?”

Lòng Dịch Thủy đột nhiên trầm lạnh, đồng thời cũng rung lên một trận kinh hoàng. Nhưng ai bảo hần là kẻ cường ngạnh kiên quyết, cung đã giương tên nhất định sẽ bắn; để nhận được đáp án cuối cùng trong lòng, cho dù phải cố sức nhiều nữa hần cũng tuyệt không lùi bước.

Hần ngược mắt chăm chú nhìn lại Hạ Hầu Lan, miệng đáp: “Đúng vậy. Ta không phải đang nói đùa, ta muốn vị trí Vương phi. Lạc Vương diện hạ cao quý, người không phải bắt đầu hối hận chứ? Chính miệng vừa nói ra, người định chưa đầy một khắc sau đã phủ nhận sao?”

“Không. Ta sẽ cho người. Vị trí Vương phi chứ gì?”

Hạ Hầu Lan chậm rãi nhòe dấy, trong mắt chỉ còn một mảnh băng lãnh. Nằm xuống bên cạnh Dịch Thủy, hần nhàn nhạt nói: “Ta mệt rồi, muốn ngủ. Tiểu nô lệ thông minh của ta, ta phải thừa nhận, người thực sự rất thông minh, rất biết cách chọn thời cơ.”

Nói chưa hết lời hần đã nhắm mắt lại, không muốn để Dịch Thủy nhận ra tâm trạng lãnh đạm của mình. Đây một lòng ham muốn bỗng nhiên hóa ra vô hạn thất vọng, phảng phất tựa như đang vân du bay bổng đột nhiên trượt ngã xuống tận vực sâu không đáy.

Trái tim hần cũng từng chút từng chút bị cảm giác lạnh lẽo len lỏi thâm nhập... dần dần đông thành một tòa băng sơn*.

*vì mỹ nhân quân bất tảo triều: vì mỹ nhân, quân vương bỏ buổi chiều sớm.

*Hoàng diệt: diệt = cháu trai <- lan=“” lan=“” ảnh=“” đang=“” nói=“” về=“” bạn=“” hoàng=“” thượng=“” (vai=“” siêu-phụ)=“” đó=“” ~="” *băng=“” sơn:=“” núi=“” băng=“” ọ__ọ=“” ~="” rồi...=“” từ=“” đây=“” tạm=“” nghĩ=“” tung=“” tăng=“” (=“” ~="”>

27. Chương 27

CHƯƠNG HAI BẢY

Nhất thời, căn phòng trở nên tĩnh lặng nặng nề. Trên giường gấm, mái tóc Hạ Hầu Lan và Dịch Thủy vẫn buông xòa quần triển, tựa hồ tổ cáo một màn hoan lạc cuồng nhiệt vừa diễn ra.

Hần cuối cùng nghĩ thế nào? Hần đang giận mình sao? Nếu thế sao hần vẫn đáp ứng, không lẽ là vì lời hứa ban nãy, thực chỉ vì lời hứa đó sao????

Nằm bên người Hạ Hầu Lan, chưa bao giờ Dịch Thủy cảm thấy bất an thế này... phải làm sao đây? Hần nên làm gì bây giờ? Liệu Hạ Hầu Lan có nghĩ hần là loại tiểu nhân trong đầu chỉ tham lam tước vị không?? Hần sẽ không cho rằng tất cả đến giờ đều chỉ là trăm phương ngàn kế dần dục để lừa gạt hần chứ??

Thôi được, Dịch Thủy thừa nhận, mới đây thôi hần quả thực muốn có được tước vị kia, bởi hần không phục. Vì sao chính mình mãi mãi chỉ có thể là một tính nô? Nếu số phận đã không để hần thoát kiếp hạ người khác; vậy đã làm hần quyết phải làm đến tối thượng địa vị, phải làm đến lúc có thể cùng Hạ Hầu Lan sánh vai đường hoàng mới cam tâm.

Cuối cùng cũng chỉ vì thế mà căn cơ suy tính, thế nhưng giờ hoàn toàn không phải thế nữa... hần giờ chỉ cần biết Hạ Hầu Lan đến tốt cùng đối với mình có bao nhiêu thương yêu. Coi như một lần đánh cuộc, thử lòng dạ hần sâu cạn nhường nào; Dịch Thủy cũng chẳng cần quan tâm Vương phi hay không nữa.

Thế nhưng xem tình trạng lúc này, hình như hần vừa phạm một sai lầm ngu ngốc. Cực kỳ ngu ngốc.

Có điều hần không muốn giải thích, ít nhất ngay bây giờ hần không muốn giải thích. Làm vậy liệu còn giữ được chút nào tự tôn sao?

Thôi đành vậy, Hạ Hầu Lan a, nếu người thực sự mất hứng, ta... ngày mai ta sẽ nói thực cho người hay. Còn giờ, ít nhất để ta đêm nay tự gặt mình vậy, để ta tin rằng người thật lòng yêu ta, nguyện ý cho ta tất cả, để ta tin rằng tâm chúng ta thực ở cùng một nơi.

Khẽ nén tiếng thở dài, Dịch Thủy biết mình đã thay đổi rồi. Nhu nhược yếu đuối, nơm nớp lo được mất; thế nhưng hần vô pháp khống chế... lẽ nào ái tình chính là thế này sao? Một ngày sa vào rồi tự khắc không còn là mình nữa...

...

Trọn một đêm cả hai đều không ngủ. Trước khi rời đi Hạ Hầu Lan liếc nhìn Dịch Thủy lần nữa, thấy hai mắt hần vẫn nhắm, nhưng một chút rung động trên hàng mi tiết lộ rằng hần hoàn toàn không ngủ.

Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười bốn cột, Hạ Hầu Lan thấp giọng lầm bầm: “Vương phi sao? Hảo, ta sẽ cho người, xem người có đủ phúc khí tiếp nhận không.”

Hần nói xong liền xoay người bỏ đi, cả buổi sớm tinh sương chỉ có mình vì sao mai nhìn thấy một màu thê lương, ảm đạm trên gương mặt nam nhân cao ngạo.

Hạ Hầu Lan đi rồi, Dịch Thủy cũng không thể nằm tiếp được. Hần rời giường rửa mặt, chải đầu xong xuôi; cũng không có cảm giác muốn ăn uống gì. Đang ngồi bần thần thì vừa lúc Vong Nguyệt tới; nàng ngồi xuống nhìn hần một lượt, lập tức nhận ra Dịch Thủy có điều lo lắng không yên, liền hỏi han đầu đuôi.

Ban đầu Dịch Thủy muốn giấu giếm, tới khi nàng hỏi dồn mãi khiến hần nhịn không nổi, hướng hồ trong lòng đang hỗn loạn, đành từ từ kể hết sự tình.

Vong Nguyệt vừa nghe xong thì lập tức kinh hoàng trợn mắt, gương mặt tái mét, lắp bắp không thành câu: “Trời... Trời ạ! Dịch Thủy, người... Ai~~... Người thật ra... Người thật... Ai~ ta vốn tưởng rằng... tưởng người là kẻ thông minh. Làm thế nào... làm thế nào giờ người lại... lại hành động ngu ngốc như vậy?? Người... bao lời dặn dò, khuyên nhủ của ta người đều bỏ ngoài tai hết rồi!” Nàng nói đến đó thì vừa cuống vừa giận, hậm hực giậm chân.

Dịch Thủy thấy nàng phản ứng mãnh liệt như vậy, lòng cũng không có mấy cảm giác, thản nhiên nói: “Ta biết, người đang trách ta không biết lượng sức, vọng tưởng tước vị. Không sai, ta từ ngày đầu tiên vào Vương phủ, đã có ý đó rồi. Ai bảo ta trời sinh cá tính đã như vậy chứ. Thế nhưng... những ngày qua, hần ta... Ai~ hần ta từ lâu bám riết trong lòng ta, ta vì hần mà như không còn là mình nữa. Vì hần mà ngay cả việc đời ta khinh ghét nhất là hầu hạ kẻ khác ta cũng thành ra vui vẻ chấp nhận. Còn hận không thể cho hần hết thấy những gì hần muốn, hận không để đào cả tâm can mình ra cho hần nhìn. Ta thành như vậy, có thể còn lòng dạ ham muốn hư vị* Vương phi ấy nữa sao?”

Vong Nguyệt nghe một hồi, mới nghi hoặc hỏi lại: “Người đã nói thế ta cũng tin tưởng, nhưng đã vậy sao người còn...”

Nàng chưa nói hết câu, Dịch Thủy đã kích động ngắt ngang: “Ta muốn biết đáp án, ta muốn biết lòng hần có thực giống như ta, có thực nguyện ý cho ta tất cả, dù là địa vị Vương phi hay không? Ta chỉ muốn biết có thể. Ngày thường hần dốc lòng săn sóc ta, rốt cuộc khiến ta yêu hần mất rồi... giờ nếu ngay cả một đáp án như vậy còn không có được, đối với ta không phải quá bất công sao?!”

Vong Nguyệt buột miệng thở dài, nghe Dịch Thủy nói vậy nàng cũng chẳng biết cãi lại ra sao. Chợt lại nghe Dịch Thủy nói tiếp:

“Vong Nguyệt, chuyện này người đừng tiết lộ cho bất cứ ai. Kể cả Vương gia, dù ta nói hay không, người cũng không được nói với hần. Người đáp ứng ta chứ?”

Chờ Vong Nguyệt gật đầu rồi, Dịch Thủy mới mỉm cười: “Ta biết ngươi là người trọng tín, thôi không bắt ngươi phát thệ*. Ha ha, chuyện giữa ta và hần, ta không muốn người khác can thiệp, ngươi hiểu cho ta. Chậc, không chừng... đó cũng là ái tình ích kỷ thôi. Ngươi thấy phải không?”

Vong Nguyệt lắc đầu, đáp: “Ta cả đời chưa từng yêu ai, chuyện tình ái ta cũng không hiểu. Chỉ mong sao lần này ngươi và Vương gia có thể yên ổn, thuận lợi vượt qua. Nói ta hữu kinh vô hiểm* cũng được, chỉ cầu nghìn vạn lần đừng phát sinh sóng gió. A di đà phật...”

*hư vị: địa vị giả tạo, vô nghĩa.

*phát thệ: thề.

*hữu kinh vô hiểm: (có lẽ là) thần hồn nát thần tính, chưa thực gặp nguy hiểm đã kinh hãi.

o__o ôi~~ mình hèm có tung hoa cho sự cứng đầu của Thủy Thủy... cơ mà Lan Lan sao ảnh giỏi trở mặt quá đi... o____o

~~~~~

còn nữa, từ bí giờ mình sửa tước hiệu ‘Nhạc Vương’ của Lan Lan thành ‘Lạc Vương’ nha ò_ó ~ thật ra Nhạc Vương hay Lạc Vương mới đúng mình cũng hèm chắc lắm, nhưng hôm qua mới để ý là Hán Việt từ đó có thể đọc là ‘Nhạc’ hoặc ‘Lạc’, mà hình như ‘Lạc’ hợp lý hơn ồ_ồ~ mấy lại mình thấy nghe ‘Lạc Vương’ ưa ưa hơn :”>

~***

28. Chương 28

CHƯƠNG HAI TÁM

Trưa hôm đó, Hạ Hầu Lan mới trở về, xem sắc mặt có vẻ rất cao hứng; có điều Hạ Hầu Thư tinh nhạy nhận ra ánh mắt hần có gì đó bất thường, tự nhiên lo lắng phỏng đoán. Hần thăm tự hồi sáng nay Vương gia sai khoái mã tức tốc đi đón cha mẹ và em gái Dịch Thủy về phủ, nhưng lúc ra lệnh gương mặt tuyệt không có một điểm vui vẻ... Không hiểu giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì, có điều thoát nhìn mà đoán chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Hạ Hầu Thư còn đang nghĩ không biết có nên đem chuyện này nói cho Vong Nguyệt, để hai người cùng bàn bạc vài câu không; Hạ Hầu Lan đã ra lệnh: “Ngươi phân phó hạ nhân, chuẩn bị một bàn tiệc ở Sơn Sắc hiên, sắp đặt xong thì gọi Dịch Thủy tới, nói rằng Bản vương ở đó chờ hần. Còn nữa, gọi San Hô và Yến Niếp cùng tới đãi khách.” Hần nói xong thì xoay người quay vào hoa viên, chậm rãi đi về hướng Sơn Sắc hiên.

Hạ Hầu Thư càng lúc càng mù mờ hơn, không hiểu Vương gia cuối cùng đang có ý gì, lại không dám chậm trễ, vội vàng theo lệnh phân phó.

Một hồi sau giữa Sơn Sắc hiên rộng rãi đã xếp đặt xong một bàn sơn hào hải vị; Dịch Thủy cũng thông dong bước vào, vừa lúc đụng phải Yến Niếp và San Hô. Lòng hần đột nhiên trầm nặng, xưa nay khi hần và Hạ Hầu Lan ở bên nhau, đến người hầu cũng đều cho lui hết. Tại sao hôm nay còn gọi cả thị thiếp tới? Muốn thị uy với mình hay còn có ý gì khác?

Hạ Hầu Lan đợi mọi người đến đầy đủ, mới để Dịch Thủy ngồi bên mình, mỉm cười nói: “Hôm nay toàn gia chúng ta đều ở đây, các người không cần e ngại, cứ tự nhiên mới được. Thư nhi, rót rượu.”

Nhận lệnh, Hạ Hầu Thư liền cung kính vòng một lượt qua chỗ bốn người để rót rượu, sau đó lui xuống đứng một bên, tỏ vẻ khiêm nhường kính cẩn. Ngược lại, trong bụng hần đã thấy trống đánh thùng thùng, thăm nghĩ lúc này không khác gì khoảng lặng trước cơn bão; xem ra Sơn Sắc hiên hôm nay nhất định phải bị một trận cuồng phong bạo vũ.

Yến Niếp và San Hô cùng lớn tiếng cảm tạ, lại nâng chén rượu, chúc mấy câu cát tường rồi cùng Hạ Hầu Lan một hơi uống cạn. Chỉ có mình Dịch Thủy không uống, chỉ ngược mắt nhìn người ngồi bên mình. Hạ Hầu Lan cười, hỏi: “Ngốc này, sao ngươi không uống?”

Dịch Thủy mím môi, nhẹ giọng: “Vương gia, ta có chuyện muốn nói với ngươi. Nói xong ta mới uống chén rượu này.”

Hắn vừa dứt lời, Hạ Hầu Lan đã phất tay ngăn lại, cười nói: “Có lời gì uống rượu xong hẵng nói cũng không muộn.”

Thành ra bắt đắc dĩ Dịch Thủy phải nâng chén uống cạn, lại nghe Hạ Hầu Lan nói tiếp: “Hôm nay ta gọi các ngươi tới đây chính là có chuyện muốn tuyên bố!”

Mắt liếc nhìn Dịch Thủy, hắn ôn nhu nói: “Người ngồi bên cạnh ta đây, các ngươi cũng biết hắn là Dịch Thủy, là tính nô của ta. Nhưng kể từ ngày mai, hắn tuyệt không còn là nô lệ nữa, các ngươi... các ngươi tất cả đều phải đổi cách xưng hô...”

Lại quét mắt một lượt quanh bàn, thấy Yến Niếp, San Hô và Hạ Hầu Thư đều lộ ra vẻ mặt vô cùng hiểu kỳ; khóe miệng Hạ Hầu Lan khẽ nhếch thành một nụ cười nhạt khó nhìn ra, thân nhiên nói tiếp: “Kể từ ngày mai, các ngươi đều phải gọi hắn là Vương phi nương nương, rõ cả chưa?”

Lời hắn vừa nói xong, Yến Niếp lẫn San Hô đều kinh hoàng thất sắc, lập tức quay sang nhìn về mặt ngày ngấn của Dịch Thủy; ánh mắt hai nàng không hề giấu giếm sự đổ kị, căm tức.

Ngay cả Hạ Hầu Thư cũng bị kinh hãi, hắn biết Vương gia sủng hạnh Dịch Thủy, nhưng không bao giờ tưởng nổi có thể cưng chiều tới nước này. Lập một nô lệ làm Vương phi, là chuyện chưa từng có trong lịch sử Tuyết Duyên quốc; thậm chí coi khắp thiên hạ, chuyện thế này cũng là phượng mao lân giác*, nếu hi hữu xảy ra cũng bị người đời coi như kỳ chuyện*, đem ra loạn đàm, dòm ngó.

Dịch Thủy nhất thời cũng không thể phản ứng, hắn hôm qua thấy thái độ của Hạ Hầu Lan rõ ràng rất tức giận, tại sao giờ lại cười nói, lệnh phong mình làm Vương phi?

Lẽ nào mình trách lầm hắn sao? Đêm qua phản ứng của hắn như vậy phải chăng chỉ vì quá đột ngột nên chưa thể tiếp nhận?

Mặc dù lý trí không yên vẫn tự cảnh báo rằng chuyện này sao có thể đơn giản như vậy, nhưng Dịch Thủy không sao kiềm chế được hưng phấn trong lòng, rốt cuộc hắn cũng có được câu trả lời rồi... một câu trả lời toàn vẹn, hoàn mỹ.

Thời khắc này, Dịch Thủy như thể cuối cùng đã biết thế nào là hạnh phúc, thế nào là vân du mê ảo... hắn xúc động đến mức không biết phải nói sao. Ngược mắt nhìn Hạ Hầu Lan, lại thấy hắn cũng đang nhìn mình bằng ánh mắt ôn nhu vô cùng. Hắn dịu dàng nắm tay Dịch Thủy, yêu chiều hỏi: “Dịch Thủy, ngươi có vui không? Bản vương tặng ngươi thứ này, ngươi hài lòng không?”

Dịch Thủy thực hết sức mãn ý, đến mức nếu không vì trước nay bản chất cao ngạo tự tôn khiến hắn không bao giờ hành động thái quá, không khéo giờ hắn đã nhảy nhót vui sướng rồi. Ngay lúc này, hắn không phải cao hứng vì danh hiệu Vương phi, mà tự trung chính là vì Hạ Hầu Lan có thể đối với hắn nghiêm túc như vậy, giống như tình cảm Dịch Thủy dành cho hắn... không hề có một tia phân vân, giả dối.

Hạ Hầu Lan mắt thấy Dịch Thủy kiên định gặt đầu, đôi con ngươi trong suốt như hồ thu lấp lánh ngấn lệ; khóe miệng hắn lại lộ ra một nụ cười bốn cợt, hắn nắm chặt bàn tay Dịch Thủy, thân nhiên nói:

“Có điều, Dịch Thủy à... ngươi cũng biết với thân phận hiện tại của ngươi muốn phong Vương phi cũng không dễ đến vậy. Ta còn phải đối mặt với rất nhiều sách nhiễu của các quan lại, hoàng thân quốc thích... thế nên ngươi muốn có được địa vị này, cần phải đáp ứng một điều kiện của ta.” Hắn nói tới đây thì ánh mắt lóe lên một tia giảo hoạt, tàn nhẫn; chỉ tiếc Dịch Thủy còn đang đắm chìm trong hạnh phúc, không hề nhận ra.

Dịch Thủy định nói kỳ thực đối với mình chuyện làm Vương phi đã không còn quan trọng nữa, hắn không cần vì thế mà nhọc lòng suy nghĩ. Nhưng không để hắn có cơ hội mở miệng, Hạ Hầu Lan đã vỗ vỗ tay, lập

tức hai tấm bình phong ngọc bích đối diện bàn ăn bị mở ra... cảnh tượng bày ra tiếp theo... cả đời Dịch Thủy không bao giờ quên được.

—
*phượng mao lân giác: lông phượng, sừng lân. Ý nói chuyện vô cùng hi hữu, hiếm gặp.

*kỳ chuyện: chuyện lạ kỳ.

;____; chương tiếp theo... khuyến cáo các tình yêu lựa chỗ vắng người + vo sẵn khăn giấy ọ____ọ

xut xit

***

29. Chương 29

CHƯƠNG HAI CHÍN

Theo hai tấm bình phong chậm chậm bị kéo mở, ánh mắt mọi người lập tức tập trung vào ba người vừa xuất hiện đằng sau: Một đôi vợ chồng già cùng một thiếu nữ đang cung kính quỳ một chỗ, mỗi người trên người đều buộc mấy cái chuông. Hai bên trái phải là hai bàn sắt tròn, to rộng; trên mỗi bàn đặt một chậu than hồng rất lớn, nhiệt khí ấm muội tỏa ra.

Hạ Hầu Lan không nhìn đến phản ứng của Dịch Thủy, chỉ giả lả cười: “Đây là vài tên nô lệ của ta, hôm nay có chuyện cao hứng nên tâm tình ta cũng rất hăng hái, muốn gọi bọn chúng lên biểu diễn ít trò hay.” Hắn nói xong liền vung tay áo, lập tức hai tên lính hầu đứng cạnh đó bước lại nắm áo ba người đang quỳ, chực xô họ vào bàn sắt.

“Dừng tay!!” Tiếng thét kinh sợ pha lẫn phẫn nộ vang lên, Dịch Thủy đứng phắt dậy khỏi bàn, ánh mắt tốt cùng uất ức trừng trừng nhìn Hạ Hầu Lan; hắn cố kìm chế, dần giọng hỏi:

“Hạ Hầu Lan, ngươi đang làm gì?! Ngươi muốn gì!?” Bị phẫn dâm ghen khiến ngữ điệu phát ra có phần run rẩy, tuy Dịch Thủy không hề la hét to tiếng, nhưng cảm xúc thâm trầm hàm ẩn trong lời nói của hắn càng khiến người nghe rùng mình.

“Thủy nhi.” Lão nhân đang quỳ dưới đất thều thào kêu lên. Lập tức sắc mặt Hạ Hầu Lan trầm lãnh, hắn lạnh lùng nạt:

“Hỗn láo! Tục danh của Vương phi ngươi dám gọi sao? Thủy nhi, ngươi nhớ; chờ diễn trò xong, lão già kia ra ngoài đánh hai mươi trượng.”

Hắn nói xong liền quay về phía Dịch Thủy, mỉm cười: “Ái phi, ngươi sao vậy? Bản vương chẳng vừa nói sao, thân phận nô lệ của ngươi căn bản không thể phong Vương phi được. Thế nên Bản vương mới vất hết tài trí nghĩ ra được một biện pháp hoàn hảo này, chỉ cần để ngươi cùng cha mẹ ngươi đoạn tuyệt quan hệ... thoát ly khỏi gia đình nô lệ, như thế Bản vương trước mắt hoàng thân quốc thích mới có lý lẽ thuyết giải a.”

Dịch Thủy rút cuộc đã hiểu tất cả những chuyện này từ đâu mà ra; nhìn trân trân vào đôi mắt thần nhiên, không gợn chút xúc động của Hạ Hầu Lan, trái tim hắn phảng phất như bị thả rơi xuống băng động... phút chốc cứng lạnh thành băng đá, đông đến mức huyết mạch cũng tắc nghẽn.

Sau cùng, đột nhiên như có một nhát búa tạ thô bạo bổ xuống... và trái tim đã băng giá trong ngực vụn vỡ nát.

Buột ra một tiếng cười thảm, cuối cùng Dịch Thủy nói rành rọt từng chữ:

“Ta hiểu rồi, Vương gia; ngươi vì ta mà dụng tâm thật khổ a. Dịch Thủy thực sự phải cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi hôm nay đã cho ta một bài học trọng yếu nhất, hiện thực nhất đời người.”

Hắn nói xong liền ngẩng cao đầu, rời khỏi chỗ ngồi đi tới bên ba người nô lệ; một tay nâng họ dậy, một tay giật hết những cái chuông buộc trên người họ, ném xuống đất. Hắn nghiêng răng, thấp giọng: “Cha, mẹ, muội muội, chúng ta đi.”

Giọng nói ‘ôn nhu’ của Hạ Hầu Lan vang lên sau lưng hắn:

“Ái phi, người đừng nên tùy hứng thế. Bản vương hao tổn nhiều tâm sức như vậy mới tìm được cơ hội cho người chiếm được địa vị này. Vương phi – ấy là địa vị tối cao trong Vương phủ, vinh quang ngời ngời khiến người thường ngưỡng vọng. Người sao lại vì loại tình thân nực cười, không có cũng chẳng sao này mà vứt bỏ vinh quang trong tầm tay thế? Lại đây, trở lại đây ngồi xuống cạnh Bản vương, Bản vương sẽ coi như chưa có gì hết.”

Dịch Thủy đột nhiên xoay người, trừng trừng nhìn Hạ Hầu Lan; một tia lệ quang lóe lên trong mắt nhưng lập tức bị bốc hơi vô tăm tích bởi lửa giận ngút ngàn; hắn cười lạnh một tiếng:

“Khỏi cần. Dịch Thủy đa tạ Vương gia phí tâm. Vương gia yên tâm, Dịch Thủy tự mình bạch; không phải Vương gia bất tuân lời hứa, là Dịch Thủy chủ động buông tay. Đáp án này đã đủ thỏa mãn Vương gia chưa? Vậy tốt, khỏi uống công Vương gia vì một nô lệ như ta mà hao tổn tâm cơ.”

Hạ Hầu Lan chăm chú nhìn hắn, nụ cười đã tiêu tán từ bao giờ, lạnh lùng nói: “Dịch Thủy, người không hối hận chứ? Người nên hiểu rõ, sau thời gian qua, người còn có thể quay về sống cuộc sống nô dịch sao? Bản vương thực tiếc thay cho người, nghĩ không ra người lại lựa chọn thế này.”

Dịch Thủy buông một tiếng cười khinh bạc, hiên ngang đáp: “Sự lựa chọn của ta không phải điều loại người lợi dục huân tâm* như người hiểu được.”

Lời hắn chưa nói xong, Yến Niếp và San Hô đã lớn tiếng: “To gan! Dám nhục mạ vương gia, người...”

Cũng không để các nàng nói hết, Hạ Hầu Lan đã vung tay lên, lập tức hai nàng nín thính, hắn trầm giọng: “Nói nốt đi.”

Dịch Thủy hừ một tiếng: “Ta và Vương gia đã không còn gì để nói rồi. Có điều bất quá sự chọn lựa của ta có hay không nằm ngoài dự liệu của Vương gia, tin rằng trong lòng Vương gia rõ hơn Dịch Thủy.”

Vẫn nắm chặt bàn tay mẹ và em gái, Dịch Thủy quay lại phía họ, ôn nhu nói: “Cha, mẹ, hài nhi bất hiếu; để cho hai người và muội muội phải sợ hãi... giờ chúng ta đi.”

Cha mẹ Dịch Thủy vẫn còn do dự, nhỏ giọng kêu: “Thủy nhi... người...”

Dịch Thủy chỉ lắc đầu, nói: “Đừng nên nhiều lời, Vương phi thì hiếm lạ lắm sao? Nếu còn ở cạnh những loại người này, thì làm Vương phi bất quá chỉ như đồng phân chó. Vì một địa vị Vương phi chó má, vì một Vương gia chó lợn không bằng, mà bỏ quên thân nhân cốt nhục, ta còn khác gì cầm thú. Cha mẹ không cần tự trách mình, đòn đau hôm nay coi như triệt để đánh tỉnh hài nhi; ta cuối cùng cũng minh bạch mình nên đi con đường nào. Nã đắc khởi, phóng đắc hạ* mới là nam nhi bản sắc, chúng ta tuy là nô lệ nhưng có máu thịt, có cốt xương; một bản sắc ấy vạn vạn lần không được để mất.”

Những lời này hắn nói ra kỳ thực đều là nói cho Hạ Hầu Lan nghe, Hạ Hầu Lan sao lại không hiểu. Cũng không buồn để tâm Dịch Thủy mắng chửi mình khó nghe đến đâu, trong lòng Hạ Hầu Lan đã cuộn cuộn sóng trào. Vốn tất cả sự tình đều diễn ra đúng như hắn dự đoán, thậm chí còn có phần hoàn hảo hơn: Dịch Thủy chỉ nói một lời liền chấp nhận buông bỏ địa vị Vương phi... Nhưng cảm nhận hiện giờ khiến hắn đột nhiên hoài nghi liệu mình làm thế này cuối cùng có thật là đúng không?!

Có khi nào... hắn đã hiểu lầm Dịch Thủy? Nhưng hắn lập tức phủ nhận, bất kể nói thế nào, việc Dịch Thủy đòi làm Vương phi là ngàn vạn lần xác thực... Ai dám khẳng định người yếu lòng sẽ không tham lam???

“Dịch Thủy, người... hận ta sao?” Một hồi do dự, rốt cuộc ngay khi bóng người chuẩn bị bước ra khỏi cửa, Hạ Hầu Lan buột ra câu hỏi... một tia run rẩy cũng theo giọng nói thoát ra. Hắn biết một khắc từ biệt lúc này, cả cuộc đời hai người sợ rằng không bao giờ còn cơ hội gặp lại.

Thân người Dịch Thủy thoáng chốc dừng lại, lát sau hắn mới lặng lẽ đáp: “Ta càng hận chính mình hơn, ta hận mình vì sao chỉ vì chút sắc ân cần người bố thí mà quên mất ý chí bao năm, kết cuộc hồ đồ cả tâm cũng đánh mất. Hạ Hầu Lan, Hạ – Hầu – Lan, ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ người, ghi nhớ người hôm nay

đã cho ta một bài học đau đớn thê thảm thế này.” Đến những lời sau cùng, hắn cũng không còn khống chế được xúc động, gần như là nghiêng rãng mà phát ra.

Trong chớp mắt, Hạ Hầu Lan rút cuộc cảm nhận được thế nào gọi là xuyên thấu xương tủy, thế nào là tâm như bị đao cắt. Đau đớn thống hận tận can phé khiến hắn một lời cũng không nói ra được; chỉ có thể trừng trừng mở mắt nhìn thân người đã bị tổn thương tới cực hạn kiên quyết bước chân rời đi.

“Chờ đã! Vương gia, nô tỳ có điều muốn bẩm.”

Vong Nguyệt vừa nhận được tin, lập tức bắt chắp đám người ngăn cản, chạy bỏ tới Sơn Sắc hiên; nàng chạy tới nơi thì vừa lúc chạm trán Dịch Thủy ngay tại cửa.

---

*lợi dụng huân tâm: bị dụng vọng tiền tài mê hoặc tâm hồn.

*Nã đắc khởi, phóng đắc hạ: Nắm được thì buông được. Ồ_Ồ

~***

30. Chương 30

CHƯƠNG BA MƯƠI

“Dịch Thủy!”

Vong Nguyệt hoảng sợ nhìn gương mặt như đã bình ổn của người nàng vẫn xem như hảo hữu*, rốt cuộc chỉ thấy ẩn sâu trong đôi con ngươi trong suốt là một vẻ vừa đau đớn vừa kiên quyết; nàng yếu ớt mở miệng:

“Người đã quyết định sao? Vô pháp vãn hồi rồi sao?” Giọng nàng run run không giấu được tuyệt vọng, bởi mặc dù đang hỏi... nhưng trong lòng nàng đã biết câu trả lời của Dịch Thủy.

“Vong Nguyệt, đừng quên người đã đáp ứng ta điều gì, ta biết ngươi là người thủ tín.” Dịch Thủy mỉm cười ôn nhu, nhưng khí thế trong giọng nói tuyệt không cho phép nàng phản bác.

“Lẽ nào ngươi muốn bí mật này vĩnh viễn thối nát trong bụng ta sao?? Ngươi muốn Vương gia vĩnh viễn hiểu lầm như vậy ư?? Ngươi cam tâm ư?” Vẫn chưa chịu thua, Vong Nguyệt cố gắng hỏi tiếp, dụng ý kích động đến bản tính cao ngạo của Dịch Thủy.

Chỉ thấy Dịch Thủy nhàn nhạt trả lời: “Nếu ngươi cho rằng như vậy quá tàn nhẫn... thì ở độc một thời khắc, ta cho phép ngươi nói ra.”

“Là lúc nào!?” Vong Nguyệt kinh hi hỏi dồn, nàng biết rõ Vương gia trong lòng chỉ có một điều khúc mắc, một khi hắn biết được điều này mọi chuyện chắc chắn đều có thể dễ dàng giải quyết rồi.

“Sau khi ta chết.”

Giọng nói của Dịch Thủy vẫn thập phần bình tĩnh, chỉ có nụ cười trên môi là càng lúc càng sâu; trong một khắc Vong Nguyệt tưởng như nụ cười kia còn chứa một tia cay độc, lòng nàng đột ngột run rẩy, hiểu rằng sự tình đã đến bước... không thể vãn hồi nữa rồi.

“Vong Nguyệt, sau khi ta chết, mặc kệ là mấy tháng, mấy... không, kể cả mấy chục năm sau... dù hắn đã thành một lão nhân hấp hối, ngươi cũng phải đem bí mật này nói cho hắn biết. Đây... là lễ vật đầu tiên, cũng là cuối cùng ta tặng hắn. Ngươi nhất định phải giúp ta giao cho hắn.

Vong Nguyệt, đây cũng là điều sau cùng ta cầu ngươi thay ta hoàn thành, bằng không dù ta trở thành lệ quỷ* cũng không bỏ qua cho ngươi.”

Khóe miệng Dịch Thủy vẫn chưa phai nụ cười, nhưng đôi mắt đã mịt mờ hận ý. Vong Nguyệt bản thân cũng là nữ trung hào kiệt, sóng gió trải qua không ít; nhưng nhìn Dịch Thủy lúc này đột nhiên khiến nàng lần đầu tiên trong đời cảm thấy giá lạnh thấu tận xương tủy.

...

Dịch Thủy đỡ cha mẹ và em gái đi xa dần, thoáng chốc đã tiêu thất khỏi tầm mắt những người còn lại Sơn Sắc hiên. Yến Niếp và San Hô thấy cái đình trong mắt cuối cùng đã không còn, lòng phi thường đặc ý; hai nàng hí hửng quay lại phía Hạ Hầu Lan, tươi cười mời rượu. Nhưng Hạ Hầu Lan không hề để mắt tới; chỉ nhìn Vong Nguyệt ngây ngẩn đứng bên cửa, hẩn buồn bã cười, tự rót một chén rượu rồi uống cạn; cuối cùng mới uể oải nói:

“Có chuyện gì muốn bẩm, người nói mau lên. Bản vương mệt rồi.”

Vong Nguyệt mãi lúc này mới ngược đầu nhìn Vương gia uy phong tôn quý, thần thái phi dương trong phút chốc tựa hồ toàn bộ khí lực bị vắt kiệt, mệt mỏi tựa bên ghế, trong mắt hẩn vẻ lãnh khốc vừa tận lực ngụy tạo đã tan như mây khói, chỉ còn hẩn lại độc một màu đau đớn. Nàng trong lòng vừa bất nhẫn vừa oán hận, nhịn không nổi liền ai oán nói:

“Vương gia, vì sao Dịch Thủy không thể làm Vương phi? Dù hẩn là nô lệ, nhưng có được bao nhiêu vị chủ nhân cầm y ngọc thực bì được lòng cao thượng của hẩn? Hẩn vì sao không thể làm Vương phi?? Tục lệ của Tuyệt Duyên ta thực không thể thay đổi sao? Là ngài cũng không thể sao?”

Hạ Hầu Lan đứng dậy, bước tới bên cửa sổ rồi yên lặng nhìn xuống; đã giữa thu rồi, hoa viên rực vàng màu kim cúc... chỉ duy nhất không còn dáng người vẫn vương vấn trong tim hẩn...

Không trả lời những câu hỏi của Vong Nguyệt, Hạ Hầu Lan chỉ đạm mạc nói: “Vong Nguyệt, người cũng thay đổi rồi.”

Hẩn nói xong thì xoay người bước xuống khỏi Sơn Sắc hiên, để Vong Nguyệt đứng lại nhìn bóng lưng lẫm lũi của chủ tử, chợt nhớ chỉ mấy khắc trước, Dịch Thủy cũng theo chính những bậc thang này mà rời đi... chỉ khác một điều bóng lưng lúc ấy còn gắng gượng gồng mình ưỡn thẳng...

Hai hàng lệ vô thanh vô sắc trào rơi trên má nàng...

...

“Ai nha~ yêu mị cuối cùng cũng trừ được rồi a, Vương phủ lại có thể bình yên rồi.”

San Hô và Yến Niếp bưng bưng cao hứng, phe phẩy phiến quạt trong tay. Không lo Vương gia hiện giờ không buồn để ý đến các nàng, còn gì phải gấp gáp, chỉ cần không còn Dịch Thủy thì bằng thủ đoạn của các nàng, sớm muộn gì cũng lại được Vương gia sủng hạnh thôi. Càng nghĩ càng hưng phấn, hai nàng hào hứng nắm tay nhau, dáng bộ thân thiết, cùng bước xuống Sơn Sắc hiên.

Một màn đặc ý khoa trương như vậy khiến cả kẻ luôn cẩn ngôn thận hành*, kính cẩn ôn hòa như Hạ Hầu Thư cũng chịu không nổi, hạ giọng: “Làm bộ làm tịch, đặc ý gì chứ? Thiên hạ người đếm không xuể, đâu chẳng tìm được người hơn các người.”

Vong Nguyệt bật ra một tiếng cười khổ, nói như thì thầm: “Tìm không ra đâu... tìm không ra Dịch Thủy cương liệt, không sợ bạo quyền; thiện lương, ôn nhu sẵn sốc; tìm không ra Dịch Thủy không vì phú quý quên gia bản; vì vinh hoa mà luồn cúi... sợ rằng mãi mãi tìm không ra đâu...”

Nàng nói tới đây thì lệ tuôn đầm áo, miệng vẫn lẩm bẩm không dứt: “Vương gia, người... người sao có thể buông tay... một người như vậy, người... người sao có thể hiểu lầm hẩn... Lê nào người đã quên các người từ khi mới gặp mặt đã thế nào sao?? Người nhất định sẽ hối hận... Vương gia à...”

Vong Nguyệt nói không sai. Thực sự Hạ Hầu Lan lúc này đã mơ hồ thấy hối hận.

Không còn Dịch Thủy, Vương phủ đối với hẩn mà nói chỉ còn như một lăng mộ không có cả sinh khí lẫn hy vọng. Hẩn bản thân ngồi trong thư phòng, hồi tưởng lại mới đêm hôm qua... Dịch Thủy môi phiếm nụ cười bưng nước trà, điểm tâm cho mình. Ai có thể ngờ được ấy là thời khắc cuối cùng mình và hẩn nhu hòa bên nhau...

Hắn trở về sẽ thế nào đây? Hạ Hầu Lan không tìm được tự hỏi liệu Dịch Thủy có bị khinh rẻ, bị cười nhạo? Tuy đời sống nô lệ giờ so với trước đã cải thiện nhiều rồi, thế nhưng hắn đã quen sống thanh thoi bao nhiêu ngày, liệu còn chịu được cuộc sống kham khổ ấy không???

Hắn biết mình không nên nghĩ đến Dịch Thủy nữa, càng không nên để tâm tới cuộc sống sau này của hắn nữa...

Thế nhưng thanh thiên chứng giám, hắn thực sự... thực sự không khống chế được chính mình.

—
*hảo hữu: bạn tốt

*lệ quý: ác quý, ma quý.

*cẩn ngôn thận hành: thận trọng từ lời nói tới việc làm.

o___o mình nặng đầu một cách nghiêm túc với hai chương này o___o~ *xoa xoa cái cổ*

***

31. Chương 31

CHƯƠNG BA MỐT

“Ai nha, nhìn thấy không? Kia chính là Dịch Thủy đó.”

Trên lối đi nhỏ giữa đồng, hai nô lệ vừa dắt trâu vừa chỉ trỏ nam tử đang gặt lúa trong ruộng rồi nhỏ to bàn tán.

“Dịch Thủy? Có phải cái tên Dịch Thủy điên khùng không biết tốt xấu còn đòi làm Vương phi không? Ha ha ha! Hắn cũng biết gặt lúa sao? Không phải cái mông sớm đã bị ngâm nhũn nhèo trong hồ tắm Vương phủ hử?” Tiếp sau câu nói móc máy là một tràng cười càn rỡ rộ lên, hai nô lệ đứng luôn lại giữa đường, chờ coi Dịch Thủy tức điên lên.

Chỉ tiếc phải để bọn họ thất vọng, bàn tay Dịch Thủy vẫn hua liềm thoăn thoắt, như thể mấy lời vừa theo gió thu thổi tới bất quá chỉ như tiếng quạ đen quác quác mà thôi. Hai người kia tự nhiên mất hứng, lại càng tức tối; nhìn bộ dạng Dịch Thủy rõ ràng không để mắt tới mình khiến bọn họ thấy thật mất mặt.

Đứng dăm dứ một hồi, như là nuốt giận không được; hai người kia hùng hổ dắt trâu xuống ruộng, đến sau lưng Dịch Thủy, lớn giọng quát: “Này! Người điếc à?!”

Dịch Thủy liếc mắt nhìn, liềm trên tay thoáng dừng lại, thản nhiên đáp: “Ta không điếc, các người nói gì ta đều nghe thấy. Xin hỏi có việc gì đây?”

Một câu thờ ơ nói ra không nặng không nhẹ, nhưng hai nô lệ kia nghe được chỉ thấy không khác gì bị ăn một cái tát. Để một tính nô bị đuổi khỏi Vương phủ coi thường như vậy thực khiến bọn họ bùng lên giận dữ. Nhất thời không nề hà kiềm chế, giật lấy lưỡi liềm trong tay Dịch Thủy ném qua một bên, lại chỉ thẳng vào mũi hắn mà mắng:

“Người là cái đồ gì thế hả!? Lòng tham không đáy, mộng hão làm Vương phi mà bị đuổi cổ, còn dám ăn nói kiêu ấy với bọn ta... Người... người...”

Dịch Thủy căn bản không để ý, chậm rãi nhặt liềm lên, ngữ khí vẫn hoàn toàn bình tĩnh:

“Chứ các người thì là gì? So với thân phận của ta có gì khác đâu? Xem công việc của tất cả mọi người, ta cũng nhắc các người một chút: nếu không cho trâu ăn no hay lát nữa dắt về chuồng muộn giờ, cẩn thận các người cũng bị ăn roi đó.”

Hắn vừa dứt lời, hai người kia thẹn quá hóa giận, cùng lúc giương quyền, tức tối hét: “Tiện nô thối tha, còn dám châm chọc chúng ta!”

Nhưng Dịch Thủy là ai, hắn là chiến sĩ ưu tú từng vào sinh ra tử trăm bận trên chiến trường, hai người nô lệ chần trầu cách nào sánh được? Chớp mắt chỉ thấy thân ảnh hắn khê động, một cước một người – đá bọn họ ngã lăn ra đất.

Sau rồi hắn mới cười lạnh, nói: “Các ngươi cút đi, thật dài lưng tốn vải. Nhớ lấy mà về luyện tập thêm chút công phu quyền cước. Vạn nhất phải ra trận, bằng ngần ấy năng lực của các ngươi chỉ có đem mạng tế cho đao địch thôi.”

Ba người đương lúc giằng co thì xa xa trên bờ ruộng có một đoàn người đi qua, bốn người cùng khuân một cỗ kiệu trúc có một người ngồi trên. Nhác thấy cảnh trong ruộng, hắn lập tức lệnh dừng kiệu, hai người nô lệ đi theo bên cạnh hiểu ý vội hướng ra ruộng hô to:

“Này! Ba tên kia, lại đây mau!”

Dịch Thủy ngẩng đầu nhìn lên bờ ruộng, không khỏi buông tiếng thở dài, thầm nghĩ lần này khó yên ổn rồi. Ngược lại, hai nô lệ kia lại mừng húm vì nhận ra quản nô tới, hắn ta vốn rất hay làm khó dễ Dịch Thủy, bình thường không có sự gì cũng cố tình bới lông tìm vết; huống hồ giờ Dịch Thủy dám đánh người... hừ, chỉ cần thêm mắm dặm muối mấy câu, sợ gì quản nô không bênh vực, có khi lại được miễn cả tội dất trâu về trễ.

Quản nô này đích thực là loại người tiểu nhân, chuyên nhắm kẻ yếu để thị uy. Lại được Yên Niếp và San Hô vẫn lo sợ Hạ Hầu Lan có ngày lại nhớ tới Dịch Thủy, nên hai nàng quyết hạ nốt kẻ độc, âm thầm bức Dịch Thủy chết ở nông trường, không để hắn có cơ hội trở về mê hoặc chủ nhân. Vì thế đám quản nô trong khu này đều bị lén mua chuộc, chỉ chăm chăm hết sức bới móc, cốt dẫn vật Dịch Thủy.

Có điều Dịch Thủy từ sau khi trở về tính cách dường như thay đổi hoàn toàn, bình lặng kiệm lời, chỉ lo làm việc được giao, kể cả có người khiêu khích hắn cũng lăm lăm đối đáp qua loa vài câu rồi mặc kệ. Thành ra không sao bắt lỗi được hắn, chưa biết phải làm sao nên ba ngày nay đám quản nô liên tục phân cho Dịch Thủy toàn việc nặng nhọc để kiếm cơ hạch sách. Vừa hay giờ đã có cơ hội tốt, quản nô kia mừng rỡ vô cùng, lập tức nghĩ hai người nô lệ điều ngoa kia thật được việc, liền cho qua luôn tội chần trầu biếng nhác, còn gọi cả hai lại đứng cạnh mình.

Dịch Thủy mắt thấy tình hình như vậy, trong lòng chỉ cười nhạt chẳng buồn so đo. Nhưng quản nô kia sao chịu buông tha, thấy hắn không nói gì lại càng được thể quát tháo âm ỉ, lớn tiếng ra lệnh bắt trói Dịch Thủy lại, lôi về giáo huấn một phen.

...

Dịch Thủy bị giải tới khu nhà của quản nô kia rồi, mới thấy chỗ này rộng hơn nhà của nô lệ phổ thông* rất nhiều, lại có một hình thất* cỡ nhỏ dùng để xử phạt những nô lệ lười biếng, mảnh mung hay tắt mắt trộm vật; còn nô lệ phạm tội nặng hơn mới giải lên cấp trên. Vì thế trong hình thất này chỉ có roi, gậy gộc và một vài hình cụ* cơ bản, có điều ngần ấy cũng đủ đánh người đến thương tật rồi.

Quản nô kia trong đầu nghĩ hôm nay cuối cùng cũng có thể dụng hình với Dịch Thủy, hai mắt đều sáng rực hưng phấn. Một đám tiểu nhân châu đầu lại bàn bạc, có vẻ kích động cực kỳ. Kỳ thực trong lòng bọn họ đều nhen nhúm ý tưởng đen tối, muốn một phen thưởng thức cảnh tượng một tính nô từng là của riêng Vương gia giờ bị lột hết y phục, quát roi đánh đập.

Bọn họ tất cả đều là nô lệ, bỗng dưng hôm nay lại có thể động tay chân với tính nô từng được Vương gia sủng hạnh, chỉ tính một lý do ấy đã đủ khiến họ thấy máu nóng hừng hực, thú tính sôi trào.

---

*nô lệ phổ thông: nô lệ bình thường (vì quản nô cũng là nô lệ, nhưng có chút chức quyền nên được coi như cấp cao hơn nô lệ phổ thông).

*hình thất: phòng tra tấn.

*hình cụ: dụng cụ tra tấn.

***

32. Chương 32

CHƯƠNG BA HAI

“Tệp tệp.” Có kẻ rút dãi xuống sàn. Dịch Thủy quay lại nhìn hần, chỉ thấy hai con mắt đen tối chớp lóe một ánh nhìn tục tĩu ghê tởm, hần lập tức hiểu thấu bụng dạ đám người cận bã này. Lửa giận vụt ngùn ngụt bùng lên, Dịch Thủy thật chỉ muốn vùng dậy sống mái một phen với chúng!

Thế nhưng hần tự biết không thể kích động như vậy, hần còn có thân nhân, sao có thể vì thỏa mãn nóng giận nhất thời mà liên lụy tới gia đình. Không còn cách nào khác, cuối cùng hần đành gắng gượng nuốt lại lửa giận, hai nắm tay siết chặt tựa hồ muốn tự bóp nát vụn.

Quản nô ban nãy thấy đáng bộ muốn liều mạng phản kháng của Dịch Thủy, trong bụng không khỏi e ngại; hần cũng biết Dịch Thủy từng là chiến sĩ xuất sắc nhất trên chiến trường, thậm chí còn đem toàn bộ quân công của mình đổi lấy cuộc sống đầy đủ hơn cho chúng nô lệ. Bất quá nếu hần hành sự biết nhìn vào lương tâm, hay có chút cảm kích với Dịch Thủy thì đã không bị người khác gọi là hạng cận bã.

Giờ thấy Dịch Thủy có vẻ trầm tĩnh lại, hần đoán biết nô lệ này trong lòng bắt đầu lo lắng rồi, chẳng nói cũng hiểu ba người nhà yếu đuối chính là điểm yếu trí mạng của hần... Nghĩ đến đây, quản nô không khỏi đắc ý đến cười thành tiếng, lại ám muội nói:

“Người a~ lời tên nô lệ không coi ai ra gì, vô cớ đánh người này ra trối vào cột, lột bỏ y phục cho ta. Hừm, để ta nghĩ coi... tội này không nhẹ, tối thiểu phải đánh năm mươi roi. Còn đại trưởng* nữa, phải phạt hai mươi trưởng.”

Nghe hần nói xong, đám tiểu nhân xúm bên cạnh đều hình hích cười rộ.

Dịch Thủy lạnh lùng nhìn quản nô đang cực kỳ đắc ý rồi thản nhiên nói:

“Ở đây ngoài mấy thứ đó không còn hình cụ nào nữa sao? Ta còn tưởng người giữ được thủ đoạn gì, nguyên lai chỉ là mấy trò vật vãnh. Thật làm người ta khinh thường.”

Vừa nghe hần nói thế, quản nô quả nhiên nhảy dựng lên, sừng sộ quát: “Nô lệ lớn mật! Còn dám mạnh miệng sao? Đại gia nhân nhượng muốn dụng hình nhẹ tay, người lại không biết tốt xấu! Hừ, được lắm, các người đầu...”

Hần ngừng nói để nhìn bốn phía, vừa hay thấy bếp lò trong góc tường đang cháy hừng hực, cây cời than bằng sắt bên trong đã bị nung đỏ rực một đầu. Quản nô liền cười nhạt mấy tiếng, trở tay về phía bếp lò, hất hàm:

“Người được lắm, có giỏi thì dùng thanh cời sắt kia tự đâm một nhát; ta lập tức sẽ dẹp hết roi, gậy này đi. Sao hả?”

Dịch Thủy liếc nhìn thanh sắt, không chút do dự tiến về phía bếp lò... cả đám người thấy hần có vẻ thực tình muốn dùng loại cực hình này thay roi, gậy không khỏi sợ hãi kinh hoàng; trợn mắt chăm chăm nhìn theo hần. Đột nhiên cả gian phòng lặng phắc, chỉ còn nghe thấy những tiếng hô hấp dồn dập, khản trương.

Dịch Thủy sắc mặt bất biến, ung dung bước tới trước lò lửa, lại khinh miệt liếc nhìn đám tiểu nhân lúc này còn lộ lộ sợ hãi hơn mình, hần bỗng nhếch một nụ cười, rồi nhẹ giọng lầm bầm:

“Hạ Hầu Lan, ta sẽ không bỏ cuộc đâu... chỉ cần có cơ hội, ta còn quyết thoát ly bằng được thân phận nô lệ. Bởi vì... ta căn bản không thể chịu đựng được cùng sống dưới một cái tên ‘nô lệ’ với những kẻ thế này... Thật chỉ khiến người ta thấy càng nhục nhã...”

Hần nói xong, không đợi đám người kia quát tháo, liền đột ngột rút thanh cời than đỏ rực lên, không chút do dự đâm thẳng xuống một bên vai mình.

“A a a a...” Tiếng kinh hô the thé vang lên, cũng không phải từ miệng Dịch Thủy phát ra; theo những khuôn mặt đã tái dại không còn huyết sắc, mùi da thịt cháy khét xông lên ngập phòng. Bàn tay Dịch Thủy cầm thanh sắt khẽ run lên, hần nghiêng chặt răng một lần rồi dụng sức mạnh tay rút ra!

Lửa bỏng nhiệt nóng làm vết thương sém miệng, chưa lập tức tuôn máu, nhưng thịt da đã chín bỏng bị đứt ra theo thanh sắt, để lộ ra bầy hầy huyết nhục đỏ tươi... cũng chỉ một khắc sau, một dòng máu tươi từ vết thương ồ ạt chảy xuống, thấm đỏ cả lớp vải áo thô cứng trên người Dịch Thủy.

Có điều từ đầu chí cuối, hần vẫn không hé ra bất cứ một tiếng rên la nào.

“Cạch!” Thanh cời sắt rơi xuống sàn, Dịch Thủy không hề nhìn đến đám người xung quanh, hần lấy tay bịt miệng vết thương trên vai, dậm bước khỏi phòng.

Quản nô lúc này mới sực tỉnh, mang máng nhớ lời Yến Niếp và San Hô dặn, liền bạo gan quát lên: “Đứng lại! Từ từ...”

Không đợi hần nói xong, Dịch Thủy hơi xoay người lại, đôi mắt lấp lánh chiếu thẳng vào quản nô:

“Còn... chuyện gì nữa?”

Thân thể đau đớn đến phát run, cả thanh âm cũng không còn bình tĩnh được như trước; nhưng Dịch Thủy vẫn gắng gượng kìm chế. Hần mơ hồ nghe thấy từ sâu thẳm trong đầu có một giọng nói không ngừng khích lệ mình: ‘Đứng vững, Dịch Thủy! Đứng vững! Người thà gục ngã dưới đao thương quân địch, chứ quyết không thể ngã trước mặt lũ tiểu nhân ghê tởm này!’

“Không... không có gì nữa... người về được rồi...”

Tất cả những kẻ đứng đó, kể cả quản nô một khắc trước còn vênh váo tự đắc, toàn bộ đều bị Dịch Thủy uy đến vỡ mặt. Nô lệ trước mắt rõ ràng bị thương trầm trọng, thế nhưng ánh mắt sáng rực của hần tựa hồ rành mạch nói với bọn chúng: nếu không tuân thủ giao hẹn, thì dù đã thụ thương hần vẫn có thể nghiền chết chúng như nghiền một con kiến.

Bị áp đảo tâm lý hùng hồn như vậy, quản nô đâu còn dám tùy tiện làm theo lời Yến Niếp và San Hô, hòng đuổi tận giết tuyệt Dịch Thủy nữa.

...

Thẳng đến khi bóng dáng Dịch Thủy đã khuất xa, đám chuột nhắt mới lấy lại chút tinh thần. Quản nô đứng đực ra nghĩ ngợi một hồi liền thấy thật hối tiếc, không dừng lại bỏ phí một cơ hội tốt như vậy.

Thấy hần vò đầu bứt tai, lập tức một nô lệ bên cạnh lên tiếng xun xoe: “Đại ca cần gì phải rầu rĩ thế, tên Dịch Thủy ấy bị thương nặng như vậy, chúng ta chỉ cần bôi chút thuốc thang, cấm người chữa trị cho hần... còn sợ hần không chết sớm sao? Đến lúc đó đại ca liền mau mau tới báo cáo thành quả cho các nương nương trong Vương phủ, đây ắt là đại công rồi a.”

Quản nô nghe một hồi tự nhiên thấy có lý, không tiếc lời tấm tắc khen diệu kế.

...

Lại nói Dịch Thủy, gắng gượng lê bước về tới nhà, vừa vào đến cửa đã chống đỡ không nổi nữa... phút chốc quỵ ngã xuống. Vết thương trên vai vẫn ứa máu không ngừng, nhưng còn may nhờ hần từng học qua cách cấp cứu từ chiến trường nên biết xoay sở cố gắng bịt miệng vết thương, không để máu chảy ồ ạt... bằng không đến giờ sợ đã tuôn cạn máu mà chết rồi.

Cha mẹ Dịch Thủy vừa thấy con máu đỏ đầm đìa, ngã gục trước mắt liền kinh hoàng đau xót tới luống cuống chân tay. Dịch Thủy vốn biết không thể trông cậy vào cha mẹ trước nay yếu nhược, đành gượng cười, khó nhọc nói:

“An tâm... vết thương thế này không chết người được, ta còn có... còn có mối hận, sao có thể chết thế này... Ta... ta không cam lòng chỉ thế này mà chết đâu...”

Hần nói tới đó thì nhích đầu nhìn muội muội Dịch Châu, cô bé này giờ vẫn hoảng sợ đứng chôn chân một chỗ, lại gượng giọng:

“Châu nhi, đi... đi ra ngoài hái ít lá phù dung và cỏ tai hổ về đây... Mẹ... đun ít nước nóng, giặt mấy cái khăn sạch sẽ, rồi... mang dao của ta và... và cây đèn lại đây...”

Chờ hần nói xong, Dịch ông vội ghé vào đỡ hần lên giường nằm, chảy nước mắt than:

“Nghệp chương a nghiệp chương, bọn họ sao có thể ra tay tàn bạo thế này... Không lẽ không nhớ đến nhờ ai họ mới được no đủ như bây giờ sao...?”

—
*đại trượng: gây lớn (để đánh ==).

Thủy Thủy a... (em có phải là tiểu thụ thật không vậy?? (không chết cho Lan Lan ảnh vật vã em thật không yên bụng sao? ;___;

~***

33. Chương 33

CHƯƠNG BA BA

Dịch Thủy nhạt giọng nói: “Hà tất phải bận tâm loại người ấy, việc ta làm cũng không phải vì bọn chúng. Chính là thiên hạ không phải tất cả đều như vậy, bằng không còn biết trông mong vào cái gì nữa. Tình cảnh ta giờ thế này, kẻ khác không hùa theo ném đá xuống giếng đã tốt lắm rồi... Hừ, ta cũng không hy vọng được người chìa tay giúp đỡ.” Hần nói một hồi lại tái mặt thở dốc, đợi thêm một lúc thì Dịch bà bùng vào những thứ hần đòi ban này, Dịch Châu đi hái lá thuốc cũng vừa trở về.

Dịch ông ngồi một bên châm tẩu thuốc, im lặng nhìn con mình cẩn thận xử lý vết thương. Lòng vừa đau đớn vừa chua xót, nước mắt lại không tìm được lần dài trên gương mặt già nua:

“Ai... Đều là chúng ta vương bận người... bằng không giờ có lẽ người đã là Vương phi...”

Lời chưa nói hết, Dịch Thủy đã nổi giận, ngắt ngang:

“Cha! Đừng nhắc kẻ hèn mọn đó! Trước mặt ta đừng bao giờ nhắc đến hần!”

Hần vừa nói xong lập tức nhận ra ngữ khí của mình quá thô lỗ; lại nghĩ nếu cứ để mặc mà không nói rõ ràng, chỉ sợ cha mẹ vì chuyện này mà cả đời áy náy. Cuối cùng Dịch Thủy đành gắng nén giận, miễn cưỡng nói:

“Lẽ nào mọi người không nhận ra? Tên hỗn đản đó căn bản không bao giờ để ta làm Vương phi, hần cho rằng bằng thân phận của ta tuyệt nhiên không đủ tư cách. Dù không có các người, hần cũng sẽ tìm cách khác bực ta chủ động buông tay thôi.”

Dịch bà đứng ngay cạnh nhịn không được, buột miệng:

“Nhưng căn nguyên sự tình... người còn nói không phải vì người vọng tưởng? Nếu không Vương gia đối với người, với cả nhà ta thật tốt như vậy, ta cả đời đâu dám tưởng...”

Bà đang nói thì chợt thấy đôi mắt nhi tử trừng trừng như muốn ăn thịt người; Dịch bà bản tính vốn nhu nhược vội nín lặng.

Dịch Thủy cũng không nén giận được nữa, lớn tiếng hét lên:

“Ai cũng nghĩ như vậy, nhưng ta thì không! Vì sao đều là người lại có chủ nhân, có nô lệ?? Dựa vào cái gì mà phân biệt như thế?! ‘Vương hầu tương tương, Trữ hữu chủng hồ’! Nếu hần đối với ta thật lòng, vì ta mà suy nghĩ... tại sao vẫn cho rằng ta không thể làm Vương phi!?”

Ta hận, ta hận chính mình dúi mù, bị một chút ơn huệ bố thí ấy làm mê muội, còn tin tưởng đó là bằng chứng rằng hần yêu ta. Ta phải nhỏ! Hạ Hầu Lan, ta cả đời cũng không tha thứ cho người... Tên độc ác

phiến tử* đùa bốn tình cảm nhà người, ta phải mỗi ngày mỗi ngày nguyên rửa... nguyên rửa người vĩnh viễn sống trong địa ngục thống khổ, dày vò. Ta nguyên rửa người...”

Hắn càng nói càng kích động, đến dao nhỏ trong tay đâm thêm nát vết thương cũng không còn thấy đau đớn. Dịch Châu đứng đó thấy ca ca cuồng nộ thành như vậy, hốt hoảng kêu lên:

“Được rồi, được rồi! Có gì cũng để sau hẵng nói, bây giờ chữa thương là quan trọng nhất a!”

Dịch ông gõ gõ tẩu xuống bàn, ngần ngừ suy nghĩ một hồi, rồi cuộc nói:

“Chuyện hôm nay cha cũng nghe người ta nói hết rồi, Chu quân nô rõ ràng cố ý ức hiếp người. Giờ trông chờ bọn họ phát thuốc cho chắc chắn không được rồi, vết thương của người lại không nhẹ, tuy cầm máu được rồi nhưng thuốc thang không có... nếu không nghỉ dưỡng vài ngày, ngộ nhỡ thương phong lậu thủy*; lúc ấy sợ tính mạng cũng nguy mất. Chi bằng... để Châu nhi tới Vương phủ cầu xin Vương gia...”

Dịch Thủy nghe đến đó đột ngột ngừng đầu, nghiêng răng gần giọng: “Không được. Không ai được đi hết. Ta có chết cũng không cho phép bất cứ ai quỳ lạy van xin hắn, mọi người rõ chưa?! Ta chết cũng không cho phép!”

Dịch ông đến nước này chỉ còn biết lắc đầu, không nói lời nào nữa.

...

Có một điều Dịch Thủy không biết, đó là Hạ Hầu Lan lúc này thực sự đúng như lời nguyên rửa của hắn: ngày ngày trôi qua tựa như sống trong địa ngục thống khổ, dày vò.

Xem bề ngoài tất thấy đều không có chút gì thay đổi: hắn vẫn quyền cao chức trọng như trước, đến Hoàng thượng gặp mặt cũng phải e dè nể sợ. Trong Vương phủ giờ lại một nhóm tính nô mới được tuyển lựa, bộ dạng dáng dấp mỗi người một vẻ nhưng đều thuộc hàng xuất sắc trăm người chọn một. Lại thêm Vong Nguyệt cố ý chỉ vẽ bọn họ mấy chiêu lạt mềm buộc chặt, cốt sao khơi gợi Hạ Hầu Lan hứng thú, vui vẻ.

Chỉ là... những con cừu non nhu thuận dù có phủ lên người bao nhiêu lớp lông sói cũng vậy, làm sao so bì được với Dịch Thủy trời sinh cao ngạo như cô lang*? Cũng bởi vậy mà ngay đêm đầu tiên, một tính nô thị tẩm vừa làm bộ chần chừ phản kháng, ý đồ khêu gợi dục vọng chinh phục của hắn... thì Hạ Hầu Lan một khắc cuồng nộ đã quăng hắn khỏi giường. Nếu không có Vong Nguyệt xuất hiện can ngăn, sợ rằng tính nô kia đã đầu lìa khỏi cổ.

...

“Người đang nghĩ tiếp theo nên khai tử ai sao?”

Giọng nói vang lên từ người ngồi trước mặt khiến Hạ Hầu Lan sực tỉnh, định thần nhìn lại chỉ thấy Du Liễm đang nhìn hắn, thần nhiên cười.

“Ta đương nhiên đang nghĩ chuyện đó, nếu không người tưởng ta còn nghĩ gì nữa?!”

Hạ Hầu Lan tức giận đáp, lại bực bội tùy tiện đặt quân cờ trên tay xuống một điểm góc trên bàn cờ. Hừ, nụ cười của Du Liễm nhìn qua đã thấy chán ghét, hận không thể đâm hắn vài quyền cho hả giận.

Du Liễm thấy hắn đã đặt cờ, cũng chẳng buồn nhìn kỹ, thờ ơ nhón tay lấy một quân cờ, miệng nói:

“Hà đại nhân tính tình cương liệt, ta và người đều hiểu rõ. Hôm qua trên triều hắn nóng nảy đối đáp mấy câu cũng chẳng đến mức quá kịch liệt, đâu phải trước giờ chưa từng gặp. Sao người không chút dung nhân*, đã tống hắn vào đại lao? Còn cả Tổng đại nhân, Tàn đại phu, La ngự sử. Hạ Hầu, gần đây tính tình người càng lúc càng khác nghiệt a.”

Hắn nói đến đó cũng không đợi Hạ Hầu Lan trả lời, vừa liếc mắt nhìn quân cờ mới đặt, thoáng sững sờ rồi đột ngột phá lên cười:

“Ha ha ha!! Hạ Hầu, nước kỳ diệu người suy nghĩ nửa ngày mới ra đấy hả? Ha ha ha, kỳ diệu, quả nhiên kỳ diệu a. Đã vậy ta cũng không khách khí đâu.”

Du Liễm cười dứt liền thông thả nhón tay, thu sạch một đám quân lớn vừa bị chính nước đi ban nãy của Hạ Hầu Lan triệt khí*.

*phiến tử: kẻ lừa đảo.

*thương phong lậu thủy: bị nhiễm trùng.

*cô lang: con sói cô độc.

*dung nhẫn: nhẫn nại, bao dung.

*triệt khí: từ dùng trong cờ vây, chỉ việc chặn hết khí của một, hay một đám quân cờ, khi đó những quân không còn khí sẽ bị đối phương nhặt ra khỏi bàn cờ, trở thành cơ sở tính điểm khi ván cờ kết thúc.
(<- này=" là=" ta=" nói=" đại=" theo=" những=" gì=" nhớ=" được=" từ=" hồi=" coi=" hìkaru=" no=" go=")="."=" các=" nằng=" hận=" lan=" lan=" hết=" xao?=" ;__=" còn=" ta=" bắt=" đầu=" thấy=" lan=" lan=" ảnh=" vận=" số=" đại=" đen=" đui=" mới=" gặp=" phải=" tiểu=" thụ=" như=" thủy=" thủy=" đó=" ọ__ọ=" ~=" ">

34. Chương 34

CHƯƠNG BA TƯ

Hạ Hầu Lan ngẩn người, hỏi: “Người làm gì vậy? Muốn thắng tới điên rồi sao?”

Du Liễm cười cười chỉ vào điểm hấn vừa đặt cờ ban nãy: “Nói bừa cái gì a? Rõ ràng chính người dâng cho ta đây thôi.”

Hấn nói xong lại tiếp tục cười, Hạ Hầu Lan nhíu mày nhìn theo tay hấn, lúc ấy mới phát hiện quả thật nước cờ tiện tay đặt ban nãy chính thị cực dở, ngang nhiên một chiêu tự phá hết thành trì.

Thành ra cũng chẳng còn hứng chơi tiếp nữa, Du Liễm hiểu ý liền sai người thu dọn bàn cờ, thuận miệng hỏi:

“Người không về phủ sao? Cũng đâu còn sớm nữa.”

Hạ Hầu Lan hơi liếc mắt nhìn hấn, cũng không mở miệng trả lời. Trong lòng hấn càng rối hơn, thăm vắn: Về phủ? Về làm gì?? Vừa đặt chân vào Vương phủ lòng đã như bị đại chùy* dấn giã; vô luận ăn cơm, đọc sách, kể cả ngắm hoa, xem ca vũ... tất cả giác quan, tinh thần đều vô thức mà tìm kiếm bóng dáng đã sớm không còn gần gũi bên mình kia... Bản thân phút chốc tựa như một cái xác không hồn...

Thực sự... đáng sợ...

Nghĩ tới đây, Hạ Hầu Lan thoáng như sực tỉnh; lại cong môi nói:

“Sao hả? Từ bao giờ người thành keo kiệt vậy, một bữa cơm cũng không đãi ta được.”

Hấn nói xong liền ngang nhiên gọi người dâng trà nước, điểm tâm; công khai ý đồ muốn ở ỳ lại không về.

Du Liễm bật cười, nói: “Thật là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Lại trầm mặc một hồi, hấn bỗng mở miệng nói tiếp: “Hạ Hầu, người không định cứ tiếp tục thế này đây chứ?”

Hạ Hầu Lan nhướn mày nhìn hấn: “Thế nào? Làm sao hả?”

Du Liễm thở dài, trầm giọng nói:

“Người thật cho là ta không biết Vương phủ các người xảy ra chuyện gì sao? Từ hôm đầu tiên thấy người bộ dạng bất thường, ta đã nhận ra ít nhiều rồi. Hạ Hầu, ải này không dễ qua đâu a. Đừng tưởng người trên sa trường điểm binh ra vẻ uy phong, tới khi đối diện với chuyện tình ái cũng có hơn gì thường nhân. Hôm

ấy ta gọi Vong Nguyệt tới, khéo hỏi một lượt, tuy nàng ta ấp úng không dám kể rõ, ta cũng đoán được đại khái rồi.”

Hắn nói tới đây thì đứng dậy, thông thả bước tới trước mặt Hạ Hầu Lan:

“Ta có thể chờ người khôi phục lại, nhưng quốc sự không thể chờ, bách tính không thể chờ, những đại thần vô tội bị giam trong thiên lao càng không thể chờ được. Hạ Hầu, vô luận trước đây ngươi được ngưỡng vọng thế nào, đắc nhân tâm bao nhiêu; nếu cứ tiếp tục thế này ngươi ắt sẽ biến thành một bạo vương bị người người căm hận. Ta không hy vọng ngươi như vậy.”

Hạ Hầu Lan lặng thinh không đáp, một hồi lâu sau hắn mới gượng cười:

“Làm gì mà ngươi nói nghiêm trọng thế, lại còn cái gì bạo vương người người căm hận~ Du Liễm, ngươi cũng thật biết dọa người a? Được rồi, được rồi, ngày mai ta lập tức phóng thích bọn họ là được.”

Du Liễm bất đắc dĩ đành nói thẳng: “Ngày mai thả, bao giờ lại bắt? Hạ Hầu, ngươi thế này không được a! Chung quy hiện giờ ngươi trước tiên phải làm saoặng khôi phục lại tinh thần trấn định, tỉnh táo như trước mới được.”

Hạ Hầu Lan thầm nghĩ: ‘Ta muốn là có thể bình tĩnh được thì còn ngồi đây cho người xỏ xiên sao?’ Nhưng ngoài miệng vẫn xuề xòa đáp:

“Hảo hảo, ta biết rồi. Thế nhưng ngươi bảo ta làm sao khôi phục đây? Không lẽ đón hắn về? Ta đường đường là một Vương gia, sao có thể hướng một nô lệ cúi đầu?? Chỉ báo hại sau này hắn càng vô pháp vô thiên* a.”

Du Liễm kinh ngạc, tròn mắt nhìn hắn:

“Ta hiểu rồi, Hạ Hầu! Thì ra đây mới chính thị là tâm ý của ngươi a.”

Lại thấy Hạ Hầu Lan có vẻ chưa hiểu, còn ngơ ngác hỏi lại: “Cái gì chân chính tâm ý? Ta nói này giờ ngươi nghe không ra sao?”

Vừa giận vừa buồn cười, Du Liễm chặc lưỡi nói:

“Người ngoài tỉnh táo mà kẻ trong cuộc vẫn u mê. Nghe ngươi nói một câu vừa rồi ta đã hiểu tận đáy lòng ngươi nghĩ gì rồi. Bằng không giờ chúng ta đánh cuộc, Hạ Hầu, ngươi luyện tiếu nô lệ kia. Mặc kệ ngươi cố tình gán cho hắn những tội danh tày trời cỡ nào, cuối cùng ngươi vẫn là hướng hắn cúi đầu thôi. Không tin, ta cùng ngươi chờ xem.”

Hạ Hầu Lan cúi đầu, bối rối đưa tay vờ vào đuôi tóc vốn được chải gọn gàng sau đầu, một hồi lâu sau mới nghe hắn rầu rĩ nói:

“Không sai, ngươi nói không sai. Ta biết mình cuối cùng nhất định sẽ đầu hàng, có chăng chỉ là dần lòng được bao lâu mà thôi. Đã không có hắn bên cạnh, cơm ăn không thấy ngon, muốn ngủ cũng không êm ái, bất kể làm gì cũng không cảm thấy chút gì vui vẻ. Nhưng... nhưng ta không cam lòng a!”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, gay gắt nói tiếp:

“Du Liễm, ngươi biết không?! Hắn muốn làm Vương phi, hắn... hắn quá tham lam. Hắn làm sao có tư cách trở thành Vương phi a, dù ta khả dĩ bất chấp thị phi mà vô cớ trừ bỏ thân phận nô lệ cho hắn, để hắn trở thành người thường... hắn cũng không có tư cách làm Vương phi a! Đều tại hắn quá tham lam; giờ nếu ta không dần lòng mấy ngày, cho hắn một lần hảo hảo giáo huấn, sau này ta cách nào không chế được hắn đây??”

Du Liễm lắc đầu, nói: “Ta chưa bao giờ nếm trải mùi vị ái tình. Thế nhưng ta vẫn nghĩ yêu một người, phải là thứ tình cảm khắc cốt ghi tâm, chỉ hận không thể đem chính mình hòa tan trong thân người ấy. Người vì sao lại muốn khống chế người người yêu?”

Hạ Hầu, ta đã nghe Vong Nguyệt kể về nô lệ kia rồi, thứ cho ta nói thẳng: hắn tuyệt không phải người người có thể khống chế đâu. Ai~ Hạ Hầu à, dù sao cũng chỉ là một nô lệ, người vì hắn mà dốc hết chân tình thế này thật khiến ta bất ngờ lắm. Nếu như còn có thể, ta thực sự khuyên ngươi nên buông tha hắn...

Như người tự nói rồi, hắn không có tư cách làm Vương phi, hắn không thể là người thích hợp để người yêu thương. Vạn nhất còn tiếp tục thế này, người sớm muộn cũng vì hắn mà thay đổi thôi.”

“Dù thay đổi ta cũng sẽ không để hắn tự tung tự tác đâu, người yên tâm đi.”

Hạ Hầu Lan đứng dậy, ảo não nói tiếp: “Đến giờ phải thừa nhận không thể rời được hắn... ta đã đủ đau đầu rồi. Du Liễm, người không hiểu đâu... lúc đó, ta đã định để chúng ta đoạn tuyệt quan hệ, không bao giờ nhìn mặt nhau nữa... Thế nên... thế nên ta mới quyết làm chuyện tuyệt tình... Ai...”

Du Liễm lại lắc đầu, ngắt lời hắn:

“Quên đi, ta căn bản không hiểu ngọn ngành nên cũng không có tư cách nói người. Những chuyện ấy tự người về ngẫm nghĩ, có điều ta muốn nhắc người một điều: Hạ Hầu, quẻ tượng hiển lộ lần này người sẽ phải đối diện với gian nan, thống khổ vô cùng; thậm chí còn có thể một khắc hảo mộng thành không*... tự người nên định liệu đi. Còn nữa, mặc kệ thế nào trước tiên ngày mai người phóng thích những đại thần đang bị nhốt oan đã.”

“Hảo mộng thành không? Là ý gì?” Vừa nghe đến câu này, trong lòng Hạ Hầu Lan bỗng dưng nhói đau, hắn nghi ngờ nhìn hảo hữu. Nhưng Du Liễm chỉ lắc lắc đầu, đáp:

“Đừng quên ta cũng không phải thần tiên, không thể điều gì cũng tỏ tường. Chỉ có thể tự người tìm hiểu thôi. Bất quá nếu thực sự lo lắng, sao người không sớm sớm đón hắn về, miễn cho đêm dài lắm mộng.”

Hạ Hầu Lan trầm mặc không đáp, tâm trí hắn bắt đầu luẩn quẩn nơi câu nói ban nãy của Du Liễm. Nhưng hắn vẫn còn phân vân, dù sao Dịch Thủy mới đi hơn một tháng, nhanh như vậy đã vội đón hắn về... mình còn mặt mũi nào nữa. Sau này tiểu nô lệ vốn đã bước bình, ương ngạnh đó không phải càng không coi mình ra gì sao?

...

Có điều Hạ Hầu Lan không hề biết, ấy là trời già lại không cho hắn nhiều thời gian như vậy. Hắn mỗi ngày mỗi ngày do dự không đón Dịch Thủy trở về, rồi lại chần chừ quanh co tự nhủ cố chờ thêm chút nữa, dù sao khi Dịch Thủy ra đi sức khỏe vẫn rất tốt, mới hơn một tháng sao có thể sinh chuyện gì được... cũng không phải bị bắt đi phá núi mở đường, bất quá là cày ruộng trồng lúa thôi~~ Châu cháu trong ruộng cũng đâu cần chết được người

~Trong khi hắn còn dây dưa mãi như vậy, thương thế của Dịch Thủy đã ngày càng trầm trọng tới mức không thể vận hồi..

---

*đại chùy: chày, chùy lớn.

*vô pháp vô thiên: coi trời bằng vung.

*hảo mộng thành không: mộng đẹp hóa hư không. ọ_____ọ

~~mấy bữa nhùng nhằng vô một cặp kỳ cục (nữa) nên cù nhây chương mới :”> ... xin lỗi các tình iêu nah

khẩu đầu (lâu lắm mới *khẩu* XD)~ nếu hêm có gì vướng víu, theo đà này chừng nào Lan Lan – Thủy Thủy rút tận đáy thê thảm (=.= ai~~ sắp ồi đây~) ta sẽ lăng xê một cặp bá đạo nữa cho chị em hả dạ Ồ_Ồ

_***

35. Chương 35

CHƯƠNG BA LĂM

Đúng như lời Dịch ông nói, không có thuốc thang thì dù Dịch Thủy có thể tự mình cấp cứu vết thương, nhưng ngộ nhờ thương phong lậu thủy*... ắt sẽ nguy đến tính mạng. Sự 'lậu thủy' đó, cuối cùng thực sự đã xảy ra.

Trong điều kiện vô thầy vô thuốc này, vết bỏng nặng như vậy bị nhiễm trùng cũng không lạ. Còn Dịch Thủy, mặc kệ thân thể hần vốn cường tráng thế nào, mặc kệ ngày trước hần từng oai dũng vượt qua bao nhiêu hiểm cảnh... cho đến lúc này, cũng không thể tránh thoát được số mệnh gần như đã bị định đoạt.

Trong gian nhà đơn sơ, Dịch Thủy nằm bất động trên ván giường, hần mơ hồ cảm thấy trí não mình trầm trầm nặng trĩu, toàn thân đều phi thường khó chịu: có lúc nóng rực tới mức hần không thể một hơi tự xé toạc da thịt, lại có những lúc lạnh cóng đến tê dại tim gan.

Thảng đôi khi tỉnh táo một chút liền nhận ra mình đang phát sốt, nhưng hoàn toàn không phải ốm sốt thông thường. Linh cảm đột nhiên rành mạch đến đáng sợ ngầm nói cho hần rằng khi nhiệt độ hạ bớt, rất có thể cũng là lúc mình ly khai cõi đời này.

Bên giường truyền đến tiếng nức nở nghẹn ngào, dường như là Dịch Châu. Dịch Thủy muốn mở miệng bảo con bé đừng khóc, thân hần làm ca ca nhưng đã không còn khả năng bao bọc, cưng chiều con bé nữa rồi; mà sau này cha mẹ chỉ còn dựa vào nó thôi... Nước mắt không thể giải quyết được bất cứ chuyện gì, thậm chí còn khiến người ta yếu đuối...

Thế nhưng hần nói không ra lời, một chữ cũng không len được khỏi khóe môi.

Lẽ nào ta đã bệnh tới mức này ư? Trong lòng Dịch Thủy chua xót tự cười. Vừa lúc một tiếng đập cửa ruỳnh ruỳnh vang lên, dường như vừa có một đám người vào nhà, hần nghe được cả giọng tên Chu quản nô thúc bách Dịch Châu ra ngoài làm việc.

Hình như Dịch Châu đang khốn khổ van xin hần nhân nhượng cho một chút, để được ở lại chăm sóc ca ca. Lại nghe tiếng soạt soạt như con bé đã quỳ xuống.

Dịch Thủy giận điên người, hần có thể chết chứ quyết không cúi đầu, hần muốn Dịch Châu cũng phải noi theo mình như thế. Ý chí sắt đá cùng với lửa giận bùng bùng cuộn khắp thân thể khiến hần rất cuộc cũng hé được mí mắt, hình ảnh đầu tiên Dịch Thủy nhìn thấy là Chu quản nô đang đứng cười ha hả một cách khả ố.

“Dịch Châu... đi làm đi. Ta có thể... tự... lo liệu...” Thanh âm hư nhược nào còn được danh gọn như trước, vậy mà khiến kẻ tiểu nhân vừa nghe thấy đã bị một phen rung mình, sống lưng lạnh toát. Chu quản nô tự nhiên kinh hoàng, lại như thẹn quá hóa giận, hung tợn gào lên:

“A! Còn nói được hử, đâu phải như muối muối người bảo người bệnh tật đến tắc tiếng rồi. Đã thế thì dậy! Dậy đi làm cho ta!”

Dịch Thủy phẫn hận trừng mắt, hần còn không muốn nhắc người dậy ư, nhưng thực sự hiện giờ một chút khí lực cũng không có. Lại được bọn người đi theo Chu quản nô đang bắt đầu lôi xềnh xệch Dịch Châu ra ngoài, mà Dịch Thủy đến cùng vẫn chỉ có thể trợn mắt nhìn, vô lực ngăn cản chúng. Tiếng kêu khóc van xin thảm thiết tựa hồ vằm nát trái tim hần...

... Bất lực thống khổ hần sâu đến bi ai...

Chợt cửa lại bật mở, một đám nô lệ già có trẻ có xuất hiện, họ nhanh chóng kéo Dịch Châu khỏi đám hung ác rồi đứng quanh che chở cô bé. Một lão nô trong đám bước lại phía Chu quản nô, nhún nhận cười nói:

“Kia... quản nô, hài tử Dịch Thủy này thực là bệnh nặng lắm. Nếu không hần vốn hăng hái chăm chỉ, đâu thể nằm bẹp ở đây. Người xem liệu có nhân nhượng được cho hần một chút...”

Lão nô còn chưa nói xong, Chu quản nô đã nóng nảy ngắt lời:

“Lão già kia! Người chán sống hử, cút ngay cút ngay! Hần chết thì ta chịu trách nhiệm!” Ý thế Yển Niếp và San Hồ, lần này quản nô đã quyết chí dồn Dịch Thủy tận mạng.

Lão nô bị quát nạt cũng rúm ró lùi lại, đến lượt một thiếu niên đôi mắt lạnh lẽo dậm bước lên, hần nói:

“Chu quản nô, dù sao Dịch bá bá và Dịch bá mẫu cũng đi làm rồi, người cho tỷ tỷ ở nhà cũng được mà? Hơn nữa đừng quên Dịch Thủy ca ca đâu gì cũng từng hầu hạ Vương gia, nếu có ngày Vương gia nhớ tới hần, lại biết được tình trạng hần thế này... Người đòi trách tội, người cũng chịu hết sao?”

Nghe mấy câu này Chu quản nô rõ ràng hơi rung động, nhưng một tên thủ hạ đứng cạnh hần nhỏ toét một tiếng, vênh váo cao giọng:

“Hần vọng tưởng đòi làm Vương phi mới bị Vương gia đuổi đi. Làm gì có chuyện Vương gia lại nhớ tới hần nữa?! Người nằm mơ hả?”

Nô lệ trẻ tuổi cười nhạt hai tiếng, đáp: “Lòng người khó dò, lại là lòng Vương gia, ai có thể đoán được? Dịch Thủy ca nếu đã được ưu ái lâu như vậy, hiển nhiên hần phải có điểm hơn người. Chờ mấy bữa Vương gia hết hứng thú mới lạ, lại nhớ tới ca ca... lúc ấy dù không sủng ái hần như trước, nhưng biết tính nô mình từng ưu ái bị đối đãi thế này, trong lòng người tất sẽ không dễ chịu đâu. Quản nô dám chắc sự tình này không thể xảy ra sao?”

Nghe đến đây thì gương mặt Chu quản nô chuyển xanh mét, hần cảm lạnh một hồi rồi đột nhiên giậm chân giậm cẳng, hậm hực ra lệnh cho đám thủ hạ bỏ đi.

Lúc này Dịch Thủy nằm trên giường mà hai cánh môi khô nứt đã bị chính hần nhảy nghiêng đến rướm máu. Mắt nhìn bóng lưng thất thế của đám quản nô, trong tim hần chỉ còn độc một nỗi uất nhục hòa cùng bi phần.

Lão Thiên, vì sao!? Vì sao đến tận thời khắc tận cùng sinh mệnh, ta vẫn phải ỷ vào cái tên của hần để thoát thân?? Vì sao!?

Toàn thân Dịch Thủy căng cứng, khí lực không thể lý giải từ đâu khiến nắm tay hần càng siết càng chặt, móng tay cứng nhọn găm sâu vào phần thịt mềm yếu giữa lòng bàn tay, máu tươi rỉ rỉ tràn ra mà Dịch Thủy tuyệt không còn cảm thấy đau đớn.

Trong đầu hần tất cả đều là kẻ đáng hận kia, gương mặt ghê tởm của hần ta, nụ cười nhàn nhạt giả tạo của hần ta... đột nhiên, Dịch Thủy phần uất rít lên:

“Hạ Hầu Lan! Ta hận ngươi! Ta hận ngươi... Ta hận ngươi...”

Thanh âm ai oán nhảy dài không dứt trong gian nhà.

Dịch Châu kinh hãi thét lên, cả đám nô lệ quanh đó cũng hoảng hốt nhào tới bên giường, đã thấy khuôn mặt Dịch Thủy ám đầy tử sắc, miệng hần vẫn không ngừng lẩm bẩm những gì không ai hiểu nổi; thần trí dường như đang lịm dần vào hôn mê.

Một lão nô trong đám nô lệ ghen ngào thở dài, đưa tay quệt lệ, quay sang nói với Dịch Châu:

“Hài tử, ca ca ngươi... hần không được nữa rồi... quá lắm chỉ có thể cầm cự đến sáng mai thôi. Ngươi nhanh chạy ra ruộng gọi cha mẹ ngươi về, còn chúng ta sẽ đến chỗ Chu quản nô cầu xin hần. Ai... chuyện này không thể tuyệt tình như thế được, tổn hại âm đức* mất thôi.”

---

*thương phong lậu thủy: nhiễm trùng. (từ này ở chương 33 cũng có, mà bữa đó tớ liều mạng phán bừa là ‘cảm mạo, thương hàn’ - ____ - ~ hix... *khẩu đầu*)

*âm đức: việc tốt làm được lúc sinh thời được ghi công ở âm phủ. (ó_ò câu này thật ra tớ cũng không chắc lắm về nghĩa. Nhưng hình như ý bác nô lệ già là đi cầu xin quản nô... ma chạy tử tế cho Thủy Thủy ọ_ọ_ọ...)

ngịch luyện không phải chưa từng đọc... == nhưng một em thụ ôm uất hận đến mức này thì thật tình đến giờ vẫn chưa thấy gặp thêm ai T____T

_***

36. Chương 36

CHƯƠNG BA SÁU

Thiếu niên nô lệ ban này vừa đối đáp với quản nô cũng bước tới bên giường Dịch Thủy, cầm bàn tay hẩn lên, lẩm bẩm nói:

“Dịch Thủy đại ca, ‘Vương hầu tương tương, Trữ hữu chủng hồ’, ta nhất định sẽ ghi nhớ.”

Nói rồi một tay quạt nước mắt, hẩn quay về phía Dịch Châu đã khóc đến thất thanh, nghẹn ngào nói: “Tỷ tỷ ở lại trông chừng ca ca, ta đi tìm Dịch bá bá, bá mẫu về.” rồi hẩn vội quay lưng chạy đi.

...

Màn đêm buông xuống, tất cả nô lệ quanh làng nghe tin Dịch Thủy đang hấp hối, đều tề tụ lại gian nhà tranh xơ xác của Dịch gia. Dịch Thủy đến lúc này đã hôn mê trọn một ngày đêm, miệng lẩm nhảm mê sảng, thỉnh thoảng ngồi bên cạnh có nghe rõ vài chữ, dường như đều là: “Giả dối... không tin... ta không tin...” hoặc “Ta thật ngu ngốc... tình yêu... Vương bát dẫn người... sao lại tin người...”

Mọi người dù không thực minh bạch, nhưng tất cả đều bảy tám phần đoán được hẩn đang mê man về những chuyện xảy ra trong Vương phủ, khiến lòng dạ ai ai cũng không khỏi xót xa.

Đến nửa đêm, cơn sốt trên người Dịch Thủy đột ngột lui dần, mọi người còn chưa kịp vui mừng niệm Phật thì đã phát giác nhiệt độ cơ thể hẩn càng lúc càng thấp, trong chốc lát nắm tay buông thông lạnh giá như băng. Đến lúc ấy tất cả những lão nô lệ ngồi đó đều hiểu được, đây chính là điềm báo đại nạn cập kề rồi.

Chợt thấy đôi mắt Dịch Thủy bừng mở, con ngươi trong suốt lấp lánh chậm chậm quét khắp bốn phía, khoe miệng hẩn liền hé thành một nụ cười, lại lẩm bẩm nói:

“Tất cả đều tới tiền Dịch Thủy sao? Thật làm phiền mọi người rồi, thứ cho Dịch Thủy không thể đa tạ.”

Lại hơi ngược mắt về phía cha mẹ, nói tiếp: “Cha, mẹ, sao không mời các thúc thúc, thăm thăm ngồi?”

Dịch ông Dịch bà thấy hẩn như vậy, đều biết đây là hồi quang phản chiếu* rồi, cả hai nhịn không được mà khóc rống lên. Dịch bà nhào xuống bên người hẩn, thăm thiết gào khóc:

“Thủy nhi... Thủy nhi a... người luôn luôn lương thiện như vậy, cả đời chưa từng xử ác với ai... nhưng sao số mạng người khổ thế này... sao lại khổ thế này... Hư hư hư...”

Vừa nghe bà khóc than, tất cả mọi người đứng đó lại nhớ tới con người Dịch Thủy thường ngày nhu hòa, nhớ tới hẩn đem cả quân công của mình đổi lấy cuộc sống no đủ hơn cho chúng nô lệ... không khỏi đều khóc rống lên.

Dịch Thủy nhìn mẹ, gương gao vươn tay vuốt vuốt một bên tóc mai bà, cười nói:

“Mẹ, đừng khóc. Xem tóc mẹ này, bạc hết cả rồi... Lại khóc thăm thế này, chỉ sợ một đầu tóc xanh còn hóa ra sương liễu... Phải... nhi tử bất hiếu, làm người nát lòng, mẹ sau này... phải hảo hảo bảo trọng thân thể...”

Hẩn nói tới đó lại nhìn về Dịch ông, tiếp tục: “Cha, đừng hút thuốc nhiều, phải tự bảo dưỡng sức khỏe, còn cả muối muối... người phải gả nó cho một người thực tốt, chỉ cần vậy thôi. Chỉ cần là người thành thật, thực lòng che chở cho nó, ngoài ra tất cả... tất cả... yêu đương ái tình... đều là vô nghĩa... vô nghĩa...”

Lời hẩn nói còn chưa trọn, Dịch Châu này giờ đứng đó nức nở đã nhào về phía hẩn, thê thiết kêu lên: “Ta không lấy chồng, ta ở cùng ca ca... ta mãi mãi ở cùng ca ca!”

Nước mắt Dịch Thủy cũng kìm không được trào xuống hai hàng, nghẹn ngào nói: “Nha đầu ngốc nghếch, ca ca phải đi rồi... không thể lại cùng người... chơi đùa... người phải nhớ... lòng người a... chỉ có một... nghìn vạn lần không thể dễ dàng trao đi... một ngày thất tâm... sẽ chẳng khác nào rơi vào... địa ngục muôn kiếp...”

Hẩn nói đến đó lại chợt giẫy giụa, cao giọng hơn: “Đem giấy bút cho ta...”

Mọi người dù thấy kỳ quái nhưng lúc này ai còn nhần tâm trái ý hẩn, vội vàng đi tìm giấy bút, bất quá cũng chỉ nhất về được mấy mẫu bút cùn, giấy vụn. Dịch Thủy run run quờ lấy con dao đầu giường, không chút do dự tự rạch qua cổ tay một nhát. Nhưng thân thể hẩn chẳng còn bao nhiêu khí lực, nên trên tay chỉ

có một vết đứt mảnh, hấn cũng mặc kệ tiếng kêu la sợ hãi xung quanh, chỉ ra sức nhấn dao cho rách vết thương tới khi máu tươi trào ra thành dòng.

Đến lúc này hấn mới ráng sức quệt máu, vừa thở hồng hộc vừa nghếch ngoác viết lên giấy, mọi người nhìn cũng không hiểu chữ gì, chỉ thấy hấn càng viết lệ càng tuôn trào... Sau cùng tới khi lệ hóa thành hai hàng máu đỏ lẩn trên má, bút trong tay hấn mới dừng lại...

Chỉ thấy Dịch Thủy đột nhiên rướn cổ lên hỏn hển thở mạnh, rồi lớn tiếng hét lên:

“Hạ... Hạ Hầu Lan... Ta thực... hận ngươi... Ta thực hận ngươi a... Ta thực hận...”

Thanh âm đột nhiên tắc nghẹn, thân thể Dịch Thủy đang căng cứng chợt mềm rũ xuống, hấn nuốt một hơi cuối cùng rồi đoạn khí. Hấn chết mà hai mắt trợn trừng, chỉ còn vài dòng máu tươi từ từ rỉ ra rồi vô thanh vô sắc chảy xuống thấm vào vạt áo trắng toát.

Thời gian phẳng phất như ngừng lại, Dịch ông Dịch bà và Dịch Châu đứng chôn chân há hốc miệng, nhưng tuyệt nhiên chỉ có thể phát ra những tiếng “A... a.... a...” vô nghĩa. Mọi người xung quanh thầm che mặt mà khóc... một mảng trầm oán bao trùm.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng hét thê lương: “Không!!! Không thể nào... Không thể thể được...”

Một nữ nhân dáng vóc mỹ lệ cao quý từ đâu xông vào, nhào tới gục bên người Dịch Thủy. Chính là Vong Nguyệt, chỉ có điều mặc kệ nàng kêu khóc, lay gọi thế nào... Dịch Thủy cũng không còn tỉnh dậy đáp lại được nữa.

***

Trong hoa viên Vương phủ, mặt trời mới lên tỏa nắng lấp lóa. Mười mấy người tề tựu trong Sơn Sắc hiên, ngồi chính giữa là một thiếu niên mặt mày tươi tỉnh, miệng không ngừng tán thưởng hoa mai nở rộ khắp vườn – hấn chính là đương kim Hoàng đế. Đám đại quan nhất phẩm xung quanh cũng cao hứng phụ họa, thi nhau ngâm thơ đối chữ, lâu lâu lại rộ lên vài tiếng khen ngợi, tán tụng.

Hạ Hầu Lan miệng nhàn nhạt cười nhìn cảnh tượng vui vẻ hòa thuận trước mặt, nhưng trong lòng một chút hào hứng cũng không có. Tựa như có một lưỡi dao lăm le trôi lên trong tim hấn, mỗi chút lại đâm một nhát đau nhói.

Đêm qua không hiểu vì sao hấn nằm mộng thấy Dịch Thủy, một thân đầy máu lạnh lưng tròng mắt nhìn hấn. Giật mình tỉnh lại chỉ thấy cả người lạnh toát, bất an cuộn trào, vội vàng sai Vong Nguyệt ngay nửa đêm lập tức đi đón Dịch Thủy về. Chính hấn nếu không phải hôm nay đã định phải cùng Hoàng thượng và các đại thần thưởng hoa, thực cũng muốn tự mình đi. Có điều Vong Nguyệt đi lâu như vậy, giờ phải về rồi mới đúng... hay là Dịch Thủy vẫn còn giận hấn...

Còn đang miên man suy nghĩ, chợt giật mình nghe Thái giám bên cạnh Hoàng thượng quát tháo ngoài cửa:

“Ngươi là người ở đâu!? Dám xông vào đây hả!?”

Hạ Hầu Lan quay đầu nhìn ra liền thấy Vong Nguyệt đang đứng ngay cửa, bị quát hỏi mà nàng tiến không tiến, lùi không lùi; một thân hồn phi phách lạc. Đột nhiên nàng mở miệng ai oán nói:

“Vương gia, ta đã đáp ứng một người... chỉ tới khi hấn chết rồi mới đem bí mật lớn nhất đời hấn nói cho người biết... hiện tại... ta nghĩ hiện tại đến lúc... ta thực hiện lời hứa rồi...”

---

*hồi quang phản chiếu: hiện tượng đột nhiên tỉnh táo trước khi chết.

tớ mệt và sợ một cách nghiêm túc khi làm chương này. Tình yêu nào mong Thủy Thủy bị hành thật thê thảm cho Lan Lan sau này càng sáng mắt thì tới rồi đây... (((

~đầu đầu ó_ò~ làm xong đầu óc mụ mị rồi, chắc còn sót nhiều lỗi, có gì đọc thấy chỉ cho tớ với nha ọ_ọ... mà khẳng định lại ngộ nhờ ai đọc chương này rồi chốt dạ... đây là HE ò_ó

_***

37. Chương 37

CHƯƠNG BA BẢY

Ngồi tại Sơn Sắc hiên lúc ấy hầu hết đều là trọng thần triều đình, lại cả đương kim Thiên tử; đành rằng thực quyền quốc sự đều nằm trong tay Hạ Hầu Lan, nhưng dù sao thân phận Hoàng thượng vẫn còn đó. Bởi vậy thấy bộ dạng cùng hành động của Vong Nguyệt, lập tức mấy người ngồi đó mặt mày biến sắc, quát nạt:

“Phụ nhân* lớn mật! Còn không...”

Không để họ nói xong, Hạ Hầu Lan đã vội đứng lên dàn xếp:

“Hoàng thượng và các vị đại nhân bớt giận, nữ tử này là một nha đầu đắc lực của ta. Sáng nay ta phái nàng đi làm một chuyện khẩn cấp, có lẽ đã xảy ra sự ngoài ý nên giờ nàng ta mới thất sắc trở về như vậy. Tạm thứ cho ta sang phòng khác tỉ mỉ hỏi chuyện nàng ta một chút đã.”

Hắn nói xong liền cúi đầu cáo lỗi rồi vội vã kéo Vong Nguyệt đi khỏi. Vào đến thư phòng, Hạ Hầu Thư bụng điểm tâm, nước trà lên hắn cũng mặc kệ, chỉ cuống cuống hỏi dồn:

“Người sao lại hồn phi phách lạc trở về thế này?? Dịch Thủy đâu?? Hay là hắn còn giận ta, không chịu theo người về???”

Tới lúc này nước mắt Vong Nguyệt đã chực trào ra, nhưng nàng quyết cắn răng kìm lại, run giọng nói:

“Vương gia, người quên nô tỳ vừa nói gì sao? Lẽ nào người không muốn biết bí mật kia?”

Hạ Hầu Lan giờ còn tâm trí đâu mà nghe bí mật nào nữa, nhưng thấy sắc mặt Vong Nguyệt có vẻ rất trầm trọng, hắn cũng không biết phải làm sao, đành nhẫn nhịn nói: “Hảo, người nói đi.”

Buông người ngồi phịch xuống, đột nhiên cảm thấy lòng ngập tràn phiền muộn, hắn bức bối rót đầy một tách trà rồi uống cạn.

Lúc ấy Vong Nguyệt mới chậm rãi bắt đầu, từng từ từng từ rành rọt:

“Vương gia, đêm đó... cái đêm cuối cùng người và Dịch Thủy ở bên nhau ấy, có phải hắn đòi người phong hắn làm Vương phi? Ngày hôm sau hắn đem chuyện ấy kể cho nô tỳ, lúc đó nô tỳ thực vừa kinh hãi vừa tức giận, còn mắng cho hắn một trận. Nhưng cuối cùng chính hắn lại nổi nóng, hắn nói ngay từ đầu đích thực hắn có ý quyết giành bằng được địa vị Vương phi... nhưng tới cái đêm hắn mở miệng cầu người thì lòng hắn đã hoàn toàn cải biến rồi. Hắn nói kỳ thực tới lúc ấy, địa vị Vương phi đối với hắn cũng chẳng còn mấy ý nghĩa, sở dĩ hắn vẫn đem những lời ấy nói với người, chẳng qua chỉ là để thử lòng Vương gia... thử xem đối với hắn Vương gia thực có bao nhiêu tâm ý.

Hắn nói rằng Vương gia thủy chung luôn coi hắn là một nô lệ, nhưng nhất thì nhất khắc lại đối xử ôn tồn đến thế, khiến chính hắn cũng không hay từ lúc nào tâm đã trao cho người rồi. Lòng hắn vui mừng, nhưng cũng hoảng sợ, hắn sợ Vương gia chỉ là nhất thời ham mới lạ, sợ Vương gia tới cùng vẫn chỉ coi hắn như một tính nô. Hắn nguyện ý tin tưởng Vương gia đối với mình thật lòng, nhưng mối lo lắng trong đầu thủy chung không sao bỏ đi được...

Thế nên... Dịch Thủy mới quyết định đánh cược một lần, đánh cược xem liệu Vương gia có nguyện ý đem danh hiệu Vương phi cho hắn hay không. Hắn vốn nghĩ chỉ cần Vương gia nói đồng ý, khúc mắc trong lòng mình tự nhiên sẽ tiêu tan. Đến lúc ấy dù Vương gia muốn bất chấp muôn ngàn trở ngại để phong hắn làm Vương phi... hắn cũng quyết không để Vương gia phải khó xử như thế...”

Một tràng nói ra quả thực kinh động lòng người, khiến Hạ Hầu Lan thoáng chốc chấn động, ngồi ngây tại chỗ, nửa ngày không nói ra lời. Một lúc lâu sau, hắn mới lẩm bẩm, thanh âm càng lúc càng dồn dập:

“Thì ra... thì ra là thế... thì ra là thế... Hắn... Ai

Đồ ngọc này~~”

Hắn đứng bật dậy, giậm chân giậm cẳng, nhưng mặt mũi lại cười tươi hơn hở: “Dịch Thủy nha~ thế nào lại nghĩ ra được trò thử thách ngọc ngêch ấy chứ? Hắn... hắn hại Bản vương khổ quá đi, lại còn tự làm khổ mình nữa... Ai~ hắn...”

Hạ Hầu Lan chợt quay lại nhìn Vong Nguyệt, giọng nói liền có chút ngưng nghịu: “Không được rồi, ta lại bắt cha mẹ và muội muội ra bức bách hắn, hắn nhất định hận chết Bản vương mất. Trách nào không chịu cùng người trở về... Hảo... đợi Bản vương tiến Hoàng thượng và mấy người kia rồi đích thân cùng người đi đón hắn.”

Hắn nói xong liền cao giọng gọi Hạ Hầu Thư chuẩn bị ngựa xe, lại cấp rập thu thu xếp xếp mấy món điểm tâm Dịch Thủy thích ăn trên bàn, định bụng mang theo.

Vong Nguyệt đỡ dẫn nhìn hắn một bộ dạng hăng hái, chạy tới chạy lui; nàng bỗng bật lên một tràng cười thê thảm, ảo não nói:

“Vương gia không cần rộn lòng nữa, không lẽ người quên mất nô tỳ vừa nói gì sao?”

Hạ Hầu Lan cũng không ngẩng đầu lên, hắn còn đang bận nghĩ xem phải làm sao để Dịch Thủy nguôi giận, chỉ tiện miệng hỏi: “Người mới nói gì cơ? Không phải muốn kể bí mật này cho Bản vương sao? A~ Người yên tâm, chắc tiểu nhân nhân kia cũng khó để người không ít a, để Bản vương tự mình đi thỉnh hắn về, dù hắn làm khó ta cũng không để người...”

Đến đây dường như thoáng nhớ ra mấy lời Vong Nguyệt nói ở trước cửa Sơn Sắc hiên, hắn nhú mồm: “Mà... ban nãy người nói gì ở Sơn Sắc hiên? Như là nói ai sống ai chết thế?”

Hai tay vẫn không ngừng xếp điểm tâm vào hộp gỗ... không biết vì sao bỗng hơi run rẩy.

Vong Nguyệt cười nhạt, xem ra rốt cuộc Vương gia cũng nhớ được lời nàng rồi, chỉ là còn chưa dám tin mà thôi. Trong đầu hiện lên hình ảnh Dịch Thủy nằm lạnh lẽo trên giường, nỗi thống khổ đang bị đè nén trong lòng lại một phen ứ nghẹn... chỉ nghĩ một khắc nữa nỗi đau này ở trong lòng Hạ Hầu Lan sẽ còn nhân gấp trăm gấp ngàn lần, nàng như cảm thấy một tia hẫ hẫ, một tia khoái lạc.

Đến giờ Vong Nguyệt hoàn toàn minh bạch vì sao Dịch Thủy muốn nàng nhất định đợi hắn chết đi mới đem bí mật này nói cho Hạ Hầu Lan... bởi vì đó là đả kích nặng nề nhất với Vương gia, cũng là đòn trả thù oán độc nhất hắn giành cho kẻ bạc tình phụ nghĩa.

“Ta vừa nói, ta từng đáp ứng một người, chỉ tới khi hắn chết rồi mới đem bí mật lớn nhất đời hắn nói cho người biết, giờ... ta đang thực hiện lời hứa ấy đây...”

Giọng nàng càng lúc càng run rẩy, cho đến khi một giọt nước mắt trong suốt trào lăn trên má... nàng đột nhiên thét lên chua chát:

“Vương gia! Người đã nghe rõ chưa??! Dịch Thủy chết rồi, hắn đã chết rồi!! Ta đến nơi cũng là lúc hắn vừa trút hơi thở cuối cùng... Hắn... không thể trở về, hắn cũng không còn cơ hội hận người nữa rồi!! Vương gia, người đã nghe rõ ràng chưa?!”

Như thể những lời này đã đoạt nốt chút khí lực còn sót lại trong người Vong Nguyệt, nàng nói chưa dứt đã chống đỡ không nổi, cả người từ từ khụy xuống cho tới khi ngồi bệt trên mặt đất.

---

*phụ nhân: người phụ nữ, người đàn bà.

***

38. Chương 38

CHƯƠNG BA TÁM

Hộp điểm tâm trong tay Hạ Hầu Lan rơi cộp xuống đất, trong đầu hần vắng vất chỉ còn những lời Vong Nguyệt vừa nói... Dịch Thủy đã chết, tiểu nô lệ của hần đã chết... hần đã trút hơi thở cuối cùng...

Làm sao... làm sao có thể?? Hần còn phải đợi mình đến đón, còn phải cao ngạo hất đầu, phải dùng đôi mắt trong suốt bất khuất liếc nhìn mình, phải ngang ngạnh trả lời mình bằng giọng bướng bỉnh...

Mà mình, mình còn muốn thấp thấp cúi đầu một chút, hảo hảo cầu hần tha thứ. Vạn nhất thỉnh cầu không xong, nhất định phải ở trước mặt đại chúng nô lệ tuyên bố hần là Vương phi của mình; nói cho hần biết mặc kệ gian nan cỡ nào mình đều khả dĩ vượt qua hết... cùng lắm là không làm Vương gia nữa cũng đã sao.

Muốn nói hần nghe chính mình đã hiểu lầm hần, nhằm tưởng hần là kẻ tham lam ích kỷ... giờ mình sẵn sàng vì bụng dạ tiểu nhân ấy mà bồi tội...

Muốn nói với Dịch Thủy rằng thực sự những ngày không có hần mình không sao chịu đựng nổi...

Muốn nói với hần... rất nhiều... rất nhiều; bao nhiêu điều trước đây vì tự cao thân phận mà không chịu mở miệng, tất cả đều muốn nói cho hần biết...

Thế nhưng... thế nhưng Vong Nguyệt nói Dịch Thủy chết rồi, nàng nói Dịch Thủy không thể trở lại nữa. Tiểu nô lệ một mình nhận hết mọi ủy khuất của hần... rốt cuộc đã không còn cơ hội oán giận hần nữa rồi...

“Không... không phải như vậy, không thể nào như vậy. Vong Nguyệt, người gạt Bản vương, là người gạt ta đúng không? Dịch Thủy hần vẫn hận ta, nên hần... hần bảo người nói vậy, vì hần không chịu tha thứ cho ta. Phải rồi, đúng là thế, nhất định là thế rồi... ta phải đi tìm hần... Ta phải lập tức đi tìm hần...”

Hạ Hầu Lan đỡ đỡ ngồi thụp xuống quờ quạng nhặt hộp điểm tâm đã vung vãi dưới đất, nhưng hai cánh tay run rẩy dù cố bao nhiêu lần cũng không sao nhấc lên nổi.

Gương mặt Vong Nguyệt méo mó thành một nụ cười xem ra còn khó coi hơn cả khóc: “Vương gia đi tìm hần cũng được, bất quá nên đi nhanh một chút. Ta vốn đã xin bọn họ từ từ hãy mai táng Dịch Thủy, hồng cho người được nhìn mặt hần lần cuối. Thế nhưng cha mẹ Dịch Thủy nói rằng Vương gia cao cao tại thượng, đời nào đến nhìn một nô lệ đã chết. Họ còn nói lúc Dịch Thủy chết oán khí nặng lắm, chỉ sợ hóa thành lệ quỷ, tác quái mọi người, càng sợ tổn hại đến cả Vương gia... thế nên, chưa chắc bọn họ chịu nghe theo lời ta dặn.”

Hạ Hầu Lan lập tức minh bạch, Dịch ông Dịch bà nhất định biết Dịch Thủy hận mình, họ cố ý nói những lời ấy là muốn ngăn mình tới nhìn hần. Họ không muốn để kẻ từng phụ lòng Dịch Thủy có mặt hại vong linh hần bất an... bọn họ oán hận mình nhưng không dám nói.

Toàn thân hần toát mồ hôi lạnh, những người đó nói là sẽ làm... bọn họ sẽ không để hần được gặp Dịch Thủy. Không! Không được, hần phải gặp Dịch Thủy, hần phải đến với Dịch Thủy của hần... mặc kệ hần có hóa thành lệ quỷ, mình cũng tình nguyện đem sinh mạng cho hần định đoạt.

Hạ Hầu Thư lắc lắc tiến lại, khẽ nói: “Vương gia, ngựa đã chuẩn bị rồi...”

Vừa nghe đến đó, Hạ Hầu Lan đã chạy vọt ra ngoài, cũng chẳng buồn trở lại cáo từ Hoàng thượng, hần chỉ cuống cuống nhảy lên Tuyết Trần* phi đi. Hạ Hầu Thư vừa hoàn hồn đã quýnh quýng tay chân lồi Vong Nguyệt lên ngựa đuổi theo, cũng chẳng kịp phân trần dặn dò gì lại.

...

Ngựa phi từ rất xa chợt nghe vọng tới tiếng khóc than thê thiết đến tái lòng, loáng thoáng là giọng người mẹ già khóc gọi tên nhi tử; vừa đến tai đã biết nỗi đau đớn phát ra từ tận tâm can, rốt cuộc tia hy vọng cuối cùng của Hạ Hầu Lan cũng theo đó mà đứt đoạn.

Thân thể hần một phen chao đảo, suýt chút nữa té xuống ngựa. Vong Nguyệt cưỡi ngựa bên cạnh vội la hoảng lên:

“Không phải! Bọn họ muốn đem Dịch Thủy đi chôn cất, đây không phải nhà hần!”

Vừa nghe tiếng nàng, Hạ Hầu Lan lại càng nóng ruột, bạt mạng thúc ngựa phi nước đại, thoáng chốc đã tới làng Dịch Thủy. Vừa đến nơi chỉ thấy hơn chục nô lệ đứng vây quanh một mộ phần mới đào, bắt đầu xúc đất tấp xuống.

“Dừng tay! Dừng tay cho ta...” Hạ Hầu Lan tan nát ruột gan, lao đảo bước đến, không nói không rằng giật lấy xẻng trong tay người nô lệ... nhìn xuống đã thấy mộ đang tấp dở chừng, trên mặt Dịch Thủy cũng phủ đầy đất cát rồi.

Đến lúc này Hạ Hầu Lan rốt cuộc hoàn toàn tuyệt vọng, Dịch Thủy của hắn... thực sự thực sự đã chết, mang theo tội cùng oán hận... cứ thế đoạn tuyệt tất cả với hắn... từ nay về sau Âm Dương hai đường.

Một búng máu uất nghẹn phun trào khỏi miệng, nhuộm đỏ một mảng cằm bảo; bên tai Hạ Hầu Lan như nghe thấy tiếng thét kinh hoàng của Hạ Hầu Thư, nhưng thần trí hắn tựa mê tựa tỉnh... dờ dẩn thả người nhảy xuống giữa huyết mộ.

Cẩn cẩn dục dục bé Dịch Thủy lên từ đồng đất cát; như thể đang nâng niu trên tay một viên trân châu vạn niên, hắn dịu dàng lau phủ bụi bặm trên người Dịch Thủy, lại đan mười ngón tay vào mái tóc đã bám đầy đất cát âu yếm chải vuốt, ôn nhu nói: “Ngày lạnh thế này, người sao lại chỉ mặc y phục đơn bạc như vậy? Quả nhiên không có ta bên cạnh, người cũng chẳng chịu săn sóc bản thân.”

Hạ Hầu Thư trợn mắt kinh hãi, Vương gia lẽ nào phát điên rồi? Dịch Thủy rõ ràng là người chết, làm sao lại dịu dàng nói chuyện với hắn thế kia??

Đột nhiên một thiếu nữ từ trong đám nô lệ bước ra, cúi nhìn Hạ Hầu Lan bằng đôi mắt đã khóc sưng mọng như trái đào, nói:

“Vương gia không cần làm quá như vậy, ca ca ta ngày trước cũng chính vì sự săn sóc vuốt ve này của người mà mê đảo tâm trí, rốt cuộc hối tiếc một đời. Đến tận thời khắc cuối cùng, hắn còn còn thét lên...”

Cô bé còn đang nói đã bị lão nhân đứng đó quát lên bắt ngưng lại: “Con nhỏ này! Nói bậy gì thế!? Trước mặt Vương gia người cũng dám làm càn sao?!”

Lão nhân nói xong liền dùng tẩu thuốc cũ kỹ gõ gõ đầu Dịch Châu, quả nhiên Dịch Châu nín lặng không dám lên tiếng nữa.

“Hắn hét cái gì? Nói cho ta biết, hắn hét cái gì?”

Hạ Hầu Lan không ngẩng đầu lên, hai tay vẫn tần mẩn chải vuốt mái tóc đã rối bện thành từng búi của Dịch Thủy, giọng hắn vang lên tràn ngập bi thương đau xót... Lại dường như vì đã thống khổ tội cùng mà biểu đạt ra thành một sự bình tĩnh đến u tịch.

Một hồi lâu sau không nghe được tiếng trả lời, rốt cuộc hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt thất thần dừng lại trên khuôn mặt Dịch Châu, lẩm nhẩm hỏi:

“Dịch Châu, nói cho ta biết. Ca ca người trước khi chết thét lên cái gì?”

Những lời này từng chữ từng chữ thoát ra khỏi miệng hắn, như thể mang theo một áp lực tới ngột thở khiến người khác vô phương cự tuyệt.

---

*Tuyệt Trần: tên con ngựa Hạ Hầu Lan cưỡi.

;__; nói thiệt là mình tính chờ xong cả chương 39 mới post luôn 3 chương, vì mấy khúc này đọc một lèo vẫn hơn... ơ___ơ ~ cơ mà cũng sắp xong chương 39 ồi :) ~ cho xẹt xẹt luôn một thể TT^TT

_***

39. Chương 39

CHƯƠNG BA CHÍN

Dịch Châu vừa không dám trái lời cha, lại càng sợ nam nhân trước mắt, chỉ biết cúi gằm mặt. Dịch ông vội gượng cười nói: “Vương gia, người xem Dịch Thủy đã... Vương gia cũng đừng để ý nữa, mau lên đây thì hơn... ngài còn ở dưới đó...”

Ông còn chưa nói xong, Hạ Hầu Lan hai mắt đã lóe lệ quang, nghẹn nghẹn nói: “Ta biết ta thương tổn các người, ta biết các người còn hận ta... nhưng ta van cầu người, van cầu người nói cho ta biết Dịch Thủy trước khi chết đã nói gì? Van cầu người nói cho ta biết...” Hắn gục đầu xuống thân thể lạnh giá của Dịch Thủy, cổ gấu hàng lệ đã không còn kìm được mà trào khỏi mi mắt.

Dịch ông thở dài, cuối cùng đành nói: “Ai... giờ còn biết những điều ấy để làm gì? Thủy nhi trước lúc chết thần trí hôn mê, nói ra nhiều điều đại nghịch bất đạo...”

Lão nô lệ đích thực vẫn sợ Hạ Hầu Lan biết được chân tướng rồi sẽ gây khó dễ cho cả những người xóm giềng tới thăm Dịch Thủy lúc đó; dù sao bản tính nô lệ đã ngấm sâu trong con người ông, nên đối diện với sự thống khổ của Hạ Hầu Lan hiện tại, ông cũng không sao tin tưởng Vương gia cao cao tại thượng này lại thực lòng nghiêm túc với một nô lệ.

Chẳng đợi cha nói xong, Dịch Châu đã nhin không nổi, cái chết của ca ca ngay trước mắt đối với cô bé là một đả kích sâu sắc, giờ bao nhiêu điều hắn nói đều chất chồng trong lòng cô, chỉ chờ bộc phát. Bạo gan tiến lên một bước, cô bé hướng về phía Hạ Hầu Lan, lớn tiếng nói:

“Không có, ca ca không có hôn mê. Mấy ngày qua, chỉ có trước khi chết là lúc thần trí ca ca minh mẫn nhất. Thời khắc cuối cùng... thân thể ca ca vốn cạn kiệt khí lực, đột nhiên bật dậy như cương thi, thất thanh hét lên: ‘Hạ... Hạ Hầu Lan... Ta thực... hận người... Ta thực hận người a... Ta thực hận...’”

Dịch Châu dù chỉ bắt chước thanh âm của Dịch Thủy đêm trước mà mọi người xung quanh nghe thấy vẫn một phen chấn động kinh tâm. Cô bé lại quệt nước mắt, nói tiếp:

“Sau đó tiếng ca ca tắc nghẹn, không nói thêm được lời nào. Cho tới lúc đoạn khí, hai mắt hắn vẫn mở rất lớn, ca ca ta hắn... nhất tâm bị người gạt mất, hắn chết không nhắm mắt. Giờ nếu ở dưới suối vàng có biết, ca ca nhất định cũng không cần người ôm hắn thế này đâu!”

Mười ngón tay Hạ Hầu Lan lần lần trên y phục đơn bạc của Dịch Thủy, bên dưới lớp vải thô ráp là thân thể đã cứng lạnh; lại nghe những lời Dịch Châu nói, hắn có thể tưởng tượng ra Dịch Thủy khi chết đã oán hận và không cam tâm tới nhường nào. Trái tim hắn từng tắc từng tắc tê dại, cảm giác đau đớn đến chết lặng khiến hắn như ngộp thở; đột nhiên hắn nghĩ nếu giờ mình chết... liệu có thể nào đuổi kịp Dịch Thủy trên cầu Nại Hà? Có thể nào giải thích với hắn?? Nhưng giải thích cái gì đây?

Là hắn không tin tưởng Dịch Thủy, là hắn đối với Dịch Thủy làm chuyện tuyệt tình... Giờ hắn có thể thanh minh cái gì cùng Dịch Thủy đây? Không phải tất cả đều là lỗi của hắn hay sao.

“Xin Vương gia buông tha a, ca ca đã chết rồi, chúng ta cũng không dám có lòng oán hận với chủ nhân, chỉ sợ vạn nhất ca ca biến thành lệ quỷ đòi mạng Vương gia, đến lúc đó chúng ta trăm triệu lần không gánh nổi trách nhiệm đâu. Thỉnh người lên đi, để ca ca ta sớm được yên ổn nhập thổ*.”

Vừa nghe Dịch Châu nói vậy, đám nô lệ xung quanh cũng phụ họa gật đầu theo.

Hạ Hầu Lan nhìn bọn họ, một giàn những khuôn mặt rụt rè hèn mọn; chợt nhớ lại ngày trước ở Vương phủ, khi mình đề nghị đem quân công của Dịch Thủy ra đổi lấy cuộc sống no đủ hơn cho chúng nô lệ, Dịch Thủy không những lập tức đáp ứng mà còn mở miệng cảm tạ nữa. Lúc đó hắn rất nghi hoặc, bằng tính tình của Dịch Thủy, hắn chịu đáp ứng đã là khó tưởng. Hạ Hầu Lan đã cho rằng dù hắn có đồng ý nhất định cũng phải tỏ vẻ tức tối cực kỳ, đâu dè Dịch Thủy một chút cũng không bất bình, lại còn chân tình cảm tạ hắn.

Hôm nay cuối cùng hắn đã hiểu, đã minh bạch cảm giác của Dịch Thủy. Những nô lệ này chịu áp bức đời đời kiếp kiếp đến mất cả bản ngã rồi, thậm chí bị méo mó thành một khối vật không còn tình cảm chân chính, chỉ còn biết nương theo ý chí của chủ nhân mà thôi.

Hắn có thể tưởng tượng con người cao ngạo bất khuất như Dịch Thủy ngày ngày phải nhìn thân nhân, bằng hữu một vẻ yếu nhược như vậy, thâm tâm hắn tuyệt vọng và thống khổ tới chừng nào.

Hạ Hầu Lan một lần nữa cúi nhìn khuôn mặt đã không còn một tia sinh khí trong lòng mình... vì sao, vì sao tới giờ hắn mới hiểu?? Vì sao hắn mãi không chịu tin tưởng tiểu nô lệ của hắn? Thậm chí một câu giải bày cũng không chịu nghe???

Là hắn bức tử Dịch Thủy. Là tự tay hắn bức tử người này... người... hắn yêu thương nhất cuộc đời.

Máu tươi lần nữa trào ra bên khóe miệng Hạ Hầu Lan, từng giọt từng giọt nhiều xuống thấm vào lần vải áo trên người Dịch Thủy. Đến lúc này cả Dịch Châu tựa hồ cũng phảng phất cảm nhận được nỗi thống khổ, bi ai nơi Vương gia cao ngạo, cô bé chỉ còn biết thất thần nhìn hai người dưới huyết mộ.

Sườn núi xác xơ trầm lặng... chỉ còn ngọn gió thu nước nở lác qua.

Mảnh giấy thô ráp nhàu nhĩ trong tay Dịch Châu bị cuốn bay theo gió, cô bé như sức tĩnh, vội vã với theo bắt lại... nhưng không kịp, mảnh giấy đã la đà rơi xuống ngực Dịch Thủy, ngay trước mặt Hạ Hầu Lan.

“Mặt trời xé bóng xa xa,

Dưới ánh tà dương

Trơ trọi ngô đồng thả lá vàng.

Tiếng dao cầm nhà ai xa vắng,

Đứng tựa nơi đây lòng nát tan.

Rượu hương phương nao, thê lương cô nhận.

Có ai hay?

Cũng từng liền đôi.

Vạn lý thanh thiên sải cánh bay

Giật mình mộng kê vàng chợt tỉnh

Rốt cuộc, chỉ càng thấu bi thương.

Giương mắt nhìn mênh mông đường phía trước

Gió mưa mịt mù.

Bên gối hương xưa còn thoang thoảng

Có nhớ chăng?

Màn trướng đêm xưa lời thề tạc dạ,

Người vẫn thay lòng.

Quả nhiên mới hiểu, quân tâm* như sương khói.

Một đời không phai, ngày tiền hoa hạ nguyệt*,

Đến chót cùng, ôm di hận* mãi lòng

Xưa kia hà tất nhẹ buông lời ân ái,

Há kết thành tình oán nan bồi?

Hoa rơi rụng, người cũng mất.

Để lại mình người sương tuyết tóc mai,

Xuân ấm, gió thu... cô độc lần hồi.”

Câu từ chẳng được gọt giũa, chữ viết cũng thô mộc vô cùng; nhưng xét Dịch Thủy ở trong Vương phủ học chữ chẳng được bao nhiêu ngày, từ chỗ nửa chữ không biết mà giờ viết được đến thế này đã là thành tựu lắm rồi. Có điều... thông suốt toàn bài, không một câu nào không chất ngạp là oán là hận... hận sâu tới mức từng chữ từng chữ đều như giằng xé tim gan.

Hạ Hầu Lan xem trọn bức tự, cả người bất động; Hạ Hầu Thư đứng bên trên nhìn sợ đến vã mồ hôi, thêm cả Vong Nguyệt đến giờ cũng đã tỉnh táo lại, thấy chủ tử thất thần như vậy, nàng cũng phát run, vừa mở miệng định khuyên giải đôi câu đột nhiên thấy Hạ Hầu Lan ngả người tựa vào vách mộ, tay vẫn ôm siết thân thể Dịch Thủy, miệng hần lẩm bẩm:

“Dịch Thủy, ngươi oán hận ta đến vậy ư, hận tới mức nhẫn tâm để ta suốt đời đơn độc sống trong sự dày vò, tưởng niệm ngươi ư? Ngươi thực là hiểu rõ phải dằn vặt ta thế nào lắm... nhưng lần này ta không cho ngươi như nguyện đâu.”

Hắn nói đến đó chợt ngẩng lên hướng về phía đám nô lệ, nhướng mắt hỏi:

“Các ngươi không phải muốn chôn hắn sao? Tắt đất đi. Hay còn nghĩ một huyệt này hai người cùng nằm sẽ làm Dịch Thủy thấy chật chội? Vậy đào lớn hơn một chút. Ta muốn ở đây cùng hắn, ta muốn xuống âm giới gặp hắn... mặc kệ hắn hận ta thế nào, mặc kệ cuối cùng hắn có tha thứ hay không... ta nhất định phải mãi mãi bám riết lấy hắn.”

---

*nhập thổ: chôn.

*quân tâm: lòng vua.

*tiền hoa hạ nguyệt: bên hoa, dưới trăng (có lẽ ý chỉ những ngày lãng mạn, hạnh phúc)

*di hận: hận suốt đời.

***

40. Chương 40

CHƯƠNG BỐN MƯƠI

Lúc này đừng nói Hạ Hầu Thư hay Vong Nguyệt, mà ngay cả Dịch ông, Dịch bà lẫn Dịch Châu tuy không dám công khai thể hiện nhưng trong lòng vẫn cực kỳ oán hận Hạ Hầu Lan; tất cả đều bị dọa đến hồn phi phách tán.

Đường đường một Vương gia, lại là kẻ trong tay râu tóc thực quyền chính sự Tuyết Duyên quốc... giờ lại khăng khăng đòi chôn cùng một nô lệ???

Tội... tội danh này... dù có tru di cửu tộc, không, tru di thập bát tộc cũng không bồi nổi a. Giờ có bảo đều tại Hạ Hầu Lan cam tâm tình nguyện chẳng nữa, nhưng Hoàng thượng vốn luôn luôn ỷ lại Vương thúc nhất định cũng sẽ không buông tha bọn họ.

Ngay lập tức, tất cả nô lệ quanh đó đều nhất tề quỳ xuống, khóc lớn cầu xin Vương gia nghĩ lại. Cả Hạ Hầu Thư và Vong Nguyệt cũng mặc kệ tôn ti trên dưới, cùng lúc nhảy xuống huyệt mộ, một người cắn răng cố giật lấy thân thể Dịch Thủy đang bị Hạ Hầu Lan gắt gao siết chặt, một người cố sức lôi kéo hắn lên. Thế nhưng hai người bọn họ đâu phải đối thủ của Hạ Hầu Lan, thành ra trì kéo nửa ngày, Vương gia vẫn sừng sững bất động, không một li suy chuyển. Thậm chí đây còn vì Hạ Hầu Lan lúc này tâm đã chết lặng, mặc kệ bọn họ tùy ý nháo động, bằng không chỉ sợ hắn một chiêu phóng ra, cả hai người kia đều bị đánh bay rồi.

Ngay lúc hỗn loạn nhất, bỗng một thanh âm lạnh lùng, lại pha lẫn giận dữ vang lên:

“Hồ đồ, quả thực hồ đồ. Hạ Hầu, ta biết ngươi hổ thẹn với nô lệ kia, nhưng ngươi dám cứ thế này vứt bỏ trọng trách trên người, ta quyết không cho phép.”

Hạ Hầu Thư và Vong Nguyệt lập tức ngẩng đầu lên, đích thị Du Liễm đã tới. Hai người không khỏi vừa mừng vừa sợ, nhất tề kêu lên: “Quốc sư đại nhân! Cầu xin ngài cứu Vương gia!”

Nguyên lai Du Liễm lúc đó cũng có mặt ở Sơn Sắc hiên, nhác trông thấy Hạ Hầu Lan thất hồn lạc phách quất ngựa phóng đi, lập tức ngỡ có chuyện bất thường. Hắn vốn biết chuyện Hạ Hầu Lan và Dịch Thủy, lúc sau lại thấy Hạ Hầu Thư và Vong Nguyệt cuống cuồng đuổi theo, ngỡ nhớ tới thái độ của Vong Nguyệt ban nãy đến trước cửa, lại cả cuộc trò chuyện lần trước của hắn với Hạ Hầu Lan; trong lòng Du Liễm đã đoán được bảy tám phần.

Không dám chậm trễ thêm khắc nào, Du Liễm vội đòi một con ngựa rồi nhanh chóng đuổi theo hướng ba người kia. Hắn vốn không biết đường, nhưng may trang phục của Vương gia nổi bật, nên vừa đi vừa cố công hỏi thăm cuối cùng cũng tới được đây. Đến nơi chỉ thấy trên sườn núi người đứng vây hàng lớp, nghe ngóng một hồi mới biết Hạ Hầu Lan thương tâm tới mức đòi tự tử theo Dịch Thủy, Du Liễm không khỏi vừa kinh hãi vừa tức giận, vội vàng len vào lớn tiếng trách mắng.

Hạ Hầu Lan nghe giọng hắn mới nhúc nhích ngẩng đầu, vừa thấy Du Liễm, hắn lộ ra một nụ cười thê lương, mệt mỏi nói:

“Du Liễm, quỷ thuật của ngươi thực đúng lắm... ả tình này ta thực sự qua không được rồi. Quốc sư và Hoàng thượng... ta đành giao phó cho ngươi. Ngươi nói ta nhu nhược cũng được, càn quấy cũng được... Giờ ta như người một đời tỉnh mộng, thân phận địa vị cái gì, quân tử tiểu nhân cái gì... tất thấy đều thật nực cười. Ta thực muốn, ta duy nhất muốn... chỉ có người trong lòng ta này thôi. Đã không còn hắn, ta sống trên đời cũng chẳng còn vui thú hay ý nghĩa gì nữa.”

Hạ Hầu Thư nghe thế lập tức khóc lớn: “Vương gia, người không thể như vậy được... Người nghĩ thoáng ra một chút đi mà, chỉ ít lâu nữa người sẽ quên được Dịch Thủy thôi...”

Du Liễm khoát tay ngăn hắn tiếp tục kêu khóc rồi nhàn nhạt nói:

“Hắn dù còn sống, nhưng tâm đã chết rồi. Thể xác còn đây mà hồn phách đã ly tán. Ngươi há khuyên nhủ được hay sao? Ai... Hạ Hầu Lan a Hạ Hầu Lan, tưởng không được ngươi một đời anh hùng, cuối cùng trốn chạy không thoát ả ái tình. Ngươi... Ai~~... ngươi rốt cuộc đến trái tim cũng đánh mất rồi.”

Du Liễm vừa nói xong, lập tức trên sườn núi tiếng kêu than vang động đất trời, chúng nô lệ vừa van khóc vừa cuống cuồng dập đầu, cầu xin hắn cứu mạng. Du Liễm cũng hiểu rõ, nếu Hạ Hầu Lan thật chết ở nơi này, Hoàng thượng tất sẽ dùng đủ mọi cách chém thốt, tất cả trút lên đầu đám nô lệ vô tội này.

Thế nhưng nhìn tình trạng Hạ Hầu Lan lúc này, lòng hắn càng rõ sự đã vô phương vãn hồi rồi. Chỉ còn biết ôm đầu phiền não, thậm chí đến tận cùng nô lệ kia là loại người gì, làm sao lại khiến Hạ Hầu Lan si mê đến mức ấy. Du Liễm đau đầu hướng mắt nhìn Dịch Thủy đang nằm trong lòng Hạ Hầu Lan, vừa nhìn qua, hắn chợt nhủ mảy, lại quay sang hỏi Vong Nguyệt đang đứng bên cạnh:

“Hắn chết lúc nào vậy?”

Vong Nguyệt vừa nức nở vừa đáp: “Đêm qua lúc ta tới nơi, Dịch Thủy đã tắt thở rồi. Khi ấy bị thương vô cùng, còn lòng dạ nào để ý thời gian...”

Dịch Châu này giờ vẫn sợ hãi len lén nhìn Quốc sư đại nhân, lúc ấy mới lúng búng lên tiếng:

“Ca ca ta... ca ca ta mất giờ Sửu đêm qua.”

Vừa nghe thế Du Liễm vội hỏi dồn: “Là sáng sớm nay sao?? Tức là từ lúc hắn chết tới giờ chưa quá mười hai canh giờ phải không???”

Dịch Châu rụt rè gật đầu, lập tức liền thấy chân mày Du Liễm giãn ra, hắn ha hả cười phá lên: “Thật là! Sao các người không nói sớm?!” Lại giờ chân đá đá bên vai Hạ Hầu Lan:

“Hạ Hầu, lên đi. Quả nhiên ta bảo ngươi ngày thường ra dáng đệ nhất thiên hạ, tới khi gặp chuyện của chính mình lại thành ra xuân ngọc cũng không sai. Không lẽ đúng là càng một mực quan tâm càng thêm

rối? Thành ra bao nhiêu lời ta từng dặn người, người đều quên sạch sẽ sao?!”

***

41. Chương 41

CHƯƠNG BỐN MỐT

Hạ Hầu Lan vẫn bất động, không lộ ra mảy may phản ứng, tỏ rõ ý hẩn đã quyết, nhiều lời vô ích. Du Liễm cũng hết cách, cả giận nói: “Khỏi cần ngồi đây đòi sống chết, chờ chút nữa xem người có nhảy dựng lên cảm ơn ta không? Ta hỏi người, khi xưa người đi đánh Đông Văn, ta có đưa cho người một hạt Định Hồn châu phải không?”

Lúc ấy Hạ Hầu Lan mới dờ dẩn ngẩng đầu, cũng chẳng để ý bộ dạng nín cười khổ sở của Du Liễm, hẩn mơ hồ đáp: “Phải rồi, chuyện như gần ba năm trước rồi... ta cũng quên mất... đây ta trả người Định Hồn châu... Định Hồn châu?!” Hẩn bỗng thất thanh kêu lớn, gương mặt đột nhiên lộ vẻ kích động tột cùng.

Du Liễm hừ một tiếng, hỏi: “Nghĩ ra rồi hả? Lúc đó ta nói gì người còn nhớ rõ không?”

Thanh âm Hạ Hầu Lan cũng bắt đầu run run, hẩn lẩm nhẩm: “Người nói... Người đã nói... hạt châu đó... người chết trong vòng một ngày, thi thể chưa mục rữa... nếu đem hạt châu đặt vào miệng, có thể làm cho... làm cho hồn phách tụ hội lại không tiêu tán. Lúc ấy đưa người tới chỗ người, tự nhiên sẽ có cách khởi tử hồi sinh... Có phải... có phải thế không?” Hẩn khát khao ngẩng lên nhìn Du Liễm, gương mặt vừa như chờ mong khắp khởi lại phảng phất nỗi sợ hãi sẽ bị thất vọng của Hạ Hầu Lan lúc ấy khiến cả Vong Nguyệt lẫn Hạ Hầu Thư sau này mãi mãi không quên được.

“Không sai. Người còn không nhanh đứng lên đi.” Du Liễm nói rồi vươn tay về phía hẩn, nhưng Hạ Hầu Lan lúc này nghe tin Dịch Thủy còn hy vọng hồi sinh, trong khoảnh khắc tinh thần phần chấn tột cùng, căn bản chẳng cần ai giúp đỡ, hẩn hai tay vẫn ôm Dịch Thủy, nhẹ nhún chân một cái đã nhảy lên khỏi huyết mộ. Lại luống cuống túm lấy Dịch ông vẫn còn chưa định thần từ cơn hoảng hốt, vội vã nói:

“Nhanh, nói cho ta nhà các người ở đâu?? Dịch Thủy hẩn còn cứu được... hẩn... hẩn còn cứu được a...” Lời chưa nói trọn nước mắt đã không kìm được trào rơi trên má.

Du Liễm khẽ nhún vai, nghĩ thầm: ‘Đành rằng tình ý vô chừng, nhưng Hạ Hầu hẩn cũng thực khinh suất, trước mặt bao nhiêu nô lệ mà rơi nước mắt, chuyện này đồn đại ra ngoài rồi còn gì mặt mũi một chấp chính Vương gia nữa?’, liền kéo tay áo Hạ Hầu Lan, nói:

“Người gấp gấp cái gì? Nhanh đi tìm xe ngựa đưa hẩn về Vương phủ mới phải, chỗ này đâu phải nơi thực hiện được lễ chiêu hồn hoá phách. Lại vui mừng đến hồ đồ rồi hay sao? Còn không tìm hạt châu ra cho hẩn ngậm.”

Bị hẩn quở trách như vậy nhưng Hạ Hầu Lan một chút cũng không thấy giận, vội vàng ừ ừ đồng tình. Hẩn tháo xuống chiếc khuyên bằng ngọc lưu ly khảm vàng, nguyên lai vật tinh xảo ấy còn được chế tác thêm cơ quan khép mở công phu, Hạ Hầu Lan nhanh chóng lấy từ bên trong ra hạt Định Hồn châu rồi bỏ vào miệng Dịch Thủy. Gần như ngay lập tức hẩn rùng mình nhận thấy một trận âm phong lạnh buốt quét qua mặt mình, cũng không biết có phải bản thân quá đa tâm* hay không, nhưng hẩn cảm giác dường như luồng gió này mang theo trầm trầm oán khí. Nghĩ lại hành động tuyệt tình với Dịch Thủy hôm nào, hẩn cũng minh bạch Dịch Thủy cao ngạo đến vậy sao có thể tha thứ cho mình. Hạ Hầu Lan lại càng thêm hối hận, trong lòng một trận bất an kinh hãi chột dấy lên.

Hẩn hoảng hốt cúi nhìn gương mặt Dịch Thủy, đã thấy như có chút chuyển biến, không đến mức tuyệt vô sinh khí như ban nãy. Lúc này Hạ Hầu Lan mới tạm trấn định tinh thần; lại dời mắt nhìn xuống chột nhận ra hẩn qua lớp áo trắng đơn bạc trên vai Dịch Thủy mờ mờ lộ ra một mảng tím bầm. Hẩn đưa ngón tay lần lần qua liền thấy dịch thể sền sệt thấm dính tay mình.

Ban này vừa nghe Dịch Thủy đã chết, tâm trí hẳn cũng tan nát theo, nào còn để ý tới điều gì khác. Giờ nhìn đến mới thấy thật kỳ quái, hẳn nhớ rõ chỗ này Dịch Thủy một cái bớt cũng không có chứ đừng nói vết thương. Hạ Hầu Lan lập tức cẩn trọng tuột lớp vải áo xuống, liền thấy một vết thương ghê người lồ lộ trước mắt.

“Đây... đây... sao lại thế này?” Giọng hẳn cũng phát run rẩy; vết thương đã hoại tử đến mức nhìn thấu tới đầu khớp xương trắng bóng, huyết nhục bầy hầy hư thối, một mảng lớn da thịt xung quanh sưng tấy như một cái bánh bao. Không thể nghi ngờ, tính mệnh của Dịch Thủy chính là bị vết thương kinh khủng này đoạt đi.

“Nói! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!” Không nghe thấy tiếng trả lời, Hạ Hầu Lan giận dữ rống lên, ánh mắt sáng rực chiếu về phía Dịch Châu:

“Nói cho ta biết, là kẻ hỗn đản nào hại ca ca ngươi thành như vậy?! Vết thương này khi hẳn rời Vương phủ không hề có, nói cho ta biết... ta... ta phải phân thân hẳn, phải băm xác hẳn dưới thiên đao vạn giáo... ta phải khiến hẳn chịu mọi khốc hình trên thế gian rồi mới cho hẳn chết không toàn thây.” Toàn thân Hạ Hầu Lan run lên bần bật, chỉ cần nghĩ tới nỗi thống khổ đau đớn Dịch Thủy phải chịu, hẳn đã như mất hết lý trí, hận không thể ngay lập tức tàn nhẫn đánh giết những tên hỗn đản đã hành hạ Dịch Thủy.

Trong cơn cuồng nộ tột cùng, Hạ Hầu Lan không hề biết ngay sau đám đông nô lệ, có mấy kẻ đang run lấy bầy, mặt cắt không còn hột máu, sắp khuỵu ngã đến nơi.

---

*đa tâm: nhạy cảm, đa nghi. (Đoạn này theo cách hiểu của tớ thì Lan Lan sợ khi cảm thấy cơn gió âm mang theo oán khí không phải vì lúc đó mới nhận ra Thủy Thủy oán mình mà là sợ hờn phách Thủy Thủy oán hận tới mức dù được chiêu gọi cũng quyết không trở lại ọ_ọ~)

***

42. Chương 42

CHƯƠNG BỐN HAI

“Là bọn họ, chính họ cố ý hành hạ ca ca ta, kết cục hại ca ca mang thương mà chết.”

Theo hướng tay Dịch Châu vừa chỉ, liền nghe mấy tiếng soàn soạt vang lên, Chu quản nô cùng với đám tay chân đã quỳ sụp xuống đất, run lập cập. Một dòng nước bốc mùi khăng khăng thấm loang ra nơi đứng quần chúng rồi tong tồng nhỏ xuống đất.

Kết cục chẳng cần bàn thêm, bọn Chu quản nô một người cũng không thoát, tất cả bị trói ròng sau xe ngựa, lão đảo lê gót tới nơi bọn chúng kinh sợ nhất: đại lao. Ở đó, chờ đợi bọn chúng chỉ có những bản án lãnh khốc vô tình; lại thêm Hạ Hầu Lan tuyệt đối không để chúng được chết dễ dàng, nên những ngày phía trước không biết sẽ có bao nhiêu cực hình chờ trực.

Tà tà bên trong xe ngựa, Dịch Thủy vẫn ngậm Định Hồn châu nằm trong lòng Hạ Hầu Lan, gương mặt phẳng phát một vẻ yên bình. Du Liễm ngồi ngay kế bên, hẳn nhìn nhìn hảo hữu một hồi rồi nhin không nổi lăm lăm:

“Lại còn thế nữa~ Đến giờ còn chưa chịu buông hẳn ra, ngươi đặt hẳn nằm xuống đệm không được sao? Sau này muốn ôm còn chán vạn thời gian.”

Hạ Hầu Lan cười khổ lắc đầu: “Du Liễm, ngươi vốn không hiểu Dịch Thủy. Đây có lẽ là lần cuối cùng ta được ôm hẳn, ta buông sao được.” Lại cúi đầu, áp mặt lên gò má Dịch Thủy, nhỏ giọng thì thầm: “Nếu ngươi thực hồi sinh, nhất định sẽ không cho ta chạm vào ngươi nữa đúng không? Dịch Thủy, ngươi muốn thế nào cũng được... nhưng đừng tàn nhẫn bỏ ta lại, cô độc lần hồi xuân thu... có được không?”

Du Liễm liếc mắt xem thường, hừ nhẹ: “Không phải lo, người đích thị quá coi khinh thần thuật của ta; ta nói có thể cứu hần sống lại, tức là hần sẽ sống.”

Vẫn ngây ngẩn nhìn đôi mi khép chặt của Dịch Thủy, Hạ Hầu Lan lắc đầu nói: “Ta tin tưởng người có thể hồi sinh, nhưng dù thế cũng không có nghĩa ta không mất hần. Ta tự biết rõ, đã làm ra chuyện tuyệt tình đến vậy, Dịch Thủy nhất quyết không bao giờ tha thứ cho ta đâu.”

Đến lúc này Du Liễm cả giận mạnh tay nắm Hạ Hầu Lan một quyền, lại bực bội nói: “Hạ Hầu Lan, người rốt cuộc còn nhớ rõ mình là ai không?! Người là Lạc Vương a. Hần... hần bất quá chỉ là một tiểu nô trên nông trường của người, các người so ra chính là như sư tử oai hùng cao quý bên cạnh một con kiến hôi. Giờ người vì hần mà tận tâm như vậy đã là ân huệ hiếm gặp rồi. Ừ thì ta biết các người có cảm tình sâu nặng, nói vậy cũng hơi thái quá; thế nhưng người có gì phải sợ?! Chờ ngày sau có cơ hội thích hợp, người kiến tạo cho hần nhiều ít công trạng, rồi theo ấy mà lập hần làm Vương phi là được.”

Xem người lúc này quả thực một điểm cũng không còn là Hạ Hầu Lan nữa. Ai~ lo lắng của ta rốt cuộc lại thành sự thật, tự nhìn xem, người giờ không phải đã vì hần mà thay đổi rồi sao?”

Hạ Hầu Lan buông một tiếng thở dài, buồn bã cười: “Đổi lại ngày trước, hần có thể vì ta phong hần làm Vương phi mà vui mừng. Nhưng giờ... giờ bất luận cái gì cũng muộn rồi; dù ta có để hần làm Hoàng đế hần cũng vô phương tha thứ cho ta. Du Liễm, người không hiểu Dịch Thủy hần cao ngạo đến nhường nào. Ai~ giờ ngẫm lại ta càng thấy mình quá ngu ngốc, vì cái gì lại đem thân nhân ra bức ép hần?! Ta không phải vẫn biết rõ hần coi trọng nhất chính là cốt nhục tình thân ư; hiểu thấu hần bề ngoài kiên cường nhưng trong tâm thực nhu hòa như nước... vậy mà ngày đó ta còn không thèm nghe hần nói cho hết lời. Đều là ta quá ngu ngốc, quá ngu ngốc, quá ngu ngốc!”

Hần cứ nói một câu lại nắm tay đập lên trán mình, mỗi quyền đánh xuống chỉ chốc lát sau một vết sưng đỏ liền ửng lên.

Du Liễm ngoảnh đầu đi, tức giận mắng: “Giờ người nói những điều ấy phỏng ích gì?! Có giỏi thì đem mấy câu ấy nói cho hần nghe, rồi từ rầy chân tình đối đãi hần. Ngồi đó mà tự hành hạ, không bằng hảo hảo tính cách khiến hần hồi tâm chuyển ý, không phải người nói hần rất yếu lòng sao?”

“Ấy là đối với những kẻ đồng cảnh ngộ, còn một Vương gia chủ nhân như ta hần lại mang sẵn lòng khinh thường. Mà ta lại còn... làm ra chuyện như vậy, giờ bảo ta nguyện xẻ thịt mình nấu lên mời hần ăn, cũng đừng mong hần tha thứ.” Hạ Hầu Lan rầu rĩ nói, có điều hần nói cũng thật là trùng với tính khí Dịch Thủy.

“Tảo tri kim nhật, hà tất đương sơ.*” Du Liễm bất đắc dĩ ngậm lên một câu, rồi cũng không buồn nói thêm gì nữa.

Xe ngựa lọc cọc lọc cọc chạy hơn hai canh giờ, rốt cuộc về tới Vương phủ trước hoàng hôn.

Du Liễm còn về phủ lấy một số thần khí* rồi lại tất tả quay lại, đã thấy Hạ Hầu Lan phân phó chuẩn bị xong mọi thứ theo lời mình dặn. Hần cũng không để chậm trễ thêm, đuổi tất cả mọi người ra ngoài, một mình ở trong phòng hành lễ chiêu hồn phụ thể* cho Dịch Thủy.

Người trong Vương phủ hầu hết đều biết vị Quốc sư đại nhân này tuy không phải thần tiên nhưng thực có được thần lực diệu kỳ; pháp thuật chiêu hồn phụ thể kinh thiên động địa như vậy mà xem ra Quốc sư đại nhân nắm chắc sẽ thực hiện được, quả là thần thông tốt bậc. Bởi vậy tuy Hạ Hầu Lan vẫn ngồi trong viện, nhưng quanh đó đám người hầu đứng vây quanh chờ xem đã tầng tầng lớp lớp. Hạ Hầu Lan và hai người Hạ Hầu Thư, Vong Nguyệt lúc này tâm trí đặt cả nơi Dịch Thủy, cũng không buồn để ý tới bọn họ.

Bao nhiêu cặp mắt đều dồn cả về căn phòng đóng kín, chỉ hận không thể đục thủng bức màn cửa sổ để nhìn tận bên trong. Trán Hạ Hầu Lan đã rịn mồ hôi lấm tấm, lúc này một khắc một khắc trôi qua đối với hần nặng nề tựa như một năm trường. Đương lúc thập phần căng thẳng thì cửa phòng chợt hé mở, tiếp theo là Du Liễm mặt mày hờn nhợt, tiêu sái bước ra, hần cười khổ nói:

“Thiếu chút nữa không còn nữa cái mạng, rốt cuộc cũng không để nhục sứ mệnh. Hạ Hầu, người vào đi, một lát nữa chắc hần sẽ tỉnh.”

Lời còn chưa nói xong, Hạ Hầu Lan cùng bọn Hạ Hầu Thư, Vong Nguyệt đã chạy bổ vào trong phòng; mặc kệ Du Liễm bị gạt qua một bên, đứng ngây người rồi đành nhún vai cười: “Quả nhiên đều có phẩm chất

qua sông đoạn cầu*, quên đi, ta còn phải về phủ ăn thịt nai nướng.” Hắc nói xong cũng y lời nhanh chóng rời đi.

---

*Tảo tri kim nhật, hà tất đương sơ: Sớm biết có ngày hôm nay, xưa kia sao còn làm vậy.

*thần khí: dụng cụ thực hiện thần thuật.

*chiêu hồn phụ thể: gọi hồn nhập vào thân thể.

*qua sông đoạn cầu: =))~ qua cầu rút ván đó =))

~***

43. Chương 43

CHƯƠNG BỐN BA

Trong phòng đã có một lão thái y đang cung kính đứng chờ, hướng Hạ Hầu Lan mà bẩm: “Vương gia, sau khi Quốc sư đại nhân bày thuật hoàn thành, cữu thần đã chẩn qua một lượt... vết bỏng của Công tử thực là thập phần nghiêm trọng, giờ dù đã hồi hồn vẫn phải hảo hảo an dưỡng. Nói thực, nếu không nhờ hạt Định Hồn châu của Quốc sư đại nhân được tinh luyện từ vô số thiên địa kỳ bảo* mà thành, thương thế kia hẳn đã vô phương cứu chữa.”

Hạ Hầu Lan gật đầu, chờ lão thái y lui ra ngoài kê đơn thuốc, hắc mới quay người lại nhìn Dịch Thủy. Nào ngờ đầu vừa cúi xuống suýt chút nữa hắc la hoảng lên, đã thấy đôi con ngươi trong suốt lạnh lùng mở lớn từ bao giờ. Dịch Thủy lúc này đang nhìn hắc chăm chăm, trong ánh mắt lấp lánh còn lẩn những tia nghi hoặc.

“A... ngươi... ngươi tỉnh rồi!” Hạ Hầu Lan mừng rỡ kêu lên. Hắc vốn đã chất đầy một bụng những lời giải thích, hối lỗi, khẩn cầu, thế thốt này này nọ nọ muốn nói với Dịch Thủy; thế nhưng trong khoảnh khắc đứng trước ánh mắt hỗn độn cả nghi hoặc cùng phòng bị rồi lại tới oán hận, khinh thường; đột nhiên một câu hắc cũng cất không ra lời.

“Hạ – Hầu – Lan?” Dịch Thủy gọi tên hắc một cách do dự, rồi bỗng khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng:

“Sao? Vương gia cao quý người hóa ra cũng là ma đoản mệnh sao? Thật không ngờ nguyên rửa lúc hấp hối lại linh nghiệm vậy a.”

Hắc vừa dứt lời, Hạ Hầu Thư đã một bước tiến lại, thấp giọng nói: “Dịch Thủy, đừng nói bậy. Ngươi không có chết, Vương gia đã dùng hạt Định Hồn châu của Quốc sư đại nhân để cứu ngươi đó. Ngươi có biết không hả? Định Hồn châu đó thế gian chỉ có hai hạt, năm xưa khi Vương gia thảo phạt Đông Vãn, Quốc sư đại nhân mới đem tặng một hạt cho ngươi, có thể coi là trân quý vô đối. Giờ Vương gia không chút lưỡng lự đem cứu ngươi, bằng không sao ngươi còn được nằm đây trơ mắt chứ?”

Dịch Thủy nhú mày, lại liếc xung quanh một chút đã thấy Vong Nguyệt đứng một bên, sung sướng không kìm được nước mắt mà vẫn cười đến ngây người. Nhìn thêm một chút cảnh vật xung quanh, lúc ấy hắc mới tin mình thực đã được cứu sống. Ngay lập tức, Dịch Thủy gạt chăn ngồi dậy, chực xuống khỏi giường; có điều vừa mới hồi hồn, thân thể sao có thể tùy tiện hành động, bỗng chốc hắc đã lại nhũn người ngã xuống. Hạ Hầu Lan cuống cuống nhào tới ôm lấy hắc rồi vội nói:

“Dịch Thủy, ta biết ngươi hận ta, có lời gì chờ chữa thương rồi hẵng nói. Ngươi muốn thế nào ta cũng thuận theo.”

“Gì cũng thuận theo?” Dịch Thủy giương mắt nhìn hần, miệng nhắm đi nhắm lại bốn chữ kia, bỗng hần hé ra một nụ cười sâu thẳm rồi nghiêng răng nói:

“Đêm hôm đó, người cũng như vậy nói thích ta, nguyên ý cho ta tất cả, bất kể thứ ấy ta có được nhận hay không... Khi ấy ta quá ngây thơ nên mới cảm động, còn mộng tưởng ấy là lời người thề non hẹn biển, tình nghĩa vàng son. Thế nhưng kết quả thì sao?!” Ngữ khí của hần bỗng đanh lại:

“Kết quả thì sao hả?! Hạ Hầu Lan, người không quên chứ? Sự ngu ngốc của ta cuối cùng nhận được cái gì? Giờ người còn muốn dùng những lời mật ngọt ấy lừa gạt ta lần nữa... Hạ Hầu Lan! Dù người khinh ta xuẩn ngốc cũng đừng tự biến mình thành kẻ ngu muội. Đừng quên, người là Lạc Vương cao cao tại thượng, được chúng dân kính ngưỡng a.”

“Dịch Thủy!” Hạ Hầu Thư nóng nảy kêu lên, lại liếc liếc mắt sang Vong Nguyệt, tiếc rằng nàng vẫn một mực trầm mặc đứng lặng. Trong khi ấy, Hạ Hầu Lan đã cúi gầm đầu hổ thẹn, chỉ có thể không ngừng nói: “Xin lỗi, Dịch Thủy... ta... ta không phải...”

“Người không phải nói nữa, cũng không cần hối lỗi.” Dịch Thủy đột ngột ngắt đầu lên, cao giọng nói tiếp:

“Ngày đó ta đã nói rồi, ta còn muốn cảm tạ người, cảm tạ người dạy cho ta bài học trọng yếu nhất đời người. Hạ Hầu Lan, ta sẽ không quên điều người dạy dỗ... bởi thế... người cũng đừng si tâm vọng tưởng lại dùng thứ ‘chân tình’ của người để động lòng ta. Tâm của ta... sớm đã vì hiện thực mà vỡ nát rồi. Thêm nữa, người cũng nên rõ ràng, Định Hồn châu trân quý kia hoàn toàn không phải ta cầu người cho ta. Nói thật, nếu khi đó khả dĩ phản đối, ta tuyệt không đời nào nhận bất luận thứ gì đã bị ô nhiễm bởi sự giả dối từ người... dù ta có chết, dù ta bị đẩy xuống địa ngục, vĩnh viễn không được luân hồi! Người minh bạch lời ta chứ?”

Hạ Hầu Lan lúc này nào dám phản bác, hần chỉ thở dài sâu thẳm: “Ta minh bạch, ta đều minh bạch. Dịch Thủy, đều tại ta... phụ người... Thế nhưng ta...”

Không để hần được nói thêm, Dịch Thủy lạnh nhạt ngắt lời: “Người minh bạch là được, đã vậy giờ chúng ta cũng không còn hệ lụy gì nữa.”

Nói rồi hần lại gắng gượng muốn ngồi dậy, nhưng Hạ Hầu Lan vẫn cương quyết kéo hần vào lòng, kích động nói:

“Người muốn đi đâu? Thương thế còn chưa khỏi, không phải hồi hồn rồi là vạn sự đã êm đẹp đâu. Dịch Thủy, ta không cho người đi, ta quyết không cho người đi! Ta biết chỉ cần một lần buông người ra, ta sẽ vĩnh viễn mất người...”

“Người cưỡng ép ta sao?”

Ánh mắt bình thản đối diện với ánh mắt khẩn cầu tha thiết, hàm chứa trong đôi con ngươi trong suốt đó không hề có một tia ám áp, có chăng chỉ là sự giễu cợt, khinh khi. Dịch Thủy đột nhiên lại ngồi xuống, nhũn nhặn nói:

“Vương gia là chủ nhân, ta là nô lệ, Vương gia đã thị uy, đừng nói một Dịch Thủy, kể cả trăm ngàn Dịch Thủy cũng chống đối không được. Hay Vương gia lại muốn đem cái gì cải thiện đời sống nô lệ để trao đổi, Dịch Thủy cũng xin vui vẻ nhận lời. Nhưng Vương gia à, người khả dĩ chiếm được thân xác Dịch Thủy, nhưng trái tim đã vỡ nát của ta... vĩnh viễn không cho người được đâu. Một cái xác không hồn như vậy, Vương gia thật còn muốn ta sao? Nếu quả thực là thế, thỉnh Vương gia tùy tiện. Chỉ cần người đừng quên lại cải thiện đời sống nô lệ thêm một bậc nha.”

Đôi mắt băng lạnh hoàn toàn không hàm chứa bất kỳ một tia cảm tình nào, nhưng từ đầu đến cuối trên gương mặt mỹ lệ như hoa luôn hé ra nụ cười quyến rũ mê mị. Dịch Thủy lại nhấc một cánh tay, chậm rãi cởi từng nút áo.

---

*thiên địa kỳ bảo: bảo vật quý hiếm trong đất trời.

44. Chương 44

CHƯƠNG BỐN BỐN

“Dịch Thủy!!!” Hạ Hầu Lan đột nhiên điên cuồng quát lên, nhưng thật nhanh, những lời tiếp theo tắc nghẹn nơi cuống họng hần... cho đến khi giọng nói bật ra lại một lần nữa nhuốm đượm bi thương:

“Ta van người... đừng như vậy mà. Người có biết người thế này lòng ta cũng tan nát, ta xin người...” Theo từng câu nói đứt đoạn, cả người hần cũng như kiệt quệ quy dần xuống bên chân Dịch Thủy.

Hạ Hầu Thư và Vong Nguyệt đứng đó không hện mà cùng buông tiếng thở dài, Dịch Thủy... hần thật sự hiểu rõ phải làm sao mới khiến Vương gia thương tâm tới cực điểm. Thế nhưng tình cảnh trước mắt cũng khiến hai người thập phần rõ ràng: nơi đây hoàn toàn không có chỗ để họ chen lời góp ý.

Dịch Thủy thu tay lại, lãnh đạm nhìn nam nhân đầu tóc rối bời đang tựa dưới chân mình. Trong lòng hần liền dâng lên một khoái cảm quý dị, thế nhưng dường như hỗn tạp sâu trong niềm hưng phấn ấy lại là nỗi bi thương khôn tả. Hần không thể lý giải chính mình tại sao lại trở thành như vậy; mới hơn một tháng trước, ngày đêm hần chỉ khao khát đến giờ phút này.

Nhưng... khi thực sự ném trái rồi, hần mới đột nhiên minh bạch: chỉ có thể vì Hạ Hầu Lan yêu hần, cái gọi là ‘trả thù’ này mới có hiệu quả. Nghĩ tới đây, Dịch Thủy đã vô pháp phân biệt được trong lòng mình lúc này thực sự là thống khoái hay thống khổ...

Hần vẫn hận Hạ Hầu Lan. Đó là điều duy nhất hần dám chắc lúc này. Từ thời khắc Hạ Hầu Lan dùng cách nhục nhã kia dày dọa cha mẹ trước mặt hần... kể từ lúc ấy, kết cục giữa họ cũng đã bị định đoạt rồi. Mà bản thân Hạ Hầu Lan ngày đó bức ép hần bằng phương cách tuyệt tình tới vô pháp văn hồi như vậy, rốt cuộc giờ đây cũng đã phải ném trái đắng.

Buột ra một tiếng thở dài, Dịch Thủy một lần nữa đứng dậy, nhàn nhạt nói:

“Coi như xong rồi đi, Hạ Hầu Lan, người là Lạc Vương, chỉ cần người phất tay một cái, còn loại nam nữ nào người không chiếm được... tội gì phải ở đây nhận sự khinh bỉ của ta? Còn như người nghĩ ta không chịu tha thứ cho người nên hạt Định Hồn châu kia phí cho ta thật vô ích; vậy người giết ta đi, thu hồi lại hạt châu ấy. Vạn nhất thu không được, chỉ có thể oán người đặt cược thật dở, mất cả chì lẫn chài. Thế thôi, người quyết định đi; chỉ có điều vô luận người để ta sống hay chết, thỉnh người trả ta về bên cha mẹ. Vương phủ này của người... hừ, ta một khắc cũng không muốn nán lại.”

Hạ Hầu Lan ngẩng đầu lên, gương mặt vẫn nguyên một vẻ cầu xin tha thiết; nhưng ngay khi hần nhận thấy sự kiên định trong ánh mắt Dịch Thủy, lòng hần lập tức minh bạch ý nguyện của Dịch Thủy sẽ không thể vì sự khẩn nài của mình mà thay đổi.

Đã đến nước này, muốn lưu hần lại... chỉ còn một biện pháp. Dù biết điều này chỉ khiến Dịch Thủy càng thêm phần nộ, nhưng hần đã không còn lựa chọn nào nữa rồi.

“Thương thế của người còn chưa khỏi thì người phải ở lại đây điều dưỡng.”

Hạ Hầu Lan đứng thẳng dậy, khôi phục hoàn toàn dáng vẻ uy nghiêm vốn có:

“Thân thể người hoàn hảo, chúng nô lệ sẽ yên lành. Nhược bằng người không chịu hảo hảo dưỡng thương khiến bệnh tình thêm nghiêm trọng, ta cam kết sẽ đem tất cả nô lệ chôn cùng người.”

Vì cái gì đến lúc này lại nói ra điều trước kia căn bản không thể tưởng tới? Vì cái gì phải nói ra để chính mình cũng đau đớn tới thấu tận tâm phách, đau đến mức hận không thể một khắc buông rơi thân mình cho quy ngã?? Thế nhưng hần không thể, hần không thể để Dịch Thủy thấy sự yếu nhược của mình.

Hần thà để Dịch Thủy đào sâu thêm mối hận, nhưng quyết không cho phép hần coi thường mình.

Chân mày Dịch Thủy đã muốn dưng đứng, hần oán hận nói: “Hỗn đản, người chỉ còn biết dùng cách này sao?”

“Không sai, bởi vì người cũng chỉ có một nhược điểm trí mạng ấy thôi.” Hạ Hầu Lan vừa ôm hân đặt vào ổ chăn vừa thản nhiên đáp:

“Bất luận người nói ta dễ tiện cũng được, vô sỉ cũng được, hay cùng lắm người hận ta thêm nữa cũng được; tóm lại người phải ở lại đây dưỡng thương cho tốt. Ta còn muốn săn sóc tới khi người hồng hào phúng phính, làm sao cho vết sẹo này triệt để không còn dấu tích thì thôi.”

Hân đưa tay vuốt ve vết thương đáng sợ bên vai Dịch Thủy, trông mắt lại không kiềm được phảng phất nóng lên, nhưng hân cũng quay đi thật nhanh, quyết không để Dịch Thủy nhận ra, lại đứng dậy nói:

“Việc này coi như đã định, không thương lượng nữa. Dịch Thủy, ta còn có chút việc phải làm, một lát lại trở lại xem người uống thuốc, ăn chút đỉnh.”

Hân nói xong liền dẫn theo Hạ Hầu Thư và Vong Nguyệt rời đi, hừ, bọn hỗn đản hành hạ Dịch Thủy hân cũng không đơn giản buông tha đâu; bao nhiêu dè nén ức chế nào giờ vừa hay sẽ trút cả lên bọn chúng!

...

Dịch Thủy thực ực tới muốn chửi đổng. Tên Hạ Hầu Lan hỗn đản! Đến nước này còn dám trêu tức hân. Rõ ràng chính hân ta đuổi hân đi, giờ lại có mặt mũi hở ra bộ dạng thâm tình kiên quyết đòi lưu hân lại. Còn dám dùng tới thủ đoạn hân hận nhất trên đời!

“Hảo, người chờ đó, Hạ Hầu Lan! Người cứ chờ xem, không phải chỉ mình người biết tổn thương người khác đâu. Không sai, không sai, ta còn muốn đem trả người tất cả những thương tổn người gây cho ta! Vừa xong nhất định đầu óc ta bị bồi mờ heo mới nghĩ buông tha người để chúng ta không còn dính dáng. Người lại không muốn, hảo hảo, vậy ta sẵn sàng cho người nếm trải cảm giác ngày ngày bị ám ảnh, ngập ngụa trong oán hận tới phát điên.” Dịch Thủy xầm xì rửa xả, hai tay cũng thuận đà khua khoắng, lại động ngay tới vết thương khiến hân đau đến trợn cả mắt.

Vài a hoàn lục tục bưng thực hạp* tới, đặt lên chiếc bàn tròn bằng gỗ lê trong phòng. Rồi các nàng lần lượt bày đồ ăn ra, nhìn qua đại để còn có mấy món canh thuốc bổ. Bày biện xong xuôi, một a hoàn cung kính bẩm:

“Thỉnh nương nương dùng bữa, bọn nô tỳ xin chờ hầu hạ.”

Dịch Thủy lại lần nữa phải trợn tròn mắt:

“Các người gọi cái gì?! Nương nương? Không... nhầm... các người... các người nhầm rồi, nhất định lầm lẫn rồi. Ta bất quá chỉ là một nô lệ bị Vương gia nhà các người bắt phải ở đây thôi.”

Hân còn chưa nói xong, a hoàn lớn nhất đã sợ hãi quỳ xuống:

“Nương nương chớ tự coi nhẹ mình. Vương gia đã hạ nghiêm lệnh, từ nay về sau người là Vương phi nương nương của Vương phủ. Trong phủ nếu có ai dám bất kính với người sẽ phải chịu xử phạt như phạm tội bất kính với Vương gia. Bất quá danh phận chính thức còn phải chờ thêm một thời gian, nên nương nương...”

A hoàn đang nói đã giật mình nghe tiếng Dịch Thủy giận dữ hét lên: “Được rồi!”

Hân tức tới giật rớt cả bức màn lụa bên giường, lại bực bội lầm bầm: “Hạ Hầu Lan, người nghĩ trò hết đám lại xoa này làm với ai cũng được sao?! Hừ, người mơ tưởng! Hỗn đản, người tôn ta thành cái gì hử, lại còn Vương phi, ta nhổ vào!”

Đám a hoàn quanh đó đều giật mình, bụng bảo dạ: ‘Tên nô lệ một bước tới trời này thật quá mức không biết tốt xấu. Bộ dạng dù cũng đẹp dễ, nhưng đầu đã đáng là vô song; thật không hiểu Vương gia thấy hân vừa mắt chỗ nào?’ Có điều mấy lời này ai dám nói ra miệng, đại a hoàn ban nãy lại nói:

“Nương nương chờ một lát thôi, Vương gia hân sắp tới rồi.”

Nàng ta vừa nói xong, đã thấy Hạ Hầu Lan thong dong tiến vào, lại quay sang bảo nàng:

“Đi đi, đi gọi hai vị nữ chủ nhân khôn khéo hiểm độc của các người lại đây cho ta.”

—

*thực hạp: hộp đựng thức ăn.

mình càng lúc càng ưa Lan Lan nha *v*~ vai chi ảnh cũng diễn được nha =>)~ mỗi tội bạn khán giả của ảnh cũng hêm vừa *v*

~***

45. Chương 45

CHƯƠNG BỐN LĂM

Đám a hoàn giật thót mình, các nàng đều biết Vương gia uy nghiêm, thế nhưng ngữ khí lạnh lẽo của hắn vừa xong quả thực tới hôm nay mới nghe thấy lần đầu. Đại a hoàn không dám chậm trễ, vội vàng vàng lui ra ngoài, nhưng chỉ mấy khắc sau đã thấy nàng ta lao đảo chạy về, thở không ra hơi, miệng hào hển nói:

“Vương... Vương gia... hai vị phu nhân... hai phu nhân... thất cổ tự vẫn rồi! Nô tỳ chạy tới nơi thì họ đã... đã đoạn khí...”

Hạ Hầu Lan nghe tin thoáng chốc lặng người, một lúc lâu sau hắn mới thở dài nói: “Các nàng một đời giáo hoạt tâm cơ, cả giờ chết của mình cũng thật nhanh đoán biết.”

Lại quay về phía Dịch Thủy, liền thấy một tia thương xót vừa ánh lên trong mắt hắn trong chốc lát đã tiêu thất, Hạ Hầu Lan lập tức minh bạch trong lòng hắn đang nghĩ gì, đành cười khổ hỏi Dịch Thủy: “Người phải chăng cho rằng ta thực vô tình, thị thiếp từng đầu gối tay ấp bao năm chết đi mà không chút thương tiếc, lại nói những lời ấy?”

Dịch Thủy trong bụng thầm nghĩ: ‘Người cũng hiểu vậy sao?’ nhưng ngoài miệng hắn chỉ lạnh nhạt đáp: “Đó là việc trong nhà người, đối với ta chẳng liên quan gì cả.”

Hạ Hầu Lan chứng kiến thái độ của hắn với mình như người xa lạ, một điểm cũng không tỏ ý để tâm... trong lòng hắn lại càng thêm tuyệt vọng. Hắn hiểu rõ tính cách của Dịch Thủy, giả như hắn gào thét đánh chửi mình họa may sự tình còn có cơ vận hồi, khi ấy chỉ cần hắn chân thành nhận sai rồi bằng mọi giá trước Hoàng thượng và quần thần mình mới chính thú Dịch Thủy. Thành hôn rồi kiên nhẫn một thời gian nữa, con người Dịch Thủy vốn dễ yếu lòng, nhất định sẽ tới lúc tha thứ cho hắn.

Thế nhưng hôm nay Dịch Thủy đối diện với hắn chỉ còn một vẻ vô ái vô hận... giờ khiến hắn hồi tâm chuyển ý còn gian nan hơn gấp trăm ngàn lần. Nghĩ tới đây, lòng Hạ Hầu Lan không khỏi quặn đau, hắn cúi đầu, run run hỏi:

“Dịch Thủy, người... lẽ nào người một chút cũng không còn muốn nhìn tới ta? Phải, ta biết đều tại ta hiểu lầm người, ta đáng chết, ta vạn lần không nên đem cha mẹ ra bức ép người. Nhưng... nhưng Dịch Thủy à, có ai không từng sai lầm? Không lẽ cả đời người chưa bao giờ phải hối hận hay sao?”

“Có.”

Dịch Thủy thẳng thắn gạt đầu, đã thấy Hạ Hầu Lan mừng rỡ ngẩng lên, hắn liền không chút lưu tình nói tiếp: “Cuộc đời ta điều duy nhất khiến ta hối hận... là từng yêu người.” Hắn nói tới đây thì bàn tay đã bấu chặt trên đầu gối, câu tiếp theo buông ra dường như thật vội vàng: “Đương nhiên, đến giờ điều ấy đã không còn tồn tại nữa rồi.”

Hạ Hầu Lan thoáng chốc dờ người, rồi chỉ lẳng lặng quay đi, chậm rãi ngồi xuống bên bàn.

“Được rồi, tới ăn đi, đều nguội hết cả.”

Hắn nói xong liền tự tay múc một bát canh gà, lại tỉ mỉ lựa thật nhiều được liệu đại bổ vào bát.

Dịch Thủy nhìn động tác ôn nhu của hắn, thoáng chốc trước mắt như hiện ra hình ảnh đêm nào mình về thăm nhà, vội vội vàng vàng hồi phủ, nam nhân kia khi ấy hồn nhiên như một hài tử, còn hí hửng bưng ra tổ yến hắc lấy được từ chỗ Tào đại trù.

Hắn chợt bật ra một nụ cười tự giễu mình ngốc nghếch, tới giờ còn chưa học được bài học sao? So với hình ảnh cha mẹ khuất nhục bị bắt trời sau bình phong hôm ấy, những ký ức này bất quá chỉ như một chuyện trào phúng mơ hồ mà thôi. Một lần nữa Dịch Thủy lờ đi ánh mắt mong mỏi của Hạ Hầu Lan, cầm đầu ăn cho xong bát cơm, cả canh cũng uống sạch sẽ.

Vừa đặt bát xuống lại chợt nghe tiếng Hạ Hầu Lan trầm trầm nói:

“Dịch Thủy, sở dĩ ngươi không dừng gặp phải tai ương như vậy, còn lụy đến cả tính mạng, căn nguyên đều vì San Hô và Yến Niếp mua chuộc đám quân nô, phân phó bọn họ tìm cơ hội dồn người vào chỗ chết. Hôm nay nghe tin ta bắt giam tất cả đám hỗn đản đó, các nàng có lẽ tự biết sự tình đã bại lộ, sợ bị trị tội nên mới tự vẫn.” Kỳ thực Hạ Hầu Lan cũng hiểu nói ra những lời này tuyệt không cải thiện được chút nào hình ảnh tội tệt của mình trong lòng Dịch Thủy, thế nhưng hắn thực không thể nhẫn nhịn được nữa.

Dịch Thủy trầm mặc hồi lâu rồi chợt ai oán than lên: “Hà tất phải vậy, một đời bình bình phàm phàm* trôi qua không phải vẫn tốt hay sao? Hà tất phải giam mình trong cái ***g xa hoa này rồi toan tính hại nhân hại kỷ*? Các nàng cũng là kẻ thông minh, nhưng vẫn nhìn không thấu được diện mục chân chính của Vương phủ này. Lòng sắt là ***g sắt, có trang hoàng hào nhoáng đến thế nào vẫn chỉ là một cái ***g mà thôi.”

Hạ Hầu Lan lúc ấy mới lên tiếng: “Các nàng nếu chỉ đơn giản toan tính cho mình thì thôi cũng vậy, nhưng đáng trách lại còn mang tâm địa hại người. Hôm nay nếu các nàng không chết, ta cũng không thể dung thứ cho các nàng ở lại Vương phủ nữa, bằng không Vương phủ khó được an bình.” Hắn nói tới đó lại nhìn Dịch Thủy, chợt thở dài:

“Như ngươi cũng vậy, nếu ngày sơ thức* ngươi cũng mang tâm địa bất lương hay làm ra những hành động tàn khốc, ta đã không thể nào trăm phương nghìn cách sủng ái ngươi đến vậy.”

Đáp lại hắn, Dịch Thủy bật ra một tiếng cười nhạt: “Hành động tàn khốc? Hạ Hầu Lan, vậy ngươi là hạng người lương thiện gì vậy? Ngày đó cha mẹ ta bị trời sau bình phong, không phải ngươi xem thấy thật cao hứng hay sao? Lúc ấy chẳng phải ngươi nhất mực cho rằng ta mang tâm địa bất lương, vọng tưởng leo cao ư? Hừ, Hạ Hầu Lan à, kỳ thực luận tàn khốc, còn ai bì được với ngươi đây?”

Hắn nói xong lạnh lùng liếc nhìn Hạ Hầu Lan đã dờ người á khẩu, lại coi như không thèm để tâm, thông thả đứng dậy bước lại giường... Chỉ có điều ép mình nằm xuống nhưng không sao dần được tâm tư cuộn cuộn rồi bởi, vô luận thế nào cũng ngủ không được.

Trong phòng chỉ còn những tiếng động phát ra từ đám a hoàn đang dọn bàn ăn, quá một hồi sau cả đám a hoàn cũng rời đi. Bên tai Dịch Thủy nghe rõ mồn một tiếng bước chân Hạ Hầu Lan tiến đến bên giường, rồi tựa hồ hai luồng mắt nóng bỏng day dứt hồi lâu trên đầu hắn, hắn thậm chí còn cảm giác được cả hơi thở của Hạ Hầu Lan phả xuống mặt mình. Chỉ là... tất cả cuối cùng chỉ tụ thành một tiếng than khe khẽ, rồi tiếng bước chân lại lần nữa vang lên... chốc lát sau đã tiêu thất khỏi căn phòng.

Dịch Thủy thở ra một hơi nhẹ nhõm, khi ấy mới phát hiện bàn tay mình đã nắm chặt từ lúc nào. Hắn trở mình hướng mắt nhìn cánh cửa Hạ Hầu Lan vừa bước ra, một hồi ngáy ngẩn rồi chợt nhếch một nụ cười nhạt nhẽo, miệng thì thầm:

“Đừng nên lãng phí tâm tư nữa Hạ Hầu Lan, chúng ta ân tình đã tuyệt, giờ còn muốn chân ái giả ái* mà làm gì. Người đối với ta nếu thực còn một mảnh tình... tất sẽ buông tay. Hạ Hầu, người rốt cục sẽ buông tay thôi. Ta... chờ ngày đó.”

---

*bình bình phàm phàm: bình lặng, giản đơn.

*hại nhân hại kỷ: hại người hại cả mình.

*sơ thức: mới nhận thức, mới quen biết.

*chân ái giả ái: yêu đương vờ vờ thực thực.

***

46. Chương 46

CHƯƠNG BỐN SÁU

Tiết xuân hoa nở, sức khỏe của Dịch Thủy rốt cuộc đã hoàn toàn hồi phục. Vết thương nghiêm trọng như vậy trên vai nhờ được lực của bao nhiêu loại trân kỳ được liệu giữ chỉ còn để lại một vết sẹo nhợt nhợt màu. Chỉ có điều thương thế trên người khá dể chữa lành, nhưng tổn thương trong lòng sao có thể dễ dàng hàn gắn? Nhất là con người Dịch Thủy cương liệt đến vậy, đối với hắn một ngày tâm đã thương tựa giống như gương vỡ khó lành. Vô luận Hạ Hầu Lan tận tâm cố sức tới mức nào, hắn vẫn một mực không tin tưởng, lặng lẽ buông bỏ cho thời gian gặm nhấm vết thương lòng, rốt cuộc không biết từ lúc nào giữa hai người đã tồn tại một hố sâu ngăn cách.

Hạ Hầu Lan đứng tựa trong Sơn Sắc hiên, thần người nhìn Dịch Thủy đang ngồi đọc sách dưới tán cây không xa, trên mặt hắn từ từ hé ra một nụ cười đau khổ.

Có phải hay không? Có phải hay không... thời khắc biệt ly đã tới rồi? Hắn... cuối cùng cũng chỉ có thể buông tay ư?

Chỉ nghĩ tới đây Hạ Hầu Lan đã thấy tâm đau như đao cắt, đau đến mức đứng cũng không nổi nữa, hắn bắt lực gấp người, thân thể run lên bởi trận ho khan dữ dội đang giằng xé cuống họng.

Mấy tháng qua, hắn đã dùng hết tất cả những cách ôn nhu nhất có thể tưởng để đối đãi với Dịch Thủy. Cũng phải thừa nhận, về phương diện này hắn còn nhiều chỗ bối rối, bởi dù sao gần nửa đời người làm Vương gia, xưa nay một lời nói ra không ai dám trái; giờ bảo hắn cúi đầu trước Dịch Thủy quả thực là chuyện độc nhất vô nhị, hi hữu trên đời. Nên thành thực mà xét, chỉ có thể nói rằng: vì hắn hổ thẹn, nên hắn không tìm được thái độ nhún nhường; đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Dịch Thủy, hắn chỉ có thể im lặng thừa thụ; nhìn theo bóng lưng thanh lãnh* bước qua mà thân thể không nhìn được phát sinh dục vọng... hắn đành âm thầm lén lén lấy tay tự giải quyết.

Tựa chung lại, suốt một thời gian dài như vậy, hắn vì Dịch Thủy mà đã triệt để thay đổi bản thân; sủng ái có, nhẫn nhịn có, tất cả đều cam tâm tình nguyện. Chỉ hy vọng có thể khiến Dịch Thủy động lòng, có thể được Dịch Thủy tha thứ... có thể lần nữa lưu lại bóng dáng yêu dấu đã chiếm trọn tâm tư hắn...

Thế nhưng giờ đây hắn cảm thấy dao động. Không phải sự kiên nhẫn của hắn đã bị mài mòn, cũng không phải hắn không thể chịu được ủy khuất khi phải dẹp bỏ oai nghiêm. Thú thực, chỉ cần Dịch Thủy có thể vì thế mà hài lòng, dù chỉ một chút chút thôi, hắn cũng sẽ không hề do dự mà tiếp tục kéo dài những ngày tháng tưởng như dằn vặt đau khổ nhưng cũng thực ngọt ngào này. Nguyên nhân duy nhất khiến hắn dao động, chỉ có thể là: hắn biết Dịch Thủy không hề vui vẻ.

Còn nhớ Dịch Thủy từng nói Vương phủ không khác gì một cái ***g sắt khổng lồ, Hạ Hầu Lan liền đưa hắn ra ngoài tản bộ, cưỡi ngựa, thậm chí có lúc còn theo hắn lội xuống ruộng thử cấy mạ (kết quả là nhà nhà quanh đó đều đổ xô tới tranh nhau xem kỳ quan hiếm có). Chỉ cần mò mẫm đoán được Dịch Thủy thích làm gì, hắn lập tức sẽ hết mình hăng hái cùng Dịch Thủy làm thử.

Vì Dịch Thủy, hắn thậm chí còn đón Dịch ông, Dịch bà vào Vương phủ; lại cho phép bạn bè nô lệ của Dịch Thủy tự do lui tới Vương phủ cùng hắn chuyện trò. Đến mức tới giờ chuyện Lạc Vương Hạ Hầu Lan đối đãi khoan dung thân thiết với chúng nô lệ đã nghiêm nhiên được đặt cạnh danh tiếng oai nghiêm và những chiến công lẫy lừng của hắn – trở thành tam đại kỳ chuyện của Tuyệt Duyên quốc.

Thế nhưng mặc kệ hắn làm bao nhiêu, nỗ lực bao nhiêu, Dịch Thủy vẫn không hề vui vẻ. Hắn không để cha mẹ lưu lại trong Vương phủ, vì hắn biết họ vẫn còn bị ám ảnh bởi những ký ức đáng sợ trước kia. Trước

mặt Hạ Hầu Lan, hần chưa từng hé ra một nụ cười tươi tắn, kể cả Vong Nguyệt cũng vô pháp khiến hần tỏ ra cười mở. Hạ Hầu Lan rốt cuộc mỗi ngày chỉ có thể nhìn Dịch Thủy đăm đăm sinh hoạt, lòng hần đau khôn tả...

Nhưng hần vẫn ích kỷ không muốn buông tay... mãi nấn ná, mãi trì hoãn... những mong một ngày kỳ tích sẽ xuất hiện.

Xuống khỏi thang gác, Hạ Hầu Lan chậm rãi thả bước về phía Dịch Thủy, ánh mắt hần như mê muội, thủy chung chỉ chăm chú hướng vào nam tử đã chiếm trọn trái tim hần. Một vài cánh hoa lạc bay theo gió phảng phất vương lại trên áo Dịch Thủy, khiến dáng vẻ hần như được điểm thêm vài phần phong tình.

Dịch Thủy đặt sách xuống, phỉu những cánh hồng trên áo, vừa ngược mắt thấy Hạ Hầu Lan liền mở miệng chực nói điều gì, đã thấy trong đôi mắt nam nhân cương cường lấp lánh ánh lệ. Hạ Hầu Lan chợt ai thiết cất lời:

“Hoa rơi rụng, người cũng mất... Để lại mình người sương tuyết tóc mai... Xuân ấm, gió thu cô độc lẫn hồi... Dịch Thủy, tới tận bây giờ... người vẫn nguyên như vậy hận ta sao? Hận đến mức... một cơ hội cũng không thể cho ta, nhất định phải để ta sống cô độc suốt quãng đời còn lại? Dịch Thủy, người... lòng người thực như thế sao?”

Hạ Hầu Lan lúc này tựa hồ có chút gì khác thường khiến Dịch Thủy hơi nghi hoặc nhìn hần, một hồi mới đáp, ngữ khí vẫn trầm lặng như nước:

“Ta đã nói rồi, đối với người ta đã không còn cả ái lẫn hận. Chỉ một câu thôi: Hạ Hầu Lan, người buông tay đi. Nếu lòng người thực yêu ta như người nói, xin người để ta rời khỏi Vương phủ... với ta nơi này chỉ như một nắm mồ táng hoạt nhân*.”

“Không sai, không còn người, nơi này đích thực là một nắm mồ.” Hạ Hầu Lan tự thì thầm, lại nhìn về phía Dịch Thủy: “Nhưng bao nhiêu hạ nhân ở đây, Vong Nguyệt, Thư nhi, bọn họ đối với người không là gì sao? Lẽ nào người đã quên bọn họ quý trọng người tới mức nào?”

Trầm mặc một khoảng khắc, Dịch Thủy mới gật đầu đáp: “Bọn họ đối với ta tốt. Đáng tiếc ta không yêu họ, bọn họ cũng không phạm tới ta. Từng khiến ta yêu tới cực điểm... lại tổn thương ta tới cực điểm, chỉ có chủ nhân của Vương phủ mà thôi. Bởi thế... Vương phủ này với ta mà nói, đã như một nắm mồ rồi.”

“Không có bất cứ cách nào挽 hồi được hay sao?” Hạ Hầu Lan tuyệt vọng hỏi, rốt cuộc chỉ nhận được một cái gật đầu kiên định của Dịch Thủy. Trái tim hần như đã rớt máu, ngàn năm một hồi lâu sau cuối cùng Hạ Hầu Lan mới nặng nề nói:

“Nếu đã thế, nếu chỉ có rời khỏi đây người mới hài lòng... Dịch Thủy, ta... để – người – đi.”

Lời vừa thoát khỏi cửa miệng, tâm cũng bị tàn nhẫn xé toạc, trong khoảng khắc ý thức được mình sẽ mất Dịch Thủy mãi mãi, Hạ Hầu Lan đột nhiên chụp lấy hai vai hần, điên cuồng gào lên:

“Không! Ta không buông! Ta không buông!! Dịch Thủy, ta coi như chưa nói gì hết, ta không cho người đi... ta không cho người đi...” Lời càng nói ngữ thanh* càng trầm thấp, dần dần tới mức không còn nghe ra tiếng hần nữa.

Dưới tàng cây rợp sắc hoa khai mãn*, chỉ còn nghe được tiếng thở gấp nặng nề như dã thú bị thương của Hạ Hầu Lan – thanh âm phát ra từ nỗi thương tâm tột cùng.

---

*thanh lãnh: thanh tao mà lạnh lùng.

*hoạt nhân: người còn sống (mộ táng hoạt nhân: mộ chôn người sống =__=)

~*ngữ thanh: tiếng nói.

*khai mãn: nở rộ.

***

47. Chương 47

CHƯƠNG BỐN BẢY

“Nhất định phải đi sao? Không thể cân nhắc thêm một chút, cho Vương gia một cơ hội sao?”

Trong gian phòng bày trí tinh xảo, Dịch Thủy đã thay lại bộ đồ hần mặc ngày được đưa về Vương phủ, tùy tiện buộc lại mái tóc đen dài bằng một sợi dây vải thô, hần buông một tiếng thở dài: rốt cuộc cũng tới ngày ly khai Vương phủ này, không bao giờ để Hạ Hầu Lan có cơ hội mê hoặc mình một lần nữa.

Võn Vong Nguyệt đã nói bộ đồ này là đồ hần mặc khi hạ táng, không phải điềm tốt, nàng khuyên hần chờ thêm một chút, đợi cha mẹ hần mang một bộ đồ khác tới. Nhưng Dịch Thủy không chờ được, hần sợ chỉ cần nán nã thêm một khắc, Hạ Hầu Lan sẽ đổi ý.

Giờ lại nghe Vong Nguyệt hỏi vậy, hần chỉ cười khổ đáp: “Vong Nguyệt, chúng ta là hảo bằng hữu, ta không bao giờ quên ân tình của người với ta. Sau này có cơ hội, người cứ tới thăm ta, dù sao người cũng biết ta ở đâu. Bất quá, Hạ Hầu Lan...”

Hần trầm mặc một lát rồi mới tiếp: “Thứ cho ta, Vong Nguyệt. Hần làm tổn thương ta quá sâu, người biết không? Thân nhân bị bắt trời hoảng loạn, run rẩy sau bình phong; Hạ Hầu Lan bức ta đoạn tuyệt quan hệ với họ để đổi lấy danh vị Vương phi... những ký ức đó đối với ta là cơn ác mộng vĩnh viễn không bôi xóa được. Cả chuyện hai thị thiếp của hần, đành rằng các nàng không đúng, ôm lòng dạ hại người, nhưng... nhất dạ phu thê bách nhật ân, vậy mà tới khi họ chết rồi hần vẫn thờ ơ lãnh đạm. Vong Nguyệt, hần đối xử với người cận kề bên hần như vậy, cũng đủ khiến ta thất vọng rồi... Ta không dám, mà cũng không thể tin tưởng hần được nữa.”

Vong Nguyệt kinh ngạc hỏi lại: “Ai nói cho người Vương gia thờ ơ với hai vị phu nhân?? Không phải đâu, Dịch Thủy a. Đêm hai phu nhân mất, Vương gia một mình ngồi trong phòng các nàng trọn đêm. Dịch Thủy, tuy Vương gia biết các phu nhân sai người hại người, bằng tính cách của người xưa nay chắc chắn không đời nào bỏ qua cho hai nàng; nhưng người được cứu sống rồi Vương gia nhất định sẽ không giết họ, cùng lắm chỉ đuổi khỏi Vương phủ thôi. Chính là hai vị phu nhân trong lòng có quỷ, tự sinh lòng sợ hãi mà tự vẫn. Nhưng sau cùng Vương gia vẫn đích thân dẫn người hậu táng các nàng, bất quá vì lúc đó người đang cần tĩnh dưỡng nên việc lễ bái, điệu nhạc đều phải làm ngoài phủ.”

Thấy Dịch Thủy trầm mặc cúi đầu, nàng không khỏi thở dài, một hồi mới nói tiếp: “Dịch Thủy, người cũng biết ta trước nay vẫn đứng về phía người. Nhưng dẫu sao đối với ta Vương gia cũng có tình nghĩa chủ tớ, mỗi ngày đều chứng kiến hần sầu khổ lòng ta tự nhiên cũng không thể vui vẻ. Để ta nói một câu công bình, Dịch Thủy, có lẽ người cũng không biết, gần đây Vương gia vì người mà cải biến rất nhiều... mà ngày ngày ánh mắt hần si mê nhìn người, ta cũng nhận ra đau đớn đậm sâu trong đó... cũng coi như hần đã chịu đủ báo ứng rồi. Ta dám đánh cược với người, giờ người từ bỏ Vương gia, sau này không thể tìm được người nào đối với người tốt hơn hần đâu... không thể nào đâu... người có hiểu không, Dịch Thủy?!” Nói đến đây, ngữ khí của Vong Nguyệt đã có phần kích động.

“Ta biết.” Dịch Thủy chỉ dứt khoát trả lời nàng: “Nhưng từ lâu lòng ta đã không còn nghĩ tới chuyện tình ái nữa rồi. Giờ ta chỉ muốn sống cùng gia đình, nỗ lực chu toàn cho người thân một cuộc sống no ấm, cuộc đời ta cũng coi như toàn vẹn. Được rồi Vong Nguyệt, hôm nay chúng ta chia tay cũng không phải vĩnh biệt, người không cần tiễn ta đâu.”

Hần nói xong thì đứng lên ra khỏi phòng, bước chân kiên định thoảng cái đã gần tới đại môn* Vương phủ. Cuối cùng, hần quay đầu lại nhìn đám người hầu trong phủ đứng lặng dõi theo mình, hé một nụ cười đã rất lâu không ai còn được thấy... rồi không còn chút do dự, bước khỏi đại môn.

Sải bước trên đường lớn, tâm tình Dịch Thủy bỗng dưng hứng khởi vô cùng. Một lần nữa được nắm trong tay số phận của chính mình, điều ấy làm hần phi thường sáng khoái.

Đột nhiên một trận tiếng vó ngựa dồn dập từ sau vọng tới, thẳng đến sát gần hần mới ngừng lại, Dịch Thủy vừa ngược đầu lại nhìn đã thấy Hạ Hầu Lan ngồi trên lưng ngựa chăm chú nhìn hần, gương mặt phẳng phất một màu cô quạnh. Trống ngực Dịch Thủy vô thức đập dồn, không lẽ nào hần lại đổi ý rồi??

Dường như nhận thấy vẻ cảnh giác, nghi hoặc trên mặt Dịch Thủy, Hạ Hầu Lan gương cười, khó nhọc nói: “Yên tâm, không phải ta theo bắt ngươi lại. Ta... chỉ là muốn tiễn ngươi.”

Dịch Thủy cũng không biết làm sao, nếu Hạ Hầu Lan vẫn dùng ngữ khí sang sảng ra lệnh như trước, ai sợ hãi chứ hần sẵn sàng thách kẻ. Nhưng hiện giờ, nam nhân luôn luôn cường thế át người trước mắt lại như đang khấn cầu mình bằng ngữ khí thực yếu ớt, cuối cùng lời khước từ ngấp nghé cửa miệng rồi hần cũng không sao nói ra được. Hạ Hầu Lan nói cũng không sai, hần quả nhiên quá sức nhẹ dạ. Dịch Thủy thở dài, thầm nhủ: thôi bỏ đi, nói sao cũng là Vương gia chí tôn, để cho hần còn chút mặt mũi. Dù gì hần cũng buông tha rồi, mình cũng không nên quá tuyệt tình. (Lê Hoa thân mục: == Thủy nhi a, người thế này còn thấy chưa đủ tuyệt tình a?*)

Thành ra trên đường lớn bày ra một màn tổng biệt hết sức kỳ dị. Hai người sóng vai đi bên nhau; một người thần tình tiêu sái, thư thái ngẩng trời đất, một vẻ tự do tự tại; một người gương mặt tiêu tụy, chân mày ủ rũ, trầm mặc không nói lời nào mà hai mắt phiếm lệ quang.

Hai người đều im lặng, cứ như vậy sánh vai thả bước trên đường. Cũng may lúc này đương giữa trời trưa, quan đạo* vắng vẻ, bằng không cảnh tượng lạ lùng thế này không biết sẽ lôi kéo bao nhiêu con mắt tò mò; nhất là Vương gia Hạ Hầu Lan dắt ngựa theo sau mà không cười, thủy chung chỉ chậm chạp đếm bước trên đường.

Kỳ thực lúc này Dịch Thủy cũng không hề thản nhiên, mỗi lần liếc mắt qua thấy dáng vẻ cô đơn của Hạ Hầu Lan, cảm giác thư thái trong ngực hần lại vài phần tiêu tan, khiến lòng hần đột nhiên phiền loạn, càng lúc càng bối rối. Vừa hay trước mặt đã thấy một tổng biệt đình*, hần ngăn ngữ dừng bước, rút cuộc mở miệng nói:

“Được rồi, tổng quân thiên lý, chung hữu nhất biệt*. Hạ Hầu Lan, ngươi quay về đi,”

“Dịch Thủy.” Hạ Hầu Lan lúc ấy mới nhìn hần, ánh mắt tràn đầy vẻ miễn cưỡng: “Nếu giờ ta cầu ngươi theo ta trở về... ngươi... ngươi có thể đổi ý được không?”

“Đã là lúc nào rồi, ngươi còn hỏi điều ấu trĩ ấy.” Dịch Thủy lừ mắt: “Được rồi, chúng ta chia tay ở đây. Từ nay về sau ngươi tại vị Vương gia của ngươi, ta tại vị nô lệ của ta, chúng ta hai đường.”

“Hảo... hảo.” Hạ Hầu Lan buồn bã gật đầu, trên mình kim giữ ngữ khí bình tĩnh: “Dịch Thủy, là ta phụ ngươi, ta không còn cách nào bù đắp được. Hôm nay ngươi đi, cả đời này... có lẽ không còn cơ hội gặp lại. Ta... nên ta muốn tặng ngươi một lễ vật. Đây coi như là... lễ vật cuối cùng ta tặng ngươi, ta tin ngươi sẽ vui lòng nhận. Chỉ lệnh trong này đã được truyền xuống các châu huyện, sau này ngươi trở về chắc chắn sẽ không phải chịu khổ như trước nữa.” Vừa nói, Hạ Hầu Lan vừa rút ra một cuộn chiếu thư bằng lụa vàng đưa cho Dịch Thủy.

Dịch Thủy vốn muốn đáp không cần, hần không muốn có thêm can hệ gì với Hạ Hầu Lan nữa, nhưng nghe hần nói đây là lần cuối cùng... lại không cầm lòng được nhận lấy. Vừa mở cuộn chiếu thư ra, đọc lướt qua hần không khỏi hơi chần động, vụt ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Lan, môi mấp máy chực nói điều gì nhưng mãi không thành lời. Sau cùng Dịch Thủy trấn tĩnh lại, cắn môi nói: “Cảm tạ ngươi, Hạ Hầu Lan.”

Thêm một lần khắc sâu hình ảnh nam nhân bi thương, đau đớn vào trong mắt, hần quay đầu bước đi, không một lần nhìn lại.

---

*đại môn: cổng lớn, cổng chính.

*Lê Hoa thân mục: == mẹ Lê Hoa của Thủy Thủy, Lan Lan đó == ~ khúc này ta bưng nguyên từ bản raw ra à T_T

~*quan đạo: đường lớn.

*tổng biệt đình: đình, quán dựng giữa đường cho người đi theo tiễn thân nhân nghỉ chân.

*Tống quân thiên lý, chung hữu nhất biệt: tiễn quân đi ngàn dặm đường cũng tới lúc phải chia tay.

Nam Nô

Tác giả: Lê Hoa Yên Vũ *khẩu đầu*

Dịch: QT ca ca *khẩu đầu*

Biên tập: Minh Du

Thể loại: đam mỹ tiểu thuyết, nghịch luyến tàn tâm, HE.

Tình trạng bản gốc: 78 chương (Hoàn)

Note: Bản dịch này không mang mục đích thương mại và chưa được sự đồng ý của tác giả.

***

Nam nô (hạ)

– Văn án –

“Cho dù dung mạo người bị hủy, ta cũng vẫn muốn người.”

Một câu nói ấy của Hạ Hầu Lan đã làm tan chảy bức tường phòng vệ nơi trái tim Dịch Thủy.

Mai tóc cận kề, nhu tình mật ý, chỉ cầu hai người được vĩnh viễn liền đôi.

Nhưng có ngờ đâu luyến ái nồng nàn cuối cùng chỉ là bóng nguyệt mặt hồ, ảnh hoa trong kính*.

Dịch Thủy tan nát cõi lòng ly khai Vương phủ rồi lại thọ thương mà mệnh đáo Hoàng tuyền.

Cho dù Định Hồn châu cứu được hần một mạng, nhưng tâm vốn dĩ đã không còn vẹn nguyên.

Bất kể Hạ Hầu Lan nỗ lực thế nào, hần cũng không hồi tâm chuyển ý, kiên quyết không!

***

Một câu “Ta muốn trở thành Vương phi của người.” đã khiến phong vân biến sắc.

Ai mà ngờ tiểu nam nô của hần hóa ra lại rất giỏi dụng kế nắm bắt nhân tâm.

Hảo, người muốn, ta sẽ cho người. Chỉ có điều...

Điều kiện tàn nhẫn kết cục đẩy hai người đến bước tuyệt tình, âm dương xa cách.

Nhưng phát hiện tất cả chỉ là sự hiểu lầm của mình,

Để lay chuyển người yêu vừa hồi sinh,

Hạ Hầu Lan bằng mọi cách, sống chết quẩn quýt bên Dịch Thủy.

Giữa lúc này, ngọn lửa chiến tranh lại một lần nữa bùng lên.

---

*ảnh hoa trong kính: bóng hoa soi trong gương.

***

48. Chương 48

CHƯƠNG BỐN TÂM

Trong khoảnh khắc, Hạ Hầu Lan đã tin rằng linh hồn mình cũng sẽ vỡ vụn theo nỗi đau trong lòng. Thế nhưng hắn vẫn đứng đó, thậm chí không hề ngã quỵ... bởi hắn biết rõ: một khi ý thức không còn cũng tức là hắn đánh mất nốt cơ hội được nhìn Dịch Thủy lần cuối cùng.

Tận đến khi thân ảnh tiêu sái kia tiêu thất khỏi tầm mắt, Hạ Hầu Lan mới nuối tiếc quay lưng. Rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, hắn cầm đầu nhằm hướng đỉnh núi mà chạy, cũng may nhờ khinh công cao cường nên dù đường núi hiểm trở hắn cũng không gặp nhiều khó khăn. Đành rằng nói vậy, nhưng đến khi hắn lên tới mỏm đá chênh vênh trên đỉnh núi, thì bóng dáng Dịch Thủy đã chỉ còn là một điểm trắng xa mờ.

Vàng dương chính Ngọ đổ lửa trên đỉnh đầu mà toàn thân Hạ Hầu Lan phảng phất như bị cầm trong hàm băng lạnh. Dịch Thủy đi rồi, từ nay về sau sẽ không còn nhìn thấy hắn nữa. Vương bận duy nhất trong cuộc đời đã tan biến, lý do duy nhất để sinh tồn cũng không còn...

Rùng mình đón một ngọn sơn phong lạnh lùng, Hạ Hầu Lan rút cuộc chống đỡ không nổi nữa, hắn thất thanh khóc rống lên, một thân cao trắng đau đớn ngã quỵ xuống mảnh hoa đại xác xơ.

...

Thất hồn lạc phách lê bước về Vương phủ, đại môn đã treo đèn, trong phủ đèn ***g thấp sáng rỡ mà lòng Hạ Hầu Lan âm khí mịt mù. Nếu có thể, hắn sẽ lập tức chấm dứt cuộc đời này... mặc kệ cái chết có thể vĩnh viễn ghi khắc tên hắn vào lòng Dịch Thủy hay không.

Nhưng hắn còn có trọng trách trên vai, hắn không thể chỉ làm một thường nhân bị đắm chìm trong bể khổ ái tình, hắn còn là trụ cột của Tuyệt Duyên quốc – Lạc Vương gia. Nếu hắn chết, không chỉ quốc gia chấn động, bất an mà bách tính còn đối mặt với nguy nan chiến loạn; thậm chí đến lễ vật cuối cùng hắn tặng Dịch Thủy cũng có thể trở thành vô nghĩa.

Phải, lễ vật hắn dành cho Dịch Thủy, chính là chiếu thư hạ lệnh chủ nô toàn quốc phải đem đất đai, thạch trường hoặc thảo nguyên phân chia cho các nô lệ; mỗi năm chỉ được thu của họ một khoản theo luật định, phần hoa lợi thặng dư đều thuộc quyền sở hữu của chính những nô lệ đã tạo ra nó. Nguyên bản ý đồ của Hạ Hầu Lan lúc ấy chỉ là làm sao tạo cơ hội cho Dịch Thủy có thể hưởng một chút xứng đáng với công sức lao động cùn cù của mình. Hắn còn chưa nghĩ ra chiếu lệnh ấy có thể tạo ra động lực lao động lớn tới mức nào trong chúng nô lệ, khiến quốc lực của Tuyệt Duyên trong vòng một vài năm tới sẽ cường đại gấp bao nhiêu lần. Tất nhiên, ấy còn là chuyện sau này. (Ây nha~ này không phải giống như thời kỳ quá độ của xã hội chiếm hữu nô lệ lên phong kiến sao? Lại bị ta áp dụng vô đây ^^ ~ ta cũng thiên tài quá ha?)

Vong Nguyệt bước tới, dâng một bàn điểm tâm rồi nhẹ nhàng nói: “Vương gia, ăn một chút chứ.”

Hạ Hầu Lan nhận điểm tâm từ tay nàng rồi đột nhiên lẩm bẩm: “Vong Nguyệt, nếu ta nói giờ ta chỉ hận không thể chết đi được, liệu ngươi có nghĩ ta sao quá nhu nhược không? Ha ha, ngươi không cần trả lời, chính ta cũng hiểu... mượn cái chết để trốn chạy là cách hèn nhất, cách vô dụng nhất trên đời. Nhưng... nhưng không còn Dịch Thủy, ta thực... ta thực sự không thiết sống nữa, cảm giác này ta... chịu không nổi a, Vong Nguyệt.” Lệ tích rơi xuống đĩa điểm tâm trên tay, hắn nghẹn nghẹn đưa một miếng lên miệng, điểm tâm vô vị như muốn ứa khỏi cổ họng, hắn lại gắng gượng nhay nghiền miếng thức ăn trong miệng rồi uể oải nuốt xuống.

Vong Nguyệt nhìn bộ dạng hắn một hồi, thay vì tỏ vẻ cảm thương đột nhiên nàng bật cười, nhẹ nhàng nói: “Vương gia đã yêu thương Dịch Thủy đến thế, thì càng không thể nghĩ chuyện quyền sinh được.”

Hạ Hầu Lan đột ngột ngắc đầu, gằn giọng: “Ngươi nói gì?! Ngươi hiểu lòng ta cảm thấy thế nào được sao?! Dịch Thủy đi rồi, cả đời này hắn sẽ không bao giờ trở lại gặp ta nữa, ngươi có hiểu không? Ta... ta mất rồi, ta vĩnh viễn mất hắn rồi, ngươi có hiểu không hả?!”

Không ngờ Vong Nguyệt chỉ bình thản đáp: “Ta biết a, Vương gia, nhưng ta một chút cũng không thấy thương tâm. Ừ thì sớm hôm nay ta vốn cũng nghĩ như Vương gia, nhưng đến giờ ta chợt hiểu ra thế này... Ha ha, Vương gia à...” Nàng tự nhiên cúi xuống bên tai Hạ Hầu Lan, nhỏ giọng thì thầm mấy lời. Một hồi

chỉ thấy chủ tử luôn tự hào thông minh, linh diệu của nàng không dưng ngậy mặt rồi đột nhiên “phịch!” một cái, té khỏi ghế.

...

Nhờ chiếu thư của Hạ Hầu Lan, giờ cuộc sống của chúng nô lệ so với trước đây có thể coi như một bước lên tiên cung. Ngay khi Dịch Thủy về tới nhà, đã thấy cha mẹ và muội muội hân hoan hào hứng bàn nhau năm nay nên trồng thức gì. Thấy hân về, cả nhà đều phấn khởi khôn xiết, Dịch bà vội vàng vàng đi nấu cơm, Dịch Châu thì hăm hở trì kéo ca ca, đòi hân kể lại chuyện trong Vương phủ. Đến chiều nô lệ quanh vùng nghe tin Dịch Thủy về đều lũ lượt kéo tới thăm hỏi, gian nhà nho nhỏ bỗng dưng chật ních người, tới mức có lúc chính Dịch Thủy cũng không biết phải ngồi vào đâu.

Cuộc sống thế này quả là tuyệt diệu a. Địa vị của chúng nô lệ cũng không còn bị coi thường như trước, khiến Dịch Thủy có lúc nghĩ đời này ước muốn lớn lao được thoát bỏ thân phận nô lệ có lẽ quên đi cũng được. Lại có những chiều thoải mái nằm suy nghĩ, hân không khỏi tự nhắc tất cả những điều này có được đều phải cảm ơn tên hỗn đản nào đó... Nhớ tới Hạ Hầu Lan, tự khắc trong đầu hiện ra hình ảnh hân tiễn theo mình ngày chia tay, lòng chợt dấy một tia ưu phiền... bất quá, tất cả đều bị hân xua đi thật nhanh.

Qua vài ngày nữa, hạt giống được cấp tới, cả nhà Dịch Thủy lại cùng ngồi bàn chuyện trồng trọt. Thảng lúc ngồi chuyện, Dịch Châu tiện miệng nói: “Ca ca, nghe đâu có một nhà nô lệ mới chuyển tới nha, hôm qua ta thấy nhà bên cạnh có mấy người ra vô. Cơ mà nhà này chắc là một nhà quản nô chức lớn lắm, vì người tới sửa sang nhà bên đó nhiều lắm a, mới mấy bữa mà đã thành cả một căn nhà ngói lớn lắm rồi. Cũng kỳ quá nha, quản nô nào mà lại tới ở cạnh nhà mình ha?”

Dịch Thủy cười cười nói: “Chuyện ấy chờ người tự đi hóng hớt là được rồi.” Nhắc tới quản nô, tự nhiên nhớ đến chuyện Yến Niếp và San Hồ tự vẫn cùng đám Chu quản nô có lẽ đã bị xử tử, rốt cuộc trong đầu vẫn không khỏi nghĩ tới Hạ Hầu Lan, lòng hân hốt nhiên trĩu nặng.

Đương lúc thần thờ, hân bỗng giật mình nghe một tràng tiếng ngựa hí, lại thấy đoàn xe thồ rục rịch thồ hành lý qua cửa nhà mình. Dịch Châu hào hứng kêu lên:

“Nhất định là nhà này nhiều người hầu lắm nha~ Oa, họ còn dùng cả xe ngựa nữa, chắc chắn không phải quản nô chức nhỏ đâu! Ca ca, mình ra xem đi.” Tiểu nha đầu một bụng hiếu kỳ không đợi Dịch Thủy đồng ý đã xằng xái kéo áo hân cùng chạy ra cửa. Vừa ngó ra đã thấy đám đông nô lệ lũ lượt đứng xem, vừa nhìn vừa chỉ trỏ ao ước.

Vốn Dịch Thủy chẳng hứng thú gì với những chuyện kiểu này, nhưng khi hân nhìn rõ người vừa từ trong nhà đi ra, thì... đôi mắt trong sáng như thu thủy thoảng chốc trợn tròn như chuông đồng, mà dừng nói hân, cả Dịch Châu và không ít nô lệ đứng quanh đó mặt cũng đều biến sắc, sững sờ.

---

from Lê Hoa đại nhân: Ồm, tự nhiên muốn nói thêm một chút; lúc bắt đầu quyển này, đã nói qua sẽ không còn ngược tâm nữa, cơ mà Hạ Hầu Lan và Dịch Thủy muốn ở bên nhau được còn phải kinh qua không ít sự nữa nha. Cũng như có bạn đọc giả mới nói ấy, trở ngại giữa lớn nhất hai người đó lúc này chính là Dịch Thủy còn rất thiếu niềm tin. Bởi vậy nếu cứ thế ép bọn họ cùng một chỗ, tất bất hợp lý. Hơn nữa ta còn chưa muốn mang tiếng đầu voi đuôi chuột nga

_***

49. Chương 49

CHƯƠNG BỐN CHÍN

“Hạ Hầu Lan, sao lại là người?!” Dịch Thủy la lên, vừa gạt các nô lệ khác để tiến lên trước vừa hỏi không chút khách khí.

“Sao không thể là ta? Bộ chỗ này có viết ‘Vương gia không được ở’ sao? Huống chi đây còn là nông trường của ta a, sao ta lại không được đến ở chứ?” Hạ Hầu Lan tà tà đáp, kỳ thực vừa thấy Dịch Thủy trong bụng hần đã sung sướng muốn lằng lằng rồi.

“Nhưng... không phải người ở Vương phủ sao? Làm gì không đứng lại chạy đến đây chứ?” Không tìm được lý lẽ phản bác lời Hạ Hầu Lan, Dịch Thủy âm ức tìm cách khác để chất vấn.

“Là vì người nói Vương phủ chẳng khác gì một nắm mồ...” Hạ Hầu Lan vừa nói vừa cười tít mắt: “Ta trở về tí mĩ cảm nhận ít ngày, ừm, quả nhiên như một nắm mồ. Ấy, Dịch Thủy, người xem người còn phải bỏ đi, có gì lại bắt ta ở lại đó chứ.” Ha ha, hần đã ngấm mồi rồi, nếu hỏi hận lẫn tự trách đều không thể lay chuyển Dịch Thủy, không bằng cứ thế tà tà ở bên cạnh hần? Nhân sinh cùng lắm được mấy chục năm, hần sao có thể mãi lẫn cần ở nơi không thể thấy được Dịch Thủy, rồi ngày ngày thần thờ như cái xác không hồn tới lúc lìa đời? Chỉ cần mỗi ngày được nhìn hần, được ở bên cạnh hần, hần có chửi mắng mình thế nào cũng có hề gì.

Trước thái độ này của Hạ Hầu Lan, Dịch Thủy tự nhiên vô phương cự cãi, đôi mắt lấp lánh giận dữ trừng trừng nhìn đối phương, rốt cuộc hần chỉ hừ một tiếng rồi kéo Dịch Châu hậm hực bỏ về. Vừa đi vừa nghiêng rằng nghiêng lợi rửa xả: “Hồn dẫn, hồn dẫn, mới để ta nhàn nhã mấy ngày đã lại chạy tới quấy rối. Quả nhiên là đồ âm hồn bất tán!”

Dịch Châu lén lén ngó ca ca rồi le lưỡi hỏi nhỏ: “Không phải người ta nói Vương gia rất lãnh khốc, uy nghiêm sao? Mà ta thấy như là không giống a. Vương gia thân thiện mà, lại còn vì ca ca mà đến tận đây, người cũng thực nặng tình...”

Mới nói tới đó đã bị Dịch Thủy trừng mắt, ngắt lời: “Châu nhi, đừng có suy diễn lung tung. Còn nữa, đừng để bị đám bạn bè ngây thơ của người tiếm nhiệm rồi ước ao cái gì tình tình ái ái. Tắm gương ca ca trước mắt, người còn chưa thấm thía sao!? Mà quan trọng nhất... từ giờ không được lui tới chỗ đó, đừng xem tên hồn dẫn đó giả bộ thân thiện, thực ra hần mới chính là đồ lang sói xấu xa! Tránh xa hần ra biết chưa?”

Dịch Châu thấy ca ca trên trán nổi gân xanh, liền không dám ho he gì nữa; có điều không thể phủ nhận khi thấy Lạc Vương gia tướng chùng rất cao ngạo lại thâm tình với ca ca mình tới mức này, Dịch Châu không những thả bỏ qua tất cả ác cảm xưa nay với hần, lại còn nghiêm nhiên xem trọng hần thêm vài phần. Tiểu nha đầu thường ngày hay mơ mộng lằng mạn với đám bạn cùng lứa giờ không đứng đã tự chuẩn bị tinh thần đứng về phía ‘kẻ thù’. Chỉ tội nghiệp Dịch Thủy, hần vẫn không hề hay biết muội muội thân yêu bên mình có tiềm năng ‘trở mặt’ tới mức nào.

...

Mấy bữa nay Dịch Thủy thực khổ não, rất rất khổ não. Tới lúc này hần mới thấm thía nỗi uất ức khi phải chịu tình cảnh: ta không phạm người mà người cứ phạm ta. Hết lần này tới lần khác hần chỉ có thể giương mắt nhìn, mẹ nó, cảm giác muốn đánh mà không đánh được quả nhiên không phải khổ sở tầm thường.

Nhìn coi, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo thò mặt tới. Tức tới trừng mắt nhìn bộ dạng hí hửng của tên Vương gia đang ngông nghênh đi tới, Dịch Thủy đứng bật dậy, thoát cái chặn ngay trước cửa, hần cố ý dài giọng: “Vương gia, người ngày nào cũng thị sát nhà chúng ta cả tháng nay rồi, nên đổi qua nhà khác đi chứ? Dù sao nhà ta cũng đâu đáng là đại biểu cho nô lệ toàn quốc đâu?” Lại thấy Hạ Hầu Lan nhấp nhồm vươn cổ qua người hần để ngó vào trong nhà, hần cười lạnh nạt: “Không phải nhìn, cha mẹ và muội muội ta không có nhà, hôm nay không ai nói đỡ người đâu.”

Hạ Hầu Lan ngưỡng ngừng cười cười: “Ấy... Dịch Thủy, người nói đùa, ta đường đường là Vương gia, đòi nào cần ai nói đỡ chứ?” Hần ngừng lại húng hắng ho mấy tiếng rồi nghiêm mặt nói tiếp: “Người nói nhà các người không phải đại biểu, ta không đồng ý. Chưa nghe câu thấy một chiếc lá biết cả mùa thu hay sao? Ta chỉ cần tường tận sinh hoạt của nhà các người, tự nhiên cuộc sống của các gia đình nô lệ khác ta cũng cơ bản nắm được rồi.”

“Phi! Người quả nhiên là đồ hồn dẫn nói láo không chớp mắt, thế nào cũng bị Thiên Lôi đánh chết!” Dịch Thủy tức mình quát âm lên. Vừa lúc đó từ trong nhà vang lên thanh âm già nua mà nghiêm khắc:

“Thủy nhi! Sao người lại ăn nói với Vương gia như thế!?” – Chính thị hai đảng sinh thành thắm nhuần nótính của Dịch Thủy.

Dịch Thủy quay lại trừng mắt, thiếu điều tức đến thổ huyết. Trong khi đó Hạ Hầu Lan đã trưng sẵn nụ cười hớn hở, sung sướng lớn tiếng: “Dịch đại bá, Dịch đại nương! Ta hôm nay lại tới nữa này~ Còn đây là tiền ăn tháng sau, thế này tháng tới ngày ba bữa cơm lại phải phiền hai vị lão nhân gia rồi.” Hắn vừa nói vừa lễ độ đưa ra túi ngân lượng.

Nghe Hạ Hầu Lan nói xong, Dịch bà vẫn giữ nụ cười nhũn nhặn, đáp: “Vương gia nói gì thế, Vương gia cùng đến dùng bữa cơm đơn sơ, nhà chúng ta vinh hạnh còn không hết, lại đưa nhiều bạc như vậy nữa. Kỳ thực nếu không phải gia cảnh còn khó khăn, ta nhất định không nhận bạc đâu. Chiêu đãi Vương gia cũng là bổn phận của chúng ta mà.”

Dịch Châu cũng từ trong nhà chạy ra phụ họa: “Vương gia cứ năng đến đây đi, nhờ phúc của người giờ ngày nào cũng được ăn toàn món ngon. Bất quá ta nghe ca ca nói trù sư trong Vương phủ nấu nướng rất khéo a, Vương gia thật tình cũng ăn được đồ ăn mẹ ta nấu sao?”

Hạ Hầu Lan cười đáp: “Trù nghệ của Dịch đại nương rất giỏi a, ta ăn thấy rất hài lòng.” Hắn nói xong liền đưa mắt nhìn Dịch Thủy tròng mền, chỉ thấy sắc mặt hắn thoắt xanh thoắt trắng thoắt hồng, nhoáng cái đã không khác gì cái đĩa pha màu. Hạ Hầu Lan không khỏi len lén mỉm cười, thầm nghĩ nơi có Dịch Thủy ở, dù là địa ngục với mình cũng không kém gì tiên cung. Giờ lúc ăn cơm còn được nhìn bộ dạng hắn tức tối hậm hực, ai nha~ lão thiên gia đối đãi với Bản Vương quả nhiên không tệ a

~***

50. Chương 50

CHƯƠNG NĂM MƯƠI

Gần đây ngày nào của Dịch Thủy cũng ị ạch trôi một qua cách bi đát, cực kỳ bi đát.

Nghĩ mà xem, người nhà hắn trên dưới đều bị cái tên Hạ Hầu Lan ranh ma, chỉ giỏi đầu độc nhân tâm xoay như chong chóng, hậu quả là tới giờ tất thấy đều hòa nhau trở mặt, luôn miệng nói hay nói tốt về hắn ta trước mặt hắn. Cái đó thôi chưa tính, hận hơn nữa là trong khi tên vương bát đần kia đối với gia đình mình càng lúc càng tường tận, thiếu điều cấm rế ở lại bày trò ‘thị sát’; thì cha mẹ hắn không những không tỏ ý phản đối lại còn cấm hắn ra đồng, bắt ở nhà hầu hạ trà nước, bút nghiên cho tên hỗn đản. Thử hỏi tình cảnh như thế đối với kẻ hiếu thuận như Dịch Thủy đã đủ tội cùng bi đát chưa?

Thật ra lúc đầu Dịch Thủy cũng đã hùng hổ phản kháng, một mực phân tích cho cha mẹ về động cơ đen tối của Hạ Hầu Lan, thậm chí còn đem cả kinh nghiệm máu thịt, sống chết của bản thân ra để làm lý lẽ thêm thuyết phục. Đầu dè ngay câu đầu tiên đã bị cha mẹ hắn nạt: “Người bây giờ không phải còn sống rất khỏe mạnh sao? Mạng này của người chính là do Vương gia cứu lại a, dùng cả Định Hồn châu a. Thứ đó nghe nói quý giá vô cùng, Vương gia lại đem cho một nô lệ như người, người còn chưa thỏa mãn cái gì hả? Hài tử này, người rõ thật vong ân phụ nghĩa.”

Nghĩ lại mà rầu cả ruột, Dịch Thủy bực bội đá hòn sỏi dưới chân, vừa hay lại nghe tiếng tên hỗn đản nào đó ới ới từ trong nhà: “Thủy nhi, Thủy nhi~ Cho ta một chén trà nào.”

Này mà còn nhịn nữa thì tự trọng khéo mất sạch, lão hổ không phát uy rồi Hạ Hầu Lan người coi ta như mèo què hả?! Dịch Thủy tức tối gạt tấm màn trước hiên rồi la ầm lên: “Gọi cái gì mà gọi, tai ta có điếc đâu!”

Nói tới nói lui, cuối cùng hắn vẫn ầm ỨC bưng trà vào cho Hạ Hầu Lan. Hừ, nếu không tên hỗn đản ấy sẽ tố tội không chịu hầu hạ của hắn cho cha mẹ a.

“Từ đây về kinh thành ít nhất cũng mất hai canh giờ, Hạ Hầu Lan, hình như hơn tháng nay ngươi không vào triều sớm hả?” Dịch Thủy lừ lừ liếc những tấu chương trên bàn, bụng ra sức nghĩ cách xua ‘con ruồi bụi’ này khỏi nhà mình.

“Ừm, bất quá ta cũng không cần vào triều sớm, miễn để Hoàng thượng quen ỷ lại. Dù sao ta đã nhờ Du Liễm giám sát, giúp Hoàng thượng xử lý nhiều ít công việc, có gì không giải quyết được mới gửi tới đây cho ta.” Hạ Hầu Lan thản nhiên cười nhìn Dịch Thủy, trong mắt hần như thể viết rành rành một câu sáu chữ, đủ cả hai dấu ngắt: ‘Muốn đuổi ta hả, đừng mơ.’

Dịch Thủy càng lúc càng buồn bực, thật là... tên hỗn đản này vứt đầu mất ngạo khí duy ngã độc tôn của hần rồi? Uy phong ngông cuồng tự đại đâu? Khí thế khinh thị chúng sinh đâu?? Thế nào tất thấy một chút cũng không còn tăm tích, để hần giờ cứ nhiên cam tâm ngồi đây chịu bị sừng sộ?! Nghĩ tới đây Dịch Thủy không khỏi nhớ ra Vong Nguyệt, hần nóng nảy nghiêng rằng thăm rửa Vong Nguyệt đích thị là đồ đa sự. Hồi đó rõ ràng chỉ nói nàng ta có thể tới thăm mình, đâu có bảo chủ tử của nàng cũng được mò đến luôn đâu! Nay chắc chắn là hảo ý của Vong Nguyệt rồi, báo hại giờ hần không khác gì bị dây da trâu quấn chân, tức chết được!

Hạ Hầu Lan đối với thái độ mất trừng, giọng lạnh của Dịch Thủy hoàn toàn không coi ra gì, hần tiếp tục nhàn nhã nhấp nước trà, xem tấu chương, kỳ thực lỗ tai vẫn vểnh hết cỡ nghe ngóng tiếng người trong lòng cầu nhàu, lẩm bẩm, lâu lâu nhin không được lại khe khẽ bật cười.

Bất quá một quãng yên bình cũng chẳng kéo dài được bao lâu, hốt nhiên đã nghe tiếng vó ngựa khua vang tới trước cửa, liền sau đó một bóng người không kịp báo danh đã vội vã xông vào nhà.

Hạ Hầu Lan và Dịch Thủy cùng lúc ngẩng đầu, thấy người vừa tới chính là tổng quản của Vương phủ. Hần vào rồi thì lập tức quỳ xuống, gấp gáp nói:

“Bẩm Vương gia, biên ải truyền tin chiến sự khẩn cấp trong vòng tám trăm dặm, tin báo Hoa Lạc quốc cùng Thiết Lực, Pháp Thác, Việt Chi Đẳng mấy nước kết liên minh, tập hợp năm mươi vạn đại quân áp sát biên cảnh nước ta. Chúng tự xưng đòi công đạo cho Đông Văn đã bị diệt vong. Quốc sư đại nhân thỉnh người cấp cấp hồi triều thương nghị đối sách.”

Hạ Hầu Lan đứng bật dậy, lạnh lùng nói: “Khốn kiếp, Đông Văn quốc thuở nào giao hảo với bọn chúng chứ! Rõ ràng thấy nước ta năm ngoái thu phục Đông Văn, nhắm thấy quân lực ta còn hao tổn mới bày trò liên minh thừa cơ đánh hôi đây. Khinh Hạ Hầu Lan ta sợ chúng sao?!” Hần nghiêng rằng nói xong liền rời bàn đi ra, tổng quản cũng vội thu dọn tất cả tấu chương trên bàn lại. Ngoài cửa đã thấy Hạ Hầu Thư dắt theo ái mã của Vương gia đứng chờ sẵn.

Hạ Hầu Lan thoát cái đã xuất môn, tung mình lên ngựa. Một hồi kích động qua đi, hần chợt quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn Dịch Thủy còn đang ngây người từ khi nghe tin chiến sự động trời. Mấp máy nửa ngày, rốt cuộc hần chỉ nói đúng một câu: “Tiểu Thủy nhi, ta phải đi rồi, người... bảo trọng.” Nói xong cũng không quyến luyến thêm, Hạ Hầu Lan thúc Tuyệt Trần phóng đi.

Một mình Dịch Thủy đứng tựa bên cửa, thần người mãi nhìn theo hướng bóng lưng hần khuất xa. Một hồi lâu sau khóe miệng hần chợt hé một nụ cười, lại khẽ lẩm bẩm: “Hạ Hầu Lan, người... tên hỗn đản này...”

Dường như trong lòng đã có chút toan tính, đôi mắt trước nay luôn một vẻ kiên định chợt lóe ra một tia ranh mãnh lạ lùng.

***

51. Chương 51

CHƯƠNG NĂM MỐT

Ít ngày sau, triều đình ban bố cáo thị, lời rằng cường địch xâm phạm bờ cõi, Lạc Vương lần thứ hai năm giữ ấn soái xuất chinh. Nhân quân địch lực lượng hùng hậu, lại đều là hạng dũng mãnh, cường hãn nên triều đình quyết định tuyển binh từ chúng nô lệ lần nữa. Phạm người được tuyển, lập tức sẽ được xóa bỏ thân phận nô lệ, nếu trong quân lập được công trạng sẽ được ban thưởng đồng hạng như binh sĩ thông thường,

người có quân công lớn thậm chí còn có thể được ban tước vị. Chiều chỉ vừa ban, chúng nô lệ đều được một phen bưng bưng hoan hỉ, tất cả những nam nô trẻ tuổi, tráng kiện đều kéo đến báo danh tòng quân, quả thực thiếu điều xéo tung bậc thềm trước cửa địa điểm nhận binh sĩ.

...

Trên sườn núi, Dịch Thủy chăm chú đọc tờ chiếu lệnh trong tay, Vong Nguyệt ngồi bên cạnh hần thì có vẻ nhàn nhã nhìn con ngựa đang thông thả gặm cỏ. Ước chừng Dịch Thủy đã đọc xong, nàng mới quay sang hỏi: “Người nhìn rõ ý tứ bên trong chiếu lệnh này chứ?”

Dịch Thủy gật đầu, thờ ơ đáp: “Thì là lần thứ hai tuyển binh nô thôi chứ sao? Bất quá lần này lần này ban thưởng trọng hậu hơn lần trước nhiều.”

Vừa nghe hần nói vậy, Vong Nguyệt liền hừ một tiếng rồi cao giọng: “Người chớ có bày trò giả ngu với ta. Dịch Thủy người là hạng người nào chứ, bằng tuyệt thông minh, nếu cả điểm bất thường trong chiếu lệnh này cũng nhìn không ra, người còn là Dịch Thủy nữa sao?”

Dịch Thủy mỉm cười đáp: “Ây nha, Vong Nguyệt cô nương quá khen. Luận thông minh, ai bì được với cô nương đây? Ta bất quá chỉ nói một câu người có thể tới thăm ta, liền bị người suy xiên suy xẹo thành điệu kể đặng hiển cho chủ nhân nhà người. Vong Nguyệt cô nương trong Vương phủ giờ lời nặng ngàn cân, đến tổng quản cũng phải nhường nhịn mấy phần, tài trí của người đích thị không thể xem thường a.”

Vong Nguyệt xì một tiếng, cãi lại: “Người còn nói vậy~ Ai lại tới giờ vẫn giận dữ ta. Người thử ngẫm xem, ta theo Vương gia bao nhiêu năm, chịu bao nhiêu ân tình của hần, lúc đó thấy bộ dạng hần không bằng cái xác không hồn, ta liệu có thể đứng nhìn không giúp được không? Chúng ta kết bằng hữu cũng đâu phải mới ngày một ngày hai, lúc người bị Vương gia hiểu lầm, chẳng phải ta vẫn đứng về phía người còn gì? Cuối cùng còn chờ đúng tới khi người ‘chết’ rồi mới đem bí mật kia nói cho hần, giúp người trả thù hả dạ đúng không?”

Nói tới đó, nàng chợt nghiêm sắc mặt: “Lần trước tuyển binh nô vẫn còn hạn chế số lượng, lần này lại hoàn toàn chẳng dể động gì cả. Dịch Thủy, ta không tin người không nhận ra bụng Vương gia nghĩ gì, hần đều vì người nên mới cố gắng sức tìm cách xóa bỏ thân phận thấp kém cho thật nhiều nô lệ. Hơn nữa, lần này Vương gia lệnh ta đem chiếu lệnh này tới cho người xem bằng được, đến tột cùng tâm ý hần thế nào người thật không hiểu sao? Vương gia thực mong muốn người lần này sẽ tòng quân, lập chút công lao để hần có cơ trừ bỏ thân phận nô lệ mà người vẫn canh cánh trong lòng... hần rất cuộc vẫn muốn bù đắp cho người thôi.”

Dịch Thủy cười lạnh, nói: “Bỏ đi, ý tốt của hần ta không dám nhận. Vong Nguyệt, người quay về nói với hần ta xin cảm tạ, nhưng nói thực bây giờ việc đồng áng, trồng trọt rất thuận lợi, cuộc sống của ta giờ cũng được yên ổn rồi, ta không muốn lại tòng quân để phải gặp hần nữa.”

Vong Nguyệt tức mình la toáng lên: “Ai, người thật..! Người sao lại cố chấp đến thế hả?! Mấy tháng qua Vương gia vì người mà nếm đủ khổ cực, chưa nói đồn đảo ngược xuôi trong, ngoài thành; chỉ tính riêng chuyện hần đường đường là Vương gia mà nhất nhất chịu ở lại nhà người ăn ngày ba bữa, đành rằng nhà các người ăn uống đã đầy đủ hơn xưa, nhưng so với hần luôn luôn hưởng dụng mỹ vị quý hiếm mà giờ có thể vui vẻ chịu đựng ăn uống như vậy cả tháng trời... Dịch Thủy, tấm lòng của hần còn chỗ nào không thành thật nữa đây? Đành rằng ý chí người sắt đá, nhưng mãi rồi cũng nên bao dung một chút a.”

Dịch Thủy vẫn chỉ hậm hừ, ra bộ xem thường, đáp: “Ta lại ước phải chi hần đừng có lộ mặt tới làm phiền ta. Nhờ ơn hần mới hại ta cả tháng qua không bữa cơm ăn được no.” Nghe hần nói thế, Vong Nguyệt không nhịn được bụm miệng cười, Dịch Thủy càng bất mãn tợn: “Người đúng là nữ nhân xấu bụng, còn há hê được.”

“Hảo hảo, ít nói bừa, giờ người có chịu đi hay không?” Vong Nguyệt thu liễm nụ cười, bày ra bộ dạng hằm hè dọa dẫm.

“Không đi.” Dịch Thủy thẳng thừng đáp, gương mặt khiêu khích nhìn lại Vong Nguyệt. Nhưng ngay trước khi nàng ta chuẩn bị phát hỏa, hần bỗng ghé đầu lại kề sát tai nàng, nhỏ giọng thì thào mấy câu.

Lập tức Vong Nguyệt trợn mắt quay sang nhìn hần, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu lấm tấm trên trán, một hồi

nàng mới lẩm bẩm nói: “Ai nói tôi độc phụ nhân tâm* chứ, Dịch Thủy, bụng dạ người mới là khó lường nhất. Còn nghĩ ra cả chuyện giả dạng lượn qua lượn lại trước mặt hần, người thật... Ai da, người a~” Bất quá Vong Nguyệt miệng than nhưng trên mặt lại rành rành nụ cười kỳ quái, một hồi nàng ta hăm hờ đứng dậy, nói:

“Rồi! Coi như quyết vậy. Giờ ta về báo cáo Vương gia.”

...

Vong Nguyệt vừa về tới Vương phủ đã thấy Hạ Hầu Lan nôn nóng ra đón, nàng thừa biết vì sao nhưng vẫn cố ý khách sáo nói: “Ấy, Vương gia, sao dám phiền người thân chinh ra đón, nô tỳ đáng chết.” Nói xong lại cung kính nâng áo thi lễ.

Hạ Hầu Lan cũng không buồn truy cứu bộ dạng nàng vừa hành lễ vừa tùm tùm cười, hần lập tức kéo Vong Nguyệt vào thư phòng, vội vàng hỏi: “Thế nào? Hần có chịu đi không? Hần... hần nói sao?”

Vong Nguyệt thở dài, lắc lắc đầu: “Dịch Thủy không chịu đi, hần bảo ta gửi lời cảm tạ Vương gia. Hần còn nói gần đây việc đồng áng rất thuận lợi, cuộc sống của hần cũng ổn định rồi, không muốn lại tòng quân để phải gặp người nữa.”

Hạ Hầu Lan vừa nghe đã ngây ngẩn cả người, hần vốn đã suy đi tính lại trăm bận, tin chắc với tính cách và thân thủ của Dịch Thủy, hần nhất định sẽ tình nguyện ra trận bảo gia vệ quốc*. Đến lúc ấy chính mình tự khắc có thể thường xuyên được gặp hần. Đâu ngờ hôm nay Dịch Thủy lại từ chối thẳng thừng như vậy, nếu chỉ nói cuộc sống đã yên ổn, không muốn lại ra chịu hiểm nguy, vào sinh ra tử... hần căn bản không thể tin, vì những điều ấy quyết không thể là lý do khiến người cao ngạo như Dịch Thủy không chịu tòng quân. Cơ mà... Dịch Thủy còn nói không muốn thấy hần, xét cho cùng bằng cá tính của Dịch Thủy đây tuyệt đối là chuyện hần dám làm.

Lần này Hạ Hầu Lan hoàn toàn tuyệt vọng, Dịch Thủy của hần... khúc mắc trong lòng hần sợ rằng cả đời này đã chẳng thể giải khai nữa rồi.

—

*tối độc phụ nhân tâm: độc địa nhất là lòng dạ đàn bà. (=)) này là cái câu nó vậy nha =)) ~)

*bảo gia vệ quốc: bảo vệ nước nhà Ò_Ó

~***

52. Chương 52

CHƯƠNG NĂM HAI

Đúng ngày tốt đã tuyển định, Hạ Hầu Lan dẫn đại quân khởi hành. Ngay thời khắc vó ngựa bước qua cổng thành, hần nhin không được hướng mắt về phía nông trường của mình. Người hần yêu thương bằng cả tâm can – Dịch Thủy, đang ở nơi ấy. Chỉ cần nghĩ lần này xuất chinh còn để Dịch Thủy tiếp tục được sống bình yên, để hần được hạnh phúc bên cạnh gia đình, ý chí chiến đấu trong lòng Hạ Hầu Lan lập tức ngùn ngụt bùng cháy, nhiệt huyết cũng mãnh liệt sôi trào.

“Đợi ta, Dịch Thủy, Bản Vương nhất định sẽ đánh bại quân địch, cho ngươi được tiếp tục sống yên bình, hạnh phúc. Dịch Thủy, ta nhất định sẽ chiến thắng.” Tự thì thầm tuyên thệ rồi Hạ Hầu Lan ghì cương, quay ngựa dẫn đầu đại quân Tuyệt Duyên, bùng bùng khí thế nhất khứ bất hồi* tiến thẳng hướng biên cương đang quân tình nguy khốn.

...

Nghị gió đêm mang theo hơi thở ẩm áp của những ngày cuối xuân dịu dàng thổi qua khiến lòng người tự nhiên thư thái. Thăm thẳm trên đầu là bầu trời đêm lấp lánh điểm tinh quang, một mảnh huyền bí vĩnh hằng mà mỹ lệ đến mức có thể hút trọn tất cả ưu phiền của nhân gian.

Hiềm nỗi luôn luôn có người trái lẽ thường, ví như nam nhân lúc này đang ngồi trên cỏ ngẩng đầu ngắm tinh không* – Hạ Hầu Lan. Trong đầu hần lại chỉ bận rộn với những ý nghĩ: Dịch Thủy giờ này đã ăn tối chưa nhỉ? Không biết mình đi rồi liệu nhà họ có trở lại ăn uống kham khổ như trước không đây? Thương thế của Dịch Thủy tuy đã khỏi hẳn nhưng dù sao từng bị thương nghiêm trọng như vậy, nhất định phải năng năng bồi dưỡng sức khỏe mới được. Ai nha~ trước khi đi mình phải dặn dò Dịch bá mẫu một tiếng mới đúng...

Những vấn đề cực kỳ phá hư mỹ cảnh kiêu này kỳ thực lúc nào cũng quanh quẩn trong đầu Hạ Hầu Lan, muốn quên cách nào cũng không được. Trước kia hần chưa từng biết cảm giác yêu một người hóa ra lại có mùi vị thế này. Giống như hiện giờ, biết rõ Dịch Thủy coi thường sự quan tâm của mình, biết rõ hần sẽ không bao giờ tha thứ cho mình... thế nhưng chỉ cần chợt nghĩ đến hần, chỉ cần gương mặt hần thoáng hiện lên trong đầu, lòng Hạ Hầu Lan lập tức cảm thấy phần chấn bội phần.

Lại nhớ khi xưa Du Liễm từng nói: “Ái tình nguyên lai cũng là thứ độc được tối độc trên thế gian, người một khi đã trúng phải coi như vô phương cứu giải.” Cách lý giải này hóa ra chuẩn xác vô cùng, thử ngắm tình trạng của chính hần bây giờ xem, không phải trúng độc thì là gì a.

Hạ Hầu Lan cứ ngồi ngây như thế, mà đêm càng dần khuya, nghị gió thổi qua cũng phảng phất theo hàn khí. Bên tai nghe thấy một hồi tiếng chân bước khê khằng từ xa vọng tới khiến hần đột nhiên nhớ lại đêm nào còn ở Vương phủ, Dịch Thủy bừng điểm tâm đến cho hần. Hạ Hầu Lan mừng hóm vội vàng quay lại, cả người nhện không được khê run lên:

“Dịch Thủy! Dịch Thủy, là ngươi phải không?!” Ngực khí vì nén không được kích động cũng nhiễm vài thanh run rẩy.

Thế nhưng một thoáng hạnh phúc tốt cùng phút chốc đã bị thất vọng nuốt trọn. Bởi người đáp nguyệt mà đến hoàn toàn không phải Dịch Thủy, hần chỉ là một sĩ binh bình thường, trên mặt còn lấm mấy vết sẹo dài xấu xí, dưới ánh trăng, khuôn mặt tối tối sáng sáng càng thêm dữ tợn. Hần bước tới trước mặt Hạ Hầu Lan, nhẹ giọng nói: “Đêm đã khuya, thỉnh Vương gia quay về doanh trại nghỉ ngơi thôi.”

Như thể đang lảng lảng trên mây gió rồi đột ngột bị nhào xuống vực sâu vạn trượng, cảm giác hụt hẫng mãnh liệt khiến Hạ Hầu Lan suýt chút nữa thổ huyết. Hần lạnh nhạt nhìn nô lệ này vài lần rồi nóng nảy cao giọng: “Thư nhi đâu? Hần chạy đi đâu rồi?! Không lẽ không biết khi ta ở một mình không ai được phép quấy rầy hả?!”

Thật kỳ quái, tên nô lệ kia không những không bị sự hùng hổ của hần dọa cho sợ mất mật, trái lại hần ta còn tiến thêm một bước, dang chiếc áo choàng đang cầm trong tay lên cho Hạ Hầu Lan rồi nhã nhặn đáp: “Tiểu nhân theo lệnh Thư tổng quản tới hầu hạ Vương gia, phần Thư tổng quản đang ở đâu, tiểu nhân cũng không được biết.”

Hạ Hầu Lan ngẩn người nhìn kĩ lại nô lệ này vài lần, hốt nhiên bao nhiêu tức tối trong bụng bay biến sạch sẽ. Rốt cuộc hần đã minh bạch vì sao Hạ Hầu Thư dám phái người, lại còn là một kẻ bị hủy dung xấu xí đến hầu hạ mình. Binh sĩ này... hần thực sự... rất giống Dịch Thủy, thực sự rất giống.

“Ngươi tên là gì?” Hần nhận lấy áo choàng, qua loa khoác lên người, trong bụng vẫn không ngọt nhủ thầm: ‘Giống quá, không phải dung mạo tương tự, mà là khí chất nhàn nhạt toát ra quanh hần, cả nhân thân trong suốt, cao ngạo... làm thế nào lại có thể giống đến vậy??’ Nếu không phải cả dung mạo lẫn vóc người đều kém xa vạn dặm, hần nhất định sẽ cho rằng người này là Dịch Thủy dịch dung* mà nên.

“Bẩm Vương gia, tiểu nhân tên là Chu Nhật. Thư tổng quản nói từ hôm nay sinh hoạt, ẩm thực của Vương gia đều có một phần trách nhiệm của tiểu nhân. Vương gia có việc gì cần phân phó, thỉnh cứ sai phái tiểu nhân là được.” Chu Nhật cung kính trả lời. Liền một khắc sau, hần nghe thấy Hạ Hầu Lan lầm bầm: “Sao có thể giống đến vậy chứ?”

Hần nghiêng đầu nhìn chăm chú Chu Nhật một hồi, đột nhiên lên giọng: “Ngươi không biết sao? Nếu đã làm thiếp thân vệ binh của ta, áo choàng này ngươi phải khoác cho ta mới đúng.”

Chỉ thấy Chu Nhật ngạc nhiên lùi lại mấy bước rồi mới cúi đầu nói: “Tiểu nhân biết sai rồi, từ nay sẽ sửa đổi. Tiểu nhân vốn là binh sĩ, việc hầu hạ Vương gia còn vụng về, chưa quen thuộc ngay được, mong Vương gia sau này rộng lòng chỉ giáo, tiểu nhân sẽ tận lực sửa chữa.”

“Bỏ đi, người sửa chữa đi rồi đâu còn giống hần nữa.” Hạ Hầu Lan thoáng ngáy người rồi bật cười, vỗ vỗ vai Chu Nhật: “Từ sau cứ thế này đi, đổi là Dịch Thủy hần cũng sẽ làm giống người. Chiến sự lần này chưa biết sẽ kéo dài bao lâu, ta còn đang rầu không có hần ở bên rồi mỗi ngày phải làm sao a. Ấy, đã không có người thật, thôi thì một thể thân cũng được a.”

Hần nói xong liền nhả nha thả bước trở về doanh trại, Chu Nhật đứng lại phía sau ngáy người một thoáng rồi cũng bám theo sát gót.

---

*nhất khứ bất hồi: một đi không trở lại Ồ_Ó

~*tinh không: bầu trời sao.

*dịch dung: hóa trang thay đổi khuôn mặt.

***

53. Chương 53

CHƯƠNG NĂM BA

Về tới doanh trại đã thấy Hạ Hầu Thư thấp thỏm đứng chờ từ lúc nào, thấy Hạ Hầu Lan cùng Chu Nhật trở về, hần liền đưa mắt ra hiệu cho Chu Nhật, ý bảo hần ta lui ra. Còn lại hai người trong trướng, Hạ Hầu Thư cười cười hỏi: “Chủ tử, nô tài lựa cho ngài... ấy... vệ binh này, ngài thấy có vừa ý không?”

Hạ Hầu Lan liếc hần một cái, không vội trả lời mà thông thả đi tới bên bàn lớn, vừa xem bản đồ quân sự vừa thần nhiên nói: “Ừm, cũng được. Mà sao bỗng nhiên lại nghĩ chuyện tìm vệ binh cho ta, trước nay đều chỉ có mình người hầu hạ, huống chi gần đây ta thấy cũng không phát sinh sự gì, việc bên người cũng đâu có nhiều hơn a?”

Hạ Hầu Thư xem chừng thái độ của hần, tâm lý nặng nề cũng nhẹ nhõm phân nửa, cười đáp: “Chủ tử lẽ nào thực không nhận ra? Uống công nô tài khổ tâm vì ngài mà tuyển chọn được hần, lại còn thấp thỏm đứng đây đợi cả nửa canh giờ a.”

Hạ Hầu Lan quay lại nhìn hần rồi gật đầu: “Quả nhiên là vậy, Thư nhi, người làm sao tìm được người này? Đôi mắt hần, sự cao ngạo hàm chứa trong ấy, thứ cao ngạo tuyệt không cam nguyện thần phục dưới chân bất cứ kẻ nào... thực sự rất giống Dịch Thủy.” Hần nói đến đó lại thở dài, lẩm bẩm: “Dịch Thủy, hần... giờ đang làm gì nhỉ? Hay đã ngủ rồi, hần... lẽ nào tuyệt không lo lắng gì đến quân tình*?”

Hạ Hầu Thư chợt nói: “Sự đã tới nước này, Vương gia còn tưởng nhớ Dịch công tử đến vậy, thực vẫn là buông tay không được. Kỳ thực lần này tìm ra người kia đều không phải công lao của nô tài, đây là Vong Nguyệt cô nương mách cho, nàng ta nói để người này hầu hạ Vương gia ẩm thực, sinh hoạt, có lẽ cũng giúp Vương gia khuây khỏa phần nào. Ha ha, thật không ngờ bản lĩnh của Vong Nguyệt cô nương quả không tầm thường, lúc nàng ta tìm được Chu Nhật rồi đưa đến, nô tài cũng phải giật mình a. Tuy vóc dáng và diện mạo đều thua kém nhiều lắm, cơ mà... ai nha, nói thế nào a, ấy, dù sao hần ta đích thị càng nhìn càng cảm thấy thực quá giống Dịch công tử.”

Hạ Hầu Lan khê nhú mày, nghi hoặc hỏi lại: “Vong Nguyệt sao? Là nàng ta đưa Chu Nhật tới sao?”

Hạ Hầu Thư đáp: “Đúng vậy a.” Lại thấy nét nghi ngờ càng đậm trên mặt Hạ Hầu Lan, hần vội hỏi: “Có vấn đề gì sao Vương gia? Nếu ngài thấy người này khả nghi, nô tài lập tức thay thế hần.”

Chỉ thấy Hạ Hầu Lan ngồi xuống bên bàn, trầm ngâm một lát rồi mới nói: “Thư nhi, ta nhớ dòng họ nhà Vong Nguyệt nhiều đời nay đều mưu sinh bằng nghề chế tác điện cụ* phải không? Trước kia lúc chúng ta cứu Vong Nguyệt, nàng ta mới là một tiểu cô nương, không phải vẫn luôn miệng nói sẽ bảo phụ thân tặng cho ta điện cụ chính tay hần chế tác, thiên hạ vô song sao?”

Hạ Hầu Thư trả lời: “Không sai, bất quá Vương gia à, sau đó phụ thân nàng ta mất sớm, Vong Nguyệt lúc ấy còn nhỏ như vậy, sao đã học được thủ nghệ* gia truyền. Huống chi cả gương mặt lẫn vóc người Chu Nhật đều khác xa Dịch Thủy, thuật dịch dung mặc dù khả dĩ thay đổi được dung mạo chứ đâu che dấu được tất cả những điểm khác a?”

Hạ Hầu Lan không để tâm tới lời Hạ Hầu Thư, chỉ lẩm bẩm: “Phụ thân Vong Nguyệt đích thị là cao thủ dịch dung đệ nhất thiên hạ a, nhất định bản lĩnh phải có điểm khác thường.” Hần trầm ngâm nhịp ngón tay trên bàn một hồi rồi lại tiếp tục tự vấn: “Chu Nhật, Chu Nhật... không lẽ lại có chuyện kỳ quái như vậy?”

Lại quay sang Hạ Hầu Thư, trầm giọng nói: “Từ giờ trở đi không được khó dễ Chu Nhật, hần yêu cầu việc gì chỉ cần hợp tình hợp lý, nhất định phải tận lực thỏa mãn hần. Còn nữa, Thư nhi người khả dĩ để hần tới hầu hạ bên cạnh ta, phần người có gì muốn làm cứ tùy tiện đi làm.”

Hạ Hầu Thư há hốc miệng, thầm kêu la trong bụng lần này hỏng bét rồi. Chỉ vì cao hứng một hồi đồng ý giúp Vong Nguyệt việc này, giờ thành ra hai tay dâng vị trí của mình cho kẻ khác, sự này còn không phải là sẵn tổ tu hú* hay sao? Thế nhưng Vương gia đã hạ lệnh, hần dù một bụng bất bình cũng không dám phản bác câu nào, đành thất thểu lui ra.

Chỉ một chốc sau, Chu Nhật tiến vào, thấy Hạ Hầu Lan đang chăm chú nghiên cứu bản đồ địa hình quân sự, hần liền yên lặng đứng hầu một bên. Đứng một hồi lại nhin không được hiểu kỳ, bắt đầu vươn cổ ngó bản đồ, thị lực hần vốn rất tốt nên cũng xem được gần như toàn bộ, rốt cuộc không khỏi bị những chi tiết trên địa đồ hấp dẫn tâm thần, vừa xem vừa chăm chú tính toán trong bụng.

“Sao hử Chu Nhật, người có hứng thú với tác chiến lắm sao?”

Thanh âm của Hạ Hầu Lan bất ngờ vang lên khiến Chu Nhật nhất thời giật mình sức tỉnh, hần vừa ngẩng đầu nhìn lên đã thấy ánh mắt sáng rực của Hạ Hầu Lan đang chăm chăm chiếu vào mình, phảng phất như muốn dùng nhãn thần xuyên thấu con người hần. Trong lòng Chu Nhật không khỏi phát run, hần vội trấn định tâm thần, gượng gượng đáp: “Bẩm Vương gia, tiểu nhân xuất thân quân ngũ, tự nhiên cũng có chút chú tâm với chuyện hành binh tác chiến.”

Hạ Hầu Lan khê cười, lại hỏi: “Chú tâm? Người không ghét chiến tranh sao? Thi thể chất như núi, máu chảy thành sông, tận mắt chứng kiến đồng đội chiến hữu ngã xuống ngay bên cạnh mình, lẽ nào người không ghét cảm giác ấy sao?”

Chu Nhật trầm mặc không đáp, hồi lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Nhưng để bảo vệ chính quốc gia của mình, để bách tính cùng nô lệ đồng bào được an bình sinh hoạt, một khi chiến tranh đã phải phát động để đối phó với cường địch tham lam xâm lược thì mỗi binh sĩ đều có trách nhiệm tận lực chiến đấu.”

“Nô lệ? Người là từ nô lệ mới trở thành binh sĩ sao? Hần là binh nô từng tham gia chiến đấu với Đông Văn trước kia phải không? Bằng không sao lại cố ý nhắc tới nô lệ, bình thường đâu ai nghĩ tới bọn họ đâu.” Hạ Hầu Lan thông thả bước tới trước mặt Chu Nhật, nhãn thần tinh anh lóe lên một tia sâu sắc hàm ý.

“A... Ta... ta lần trước cũng từng gia nhập binh nô a.” Chu Nhật ập ứng đáp. Thấy Hạ Hầu Lan quay đi, gật gật đầu, hần vừa lên thở phào một hơi đã lại nghe tiếng Hạ Hầu Lan hỏi, thanh âm như còn phấp phấp tiểu ý:

“Vậy sao? Bản vương cũng không nhớ rõ nữa. Chu Nhật, ừm, Chu Nhật này, người có biết Dịch Thủy không? Hần cũng là nô lệ như người.”

Hạ Hầu Lan đột nhiên quay người lại, gương mặt thoảng chốc đã áp sát bên Chu Nhật, ánh mắt hần tỉ mỉ dò trên những vết sẹo dài: “Ừm, người hần phải biết hần đúng không, Chu Nhật?”

*quân tình: tình hình quân sự.

*diện cụ: mặt nạ.

*thủ nghệ: tay nghề.

*sẵn tổ tu hú: ám chỉ việc chiếm không cái gì của ai đó =))~ (vì tu hú làm tổ xong thường bị một số loài chim mạnh hơn chiếm mất, tu hú không dám bảo vệ tổ nên đành bỏ tổ đi lên để trứng vào tổ chim khác
O ~)

***

54. Chương 54

CHƯƠNG NĂM TƯ

“Ta... tiểu nhân có nghe nói về hấn.” Chu Nhật có vẻ hoảng loạn, ríu ríu nói nhanh đến mức Hạ Hầu Lan gần như nghe không ra hấn vừa nói gì, “Nghe nói hấn chiến đấu dũng cảm, là đệ nhất binh nô trong quân. Bất quá vì lúc trước không chịu nô dịch cùng một nơi, sau này đầu quân cũng không được xếp cùng biên chế, nên cũng chưa từng kết giao với hấn.” Chu Nhật cung kính đáp.

“Ừm...” Hạ Hầu Lan thoát nghĩ ngợi rồi bỗng dừng cuộn địa đồ lại, thản nhiên nói: “Đêm khuya rồi, đi ngủ thôi.” Hấn nói xong liền cởi luôn áo choàng, Chu Nhật thoáng sững sốt rồi mới vội vã đỡ lấy, quay đầu nhìn quanh rồi thuận tiện xếp áo choàng lên bàn, sau đó hấn ngẩn ngừ cắn môi, như đang nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

“Trải đệm cho ta.” Hạ Hầu Lan bật cười nói. Chu Nhật bấy giờ mới khẽ à một tiếng, nhanh tay trải chăn đệm ngay ngắn, bụng nghĩ thầm giờ hấn có thể xin lui được rồi.

Không đợi hấn mở miệng, Vương gia đã lại thản nhiên ra lệnh: “Thư nhi không dặn người chăn đệm phải ủ ấm rồi ta mới vào ngủ sao?”

Chu Nhật lần này còn sững sốt hơn ban nãy, trên mặt hấn đã không còn nhìn ra là loại biểu cảm gì, hấn chần chừ quay đi, tựa hồ đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, rốt cuộc hấn đành chậm chạp chui vào ổ chăn. Hạ Hầu Lan nhìn động tác như rùa bò của hấn, nhin không được bật cười hỏi: “Người đang thăm rùa ta hả?”

Thật lâu sau mới nghe Chu Nhật khẽ đáp: “Không có.”

“Người thực sự giống hấn lắm.” Hạ Hầu Lan thở dài, “Trước kia Dịch Thủy còn ở Vương phủ, mỗi lần lâm hạnh* hấn, hấn đều rầu rĩ không nguyện ý, dùng dùng dằng dằng hơn nửa ngày mới bằng lòng ngồi lên giường, muốn hấn tự tay cởi y phục thì còn rầy rà hơn nhiều. Ai, hấn a, lần nào cũng xử trăm phương ngàn kế trốn tránh sự sủng hạnh của ta, có lúc còn làm bộ đồng cảm khuyên nhủ ta qua với hai người thị thiếp nữa. Kỳ thực đời nào Bản vương không biết hấn cố tình tính kế tránh né chứ, nên Bản vương lần nào cũng quyết không cho hấn như nguyện, ha ha...”

... Mới đó đã gần một năm rồi, thời gian trôi qua nhanh quá... đời người cũng thật ngắn ngủi, ngắn đến mức có lúc Bản vương cũng không hiểu mình liệu có đủ thời gian để đợi được hấn tha thứ hay không.” Ngừ điệu nguyên bản khoan khoái cứ nhiên đã dần trầm lắng u sầu, Hạ Hầu Lan chăm chú nhìn Chu Nhật đến xuất thần, tâm sự ngày thường không sao tùy tiện thổ lộ, lúc này cứ như vậy đơn giản nói ra.

Chu Nhật không nói gì, cũng không quay lại nhìn Hạ Hầu Lan. Lại chợt nghe giọng hấn tiếp tục vang lên: “Ai~ không biết giờ hấn đang làm gì, có khi nào cũng nhớ đến ta không, ta... ai~”

Chu Nhật đột nhiên lên tiếng: “Lúc này hấn đương nhiên đã ngủ rồi, không chừng còn đang bắt kính xúc phạm Vương gia trong mộng nữa a.”

Thấy Hạ Hầu Lan quay phắt lại, kích động hỏi: “Người... làm sao người biết chứ?!” , hần liền bĩu môi đáp: “Có khó gì, vừa xong Vương gia nói có lẽ suốt đời còn chưa được hần tha thứ, tự nhiên cũng đoán được hần hận người tới mức nào, vậy đương nhiên nằm mộng cũng phải chửi rửa rồi.” Hần nói đến đó dường như nhin không được, bật cười ha ha.

Hạ Hầu Lan nhân cơ hội nhìn chằm chằm đầu lưỡi hần rồi đột nhiên hỏi: “Chu Nhật, người có biết thuật dịch dung không?”

Nhân thần tinh diệu lập tức chớp được một tia rung động lén lút từ thân ảnh trước mặt, nhưng hần không dả động gì cả, chỉ ra vẻ thờ ơ nói tiếp: “Thuật dịch dung ấy nếu luyện được tới cảnh giới cao minh, không chỉ có thể biến hóa khuôn mặt người ta, thậm chí khả dĩ dụng được vật* khiến cả vóc người lẫn thanh âm đều thay đổi. Có điều chỉ có duy nhất một chỗ không thể dụng thuật được, Chu Nhật, người biết là chỗ nào không?”

“Chỗ... chỗ nào?” Ngữ khí của Chu Nhật tựa hồ đã có chút miễn cưỡng, ngược lại Hạ Hầu Lan vẫn thần thái phi dương*, cao hứng bưng bưng nói tiếp: “Là đầu lưỡi, Chu Nhật, người biết không? Thuật dịch dung không thể thay đổi đầu lưỡi một người được, cố nhiên cũng vì phần trong khoang miệng, dễ bị bỏ qua; nhưng quan trọng hơn là thế này, nếu cả đầu lưỡi cũng dụng thuật ngụy trang lên, không khéo tới ăn cơm, nói chuyện cũng không xong mất. Ha ha ha! Người coi có phải thật buồn cười không?!”

Chu Nhật miễn cưỡng nặn ra mấy tiếng cười theo hần rồi đột nhiên đứng bật dậy, lấp bắp nói: “Vương gia... chần... chần nệm đủ ấm rồi.”

Hần nói xong chỉ chực quáng quàng chạy ra khỏi trướng, nhưng chưa kịp nhúc nhích đã bị Hạ Hầu Lan chặn lại: “Gấp cái gì? Coi người hoảng hốt như có tật giật mình vậy, không sao, ta bắt quá tự dừng nhớ ra câu chuyện cười, vui miệng kể cho người thôi.” Nói rồi hần bước lại giường, để nguyên y phục mà nằm xuống, lại cất giọng lười biếng: “Chu Nhật, giờ người thế chỗ Thư nhi rồi, ban đêm người phải nghỉ lại đây, bằng không nửa đêm Bản vương muốn uống nước, đi tiểu, ai tới hầu hạ ta a?”

“Còn... còn phải hầu hạ Vương gia đi tiểu đêm?!” Chu Nhật trợn tròn hai mắt, ngược lại gương mặt vẫn hoàn toàn vô cảm, nhìn qua thật quỷ dị khôn tả; kỳ thực trong bụng hần đang tận tình điểm danh một lượt tổ tông dòng giống Hạ Hầu Thư vô tội, nào thì tên Hạ Hầu Thư chết tiệt, sao lại không nói rõ cho mình, à rõ ràng là cố ý đây, tên hỗn đản ấy nhất định cố ý giấu giếm. Hần ta... hần ta lẽ nào sớm đã có âm mưu đẩy mình vào chỗ chết?

Càng nghĩ càng thấy mình có lý, hai chân Chu Nhật cũng vô thức dậm lùi lại mấy bước. Không ngờ Hạ Hầu Lan bất chợt phát tay, một chưởng bạt tất phụt cây nệm, trong trướng chỉ còn lại độc một ngọn đèn nhỏ tỏa ra ánh sáng u ám, Hạ Hầu Lan lại trở mình, mơ hồ nói: “Chu Nhật, người cũng lên giường gắm bên kia ngủ đi, không còn sớm đâu. Ngày mai quân lương* đuổi kịp rồi chúng ta lập tức ngày đêm hành quân tới biên quan, khó tránh khổ cực nhiều.” Lời còn chưa dứt, tiếng thở đã bắt đầu đều đặn điều hòa.

Đến đây, hần ai cũng đã minh bạch, Chu Nhật kia chính là Dịch Thủy; lúc này hần thở phào nhẹ nhõm, khê khàng bước tới giường bên cạnh rồi nằm xuống. Có điều hần không sao ngủ được, trong lòng tràn ngập mâu thuẫn, tự vấn mình quyết định cải trang theo Hạ Hầu Lan xuất chinh đến tột cùng có phải sai lầm không? Vốn định dịch dung thành một kẻ thật xấu xí để dọa hần, làm sao khiến hần sau này hể nghĩ tới mình lập tức sẽ phải nhớ tới gương mặt dữ tợn kinh dị này, đáng từ nay đoạn tuyệt hết thấy nhớ nhung tưởng niệm. Nào ngờ đến giờ hần mới phát giác, Hạ Hầu Lan một điểm cũng không để tâm đến những vết sẹo dọa người này, thậm chí còn lơ mơ ngờ vực thân phận hần, thực khiến Dịch Thủy có chút hối hận, tự nhủ suy tính đơn giản của mình lần này thành ra tự đưa đầu vào miệng cạp rồi a.

---

*lâm hạnh, sủng hạnh: ở đây đều là từ ám chỉ việc được chọn thị tẩm của thị thiếp hay nô lệ trong nhà quyền quý (trong cung cũng xài từ này há :>~).

*được vật: thuốc.

*thần thái phi dương: hào hứng hơn hở =))

~*quân lương: lương thảo cho quân đội.

***

55. Chương 55

CHƯƠNG NĂM LĂM

Trần trọc một đêm, trời vừa rạng quả nhiên đoàn quân áp tải lương thảo đã đến nơi. Nhỏ trại xong, đại quân Tuyết Duyên tinh nhuệ lập tức phô diễn trọn vẹn bản lãnh, hành quân cấp tốc liên tục ba canh giờ, tịnh không một người tụt hậu.

Tầm quá trưa, Hạ Hầu Lan hạ lệnh, toàn quân nghỉ ngơi, ăn lương khô tại chỗ, sau nửa canh giờ tiếp tục hành quân, trước khi đêm xuống phải tới được trấn Chu Gia cách hơn hai trăm dặm, đêm nay hạ trại tại trấn ngoại*.

Cả ngày hôm nay, Dịch Thủy bụng dạ sôi sục tựa như có mười bảy, mười tám gàu nước liên tục kéo lên, quăng xuống; đêm qua nghe mấy lời cuối cùng của Hạ Hầu Lan, rành rành ám chỉ hần đã nhìn ra thân phận mình, bởi vậy Dịch Thủy cả buổi không nhịn được chốc chốc lại lén nhìn sắc mặt đối phương, định bụng chỉ cần phát hiện một chút gì bất thường thôi hần lập tức sẽ lựa đường lên đi ngay. Nói đi nói lại, đại quân hơn ba mươi vạn người, lựa đại một doanh trưởng nào mà trà trộn vào cũng chỉ như ngư nhập đại hải*, đến lúc đó thay đổi một diện cụ khác đã được Vong Nguyệt đưa từ trước, hừ, hần không tin Hạ Hầu Lan đủ bản lĩnh thông thiên, đến lúc ấy còn tìm được hần.

Có điều Hạ Hầu Lan đã hoàn toàn khôi phục thái độ bình thường, đối xử với hần không khác gì với vệ-binh-Chu Nhật, nhìn tới nhìn lui tất cả các biểu hiện của hần, tựa hồ vẫn chưa phát hiện ra điều gì cả. Dịch Thủy thực muốn điên đầu, tên hồn đản này rốt cuộc đã biết hay chưa a, quả nhiên hần ta là đồ lão hồ ly bụng dạ đáng sợ khó lường mà.

Kỳ thực Dịch Thủy còn bối rối vì chính bản thân mình hơn, hần cũng không hiểu mình đã nghĩ gì nữa, vì cái gì lại để Vong Nguyệt dịch dung cho rồi trà trộn tới bên cạnh Hạ Hầu Lan chứ? Lễ nào bản thân vẫn nuôi hy vọng lần nữa tin tưởng hần, nên mới vô thức bày đặt tính toán để quan sát hần một phen?

Thực là nực cười a. Dịch Thủy thở dài một hơi, vì cái gì càng lúc hần càng không thể tự lý giải được bản thân rốt cuộc đang muốn làm ra chuyện gì, vô vị gì chứ?

Hạ Hầu Thư từ đâu xuất hiện, nhích lại ngồi cạnh hần, vừa cắn một miếng lương khô vừa lúng búng hỏi: “Thế nào, đêm qua có lộ không? Ta xem thần sắc Vương gia vẫn bình thần lắm, làm sao ngươi lại có vẻ hoang mang vậy?”

Dịch Thủy nhìn hần: “Ngươi xác định ta không lộ chứ?”, hần cẩn trọng hỏi, rồi lại đem chuyện tối qua tỉ mỉ kể lại một lượt. Hạ Hầu Thư cũng hơi sững sốt, gãi gãi đầu nói: “Nghe ngươi nói vậy ta cũng thấy như Vương gia phát hiện ra rồi, cơ mà vô lý a~”, hần chợt bĩu môi, hất hất đầu: “Coi bên kia kia, vừa xong nhà bếp mới bùng lên một mâm hồng thiêu nhục*, cả một chén lớn tiên ngư thang*, kết quả Vương gia đều sai đem chia hết cho quân tiên phong, nói rằng bọn họ dẫn đầu mở đường, liên lạc rất khổ cực. Tỷ dụ hần đã nhận ra người, thế nào chẳng kêu người chia cho người một phần a. Hần lúc nào không quan tâm tới thương thế của người, ngày nào cũng thăm tự nhủ bao nhiêu bận, có lúc vô tình nói ra miệng, ta ở bên cạnh nghe thấy cũng không dám hỏi, chỉ thấy hần buột miệng rồi lập tức có vẻ lúng túng ngượng ngùng bụng ta cũng thật khó chịu không yên.”

Dịch Thủy lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Hần chính là chuyện vờ vịt như thế ấy, lúc trước ta chẳng phải vì thế mới bị lừa...”

Lời chưa nói xong, Hạ Hầu Thư đã la toáng lên: “Ngươi nói mới vô lương tâm a! Quan tâm như vậy, nếu là giả, bảo hần làm thế nào suốt bao nhiêu ngày đều làm bộ được? Huống hồ Vương gia là ai a, hần nếu không thực thương người, làm sao phải bày trò lừa người lần nữa làm chi? Có lừa được người phỏng cũng

được ích lợi gì? Lại còn hao tổn bao nhiêu tâm sức để người đạt được danh vị Vương phi, hẳn là Lạc Vương gia a, ai nha~ để lừa người lần nữa, hẳn thực phải khổ công đến thế hay sao?”

Dịch Thủy bực bội gắt lên: “Quên đi quên đi, không nói chuyện này nữa. Người đã nói hẳn không phát hiện thì ta đi hầu hạ hẳn tiếp. Người chờ xem, sớm muộn gì ta cũng lột được mặt nạ dối trá của tên chủ nhân hỗn đản nhà các người xuống cho người và Vong Nguyệt mở mắt. Hừ, rồi xem các người còn khổ tâm biện bạch cho hẳn nữa không!” Hẳn nói xong đứng bật dậy, quay người bỏ đi.

Hạ Hầu Thư ngồi lại nhìn bóng lưng hẳn, thầm nghĩ: ‘Cái lối tính tình này, dù hiện giờ Vương gia chưa nhận ra, sớm muộn gì cũng phải nghi ngờ thôi.’ Bất quá hẳn cũng không phiền gì hết, đợi đại quân đi càng xa, Dịch Thủy càng không còn cơ hội hỏi hận quay về nữa, chỉ còn cách ở lại bên cạnh Vương gia giúp hẳn giải tỏa nỗi khổ tương tư.

Cứ thế ngày đêm cấp tốc hành quân, không tới hai tháng đại quân đã tới biên quan, đại tướng thủ vệ biên quan lúc ấy đã bị địch cưỡng bách đoạt mất mấy tòa thành trấn, giờ thấy quân tiếp viện rốt cuộc đến nơi, hẳn không khỏi vui mừng khôn xiết, vội vàng báo kiến Hạ Hầu Lan. Còn chưa nói nên lời, nước mắt đã đau đớn rơi xuống, hẳn khóc không thành tiếng, bầm: “Mặt tướng bắt tài, làm nhục quân uy Tuyết Duyên ta, còn hại bách tính vùng biên cương chịu đại nạn, dù chết cũng không đủ bồi tội, thỉnh Vương gia theo quân pháp xử trí, chém đầu mặt tướng, bình định quân tâm.”

Hạ Hầu Lan uy nghiêm quát lớn: “Bình tình thắng bại là thường, bất quá bại trận một lần đã rơi nước mắt, người còn tự xưng nam nhân sao!? Huống chi lần này cũng không phải vì người sai sót, hừ, trước trận chém tướng, còn nói bình định quân tâm. Lộ Cao, binh thư người đọc trong bụng đều bị cướp đi hết rồi sao? Đứng lên nói, trả lời Bản vương, địch nhân cướp bóc, tàn sát của chúng ta bao nhiêu bách tính, nô lệ ở biên cương?”

Dịch Thủy đứng nghe đến đây, trong lòng chợt chấn động; phải hiểu rằng từ xưa tới nay nô lệ đều không được đối đãi như con người, thậm chí so với tài sản, trâu ngựa còn không bằng. Gần đây tuy Hạ Hầu Lan đã hai lần hạ chiếu lệnh cải cách, nhưng hẳn vẫn cho rằng đó chỉ đơn thuần là cách lấy lòng hẳn mà thôi, đến giờ chính tai nghe thấy hẳn hỏi đến bách tính lẫn nô lệ, hiển nhiên đã thực sự đặt chúng nô lệ trong lòng, Dịch Thủy không khỏi xao động, cảm kích.

Lại nghe đại tướng Lộ Cao đáp: “Bẩm Vương gia, mặt tướng thực hổ thẹn, đã để mất năm tòa thành, thương vong thảm trọng. Dân chúng vì quyết yểm hộ, bảo vệ đạo quân huyết mạch cuối cùng, tất cả thề liều mạng sinh tử với liên quân*... Kết cục người bị giết, người bị bắt... bọn họ... bọn họ đều bởi mặt tướng bắt tài vô dụng... Còn phần các nô lệ, nghe nói Hoa Lạc quốc ra lệnh không tàn sát, có lẽ chỉ bị giam giữ rồi sau này đuổi về nước thôi.”

---

*trấn ngoại: khu vực phía ngoài, xung quanh thành trấn.

*ngư nhập đại hải: cá về với biển :”> ~ (thăng tuốt lên trời ời mà còn hèm thoát mà em tưởng quấy ra biển đã xong huh Thủy Thủy =)) ~)

*hồng thiêu nhục: thịt kho tàu *O* .

*tiên ngư thang: canh cá tươi.

*liên quân: ở đây ý chỉ liên quân bốn nước đang đối đầu với Tuyết Duyên (có liệt kê ở

56. Chương 56

CHƯƠNG NĂM SÁU

Hạ Hầu Lan gật đầu: “Không cần nói nữa, chúng ta chờ tin từ Quốc vương Hoa Lạc quốc. Lộ Cao, người lập tức triệu tập số binh sĩ còn lại trong thành, một canh giờ nữa tất cả tập hợp tại thao vũ trường*, Bản

vương có lời muốn nói với bọn họ.” Hấn nói xong lại quay về phía Hạ Hầu Thư và Dịch Thủy, trầm giọng: “Các người đi theo ta.”

Trong thiên phòng, Hạ Hầu Lan trầm ngâm ngồi bên bàn, Hạ Hầu Thư và Dịch Thủy đứng hai bên cạnh, một hồi lâu sau, Hạ Hầu Lan mới chậm rãi thở ra một hơi dài, nói: “Thư nhi, Tuyệt Duyên ta bao nhiêu năm chưa từng bại trận rồi?”

Hạ Hầu Thư cung kính đáp: “Bẩm Vương gia, từ khi lão Hoàng đế băng hà tới nay chưa từng có.”

Hạ Hầu Lan gật đầu, cảm thán nói: “Phụ hoàng nguyên bản là một người nhân từ, chỉ là quá mức cầu an, mỗi lần biên quan báo nguy, hấn đều sợ đông sợ tây, cả đám quần thần cũng yếu nhược, kém cỏi chí khí. Hoàng huynh ta so với phụ hoàng mạnh mẽ hơn nhiều, hai mươi năm trời hấn dốc sức chăm lo việc nước, mới xây dựng được Tuyệt Duyên thái bình thịnh thế. Hiềm nỗi Hoàng thượng hiện giờ không được như phụ thân hấn, thậm chí so với gia gia* hấn cũng còn thua kém. Ai, kỳ thực đều phải trách ta, khinh tâm cho rằng Tuyệt Duyên giờ đã là Thiên triều thượng quốc, không người dám mạo phạm. Quả nhiên kiêu binh tất bại*, sau này phải thấm thía bài học hôm nay, không thể để bách tính lần nữa chịu tai ương thế này.” Hấn nói xong không khỏi nhú mày sầu muộn.

Dịch Thủy len lén nhìn hấn, chỉ thấy trong mắt hấn lộ ra vẻ thương tâm buồn bã, lại nghe lời hấn tự trách, Dịch Thủy không khỏi phảng phất nhớ đến một Hạ Hầu Lan ngày nào luôn luôn tìm mọi cách sủng ái mình, còn đem tự thiếp quý giá tặng mình bằng được. Ngực hấn vô thức đau xót thắt lại, phải chăng hấn đã quá tuyệt tình rồi?

Hạ Hầu Lan... hấn bắt quá cũng chỉ là con người mà thôi, địa vị có cao quý đến đâu, cũng tránh sao được thất tình lục dục*. Bên tai như nghe văng vẳng lời Vong Nguyệt ngày đó: “Sự tình như vậy, người khiến Vương gia hiểu lầm cũng là khó tránh. Hấn không tin tưởng người, cố nhiên hấn sai rồi, thế nhưng người tùy tiện nói muốn làm Vương phi, người xem một kẻ từ nhỏ sống giữa Đế vương gia, ném trải vô số thân tộc lừa gạt, hãm hại lẫn nhau; cảm hận bản tính tham lam của thế nhân tới tận xương tủy như Vương gia, người bảo hấn phải nghĩ thế nào mới được?”

Rồi lại nhớ tới cả lời Hạ Hầu Thư: “Quan tâm như vậy, nếu là giả, bảo hấn làm thế nào suốt bao nhiêu ngày đều làm bộ được? Huống hồ Vương gia là ai a, hấn nếu không thực thương người, làm sao phải bày trò lừa người lần nữa làm chi? Có lừa được người phỏng cũng được ích lợi gì? Lại còn hao tổn bao nhiêu tâm sức để người đạt được danh vị Vương phi, hấn là Lạc Vương gia a, ai nha~ để lừa người lần nữa, hấn thực phải khổ công đến thế hay sao?”

Lẽ nào... thực sự nên tin tưởng hấn lần nữa? Suốt chặng đường, hấn ở bên cạnh lặng lẽ quan sát Hạ Hầu Lan, thêm một ngày nhìn hấn, lại thêm một chút thấu hiểu. Càng hiểu, khối băng sơn trong lòng càng tan chảy từng ngày. Đến giờ phút này, nhìn hấn thần tình đau thương, sầu khổ, lòng Dịch Thủy cũng không sao yên được. Hấn chợt nghĩ: nếu... nếu như hiện giờ nói cho hấn biết thân phận đích thực của mình, liệu có thể nào khiến Hạ Hầu Lan nhẹ lòng, thoải mái một chút không?

Cứ như vậy miên man suy tưởng, Dịch Thủy chỉ thiếu một khắc nữa đã dậm chân bước lên.

“Sứ thần Hoa Lặc quốc cầu kiến Lạc Vương điện hạ!”

Tiếng thông báo từ bên ngoài vang tới nhất thời khiến Dịch Thủy chấn động tâm thần. Hấn hoảng hồn thâm tự trách: “Nguy hiểm quá, mình đang làm cái gì a!”, rồi lại nín thinh lù lù trở lại.

Sứ thần Hoa Lặc quốc đối mặt với chiến thần trong truyền thuyết – Lạc Vương Hạ Hầu Lan nhưng sắc mặt tịnh không suy suyển, bái kiến xong hấn nhã nhặn mở lời: “Ta là sứ thần trong quân Hoa Lặc quốc, hôm nay phụng mệnh Bệ hạ tới thương thảo với Lạc Vương điện hạ về việc bắt giữ tù binh của quý quốc.”

Hạ Hầu Lan cũng rộng lượng, lệnh Hạ Hầu Thư tiếp đãi sứ thần rồi lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Bệ hạ của các người có điều kiện, cứ đưa ra.”

Sứ thần mỉm cười đáp: “Bệ hạ chúng ta nói, Hoa Lặc quốc cùng với các nước liên minh đóng ở biên thù, thổ địa cằn cỗi, cần nhất chính là lương thực, tơ lụa hạng tốt. Chỉ cần Vương gia cam kết dùng năm mươi vạn thạch* gạo trắng, hai mươi vạn kiện vải vóc, một vạn đăm* trà lá, năm vạn đăm muối ăn dâng trao đổi,

chuyện này coi như đã được giải quyết. Bằng không chỉ cần bớt đi một phân, Quốc chủ* chúng ta lập tức giải tù binh về Hoa Lạc quốc, để bọn họ làm nông, khai mỏ, ít nhiều cũng tăng được ít sản vật cho nước ta.”

Hạ Hầu Lan trầm ngâm một lát rồi đáp: “Quốc chủ các ngươi rất thông minh, điều kiện đưa ra vừa vặn khả năng ta có thể đáp ứng. Ngươi quay về báo với hắc, Bản vương nguyện ý cấp hắc một trăm vạn thạch gạo trắng, bốn mươi vạn kiện vải vóc, hai vạn担 trà lá, mười vạn担 muối ăn.” Thấy sứ thần há hốc miệng như cá ngáp trên cạn, hắc khẽ cười nói tiếp: “Chớ sững sốt, Bản vương cũng không phải loạn trí, ta cấp hắc gấp đôi, bất quá ta muốn đòi lại cũng không kém. Số nô lệ các ngươi bắt được, A Ba Kim phải trả về không thiếu một người cho Bản vương.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Dịch Thủy và Hạ Hầu Thư chấn động, đến cả sứ thần cũng lộ vẻ khiếp sợ, lẩm bẩm nói: “Quý quốc từ lúc nào lại coi trọng nô lệ đến vậy? Lạc Vương diện hạ, thứ cho ta nói thẳng, nô lệ tại các quốc gia đều hoàn toàn không có địa vị, có quốc gia bắt được tù binh là nô lệ, biết rõ đem trao đổi cũng không được gì, lập tức tập trung tù binh lại toàn bộ tàn sát. Được như Bệ hạ của chúng ta nhất định là tuyệt vô cận hữu*, giờ Vương gia sao cũng phải dụng đến cái giá lớn như vậy để chuộc lại bọn họ? Lẽ nào lời đồn ngài bị một nô lệ mê hoặc là thật hay sao?”

Hạ Hầu Lan lắc đầu, thần nhiên đáp: “Mê hoặc? Không hề, Bản vương không có chuyện bị mê hoặc. Bất quá Vương phi yêu thương của Bản vương tới giờ đích thực vẫn còn là một nô lệ mà thôi.” Hắc nói đến đó, khéo mắt như thể vô tình liếc qua Dịch Thủy một chút, bất quá Dịch Thủy lúc này còn đang sững sốt, không hề nhận ra.

Im ắng một chút, mới nghe Hạ Hầu Lan trầm giọng nói tiếp: “Còn nữa, ngươi trở về chuyển lời tới A Ba Kim, bao nhiêu đất đai hắc cướp đoạt được của Tuyết Duyên, Bản vương nhất định chinh phạt hắc, đoạt lại không thiếu một phân. Nhắc nhở hắc chớ nên si tâm vọng tưởng xâm phạm chủ quyền Tuyết Duyên quốc.”

---

*thao vũ trường: sân lớn để luyện võ.

*gia gia: ông nội (có thể hiểu là cha của Lan Lan là vua, truyền ngôi cho anh của anh, ời anh của anh lại truyền ngôi cho con mình. Nên Đường kim Hoàng thượng gọi Lan Lan là thúc thúc).

*kiêu binh tất bại: đội quân kiêu ngạo tất sẽ bại trận.

*thất tình lục dục: ám chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người (nghĩa đen: thất tình = hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục. lục dục = sáu loại dục vọng do mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra).

*thạch: đơn vị đo cổ, dung tích bằng khoảng 100 lít (100 dm³).

*đam: đơn vị đo lường của Trung Quốc, bằng khoảng 50kg.

*Quốc chủ: ^^ ta nghĩ đây là cách Hoa Lạc quốc gọi Quốc vương (cái bạn A Ba Kim í *O*~).

*tuyệt vô cận hữu: có một không hai.

***

57. Chương 57

CHƯƠNG NĂM BẢY

Trao đổi diễn ra rất thuận lợi, Hoa Lạc Quốc chủ A Ba Kim hoàn toàn không ngờ Hạ Hầu Lan dám nâng điều kiện lên gấp đôi để đổi lấy số nô lệ bị bắt. Lại nghe nói hắc lập một nô lệ làm Vương phi, thật suýt chút nữa rất quai hàm, tướng lĩnh mấy nước còn lại sắc mặt cũng không khả ái gì hơn. Tuy rằng thân phận đối địch, nhưng Hạ Hầu Lan bao năm qua trên chiến trường danh tiếng đã thành thần thoại, ăn sâu vào tư

tướng của từng tướng sĩ, hôm nay nghe tin thần tượng trong lòng cư nhiên lập một nô lệ làm Vương phi, đối với những kẻ vốn coi nô lệ không bằng trư cẩu, mỗi chút mỗi thẳng tay tàn sát như bọn họ mà nói, quả thực không khác gì sét đánh ngang tai.

Hốt nhiên, tướng lĩnh một nước đứng lên, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, các vị tướng quân, một kẻ bị mê muội bởi một tên nô lệ, thậm chí muốn lập hẳn làm phi như Hạ Hầu Lan, còn có gì đáng e sợ? Kể như thời đánh Đông Văn hãn có là cự long đi nữa, thì đến giờ, gân cốt tên ‘cự long’ ấy cũng đã bị dìm nát nhuyển trong nữ sắc, độc tửu rồi. Ha ha ha, hiện tại chính là thời cơ cho chúng ta đồ long* phá thành, đại triển* uy danh liên minh a, đường đường Lạc Vương gia rồi cuộc bỏ mạng trong trận chiến này... Ha ha ha... Còn không khiến cả thiên hạ khiếp sợ chúng ta.”

Hắn vừa nói một tràng, những người khác cũng ồ lên phụ họa, chỉ có A Ba Kim vẫn âm trầm nhàn nhã thưởng thức mỹ tửu. Liếc nhìn đám tướng lĩnh xung quanh, ánh mắt hắn lóe lên một tia khinh thường, trong lòng cũng cười lạnh, thầm nhủ: ‘Chỉ bằng bản lĩnh các người mà muốn động vào Hạ Hầu Lan, ha ha, nói si tâm vọng tưởng còn chưa đủ để so với sự cuồng dại của các người đâu.’

Hắn nghĩ đến đây, tự nhiên cũng thắc mắc thật ra kẻ kia là loại nô lệ nào vậy, khả dĩ cuốn hút trọn vẹn tâm thần Hạ Hầu Lan, thậm chí vì hắn mà hắn ta dám chịu tổn thất gấp đôi để đổi lấy đám nô lệ bị bắt. Ừm, Hạ Hầu Lan cũng đâu phải loại người không phân biệt được phải trái. Ấy da, quả là muốn diện kiến nô lệ đã tạo nên kỳ tích này một lần a.

***

Chiến tranh, vĩnh viễn là điều tàn khốc nhất trên thế gian. Chớp mắt, ngàn vạn sinh linh hóa thành khối sương tiêu tán.

Dịch Thủy đứng cạnh Hạ Hầu Lan trên chiến xa, đôi thủy mâu như nước chăm chú nhìn thăm cảnh chém giết cách không xa trước mắt, khói bụi phủ kín đặc nửa bầu trời, thái dương cũng lẩn trốn sau tầng mây không buồn chiếu sáng.

Liên quân lần này tuy bản chất là chớp thời cơ, nhất thời nảy sinh lòng tham xâm lược, nhưng không thể phủ nhận khả năng chiến đấu của bọn chúng so với quân sĩ Đông Văn quốc còn có phần mạnh hơn. Có lẽ vì bọn chúng đều sinh trưởng ở vùng giá lạnh, khắc nghiệt, dựa vào chiến đấu mưu sinh: tranh cướp lẫn nhau, tranh cướp với dã thú, chống chọi với thiên tai... nên tất cả đều rèn đúc được thể lực bền bỉ đáng kinh ngạc. Đối mặt với đoàn quân hung hãn như lang sói ấy, tinh binh Tuyết Duyên luôn được đãi ngộ trọng hậu vẫn có thể duy trì thể giằng co, kể như đã là kỳ tích, có điều thực tế thương vong song phương đều đã cực kỳ thảm trọng.

Đầu mày Dịch Thủy càng lúc càng nhíu chặt, nhưng dưới lớp diện cụ cứng nhắc, căn bản không thể nhìn ra biểu cảm xót xa của hắn. Còn Hạ Hầu Lan vẫn dõi mắt nhìn phía chiến trường, đột nhiên mở miệng nhàn nhạt nói: “Chu Nhật, ý chí người quả thật còn sắt đá hơn Bản vương, nhìn cảnh tượng chiến trường như vậy mà không động dung chút nào, ha ha, không ngờ Bản vương tự nhận lãnh khốc trấn định, rốt cuộc vẫn không bì được với người.” Hắn nói xong, chợt thoáng nghe thấy tiếng thở mạnh của Chu Nhật, có điều trên mặt hắn vẫn không thêm chút biểu cảm nào, Hạ Hầu Lan trong lòng thầm đắc ý, càng khẳng định suy đoán của mình là chính xác.

Đột nhiên bên người vụt qua tiếng gió, Chu Nhật phóng người khỏi chiến xa như một mũi tên xé gió, trong khoảnh khắc hắn đã vọt qua phần lớn binh sĩ đứng phòng vệ xung quanh, xông thẳng vào chiến trường đang chém giết thảm liệt trước mắt.

Sự quá đột ngột, đến khi Hạ Hầu Lan trấn định tinh thần thì đã muộn, không còn kịp ngăn cản nữa, hắn vừa kinh hoàng vừa giận dữ, hô lớn: “Dịch Thủy...!!!”, mới hai tiếng thoát khỏi miệng, hắn chợt ngừng lại, không gọi thêm nữa.

Soạt! – Tiếng người quỳ sụp xuống phát ra ngay bên cạnh, chính là Hạ Hầu Thư, hắn lúc này mặt mày đã trắng bệch, run rẩy nhủ thầm: ‘Vương gia quả nhiên đã biết, Vương gia quả nhiên đã phát hiện rồi. Dù có thay đổi cả vóc dáng hắn cũng không thể tránh được con mắt tinh anh của Vương gia.’ Hắn biết rõ Hạ Hầu Lan hận nhất chính là sự gian dối, thôi xong rồi, xong xong xong xong rồi, lần này phải chết bao nhiêu lần mới chuộc được tội đây?! Ô ô ô!!! Vong Nguyệt đáng chết kia, đều là người làm hại mà!!

“Đứng lên đi, Bản vương không trách tội người.” Ánh mắt Hạ Hầu Lan vẫn gắt gao không rời khỏi bóng ảnh linh hoạt, miễn tiếp của Dịch Thủy; mỗi nơi hắn vụt qua đều để lại một chuỗi huyết hoa, mà chính Hạ Hầu Lan dõi theo hắn cũng kinh tâm hoảng động, chỉ e sợ hắn sơ suất mà bị thương tổn.

Hạ Hầu Thư chặt vật đứng dậy, ngược ngùng nói: “Vương gia đã biết a, bất quá nếu đã biết Chu Nhật là Dịch Thủy, sao Vương gia không ngăn hắn lại? Lẽ nào ngài không lo lắng cho hắn?”

Hạ Hầu Lan vẫn toàn tâm đặt tại thân ảnh oai dũng kia, một hồi lâu mới nghe hắn thở dài đáp: “Bản vương sao có thể không lo lắng, ta lo cho hắn còn hơn chính thân mình. Nhưng... nhưng Dịch Thủy không chỉ là người trong lòng ta, là chủ nhân Vương phủ, hắn... hắn còn là chiến binh kiệt xuất trong đại quân Tuyết Duyên đích thân Bản vương thống lĩnh. Nếu Bản vương có thể chỉ đơn giản bảo hộ hắn, đơn giản... cưỡng bách bao bọc hắn trong lòng... còn không phải vũ nhục lớn nhất đối với một chiến sĩ ưu tú bậc nhất Tuyết Duyên hay sao? Bản vương yêu hắn, vì thế Bản vương tuyệt đối không thể hành xử như vậy. Ngày đó trong Sơn Sắc hiên, ta... đã sai lầm một lần; giờ ta không thể để mình sai lầm thêm nữa.”

“Vương gia nói cũng hữu lý, nhưng ngài đã lo lắng cho hắn đến thế, sao không đuổi theo bảo vệ hắn a? Cũng đỡ phải ở đây thấp thỏm sốt ruột.” Hạ Hầu Thư lúc này đã hoàn toàn bị hiếu kỳ che mắt, cứ nhiên quên phứt bao nhiêu sâu sắc thường ngày, chỉ lo cố truy vấn tới cùng.

---

*đồ long: giết rồng 8->

~*đại triển: thi triển, phô diễn.

***

58. Chương 58

CHƯƠNG NĂM TÁM

Một hồi lâu mới nghe thanh âm lạnh lùng của Hạ Hầu Lan cất lên: “Thư nhi, phải chăng Bản vương quá lâu không trách phạt người, hại lá gan của người muốn trướng đại rồi?” Khóe mắt hắn lóe lên một tia đau đớn cuồng loạn, ai có thể thấu hiểu cho tình thế của hắn lúc này đây?? Người yêu thương nhất lao vào giữa chiến trường trăm bề hung hiểm, tính mệnh nhất thì nhất khắc đều có thể bị xâm hại. Trong khi đó hắn chỉ có thể mở tròng mắt đứng tại đây nhìn theo, bởi hắn là Đại tướng thống lĩnh tam quân, hắn buộc phải ở chỗ này quan sát toàn cục, phải tuyệt đối tỉnh táo đưa ra phán đoán chỉ huy trong những thời khắc trọng yếu nhất. Hắn không thể ly khai, không thể buông tay trước vận mệnh quốc gia, trước tính mệnh tam quân tướng sĩ.

Ngay thời khắc này, sâu thẳm trong lòng Hạ Hầu Lan cảm thấy chán ghét vô cùng thân phận Lạc Vương của mình, nếu hắn không phải Lạc Vương mà chỉ là một binh sĩ bình thường, hắn đã có thể tự do cùng Dịch Thủy sánh vai rong ruổi chiến trường, vung gươm giết địch, liều mạng bảo vệ hắn.

Đáng tiếc... đáng tiếc hắn không thể.

Hạ Hầu Lan khép chặt hai mắt, trong lòng thầm cầu khẩn trời xanh, phù hộ Dịch Thủy bình an trở lại. Vạn nhất... vạn nhất Dịch Thủy gặp chuyện bất trắc, hắn cũng không còn hạt Định hồn châu thứ hai khả dĩ cứu vãn nữa.

“Người kia là ai?” A Ba Kim đứng trên chiến xa hoa lệ, xuất thần nhìn chằm chằm thân ảnh miễn tiếp đang vun vút vũ động giữa chiến trường, so cùng loài báo kiêu hùng của thảo nguyên dường như còn có phần linh hoạt hơn, đao pháp tàn khốc phảng phất như được Nộ thần nhập thể, nháy mắt đã khiến một vùng xung quanh hắn biến thành pháp trường Tu La*, thậm chí cả đám dũng sĩ trong quân cận kề sinh tử vẫn không run sợ, giờ phút này đối mặt với hắn ta tựa hồ cũng bắt đầu khiếp nhược.

“Không biết.” Tướng lĩnh đứng kế bên cũng cau mày: “Không ngờ binh sĩ của Hạ Hầu Lan cũng dũng mãnh phi thường như vậy, quân đội này đâu phải hạng vừa trải qua hai năm chiến trận triền miên, chưa được tinh dưỡng? Chưa nói đến tiềm lực của bọn chúng nữa, Chủ thượng có cảm thấy Hạ Hầu Lan hành xử rất phóng túng không? Cư nhiên không hề tiếc nuối bỏ ra gấp đôi điều kiện của chúng ta để đổi lấy một đám nô lệ vô dụng, căn bản không có điểm nào giống một quốc gia đã cạn kiệt quốc khố, không thể trường kỳ chống đỡ. Chủ thượng, lần này chúng ta không phải bị hố to rồi chứ?”

A Ba Kim trợn trừng cặp mắt trắng dã, nghiêng rằng thăm rửa cái mồm quạ đen, tên Hồn Thái này thực không hiểu hắn đang muốn nghe cái gì sao?!

“Ta hỏi ngươi hắn là ai, không mượn ngươi nhiều lời như vậy.”

Sứ thần đứng bên cạnh ngẫm nghĩ một chút rồi chợt nói: “Người kia trên mặt hình như có mấy vết sẹo rất kinh dị, nếu thần nhớ không sai, hắn chính là người hầu lần trước đứng sau lưng Hạ Hầu Lan. Không ngờ thân phận hèn mọn như vậy lại là thâm tàng bất lộ*. Có điều thật kỳ quái, hôm nay dường như thân hình hắn cao to hơn khi trước, không lẽ thần nhìn không chuẩn?”

Hồn Thái cũng bắt đầu hòa theo: “Không sai, không sai, ta thấy hắn so với lúc mới xông vào chiến trường thực sự cao hơn một ít. Tà môn a~ Thủ hạ của Hạ Hầu Lan lẽ nào biết ma pháp?!” Hắn đột nhiên có chút luống cuống quay sang A Ba Kim: “Chủ thượng, kẻ đó không chừng tinh thông pháp thuật rồi, càng lúc càng biến lớn, cuối cùng sẽ một hơi nuốt sạch toàn bộ binh sĩ của ta a!”

“Hồn Thái, sau này trở về tuyệt đối cấm ngươi đụng vào mấy thứ tiểu thuyết truyền kỳ nữa!” A Ba Kim giận run người, tên Hồn Thái này cái gì cũng tốt, hữu dụng hữu mưu, duy nhất đối với thứ tiểu thuyết truyền kỳ phỉnh người lấy tiếng, nhất hạng nông cạn lại đặc biệt thích thú, hơn nữa còn có nguy cơ càng xem nhiều càng bị tiêm nhiễm.

Hồn Thái nín thinh không dám mở miệng nữa. A Ba Kim đột nhiên lạnh lùng nói: “Hắn ta định trở về.”

Sứ thần và Hồn Thái ngẩng đầu nhìn, quả nhiên đã thấy Dịch Thủy sau khi chém giết vô số quân sĩ liên quân, lại đón hạ năm ái tướng* rồi lạnh lùng chém lấy thủ cấp* họ, đến khi phồng chùng tay xách không nổi nữa, hắn mới ngưng lại giây lát rồi chực quay lại hướng ban này, trở về.

Đến nước này A Ba Kim có lòng mến tài hơn nữa cũng không khỏi nghiêng rằng thống hận: “Hừ, giết xong lại muốn đi, đâu có chuyện tiện nghi như thế.” Hắn lầm bầm tới đây thì chợt rống lớn một tiếng: “Thị vệ! Đưa trọng cung* của Trẫm lại đây!”

Hồn Thái càng hoảng sợ hơn, xem ra chủ thượng nổi giận thật rồi, còn muốn thi triển Thiên Quân tiên pháp* sở trường. Thiên Quân tiên pháp này cái tên nói lên ý nghĩa, một mũi tên bắn ra sánh ngang ngàn quân lực, lại thêm A Ba Kim trời sinh giác quan linh mẫn, kết quả cho tới nay chưa có bất cứ kẻ nào có thể đào thoát trước mũi tên của hắn. Có điều mặc dù A Ba Kim có thần lực thiên phú nhưng sau khi thi triển tiên pháp, cánh tay hắn cũng sẽ tê dại một hồi lâu, bởi vậy hắn không bao giờ tùy tiện thực hiện.

Thị vệ đem cung tiễn tới, A Ba Kim thoáng chốc đã chỉnh xong tư thế, cười lạnh nói: “Tên hồn trưởng, giết ái tướng của ta, thù này sao có thể không báo. Hừ, máu tẩm mũi tên của ta, nếu không phải của đại tướng một nước, cũng là của cao thủ đứng đầu võ lâm. Hôm nay ta cho một tên nô tài như ngươi một mũi tên, coi như tiện nghi cho ngươi rồi.” Lại chợt lẩm bẩm: “Không không, bản lĩnh của ngươi đáng giá Trẫm bắn ba mũi tên. Trẫm tuyệt không xem thân phận ngươi thấp hèn mà coi thường ngươi được.”

Cả Sứ thần lẫn Hồn Thái đều bị một phen toát mồ hôi lạnh, bụng nhủ thầm: ‘Lão Thiên a, tạt tùy thời tùy chỗ lại một mình lăm bằm của chủ thượng khi nào mới hết đây? Nếu để địch nhân hay các nước liên minh biết được tạt xấu của hắn, mặt mũi Hoa Lặc quốc còn để vào đâu a~’

“Chủ thượng, ngươi rốt cuộc có định bắn tên hay không? Tên kia sắp về tới quân doanh của hắn tới nơi rồi.” Thấy chủ tử còn đang xuất thần, Hồn Thái thực sự nhịn không nổi, rốt cuộc cam chịu mang tiếng lăm lờ, mở miệng thúc giục.

“Chờ một chút, đợi hắn đến sát trước mặt Hạ Hầu Lan, Trẫm sẽ nhất kích tất sát*.”

A Ba Kim hùng khí ngất trời ngửa mặt cười dài: “Hạ Hầu Lan, hôm nay để Trẫm dập tắt uy phong chiến thần của ngươi, cho ngươi tận mắt nhìn ái tướng phơi thây trước mặt. Ha ha ha... Khắc khắc... Khụ khụ

khụ...” khốn nỗi cười quá đắc ý, nhoáng cái đã sặc trong họng, báo hại hắt trợn mắt ho khù khụ.

—
*Tu La: *O* Atula í ~ chiến thần trong thần thoại Ấn Độ í *O*

~*thâm tàng bất lộ: che dấu tài năng.

*ái tướng: tướng yêu (của bạn A Ba Kim í =__= ~).

*thủ cấp: đầu Ò_Ó

~*trọng cung: là cung tên thôi :”> ~ ‘trọng’ là nặng, gọi thế chắc chỉ có nghĩa đơn giản vì cái cung của bạn Kim nó siêu nặng 8-< ~=” *tiên=” pháp=” thuật=” bắn=” tên.=” (thiên=” quân=”ngàn” quân)=” *nhất=” kích=” tất=” sát=” một=” tên=” tất=” giết.=”>

59. Chương 59

CHƯƠNG NĂM CHÍN

Sứ thần chợt nói: “Bệ hạ, thần thủy chung có một chuyện không sao hiểu được, Thiên Quân tiền của bệ hạ khả dĩ bắn xa ngoài trăm trượng, nhanh tựa lưu tinh*, địch nhân khó thoát. Cố sao Lạc Vương kia hắt bắt quá đúng cách ta hơn năm mươi trượng, Bệ hạ lại không thử dùng chiêu này lấy mạng hắn a? Một khi Hạ Hầu Lan bằng hà, thôn tính Tuyết Duyên chẳng phải chuyện trong tầm tay sao?”

Hắn còn chưa nói xong đã bị A Ba Kim trừng mắt nạt: “Xem xem, đây quả nhiên là hậu quả của sự vô chí tiến thủ mà! Ngày thường Trầm nhắc nhở các người chú tâm đến tin tức tình báo, rốt cục đều bị các người nghe tai nọ tuồn tai kia. Các người không lẽ không biết thân thủ Hạ Hầu Lan bậc nhất lợi hại, lại thêm dự cảm cực kỳ linh mãnh tôi luyện từ bao năm lần lộn chinh chiến sao? Nếu giờ Trầm nhắm vào hắn, không đợi tên bắn ra, bằng công lực ấy hắn đã có thể cảm nhận được rồi. Hừ, tên của Trầm cần bản phạm không được một cái lòng tơ của hắn.” Nói đến đây, vị Quốc vương xưa nay không biết câu nệ lễ tiết đã muốn phun ra cả những lời lẽ thô tục*.

Sứ thần xám mặt, trầm nghĩ: không thử sao đã biết. Nhưng hắn dĩ nhiên không dám nói ra miệng, bằng không chủ thượng tất sẽ cho rằng hắn muốn cãi lý với bề trên, báo hại ngày sau thành ra ‘tiểu hải xỏ không xong*’, thà rằng không nói còn hơn.

Phần A Ba Kim, mắt thấy Dịch Thủy đã sắp về tới chiến xa, hắn lập tức rút ba mũi trường tiễn* gài lên dây cung, nhắm thẳng hướng thân ảnh thoăn thoắt nọ, thẳm nhắm tính vị trí của hắn sau một khắc nữa.

“Thư nhi, người xem, hắn thực sự có thiên bẩm về võ nghệ phải không?” Nhìn Dịch Thủy ngược gió mà phóng trở về, Hạ Hầu Lan hứng khởi hỏi người tâm phúc bên cạnh, “Công phu ấy đều là khi còn trong Vương phủ ta dạy hắn một chút khẩu quyết căn bản đặng giết thời gian, đâu ngờ đến giờ hắn lại có thể phát huy thành uy lực mãnh liệt như vậy.”

“Quả nhiên, Vương gia nói đúng lắm.” Hạ Hầu Thư neho neho mắt nhìn Dịch Thủy đang áp sát càng lúc càng gần, dường như hắn phát hiện có chút kỳ quái: “Có điều Vương gia a, sao nô tài thấy như vóc người hắn thay đổi a? Như là cao to lên một chút thì phải.”

Hạ Hầu Lan hừ một tiếng, lạnh giọng: “Thủ nghệ tổ truyền của Vong Nguyệt tất có loại dược vật có thể thay đổi dáng vóc. Dịch Thủy có lẽ hôm nay mới dùng được không lâu đã ra trận, dược chưa kịp phát huy tác dụng đã bị bức tiết ra theo mồ hôi, dĩ nhiên thân hình hắn sẽ dần khôi phục lại hình dạng nguyên bản thôi.”

Lại liếc thấy ánh mắt vẫn tỏ vẻ ngờ ngờ của Hạ Hầu Thư, hắn hừ thêm một tiếng nữa: “Tiểu tử người, còn hồng giấu giếm ta. Cho người hay, từ đêm đầu tiên ta đã nhận ra rồi, sau đó lập tức phái người tra xét gốc rễ Vong Nguyệt, tự nhiên nhìn thấu tất cả.”

“Vậy sao Vương gia không lật tẩy hắn?” Năm ngay thời cơ tối hậu, Hạ Hầu Thư ngoan cố truy bằng được nghi vấn lớn nhất trong lòng hắn.

“Người thực là càng ngày càng ngu ngốc.” Hạ Hầu Lan khê gắt lên, “Bản vương vạch trần hắn mà hắn còn ở cạnh bên ta, một bước một bước không thể ly khai nữa sao? Còn không lập tức gói ghém trốn tít trong một doanh trại nào đó rồi, tới lúc ấy không lẽ ta gõ trống khua chiêng, lung tung lục soát để tìm hắn?”

‘Kỳ thực những ngày vừa qua, ngày đêm được thấy hắn, cảm nhận được hắn, đối với ta đích thực là khoảng thời gian hạnh phúc tột cùng.’ Hạ Hầu Lan thầm nhủ trong lòng.

Lúc này Dịch Thủy chỉ còn cách bọn họ mấy bước, thấy Hạ Hầu Lan, dường như khuôn mặt quỷ mị không chút biểu tình của hắn nhếch cao hẳn lên, ánh mắt lấp lánh đầy vẻ tự hào, hắn cố tình giơ cao cánh tay nắm thủ cấp địch, phảng phất ám chỉ: ‘Hạ Hầu Lan, ta không thua người đâu.’

“Hảo, hảo hảo hảo!” Hạ Hầu Lan cao hứng bật cười, ra sức vỗ tay, lại lớn tiếng hô: “Thực không hổ là chiến sĩ ưu tú nhất Tuyết Duyên...” Lời còn chưa nói hết, thính giác mẫn cảm của hắn đã nghe lọt một tiếng gió vút nhẹ như tơ, Hạ Hầu Lan kinh hãi quay đầu nhìn lại, đã thấy ba mũi tên xé gió nhắm hướng Dịch Thủy bay tới, đích thực nhanh tựa lưu tinh, lực thấu thiên quân.

Lúc này thét lên cảnh báo Dịch Thủy cũng đã muộn, hơn nữa biết rõ công lực Dịch Thủy kém xa mình, đại não Hạ Hầu Lan hoàn toàn chưa kịp phân tích thêm chút gì, thân thể hắn đã lập tức hành động theo trái tim và bản năng. Hắn giậm chân lao vút như gió lốc tới chắn trước người Dịch Thủy, kiếm bên hông đồng thời bị tuốt khỏi bao, lúc này ba mũi tên đã bay tới cận kề, quay đầu lại lần nữa để quan sát cũng không kịp, hắn chỉ có thể dựa vào trực giác cùng tiếng gió để hươu kiếm.

Hai tiếng “Keng! Keng!” vang lên, thần kinh Hạ Hầu Lan căng như dây đàn, thậm kê không xong, trong lúc khẩn cấp đã vung trượt một kiếm. Cũng may thân thể hắn tôi luyện trên chiến trường bao năm, đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, ngay khi nhận ra một kiếm không trúng, toàn thân hắn nhanh như cắt chao nghiêng qua một bên, trong khoảnh khắc chỉ nghe thấy một âm thanh ám muội khó tả, mũi tên trầm hắc* đã đâm xuyên thấu bả vai Hạ Hầu Lan.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, cả Dịch Thủy lẫn Hạ Hầu Thư đều hoàn toàn chưa hiểu chuyện gì phát sinh đã thấy thân thể Hạ Hầu Lan lao đảo nghiêng ngã rồi đột ngột sụp xuống. Trường tiễn đã xuyên thủng kim giáp*, thấu qua cả xương cốt, đầu mũi tên phân cách với phần đuôi bằng chính phần xương thịt trên vai Hạ Hầu Lan, màu trầm hắc dưới ánh dương mờ昧, lóe lên ánh tối tăm tà ác.

Địch quân hốt nhiên náo động, đồng thanh hô “Hảo!!”, Hạ Hầu Lan trúng tên khiến sĩ khí liên quân đại khởi, trong khi ấy binh sĩ Tuyết Duyên tận mắt chứng kiến thì toàn bộ sững sờ, linh cảm rằng Lạc Vương tựa như thánh thần giữa chúng dân thụ thương mà chết khiến trụ cột tinh thần của họ trong nháy mắt như sụp đổ.

Dịch Thủy run rẩy đưa tay thăm dò hơi thở của Hạ Hầu Lan, cảm giác vẫn còn nhiệt khí mong manh phả ra, lòng hắn đã quặn đau, rối bời; nhưng tình thế lúc này không cho phép hắn tiếp tục ngần ngừ suy tưởng, bằng không nhất định đại quân Tuyết Duyên sẽ tan rã, thảm bại. Mà hậu quả ấy không đời nào là điều Hạ Hầu Lan một đời kiêu hãnh có thể chấp nhận.

Tự nhủ như vậy, Dịch Thủy cắn răng dẫn lòng, bất ngờ đứng bật dậy, nhanh nhẹn phóng người cười lên chiến mã của Hạ Hầu Lan, một tay giật diện cụ trên mặt xuống, tập trung nội lực toàn thân thét lớn:

“Tam quân tướng sĩ nghe lệnh, ta là Lạc Vương phi Dịch Thủy! Lúc này là thời khắc tồn vong sinh tử, các huynh đệ không thể hỗn loạn, phá vỡ trận tuyến! Sát! Chúng ta phải diệt sạch những kẻ man di lòng tham vô đáy kia, chỉ có như vậy mới cứu được Lạc Vương, cứu được Tuyết Duyên chúng ta! Ta ra lệnh, vì Lạc Vương của các người, vì Quốc gia của các người, vì thân nhân của các người! Xông lên! Sát a!!!!”

Dứt tiếng hô, Dịch Thủy thúc chiến mã, lần thứ hai cường liệt như vũ bão xông thẳng vào giữa chiến trận. Dưới bầu trời âm u đột nhiên rền vang những tiếng hô hào như sấm động: “Xông lên!! Sát a!!!!”

---

*lưu tinh: sao băng.

*về khúc ‘lời lẽ thô tục’ của bạn A Ba Kim, 8-> thật ra trong câu nói của bạn ý trước đây có một từ tục tĩu *O* ~ mà có để nguyên văn cũng không đẹp mắt gì nên mình đã xoắn xuýt để lược đi :”> (dù sao thì văn đề của bạn A Ba Kim có lẽ cũng ko nằm ở cái mở biết chữ thế =__= ~).

*tiểu hài(giày nhỏ) xỏ không xong: “Xuyên bất hoàn đích tiểu hài” ( ), mình ko tìm được giải nghĩa của cụm từ này nhưng qua tham khảo một số trường hợp các bạn Tàu sử dụng cụm từ này thì mình đoán đại ý là: ở trong tình thế khó khăn, khó xoay sở vì bị cấp trên o ép :”> .

*trường tiền: mũi tên dài.

*trầm hắc: màu đen sậm, tối.

***

60. Chương 60

CHƯƠNG SÁU MƯƠI

Vương gia vì một nô lệ tên gọi Dịch Thủy mà xuống chiếu cải cách chế độ nô lệ, vì Dịch Thủy mà không tiếc hạt Định Hồn châu trân quý vô song, vì Dịch Thủy mà nguyện ý vứt bỏ cuộc sống xa hoa trong Vương phủ để tới nông trường chịu kham khổ... còn bao nhiêu kỳ truyện nữa mà phụ nhân*, trẻ nít Tuyết Duyên không ai không nằm lòng. Thêm nữa những chiến tích huy hoàng năm nào của Dịch Thủy trên chiến trường Đông Vãn đều qua miệng bằng hữu binh nô với hần xưa kia truyền đi rộn rã; bởi vậy bao nhiêu binh sĩ đang trong hồi kinh hoàng rối trí, vừa nghe Dịch Thủy tự xưng Vương phi rồi bùng bùng hào khí thúc ngựa xông pha giết địch đều không khỏi bùng lên ý chí: ‘Là Vương phi a, là Chính cung Vương phi mà Vương gia thậm sâu nề phục, yêu thương a! Phải rồi, vì Vương gia, vì Tuyết Duyên, vì thân nhân nơi quê nhà, chúng ta sao có thể bại trận được!’

Hạ Hầu Thư kinh ngạc nhìn tam quân mấy vạn chiến sĩ trong nháy mắt đã lại nhiệt huyết sôi trào, rầm rầm thét vang “Xung phong!”; lại dõi mắt nhìn thân ảnh cao ngất trên ngựa tiên phong phía xa, hần trong khoảnh khắc đã hiểu ra vì sao Hạ Hầu Lan đối với Dịch Thủy lại một lòng si tình, cam nguyện chịu sự cáo trạng, phản đối của đại bộ phận quý tộc để thực hiện cải cách nô lệ, hồng làm hần vui lòng. Dịch Thủy, hần xứng đáng để Vương gia làm nhiều như vậy.

Nô tài trung thành tận tụy vui mừng tự nhủ chủ tử ngày sau rốt cuộc đã tìm được người bạn đời đồng sinh cộng tử, Hạ Hầu Thư nhịn không được quay lại phía Hạ Hầu Lan đang bị đám quân y vây quanh, thì thầm với hần: “Vương gia, người thực may mắn. Dịch Thủy hần... hần rốt cuộc đã thừa nhận là Vương phi của người rồi. Người... đừng để hần thất vọng, nghìn vạn lần nghìn vạn lần... phải qua được cửa ải này...” Lời càng nói ngữ thanh càng trầm thấp, trên gương mặt còn mang nụ cười của hần hai hàng lệ đã từ từ chảy dài.

“Kia... người kia... hần... hần là ai?! Thiên a, hần rốt cuộc... là ai chứ?” Sứ thần vỗ vỗ trán, rên rĩ nhắc lại chính câu hỏi mà chủ tử hần vừa mới nói ra trước đó không lâu.

“Ác ma, hần là ác ma.” Hồn Thái trả lời bằng ngữ khí khẳng định hùng hồn: “Hần là chiến thần do ác ma nhập xác, Tu La Kim Cang. Địch thị rồi, hần địch thị đã bị lang yêu* tàn nhẫn hung ác đè nhất thảo nguyên nhập xác rồi, các người nhìn xem sát ý trên người hần cường liệt kinh khủng chưa...”

“Câm miệng hết cho Trẫm!” Đột nhiên tiếng gầm giận dữ vang lên khiến cả sứ thần lẫn Hồn Thái phát run cả người.

‘Loạn hết! Loạn hết rồi!’ A Ba Kim giận điên người, thầm tự răn mình lần sau tác chiến tuyệt đối không thể đưa hai kẻ điên khùng này theo, đành rằng bọn chúng có năng lực, nhưng so sánh đại cục thì thể diện Hoa Lặc quốc dĩ nhiên quan trọng hơn trăm lần. Còn may tướng lĩnh những nước còn lại trong liên minh đều mỗi người một phương, mạnh ai nấy tác chiến, bằng không sau này A Ba Kim hần ngẩng đầu đối đãi ra sao với Quân chủ các quốc gia kia, đừng nói đứng đầu chủ trì bọn họ?!

“Lỗi tai các người điếc hết rồi sao?! Công phu luyện bao nhiêu năm để vứt đi hử?! Hẳn là Vương phi của Hạ Hầu Lan, là tên nô lệ khiến Hạ Hầu Lan điên đảo thần hồn người ta đồn đại ấy.” A Ba Kim sa sầm mặt, thực đúng là ngoài dự liệu a.

“Vô lý a chủ thượng, hẳn ta rõ ràng xấu xí như vậy, làm gì có tí nào mỹ hoặc, câu nhân a?” Sứ thần vẫn còn vò đầu bứt tai chưa hiểu mô tê chi(*), khiến người ta cũng phải cực độ hoài nghi sự tán thưởng của chủ tử hẳn dành cho hẳn phải chăng là huyền tướng.

“Ngu muội, lẽ nào người không biết trên đời còn có thuật dịch dung sao?! Ta lần nào cũng nói các người chú tâm đến thông tin tình báo, ấy vậy mà giờ điểm tối thiểu ấy cũng không hiểu, thực là nuôi tốn công!” A Ba Kim tức tối chửi rủa ầm lên.

“Chủ thượng, không phải các người, người thôi.” Hồn Thái tử mỉa cười lại: “Thần biết thuật dịch dung, cái ấy trong tiểu thuyết truyền kỳ có miêu tả, nghe đâu rất thần kỳ a...”

“Thu binh.” Không đợi Hồn Thái tử hoa nói, A Ba Kim đột nhiên trầm giọng ra lệnh. Ngay lập tức, vẻ ngờ nghệch vừa xong của Hồn Thái tử đã hoàn toàn biến mất, hẳn sang sảng truyền lệnh khua chiêng thu binh, lại quay sang gật đầu nói: “Tiểu tử kia quả thực có tài, hẳn vừa xưng danh tựa hồ đã được tôn sùng ngang ngửa Lạc Vương gia, dám cừ non trên thớt Tuyết Duyên cư nhiên chuyển mình thành thương lang* biết nhằm người mà cần. Thực làm ta nhin không được muốn hội kiến hẳn một lần a.”

Sứ thần trái lại lại có vẻ ảo não: “Ai~ sớm biết kẻ đó trông vậy mà là nhất hào anh hùng, ta đã không nề hà ba vệt sọc góm ghieác ấy mà nhìn hẳn kĩ một chút a.”

“Sẽ còn được gặp.” A Ba Kim đột nhiên nhếch một nụ cười lạnh lùng: “Dịch Thủy hả? Tốt, Trầm nhớ kĩ người rồi. Ha ha, thực là nôn nóng tới ngày chúng ta tái ngộ a. Nghe nói Hạ Hầu Lan cũng không khuất phục được người, thật không biết lúc người đứng trước mặt Trầm sẽ có bộ dạng thế nào đây?” Nói tới đây, vị quân chủ luôn tự tin quá lỗ không biết vì lẽ gì trên mặt lại xuất hiện một nụ cười tự kỷ u ám.

***

“Hạ Hầu Thư, hẳn sao rồi?” Đứng bên ngoài trường, Dịch Thủy vừa thấy Hạ Hầu Thư đi ra đã vội vã kéo hẳn lại, hỏi dồn. Xung quanh hẳn, binh sĩ đứng chen nhau tầng tầng lớp lớp, tất cả đều nôn nóng muốn biết tình hình thương thế của Hạ Hầu Lan.

“Người thật muốn biết sao không tự vào mà xem?” Hạ Hầu Thư dù lời nói còn có chút cợt nhả, nhưng biểu cảm trên mặt hẳn lại trầm trọng vô cùng, hẳn vừa nói vừa kéo tay áo Dịch Thủy, lôi hẳn vào trong trường.

Dịch Thủy vừa vào trong đã gặp người sưng sờ, Hạ Hầu Lan luôn ngông cuồng tự đại giờ đang ảm đạm nằm trên tấm thảm da sói, hơi thở mong manh thoi thóp. Dẫu trong những tháng ngày oán hận, hẳn từng huyền tướng vô số lần những cảnh tượng tương tự như vậy để thỏa mãn lòng căm giận, nhưng hẳn trăm vạn lần không thể ngờ, thời khắc này rốt cuộc đã trở thành hiện thực, mà điều càng khiến hẳn vô pháp thờ ơ chính là Hạ Hầu Lan rốt cuộc cũng vì cứu hẳn nên mới ra nông nỗi này.

“Khởi bẩm Vương phi nương nương, qua chẩn khám* tử tử, chúng lão thần nhất trí xác nhận Vương gia đã trúng phải một loại kỳ độc.” Lão quân y đứng đầu không đợi Dịch Thủy hỏi đã cung kính bẩm báo cho hẳn tình trạng thương thế của Hạ Hầu Lan.

---

*phụ nhân: phụ nữ.

*lang yêu: .= yêu quái lang (ta có nên nói luôn là ‘ma sói’ cho mắt mắt anh Hồn Thái tử hêm .=))~)

(*): về đoạn ‘không hiểu mô tê chi’ của bạn sứ thần, nguyên văn nó là câu này “ ” = “Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trừ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công

trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sở không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sở không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

*thương lang: sói xám.

*chẩn khám: xem, khám bệnh.

***

61. Chương 61

CHƯƠNG SÁU MỐT

“Kỳ độc? Sao có thể thế được?” Dịch Thủy vừa chụp lấy cánh tay lão quân y vừa thất thanh kêu lên: “Không có khả năng đầu đại nhân, tuyệt đối không có khả năng ấy. Ta vẫn nghe nói Thiên quân tiền là tuyệt nghệ của Hoa Lạc quốc chủ A Ba Kim, chỉ bằng lực đạo và tốc độ đã đủ sát nhân, hần có lý nào lại hạ độc trên tiền!?! Còn không thất* đạo làm vua?! Không thể đâu, lão đại nhân; ngài chẩn kĩ lại xem, liệu có...”

“Vương phi nương nương, vô luận hợp lý hay không, việc Vương gia trúng độc giờ là ngàn vạn lần đích xác.” Lão thái y không vì thân phận Dịch Thủy đã thay đổi mà e sợ, vẫn từ tốn nói: “Huống hồ dù cự thần tuổi già tài mọn nhưng còn có các vị quân y đại nhân khác, Nương nương, giờ việc cấp bách nhất là phải nhanh chóng tìm được giải dược, bằng không tính mệnh Vương gia... nguy mất.”

Dịch Thủy cố nén cho ngữ khí bình ổn lại, gật đầu đáp: “Lão đại nhân nói phải, nhưng đã chẩn ra là loại độc gì chưa?”

Lão thái y thất vọng lắc đầu: “Thứ cho thần học nghệ không tinh, thứ độc vật ngoại bang này thần hiểu biết không nhiều, nhất thời khó có thể phá giải. Hiện giờ thần chỉ có thể kê cho Vương gia một toa thuốc nhằm ức chế độc tính, kéo dài thời gian thêm mấy ngày. Cũng may thứ độc này cũng không phải loại cương cường, bằng không hậu quả thiết nghĩ không thể đong đếm nổi.”

Dịch Thủy nghe hần nói đến thế, chỉ còn có thể dằn lòng, thất thần đáp: “Vay phiền đại nhân.”

Đội tiền đám quân y lui hết, hần mới quay vào trướng, lập tức hỏi Hạ Hầu Thư: “Làm sao bây giờ? Người bảo lúc này phải làm sao?”

Hạ Hầu Thư trong bụng tự nhủ: ‘Người đã thừa nhận là Vương phi, cũng dùng thân phận Vương phi để hành xử này giờ rồi, giờ sao còn tới hỏi ta?’, ngoài miệng cũng đúng ý mà cung kính nói: “Tiểu nhân chỉ là nô tài, có thể có biện pháp gì được, tất cả tự nhiên đều nghe lệnh Vương phi phân phó, Vương phi...”

Không chờ hần nói xong, Dịch Thủy đã quát tướng lên, ngắt ngang: “Người chớ có nói xàm! Ta... ta nhận làm Vương phi lúc ấy là... là bất đắc dĩ thôi, chỉ để... trấn an quân tâm...”

“Ai nha~ giá kể người nói xong câu này mà không đỏ mặt, khéo ta cũng tin nha.” Hạ Hầu Thư nhin không được cười phá lên: “Huống chi vừa xong mấy vị quân y đại nhân tôn xưng người là Vương phi, người đối đáp cũng rất thuận miệng a.”

“Hạ Hầu Thư!” Dịch Thủy rốt cuộc đã lửa giận phun trào, thét lên: “Người còn nói giỡn ta lập tức chiếu quân pháp xử lý người. Hừ, chủ tử người còn đang hấp hối ở đây, tâm phúc nhà người còn cố tình móc máy chuyện Vương phi với ta.” Hần la lối xong lại vọt tới bên Hạ Hầu Lan, nắm áo hần mà hét lớn:

“Hồn đản! Ai mượn người cứu ta chứ?! Ai mượn người khoe khoang thân thủ?! Mạng người chỉ là của một mình người sao!? Người mặc kệ được tam quân tướng sĩ của người sao?! Tên hồn đản người, đến thụ thương cũng phải hại ta cùng người... đau... người...”

Hắn đột nhiên gục xuống người Hạ Hầu Lan, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Người sẽ không chết đúng không? Người là Lạc Vương a, người sẽ không vứt bỏ trọng trách của người mà chết đúng không?” Một giọt lệ long lanh ứa ra trên khóe mắt hắn... rồi nhanh chóng phủ nhòe đôi con ngươi trong suốt, tinh anh.

“Ừm, giá kể người nói luôn ‘Người sẽ không vứt bỏ ta mà chết đúng không?’, ta nghĩ khả năng sống sót của Vương gia chắc sẽ cao hơn một chút.” Hạ Hầu Thư nhún vai nói, trong bụng thầm cười vang đắc ý; ha ha, quả thuật của Quốc sư đại nhân quả nhiên không phải linh nghiệm tầm thường a.

Hạ Hầu Thư nhớ lại ngay trước lúc xuất chinh, Du Liễm đã kín đáo triệu hắn tới, nói rằng trận chiến lần này hắn đã thử bói nhiều lần nhưng không thể đoán được kết cục, có điều theo quả tượng biểu hiện, lần này Hạ Hầu Lan tất gặp chuyện không hay, bất quá tựu chung lại chỉ là hữu kinh vô hiểm* mà thôi. Và chẳng nhờ sự việc này hắn có thể đạt được bước xoay chuyển kỳ diệu trong đường tình duyên.

Ầy, này không ứng nghiệm lời Quốc sư lẩm sao? Dịch Thủy vì Hạ Hầu Lan xả thân cứu mình mà cả thân phận Vương phi cũng đã chủ động thừa nhận, ấy không phải chuyển biến kỳ diệu thì là gì? Nguyên lai phạm chuyện ái tình quả nhiên không có cái gì là ái, hận tuyệt đối; chỉ cần có lòng chân thành, vàng đá cũng có ngày bị đả khai a

~Bên ngoài truyền vào có một vị tướng quân thỉnh cầu được yết kiến Vương phi; Hạ Hầu Thư tự quyết cho gọi hắn tiến vào. Dịch Thủy nhận ra người này, hắn tên gọi Mễ Chính, là một lão tướng quân cả đời chinh chiến, lời nói trước mặt Hạ Hầu Lan rất có trọng lượng, cũng được chúng binh sĩ thập phần nể trọng. Giờ thấy hắn vừa tiến vào, đang định hành lễ, Dịch Thủy vội bước tới ngăn lại:

“Mễ tướng quân, ta không phải là Vương phi chi đâu, trên chiến trường ban nãy chỉ vì trấn an quân tâm mới phải lợi dụng lời đồn đại được truyền tụng khắp Tuyết Duyên lâu nay. Thỉnh Tướng quân chớ nên đa lễ, mau đứng dậy, ta... chỉ là một binh sĩ thông thường dưới trướng thủ hạ của ngài thôi.”

Mễ Chính gật đầu nói: “Ra là vậy, ta cũng có nghe Vương gia dù luôn nói đã có Vương phi, nhưng vì người chưa chịu ưng thuận mà việc dâng tấu thỉnh Hoàng thượng sắc phong mới bị lần lữa mãi. Ta còn đương thắc mắc làm sao hôm nay Vương phi đột nhiên lại xuất hiện.”

Dịch Thủy mặt đỏ ửng, chấp tay hành lễ rồi ngượng ngùng nói: “Để lão tướng quân chê cười, Dịch Thủy làm càn rồi.”

Trong khi ấy, Hạ Hầu Thư đứng một bên lại thầm sốt ruột, bụng không hiểu lão tướng quân này rốt cuộc có ý tứ gì vậy? Hảo sự của Vương gia không khéo bị hắn làm hư hết a.

Hắn đương định mở miệng nói đỡ Dịch Thủy đã giật mình nghe Mễ Chính cười phá lên: “Làm càn? Phải phải, ha ha ha, làm càn thật là tốt, làm càn thật là tốt a! Nếu không có người một phen làm càn, chỉ sợ tình binh Tuyết Duyên ta hôm nay đã toàn quân đại bại rồi. Một đời Thiên triều đại quốc Tuyết Duyên không khéo đã bị diệt trong tay binh tướng chúng ta. Dịch Thủy phải không?”

Mễ Chính thượng thượng hạ hạ quan sát Dịch Thủy vài lần rồi vỗ vỗ vai hắn, lớn tiếng nói: “Hảo dạng* a, không uống công Vương gia của chúng ta nỗ lực nhiều như vậy. Vương phi à, không sai, chỉ có người thế này mới xứng là Vương phi sánh cùng Lạc Vương gia của chúng ta!”

---

*thất (đạo làm vua): mất, phạm vào (đạo làm vua).

*hữu kinh vô hiểm: tình huống kinh hoàng bất ngờ nhưng nói chung không nguy hiểm.

*Hảo dạng: bộ dạng đẹp, dễ coi :”>

~***

62. Chương 62

CHƯƠNG SÁU HAI

Dịch Thủy nghe xong suýt chút nữa nghẹn thở, gương mặt đã đỏ bừng, đợi một hồi nữa hần tựa hồ thẹn quá hóa giận, lạnh giọng: “Lão tướng quân nói đùa.”

Trong lúc nói chuyện, Mễ Chính đã sớm bước tiến về phía Hạ Hầu Lan, hần cúi xuống nhìn kĩ một hồi rồi chợt nghiêm mặt nói: “Xem tình trạng này có lẽ trong thời gian ngắn cũng chưa nguy tới tính mạng, thế nhưng quân y đều thúc thủ vô sách*, phải xử lý sao đây?” Hần nói đến đây lại quay lại phía Dịch Thủy, than: “Tiểu oa nhi người coi vậy mà làm Vương gia của chúng ta khốn đốn không ít a.”

Dịch Thủy im lặng không đáp, nhưng trong bụng không khỏi rửa thầm: ‘Cũng đâu phải ta ép hần làm thế, thủ hạ của Hạ Hầu Lan với hần trên dưới quả nhiên đều là đồ quái thai~’... Chưa rửa tới đâu, lại chợt nghĩ dù thế nào hần rốt cuộc cũng đều vì mình mà liều mạng, nói như vậy quả thực có điểm vô lương tâm a.

Đương lúc quàng xiên suy tưởng, lại thấy Mễ Chính từ tốn bước tới trước mặt hần, trịnh trọng nói: “Dù thế nào, chuyện Vương phi người nhất định phải tiếp tục đảm đương, bằng không hậu quả khó lường.”

Dịch Thủy cùng Hạ Hầu Thư thấy thái độ hần nghiêm trọng như vậy, không khỏi đồng thanh hỏi: “Sao? Không lẽ đã phát sinh chuyện gì rồi?”

Mễ Chính đáp: “Chuyện thì chưa có, nhưng nếu giờ người phủ nhận địa vị Vương phi, biến cố sớm muộn cũng phát sinh thôi.” Lại thấy hai người còn chưa hiểu ra, hần thở dài nói tiếp: “Vương gia thụ thương, sinh tử khó lường, các người cho rằng hiện giờ quân tâm đang nhờ ai mà chống trụ đây?”

Hần nói đến thế Dịch Thủy cùng Hạ Hầu Thư rốt cuộc đã ngộ ra, trong lòng tam quân tướng sĩ, Vương phi này là người Hạ Hầu Lan tận lực truy cầu, địa vị sánh ngang Lạc Vương gia; hơn nữa Dịch Thủy cũng không có bộ dạng mỏng manh yếu nhược, phần sắp mỹ miều, trải lại sau trận chiến Đông Vãn, kỳ tích anh dũng cùng với câu chuyện Vương phi đã sớm lan truyền khắp thiên hạ; bởi vậy, hiện giờ Dịch Thủy đích thực đang gánh vác vị trí trụ cột quân tâm thay cho Hạ Hầu Lan đang trọng thương.

Nghĩ thông suốt chuyện này rồi, Dịch Thủy nhất thời trầm lặng, hần trước nay vẫn không tin số mệnh, ai ngờ tạo hóa trêu người, cùng Hạ Hầu Lan kinh qua bao nhiêu sóng gió như vậy, rốt cuộc vẫn trở thành Vương phi của hần. Ngẫm lại những ngày tháng trầm trước nay, Dịch Thủy thật không biết trong lòng mình lúc này là cảm giác gì nữa.

Đột nhiên bên ngoài truyền vào một trận huyên náo xôn xao, Mễ Chính vội ra khỏi trướng, rồi chốc lát sau đã thấy hần quay vào, nói: “Vương phi, thỉnh ngài dù sao cũng ra mặt trấn an tướng sĩ một chút, bọn họ đang vô cùng lo lắng cho thương thế của Vương gia. Quân đội nhân số đông đảo, khó tránh có kẻ cố tình trà trộn, nếu lúc này có tin tức bất lợi cố tình truyền ra khiến quân tâm bất ổn, tất bất chiến tự bại, Tuyết Duyên nguy mất.”

Hạ Hầu Thư vội nói ngay: “Ây, hiện giờ đây mới là chuyện hệ trọng nhất, Vương phi, thỉnh ngài lấy đại cục làm trọng a. Về phần Vương gia ở đây, nếu quân y có thể duy trì cho Vương gia qua một tháng, nô tài nguyện cấp tốc phi khoái mã về kinh thành, thỉnh Quốc sư đại nhân hạ giá tới đây hoặc xin một hạt Định Hồn châu nữa mang về.” Nguyên lai Hạ Hầu Thư vẫn tưởng Du Liễm đã nói Vương gia lần này hữu kinh vô hiểm, tất vì hần tin tưởng có thể đến cứu Vương gia kịp thời bất cứ lúc nào.

Dịch Thủy gạt đầu, giắt bội kiếm vào thắt lưng rồi sải bước ra khỏi trướng, phút chốc đã thấy hơn mười vạn tướng sĩ tề tụ đông đủ ở thao vũ tràng. Dịch Thủy bước lên đài cao chính giữa, một đôi mắt phượng uy nghiêm quét nhìn toàn thao tràng. Hần tuy xuất thân nô lệ nhưng tự trọng đầy mình, bởi vậy dáng đứng thẳng tắp, mục quang lưu chuyển, tự nhiên đã toát nên khí khái ngạo thị thiên hạ.

“Vừa rồi, là ai nói Vương gia trọng thương vô phương chữa trị?” Ánh mắt sắc bén lại quét một vòng, thanh âm trầm thấp vang lên đầy áp bách; hần vẫn nhớ Hạ Hầu Lan từng có lần triệu tập một số quý tộc vào phủ, trong số ấy có một kẻ mưu đồ soán vị. Khẩu khí lãnh khốc âm trầm này chính là học được từ cách hỏi chuyện của Hạ Hầu Lan lúc đó, ừm, lúc này đem ra sử dụng quả nhiên không sai.

Thao võ trường rộng lớn lập tức im phăng phắc đến mức tựa hồ cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng, lác đác mấy kẻ có tâm cơ đã vội vàng cúi gằm mặt, miệng câm như hến. Dịch Thủy thấy đòn uy hiếp đã có hiệu quả, thầm nhủ nếu tiếp tục truy vấn nữa, để quân sĩ biết chắc trong quân doanh thực tồn tại sự lục đục, ly gián tất chỉ khiến lòng người thêm bất an, quân tâm không yên. Bởi vậy, hắn bắt đầu hòa hoãn lại ngữ khí, nói tiếp:

“Vương gia mặc dù trúng Thiên Quân tiễn, nhưng may mắn hắn võ nghệ siêu quần, tên không trúng phải nơi yếu hại*, hiện nay chỉ vì mất máu nên còn hôn mê. Về phần trúng độc, quân y đều là những ngự y dày dặn kinh nghiệm, không tới ba ngày tất sẽ tìm ra giải dược cho Vương gia.” Ngữ âm lại lần nữa biến chuyển, trở lại giọng trầm thấp bức người: “Hiện nay tối trọng yếu là các huynh đệ phải đoàn kết một lòng, trụ vững trước thế tiến công của địch quân, để tranh thủ thời gian cho thương thế của Vương gia bình phục.”

Chốt cùng, hắn đột nhiên đề cao thanh điệu, lớn tiếng: “Các người đã minh bạch chưa?!”

“Minh bạch!” Thao trường bên dưới ầm ầm vang lên tiếng hưởng ứng, Dịch Thủy đứng trông một hồi, đợi tiếng huyền não dịu xuống mới thở mãn gập đầu: “Vương gia tất thắng! Tuyết Duyên tất thắng!”

“Vương gia tất thắng! Tuyết Duyên tất thắng!!!” Tiếng hò reo lại cuộn cuộn như thủy triều chấn động thanh thiên.

“Hảo. Còn những kẻ phao tin nhảm nhí gây nhiễu loạn quân tâm, chiếu quân pháp nghiêm trị.” Dịch Thủy một lần nữa nghiêm khắc quét mắt khắp toàn thao tràng: “Được rồi, toàn quân giải tán, trở về tăng cường luyện tập. Địch nhân lần này không dễ đối phó đâu.” Hắn nói rồi hiên ngang bước xuống, rời khỏi thao trường.

Vừa định mặt Hạ Hầu Thư, đã thấy hắn ta vẻ mặt kính phục, gơ ngón cái tán thưởng. Dịch Thủy cười khổ một tiếng, ai hiểu được vừa rồi hắn căng thẳng tới mức nào, mũ giáp vừa tháo xuống đã thấy trên trán ướt đầm mồ hôi.

Lại trở lại bên Hạ Hầu Lan, nhìn hắn hô hấp đã bình ổn, nhưng sắc mặt vẫn phủ một tầng xanh xám ảm đạm, lòng Dịch Thủy càng thêm sâu muộn. Rốt cuộc là thứ độc gì vậy? Hắn... hắn sẽ không sao chứ?

Dịch Thủy tự biết chính mình đang quá mâu thuẫn, rõ ràng lòng tự nhủ chẳng cần quá thương tâm, chờ mọi chuyện yên lành trôi qua, hai người sẽ lại đường ai nấy đi như trước. Thế nhưng mỗi lần chợt nghĩ có khi nào Hạ Hầu Lan... không qua khỏi, trái tim hắn đột nhiên tê liệt, đau đớn... Lẽ nào chính mình rốt cuộc vẫn không học được bài học, lại một lần nữa luyện ái hắn ta??

Hay nói đúng hơn... là tới tận bây giờ vẫn chưa từng chạy thoát?

“Hạ Hầu Thư, ta nghĩ... phải vào doanh trại địch tìm giải dược.”

Dịch Thủy đột nhiên mở miệng, khiến Hạ Hầu Thư giật mình nhảy dựng, nhưng không đợi bị ngăn cản, hắn đã nói tiếp: “Ta e loại độc này... không đợi người về kinh thỉnh Quốc sư đại nhân được...”

Lời còn chưa nói hết, hốt nhiên bên ngoài đã có binh sĩ bẩm báo: “Khởi bẩm Vương phi, sứ thần Hoa Lặc quốc cầu kiến, hiện đang đợi truyền bên ngoài trường.”

---

*thúc thủ vô sách: bó tay không tìm được phương pháp tháo gỡ.

*nơi yếu hại: chỗ trọng yếu, chỗ hiểm.

***

63. Chương 63

CHƯƠNG SÁU BA

Dịch Thủy và Hạ Hầu Thư nhìn nhau, bốn mắt không hẹn mà cùng hừng hực lửa giận; tên A Ba Kim đề tiện chết tiệt, cư nhiên dám phái sứ giả tới, hắn còn không sợ tên sứ thần ấy sẽ bị binh sĩ Tuyết Duyên nộ khí xung thiên lột da xẻ thịt sao? Hừ, chủ tướng đã trọng thương, quân sĩ nào còn quản cái gì quy củ chó má “Giao tranh không chém sứ giả” nữa.

“Cho bọn chúng vào.” Dịch Thủy lạnh lùng nói, thanh âm hàm chứa nùng nùng sát khí.

Bọn thuyết khách vừa tiến vào, Hồn Thái nhìn thấy Hạ Hầu Thư phong thái tuấn mỹ trước tiên, lập tức lớn tiếng hét toáng lên: “A!! Vương phi tôn quý đây rồi! Hoa Lạc sứ thần Hồn Thái ta xin thi lễ tại đây a.” Hắn nói xong liền cung cúc chúc cúi xuống, mà chưa chi đã bị Phong Nhiễm túm áo kéo lại: “Ày, chủ thượng phải chúng ta qua đây, đừng có làm trò mất mặt vậy. Người coi kỹ lại xem nào, rõ ràng người kia đẹp hơn a?”

Hồn Thái khựng lại, đảo đảo con mắt nhìn hết Dịch Thủy tới Hạ Hầu Thư mấy bận rồi cãi: “Không cơ, ta thấy hắn mới đẹp hơn cơ.” Hắn trở vào Hạ Hầu Thư, cương quyết khẳng định hắn là Vương phi khiến Phong Nhiễm thiếu chút nữa xì khói đằng mũi, hùng hồn nạt lại: “Ta nhận ra hắn ta, hắn ta là thị tòng của Lạc Vương gia, Hồn Thái, con mắt ngươi có vấn đề rồi.”

Dịch Thủy làm gì còn tâm tư nghe bọn chúng cãi qua cãi lại, hắn chậm rãi lùi hai bước, ngơ vác nhìn Hồn Thái và Phong Nhiễm: “A Ba Kim sai các người tới đây hắn không phải để giám định Vương phi thực giả chứ?”

Phong Nhiễm nghe vậy liền ngượng ngùng cười: “Ày nha, đương nhiên là không phải rồi.”, lại ngây ngốc nhìn dung nhan mỹ lệ của Dịch Thủy rồi buột miệng hỏi: “A, Vương phi nương nương, thứ cho ta lăm miệng, dung mạo người mỹ miều như vậy có gì phải che giấu bằng mấy vết sẹo kinh dị kia a? Này quả là so với băng tuyết che phủ Tuyết Liên hoa còn tàn nhẫn bội phần, so với...”

“Các người rốt cuộc tới làm gì hả!?” Dịch Thủy tức giận quát lớn, tới giờ hắn bắt đầu hồ nghi phải chăng A Ba Kim phái hai kẻ ngu ngơ này tới là để kéo dài thời gian, hại Hạ Hầu Lan trọng thương không được kịp thời chữa trị?

Phong Nhiễm và Hồn Thái giật nảy mình, bụng bảo dạ Vương phi này coi mặt mũi xinh đẹp ôn nhu mà tính tình nóng nảy quá đi, trách nào có thể đứng trên chiến trường, đại diện Hạ Hầu Lan để chỉ huy tướng sĩ tác chiến.

Phong Nhiễm vội vàng nói: “Vương phi, chủ thượng chúng ta tinh thông Thiên Quân tiễn, xưa nay không đời nào hạ độc trên tên cả. Lần này thực ra là chuyện trùng hợp không may, lúc lấy cung tiễn ra, vì nặng quá nên đám vệ binh sơ suất đánh rơi hai mũi tên xuống khóm Thi Hương Lan, lại gặp đúng lúc loài kỳ hoa này đương kỳ dục chủng*, trấp dịch* trên hạt mầm dính lên đầu mũi tên. Đám vệ binh sợ bị trách tội nên giấu giếm không báo, đến khi chủ tử trở về phát hiện khóm Thi Hương Lan bị gãy nát liền nghiêm khắc truy vấn, lúc ấy mới phát hiện việc này. Vì vậy chủ tử lập tức phái chúng ta làm sứ giả tới đây a.”

“Hừm, vậy A Ba Kim có sai các người đem giải dược tới không?” Dịch Thủy lạnh lùng vặn lại, lập tức khiến cả Phong Nhiễm lẫn Hồn Thái đỏ mặt: “Ày, cũng không có...”

“Vậy các người nói những lời kia có ích gì chứ?” Dịch Thủy hết kiên nhẫn dông dài với bọn họ, hắn quay lưng lệnh cho Hạ Hầu Thư tiễn khách. Lại nghe Phong Nhiễm lớn tiếng nói:

“Vương phi chờ đã, chủ thượng chúng ta có nói, chỉ cần các người thỏa mãn yêu cầu của chủ thượng, giải dược xin sẵn sàng dâng tặng.”

“Yêu cầu?” Dịch Thủy quay phắt lại: “Yêu cầu gì hả?! Lần trước các người yêu sách hàng bao nhiêu lương thực, tơ lụa; giờ còn muốn đòi cái gì nữa!? Lại lương thực, vải vóc, trà lá sao?”

Phong Nhiễm lắc đầu đáp: “Vương phi nói vậy không đúng rồi, lần trước chính Lạc Vương gia muốn trao đổi cả các nô lệ nên mới tự nâng điều kiện lên gấp đôi, cũng đâu phải do chúng ta yêu cầu...” Đang nói dở câu đã thấy nhân thân Dịch Thủy trừng trừng nhìn mình đầy sát khí, hắn vội giả lá tiếp lời: “Ày, chủ thượng chúng ta lần này không cần thứ gì cả, mà hắn muốn... người.”

“Đòi người?” Dịch Thủy và Hạ Hầu Thư nhìn nhau, đều không hiểu Hoa Lạc quốc chủ kia rốt cuộc đưa ra thứ yêu cầu kỳ quái gì, mất một hồi Dịch Thủy mới cẩn trọng mở miệng hỏi: “Hắn muốn đòi người thế

nào?”

“Chủ thượng muốn Vương phi nương nương.”

Ấy, làm sao bỗng dưng không khí lại lạnh thế này? Phong Nhiễm lẫn Hồn Thái đều tìm không được rụt rụt cổ lại, mà vừa ngược lên thấy nhân thần Dịch Thủy bọn họ lập tức mạnh mẽ hỏi hận lần này xui xẻo nhận mệnh làm sứ giả. Mặc gì chỉ vì hiếu kỳ mà không chịu suy xét hậu quả nào đại đặt tại lưng quần* chứ? Ô ô~ đến giờ kiểm đường lui còn kịp nữa không a

~“Vương phi nương nương chớ nên hiểu lầm.” Hồn Thái vội vàng giải thích: “Tên Phong Nhiễm này thực không biết đường ăn nói, là như vậy, chủ thượng chúng ta mới rồi được chứng kiến tư thế oai dũng của nương nương trên chiến trường, thực thập phần ngưỡng mộ. Vậy nên lần này chủ thượng có ý thỉnh nương nương dời giá đến Hoa Lạc quốc rồi lưu lại ít bữa, quốc gia chúng ta không giống với Tuyết Duyên, ở Hoa Lạc không có phân bì thân phận nô lệ, quý tộc chi cả, bách tính đều đoàn kết thân ái, Tuyết Duyên trọng giai cấp tuyệt đối không thể sánh bằng. Chủ thượng có lời, nương nương chỉ cần đến một lần, nhất định sẽ yêu thích Hoa Lạc quốc. Chủ thượng vốn định đích thân mời nương nương, bất quá vừa hay dịp Vương gia trúng độc, ha ha... may quá chủ thượng đỡ phải công đi một bận...”

Hắn đương nói tới đây đã bị Phong Nhiễm lén đập cho một cước, lúc ấy mới nhận ra mình đã lỡ miệng, bất quá đã chậm, lập tức bên tai nghe thấy giọng nói trầm vang uy nghiêm:

“Hừ, A Ba Kim càng ngày càng ngông cuồng a. Dám xâm phạm Tuyết Duyên chưa tính, giờ cả Vương phi của Bản vương cũng dám mơ tưởng. Nói vậy, hắn vốn định dùng loại phương cách nào thỉnh Dịch Thủy thế? Lén lút lên vào bắt người sao? Hừ, bằng một mẫu công phu nhận không ra người của hắn cũng dám dụng chiêu này?”

Thanh âm càng lúc càng trầm thấp, hiển nhiên Hạ Hầu Lan đang nằm mê man trên giường đã ngồi dậy như kỳ tích, hắn liếc nhìn hai vị sứ giả xui xẻo, sát khí trong mắt chớp lóe rồi tiêu biến.

---

*dục chủng: ươm giống, gây giống.

*trấp dịch: chất lỏng, nhựa (của cái ‘kỳ hoa’ đó đó =.=)

*”nào đại đặt tại lưng quần”: “ ” = làm chuyện nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi đầu.

***

64. Chương 64

CHƯƠNG SÁU TƯ

“Hạ Hầu Lan... người... người tỉnh rồi!” Dịch Thủy mừng rỡ nhào lại, không chút giấu giếm xúc động, hắn lúc này đâu còn bụng dạ nào giận dữ nữa, quan tâm là quan tâm, còn muốn vắn vẹo nặn ra bộ dạng thờ ơ vờ vịt thì... hừ, xin lỗi, ấy không phải tính cách của Dịch Thủy hắn.

“Dịch Thủy.” Kì thực ngay lúc Hạ Hầu Lan tỉnh lại, chính hắn cũng phải phi thường cảm tạ trời đất, bằng không tiểu nô lệ khả ái này của hắn hiện giờ cao giọng hô đánh hô chém sứ thần, nhưng cuối cùng nhất định lại vì hắn mà thuận tình diện kiến A Ba Kim thôi. Nếu nói trước kia hắn không hiểu gì về Dịch Thủy thì đến giờ hắn dám tự tin đã chân chính thấu hiểu rồi, mà càng hiểu lại càng thêm yêu thương hắn... quả thực đã đến mức không còn lý giải nổi sao có thể yêu đến vậy.

“Người đâu, lời hai tên sứ giả này ra ngoài chém, đem thủ cấp bêu trên cột cờ thị chúng*, Bản vương muốn cho A Ba Kim minh bạch quyết tâm tử chiến cùng bọn chúng của chúng ta.” Bản tính lãnh khốc tàn bạo của Hạ Hầu Lan rốt cuộc đã hoàn toàn hiển lộ, chữ ‘chém’ hắn nói ra phảng phất tự nhiên như quyết định

ngày mai cười ngựa ra ngoài thành đập thanh*, sẵn sẵn, ngữ điệu bình thản khiến Hạ Hầu Thư cũng nhin không được phát rừng mình một cái, còn Dịch Thủy đã sớm ngậy người sững sờ.

Lại nói Phong Nhiễm và Hồn Thái, một văn nhân một võ tướng, năng lực của bọn họ chỉ có A Ba Kim cao cao tại thượng có thể lý giải, nhưng trình độ ngô nghê của hai người này số người nhìn ra lại không ít. Thử nhìn hai kẻ dở hơi vừa nghe nói Hạ Hầu Lan muốn giết mình, lập tức ôm nhau khóc rống lên, lại nhất tề sụt sùi: “Vương gia a, người làm sao nữ tỳ tiện xuống lệnh giết chúng ta a? Người tưởng hiện giờ người tỉnh lại tức là độc đã được giải sao? A a a, người quá sức coi thường Thi Hương Lan của chủ thượng chúng ta rồi, độc này sẽ khiến người lúc tỉnh lúc mê, qua mười ngày mà chưa có giải được, người sẽ hoàn toàn hôn mê, ba ngày sau tất hồn quy Ly Hận*, trừ phi có Quốc sư Du Liễm của các người, bằng không người chết chắc a.”

Tự nhiên cũng hiểu, mấy câu vừa rồi tuyệt đối không thể đánh động tới Hạ Hầu Lan, Phong Nhiễm và Hồn Thái còn chưa ngốc đến mức hòng khiến một nam nhân đang ngùn ngụt đố kỵ động tâm. Người bọn họ muốn nhắm tới, đương nhiên là kẻ khác.

Quả nhiên, hai tiếng “Chậm đã!” đột ngột vang lên, đã thấy Dịch Thủy vội vã xua hai binh sĩ vừa tiến vào theo lệnh Vương gia ra ngoài, rồi hần nhìn hai người kia chằm chằm: “Các người vừa nói đều là sự thật hả?” Hần nguyên lai muốn tới trước mặt bọn sứ giả, quan sát tỉ mỉ đôi mắt bọn chúng, hần tin ánh mắt con người không thể dối trá được. Khốn nỗi Hạ Hầu Lan như thể sợ hần bay mất, cánh tay rõ ràng phải thoát lực suy yếu lại không khác gì gọng kìm, gắt gao giữ chặt lấy hần không chịu buông ra.

“Đương nhiên là thật, bằng không chúng ta sao dám tới đây? Bọn ta sống còn chưa đủ a.” Phong Nhiễm và Hồn Thái cùng thở phào nhẹ nhõm, xem ra mạng nhỏ được cứu rồi. Lão Thiên phù hộ a.

“Người đâu, thỉnh hai vị sứ thần đi dùng cơm trước, rồi dọn dẹp một trường bông* cho họ nghỉ lại.” Dịch Thủy kiên quyết hạ lệnh, đã thấy Hạ Hầu Thư đứng bên cạnh gật đầu lia lịa, trái lại Hạ Hầu Lan thì tiu ngủi mặt mày; không lẽ vừa bị thương một cái, uy nghiêm Vương gia đã bị coi thường tới mức này sao? Có chém hai tên sứ giả mà cũng không ai thêm theo lệnh hần nữa.

“Dịch Thủy, sao không cho ta giết bọn chúng? Chúng là sứ giả địch quốc, mà ta trước nay giao chiến đâu có cần để ý cái quy củ chó má ‘Hai nước giao tranh không chém sứ giả’ đâu...” Hần luôn miệng cần nhân bất mãn.

“Người biết thân phận thực sự của ta từ lúc nào hả?” Đợi đám sứ giả oan oan ức ức bị lôi ra ngoài, Dịch Thủy quay ngoắt lại, đối mặt với Hạ Hầu Lan còn đang cảm thán hư danh, hần đột nhiên hỏi thẳng nghi vấn lớn nhất trong lòng; nhân thần lấp lánh chiếu thẳng vào đối phương, tựa hồ muốn dùng ánh mắt xuyên thấu bụng dạ hần.

“Ai da~ bỗng dưng bụng ta đau quá a~” Hạ Hầu Lan lập tức ôm bụng kêu la. Ấy, né được bao lâu là phải cổ mà né a, tiểu nô lệ của hần, ậy, không phải, giờ phải đối thành tiểu Vương phi... đảm bảo tiểu Vương phi của hần không muốn nghe câu trả lời đích thực đâu.

“Chớ có giả bộ với ta!” Dịch Thủy tức tối gắt lên, con mắt tên này một chút thống khổ cũng không có mà đòi đau đớn gì. Hần không khách khí kéo cổ áo Hạ Hầu Lan: “Nói ta biết, người rốt cuộc nhận ra từ bao giờ!?”

Hạ Hầu Thư đứng một bên nhìn mà mồ hôi lạnh chảy ròng, kiểu này mà làm ‘nữ’ chủ nhân Vương phủ thật, không khéo ngày sau Vương gia... khó yên ổn a.

“Ấy, Thủy nhi, à không, là Ái phi, Ái phi, nhẹ tay nhẹ tay~ Ta thở không nổi...” Hạ Hầu Lan chụp cứng hai tay Dịch Thủy, coi bộ dạng là đang giãy giụa, kỳ thực là không ngớt rờ rẫm. Hành động của tên sắc lang vô sỉ này suýt chút nữa làm Dịch Thủy tức đến chết ngất, giờ là lúc nào chứ, tên hỗn đản này dĩ nhiên vẫn không quên lợi dụng; tất nhiên ngoài miệng hần vẫn không chịu thua, tiếp tục la lối:

“Người bị ăn đòn chưa đủ phải không?!” Dịch Thủy dứ dứ nắm tay: “Nói mau, đừng ép ta động thủ với bệnh binh.”

Hạ Hầu Lan nhìn gương mặt tuần tú của hần giận đến đỏ bừng, trong lòng tự nhiên ảm áp bội phần, nhin không được thú thực: “Kỳ thực ngày đêm hôm đó ta đã biết rồi, Ái phi a, này không phải ta tuệ nhãn như

đuốc, thật sự vì bản tính người quá ngay thẳng, bởi vậy không thể thành thực thuật nguy trang nên mới bị ta dò xét mấy câu đã lộ.”

Mấy lời này quả nhiên sức nặng kinh người, mặt mày Dịch Thủy lẫn Hạ Hầu Thư lập tức một phen méo mó, Hạ Hầu Thư dĩ nhiên là vì sợ, còn Dịch Thủy thì... tức giận. Thêm nữa, rõ ràng hắn bị mấy câu nói ấy đã kích ghê gớm, rốt cuộc chỉ biết thì thào lắp bắp: “Người nói... người nói ngay từ đầu... người đã biết sao?”

....

Màn đêm buông xuống, vệ binh đi tuần hốt nhiên giật mình nghe thấy một tiếng rống giận rung trời: “Hạ Hầu Lan!! Ta giết người, ta phải giết người...” Liên tiếp sau là một trận la hét loạn xạ:

“A~~ Dịch Thủy, chớ quá kích động... A, chớ chớ... muốn giết hắn từ từ chờ lúc khác...”

“Ấy ấy, Ái phi, Bản vương còn có thương trên người a~~ Ái da, đừng nhắm đúng chỗ ấy chớ, đau chết đi đau chết đi... tên vừa mới rút a...”

Muôn vì sao nhấp nháy lóe sáng trên bầu trời đêm, tựa hồ cũng đang ngầm hiểu ý mỉm cười...

Đêm, hãy còn rất dài... mà câu chuyện, cũng còn xa mới tới hồi kết thúc.

---

*thị chúng: công khai trước công chúng.

*đạp thanh: đi chơi trong tiết Thanh minh (:> Vân, Kiều a ~)

*hồn quy Ly Hận: chết *A*

~Ly Hận Thiên vốn là một thế giới trong Kinh Phật. Kinh Phật có nói chính giữa Tu Di sơn có một Thiên, tứ phương mỗi phương có tám Thiên, tổng cộng ba mươi ba Thiên. Tồn tại phía trên ba mươi ba Thiên này là Ly Hận Thiên. Trong Tây Du Ký, Thái Thượng Lão Quân ở tại một cung trong Ly Hận Thiên *v*

~“Hồn quy Ly Hận Thiên” thường dùng trong trường hợp cái chết khiến cho đôi nam nữ ôm hận, mãi mãi không được tương phùng.

*trướng bông: lều trại.

***

65. Chương 65

CHƯƠNG SÁU LĂM

“A Ba Kim là loại người thế nào?” Trong trướng, Dịch Thủy vừa cẩn thận băng bó vết thương cho Hạ Hầu Lan vừa thờ ơ hỏi.

Hạ Hầu Lan còn đương ngây ngẩn ngấm gương mặt nghiêng nghiêng của người trong lòng, có điều nhìn thấy được mà một chút xíu cũng không dám cục cựa, mó máy... sự này thật muôn phần thống khổ a~ Vừa lúc nghe Dịch Thủy hỏi, hắn mới vội trấn định tinh thần, ngấm nghĩ kĩ càng một lát rồi nói: “Người này có thể nói có tư chất Hoàng đế, bản tính sáng hiệp, ta với hắn cũng từng có tương giao*, nếu không vì lập trường hai nước đối lập, người này có lẽ đã là hảo bằng hữu của ta. Có điều quốc gia của hắn tuy rộng lớn nhưng phần lớn là thảo nguyên, rừng rậm, ruộng tốt hiếm hoi, bởi vậy mới sinh ra chủ ý xâm chiếm Tuyết Duyên ta. Theo lý mà nói, Hoa Lặc quốc cũng không phải quá nghèo nàn, nhưng thân là Quân vương, tất phải vì đế nghiệp thiên thu của quốc gia mà toan tính, chiến tranh lần này cũng không thể trách hắn. Chỉ hận hắn dám ám toán người, ghê tởm nhất là còn đòi kết giao với người nữa, hừ, Vương phi của Hạ Hầu Lan ta hắn cũng dám vọng tưởng... Ái da~” Thịnh tình vết thương bị Dịch Thủy mạnh tay nhấn cho một cái khiến hắn nhất thời la âm lên.

Dịch Thủy lơ hẩn đi, hỏi tiếp: “Nói vậy, không kể đến lòng tham xâm lược, hẩn cũng đáng coi là kẻ quân tử biết giữ lời chứ gì?”

Hạ Hầu Lan gật đầu: “Này thì đương nhiên, có thể được ta khen một câu, sao có thể là hạng tiểu nhân lật lọng được.”, đang cao hứng, hẩn bỗng im bất, hai mắt chăm chăm nhìn Dịch Thủy một hồi rồi trầm giọng: “Người... người không phải muốn tự mình đi đổi giải được chứ? Không được, ta tuyệt đối không cho phép!! Ta...”

“Người mơ tưởng mới thật hay ho a.” Dịch Thủy hung dữ trừng mắt với hẩn: “Ta bắt quá là kiếm chuyện nói với người, đỡ cho người nhanh mắt nhanh tay, lợi dụng làm trò xằng bậy. Hồng ta đi chịu chết cho người, phi~”

Nghe hẩn nói vậy, Hạ Hầu Lan không những không giận, trái lại liền hờn hở hẩn lên, một tay ôm choàng lấy hẩn, nói: “Giai nhân trong lòng, Bản vương cầm lòng không đậu... Ai da~~”

Dịch Thủy hừ một tiếng, phui phui tay, không thèm nhìn bộ dạng ai ai ui ui của hẩn, lạnh lùng nói: “Đáng lắm, xem người còn cầm lòng không đậu nữa không.” Hẩn nói xong thần nhiên quay lưng bỏ ra khỏi trường, gọi Hạ Hầu Thư vào hầu hạ.

Trong trường bỗng dành cho Hoa Lặc sứ thần, Phong Nhiễm và Hồn Thái đang say sưa oán trách lẫn nhau, tiện thể mài giũa mồm mép, đặng sau này đấu vô mồm với chủ thượng A Ba Kim trên đại điện. Vừa hờ nhắc tới Hoàng thượng “hòa ái thiện lương” nhà mình, nước mắt Hồn Thái đã bắt đầu lã chã tuôn rơi, hẩn khoác vai Phong Nhiễm rồi tỉ tê về sự A Ba Kim mới thật là hảo xử* a, ấy thế mà cái tên kia sao hảo xử của hẩn ít ỏi quá đi, nói tới nói lui cuối cùng vẫn quay về một chuyện: hẩn ta ai lại động một tí đã đòi chém đòi giết người ta thế chứ. Ủ thì đại khái này giờ nói hảo xử này nọ, chính là đang nói về Hạ Hầu Lan.

Đương lúc cả hai hứng chí ca tụng công đức của chủ tử nhà mình lên ngất trời, thì thấy màn cửa đột nhiên vén lên, Dịch Thủy thân vận nhung trang, lưng đeo bội kiếm hiên ngang bước vào. Hẩn vừa vào đã toát ra khí thế bất nộ tự uy* hiem có, lại thêm gương mặt tuần tú mỹ lệ, cư nhiên càng nổi bật phong tư oai hùng, hiên ngang.

Phong Nhiễm và Hồn Thái thiếu điều nhìn không chớp mắt, thầm nghĩ không khéo chủ tử mời mọc vị Vương phi nương nương này tới là có dụng ý thật a, thậm chí không ngại lợi dụng thương thế của người yêu người ta, đến cả giải được Thi Hương Lan quý giá như vậy cũng cam nguyện dâng ra. Lẽ nào hẩn thực sự luyện được thiên lý nhãn rồi, từ xa tí tắp đã thấy người ta quá đẹp nên lập tức nổi ý đồ bắt lương. Ủm, ngẫm lại một chút tính tình chủ tử thường ngày, khả năng này... quả nhiên không nhỏ.

Hoa Lặc quốc bọn họ từ trước đến nay đều bình đẳng, không phân bì chủ nô, nô lệ; nếu Dịch Thủy tới Hoa Lặc quốc, muốn phong hẩn làm Vương phi hay Hoàng hậu, tin tưởng chỉ cần dân chúng nhìn thấy hẩn rồi chắc chắn sẽ không ai dị nghị. Có điều vừa nhắc nhớ tới Hạ Hầu Lan, hai vị sứ giả lập tức phảng phất cảm thấy khí lạnh từ đầu phả tới sống lưng, khiến cả hai vội vàng dẹp sạch bao nhiêu ý tưởng đại bất kính qua một bên.

Phong Nhiễm cười khan vài tiếng: “À ờ... Vương phi nương nương, ngài... không phải tới để chém chúng ta chứ?”, hẩn nói xong liền luống cuống lùi lại, túm Hồn Thái thì thào: “Nếu hẩn nói phải, người phải lập tức xông lên liều mạng với hẩn, người là võ tướng, tử trận chiến trường là vinh quang, biết chưa?”

Dịch Thủy hừ lạnh, nghĩ thầm hai kẻ hâm này, cái gì tử trận chiến trường chứ, chủ tử bọn chúng đúng là không có mắt, này rõ ràng là hai tên nhân tài tạo phản mà.

“Ta không phải đến giết các người.” Dịch Thủy tuốt bội kiếm ra, hươ vài đường: “Nhưng nếu các người còn dám gọi ta là nương nương thêm một câu, ta cũng không ngại đem cổ các người ra thử kiếm, để xem cổ cứng hay kiếm sắc đây.”

Hẩn vừa dứt lời, nụ cười giả lả đã lại toé toét trên mặt Phong Nhiễm: “Đại nhân ngài có điều gì cứ phân phó a, cơ mà thử kiếm thì không được nha.”

Dịch Thủy cũng chẳng có bụng dạ nói giỡn với họ, sắc mặt hẩn đã sớm phủ đầy mây đen: “Thứ... giải được của Thi Hương Lan kia... A Ba Kim thực sự có chứ?” Hẩn trầm giọng hỏi, liền đã thấy Phong Nhiễm và Hồn Thái cùng bày ra vẻ mặt “Đương nhiên rồi.” thực ngứa mắt. Dịch Thủy lại vung kiếm lên, Phong Nhiễm

lập tức lộ ra biểu tình cung kính: “Không sai, không sai, giải được kia ngoại trừ Hoàng đế của chúng ta, không ai có thể có. Ngay cả Quốc sư đại nhân của các người cũng phối không được đâu, may ra chỉ có thể mượn thần thông để cứu Lạc Vương gia, nghe nói hắc có thứ Định Hồn châu chi đó, a, đành rằng thứ ấy người cũng từng dùng qua, bất quá... chỉ sợ lần này không kịp rồi.”

Dịch Thủy thật tình muốn đập rớt cằm tên hỗn đản trước mặt, khốn nỗi Hạ Hầu Lan đích thực lại vừa hôn mê, mà sắc xanh xám trên mặt cũng sạm thêm rất nhiều. Tới hôm nay đã là ngày thứ sáu rồi, có lẽ thực đã hết cách, trở lại kinh thành trăm vạn lần không kịp, quân y đã chịu thúc thủ vô sách, mà trong quân lời đồn đại đã lan truyền khắp nơi. Còn do dự thêm nữa, chính Dịch Thủy cũng không thể xoa dịu được tâm lý khủng hoảng của quân sĩ. Tất cả đã bị dồn tới đường cùng, tựa hồ chỉ còn lối thoát duy nhất là đáp ứng điều kiện của A Ba Kim.

“Vương phi nương... A, không phải, Dịch đại nhân đã chuẩn bị đáp ứng điều kiện của chủ thượng chúng ta rồi sao?” Hồn Thái cũng chen chân bước lên, thảm ha ha cười trong bụng, lần này có hi vọng trở về rồi, có hi vọng trở về rồi a.

Dịch Thủy không phải là loại người ưa dây dưa, hơn nữa lúc này cũng không còn lối thoát nào khác. Dù vậy, bị hỏi đột ngột hắc cũng không khỏi do dự một thoáng, rốt cuộc đành gật đầu: “Các người ở đây chờ, ta trở về trưởng sắp xếp một chút rồi sẽ đi cùng các người. Có điều...”, ngữ khí của hắc đột nhiên đánh lại: “Các người nếu dám lừa gạt ta, hoặc dám không đưa ra giải được... dù chết ta cũng không tha cho A Ba Kim, thế phải bắt hắc chôn cùng ta và Hạ Hầu Lan, các người nghe rõ rồi chứ?”

Phong Nhiễm thật hiếm khi khôi phục phong độ, nghiêm nghị đáp: “Đại nhân xin an tâm, chủ thượng chúng ta cũng là vua một nước, kim khẩu ngọc nha*, đã đáp ứng chuyện của người, nhất định sẽ không đổi ý.”

Dịch Thủy gật đầu, quay người ra khỏi trưởng, không đoán được Hạ Hầu Thư đã đứng ngoài từ lúc nào, đụng đầu hắc cũng không nói gì, chỉ càng mím chặt môi. Hạ Hầu Thư thực sự không ngờ, lời Quốc sư Du Liễm rằng hữu kinh vô hiểm, rốt cuộc thành ra bức Dịch Thủy đến bước đường này.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, hồi lâu sau, Hạ Hầu Thư mới thở dài: “Quyết định rồi sao?”

Dịch Thủy cười khổ: “Không phải quyết định, mà là bắt buộc phải làm.” Hắc hướng mắt về phía đại trưởng* của Hạ Hầu Lan, bàn tay bất giác siết chặt lại.

“Đi xem Vương gia đi, hắc còn đang hôn mê, không biết gì đâu.” Hiểu rõ tâm tư của hắc, Hạ Hầu Thư làm bộ đùa đùa thật thật: “Người không phải sợ nhìn thấy hắc rồi lại luyến tiếc không nỡ ly khai chứ? Nếu quả thế thật, khéo Vương gia của chúng ta mừng rỡ tới mức vô được tự lành.”

Dịch Thủy hung hăng trừng mắt với Hạ Hầu Thư một cái, lại nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc vẫn hướng đại trưởng mà đi tới.

---

*tương giao: kết bạn.

*hảo xử: điểm tốt =))

~*bất nộ tự uy: không nổi giận mà vẫn uy nghiêm.

*kim khẩu ngọc nha: miệng vàng răng ngọc =))))))))))))))))))

*đại trưởng: lều lớn.

***

66. Chương 66

CHƯƠNG SÁU SÁU

Hạ Hầu Lan vẫn nhắm mắt nằm trên giường, gương mặt vì trúng độc mà phủ một tầng lam sắc, ngoài ra tịnh không có một nét thống khổ, nguyên bản tuấn mỹ như xưa. Dịch Thủy chăm chú nhìn hấn một lát, rồi bước tới ngồi bên giường, cúi đầu thở dài.

Khuôn mặt này, từ ngày rời khỏi Vương phủ, hấn không ngày nào không bắt mình quên đi, thế nhưng càng muốn quên... lại càng thêm khắc sâu vào trái tim, trí óc. Trước kia còn hận hấn, nên luôn tự nhủ điều ấy chẳng qua càng chứng minh cho mối hận khắc cốt ghi tâm của mình thôi, nhưng giờ thì sao?

Giờ hấn còn lý do gì để tự thuyết phục mình nữa, nói rằng đã vô thương vô hận Hạ Hầu Lan, rằng mình có thể nhẹ lòng mà đón nhận kết cục phân ly ư? Rõ ràng trái tim trong ngực hấn đây... từ lâu đã chỉ đập vì chủ nhân gương mặt này rồi.

Những trò lằng nhằng phiền nhiễu của hấn ngày ở nông trường, về âu lo khổ tâm của hấn suốt đường hành quân, phong thái oai dũng hiên ngang của hấn trên chiến trận, còn cả khi cải trang thành Chu Nhật hầu hạ bên cạnh hấn, ánh mắt lúc giao hoạt lúc nghiêm nghị của hấn, cách hấn tự hữu ý tự vô tâm săn sóc mình, bộ dạng cẩn cẩn dực dực che giấu tâm sự khi đã sớm nhận ra mình là ai... tất cả những ký ức ấy giờ như đều hiển hiện trước mắt. Dịch Thủy bật ra một tiếng cười khổ; hà tất còn phải dối gạt lòng mình làm chi, tất thấy đều rõ ràng đến vậy, trong lòng khắc ghi từng lời nói, từng tiếng cười của hấn, nhất cử nhất động, cứ tự nhiên mà in sâu trong trí não mình....

Tất cả những điều ấy... mình chứng cho cái gì, Dịch Thủy đã quá minh bạch, mà hấn cũng không muốn trốn tránh thêm nữa...

“Ta... rốt cuộc lại tin tưởng người lần nữa sao? Hạ Hầu Lan, người nói cho ta biết... ta... còn có thể tin tưởng người lần nữa không?” Nắm bàn tay bất động của Hạ Hầu Lan, Dịch Thủy dần dần nhận thức được vị đạo trên khoe môi mình lúc này... mẫn mẫn... hấn mới chợt nhận ra toàn thân mình đang run rẩy. Là sợ hãi... là nỗi sợ hãi toát ra từ nội tâm và không sao chối bỏ. Hình ảnh cha mẹ khuất nhục quỳ gối sau bình phong, cả những cái bàn sắt nung đỏ rực một lần nữa hiện ra trước mắt hấn. Là như vậy, mỗi lần đều như vậy, mỗi khi hấn đủ can đảm hoài niệm về những ngày ái ân hạnh phúc cùng người đang nằm trước mặt hấn đây; thì tất cả những hình ảnh đáng sợ kia sẽ không thể kìm hãm mà xô tràn ra trước mắt. Phảng phất như muốn cảnh cáo hấn, chúng gần như đã trở thành một thứ chú ngữ*, mỗi lần vang lên là một lần dễ dàng trói chặt lại trái tim vừa rứt rứt rung động trong ngực hấn.

Nhưng lúc này không còn như trước nữa, hấn sắp ra đi, vận mệnh phía trước ra sao chính hấn cũng không thể biết, lúc này có chẳng đã là vĩnh biệt, hấn không muốn tiếp tục giấu giếm tâm ý đích thực của mình nữa, hấn không muốn lao đao giữa số phận mịt mù với nỗi tiếc nuối vô biên trong lòng.

Dịch Thủy siết chặt bàn tay Hạ Hầu Lan, mồ hôi lạnh trên người đã toát ra lấm tấm, hấn từng mãi tránh né, mãi như một con rùa yếu nhược nấp trong mai, không dám để nam nhân này có cơ hội thương tổn mình lần nữa, mặc kệ tình cảm của hấn là thực hay giả, chỉ một mực co cuộn mình lại. Nhưng thời khắc này, ánh mắt Dịch Thủy như bị thôi miên vào đôi mắt đang bình yên nhắm kín kia, rồi hấn cúi xuống, từng chút một.

Thực là sánh ngang những phút giây chiến đấu tàn khốc, khó khăn nhất trong đời. Tay Dịch Thủy đã run rẩy mà toàn thân hấn còn run hơn, thậm chí đến cả hai cánh môi thắm đỏ cũng kìm giữ không được mà rung rung thành những ánh hồng muốn hoa mắt người.

Nhưng... nhưng rốt cuộc cũng chạm tới, hấn rốt cuộc cũng hôn lên môi Hạ Hầu Lan, dùng hành động trực tiếp nhất có thể để phá vỡ chú ngữ chính mình tạo ra.

Nguyên bản chỉ định chạm lướt môi một cái như cánh chuồn chuồn lướt nước, mà thực ra kỹ xảo hôn môi của Dịch Thủy cũng chẳng đến đâu, nhưng đây là lần đầu tiên hấn chủ động hôn Hạ Hầu Lan, bất tri bất giác đầu lưỡi thơm mềm vươn ra một chút... mà này chính thị tự gây họa, lập tức đã thấy nam nhân vốn đang hôn mê trên giường đột nhiên mở choàng mắt như kỳ tích, không đợi đại não tiêu hóa hết tình thế hiện tại hay nguyên nhân phát sinh, hấn theo bản năng choàng tay chụp lấy Dịch Thủy, giữ chặt cái đầu còn đang nao núng e sợ, thoáng cái thế bị-hôn-lướt đã đảo ngược thành một nụ hôn chủ động mãnh liệt.

“Đừng... ưm ưm...” Dịch Thủy hoảng hồn trợn tròn nhìn con mắt đã đỏ hồng của nam nhân sát sạt; Hạ Hầu Thư chết tiệt, dám nói cái gì Vương gia đang hôn mê!? Vậy cái tên sinh lực dư thừa này hấn là quỷ hôn a?!

Hắn liều mạng giãy giụa, còn may Hạ Hầu Lan dù sao cũng đang trúng độc, lúc này đích thị bệnh miêu đã nhân vô trảo, giảo nhân vô nha*, rốt cuộc cũng bị hắn đẩy ra.

Dịch Thủy tức tối quệt môi: “Người điên rồi sao? Làm gì thô bạo thế hả!?”

Hạ Hầu Lan hồng hồng vành mắt nhìn hắn, khàn giọng lẩm bẩm: “Không sai, ta điên rồi, ta điên thật rồi, Dịch Thủy, ta có thể không điên sao!? Người biết ta đợi thời khắc này bao lâu mà, Dịch Thủy, người...” Hắn bất chợt nhào dậy ôm lấy Dịch Thủy, cư nhiên bật ra một tiếng nức nở: “Ta đợi tới rồi Dịch Thủy, ta đợi tới rồi phải không? Người nói cho ta đi, Dịch Thủy!”

Nước mắt của hắn rốt cuộc đã hòa tan vách băng do dự cuối cùng, Dịch Thủy khao khát được vòng tay ôm lại nam nhân đang khóc đến muốn hồ đồ này, nhưng hắn không thể... Ly biệt trước mắt, nếu thời khắc này nói yêu thương, không nghĩ cũng hiểu Hạ Hầu Lan thà liều mạng cũng nhất định không để hắn đi.

Đương im lặng tìm một lý do để gạt Hạ Hầu Lan, đột nhiên lại nghe tiếng hắn hỏi: “Người muốn đi đổi giải được đúng không?” Hắn buông Dịch Thủy ra, nhãn thần sắc bén thấu nhân tâm không buông tha một tia biến chuyển nào trong đôi mắt người yêu.

Dịch Thủy trầm mặc không đáp, hắn hiểu rõ khả năng của nam nhân này, thậm chí đôi khi hắn chợt hoài nghi phải chăng Hạ Hầu Lan hiểu thuật độc tâm. Quả nhiên, phút chốc đã nghe hắn rống lên: “Không được!!! Ta không cho người đi!!! Ta cần gì thứ giải được chó má kia, mệnh ta ta quản, trời không quản được! Người đâu, chém hai tên sứ thần Hoa Lặc quốc!!” – bệnh miêu phát uy gào thét âm ỉ.

“Hạ Hầu Lan, ta nguyện ý cho người một cơ hội. Sau hai tháng kể từ ngày hôm nay, nếu chiến tranh đã kết thúc, người tới Vương cung của A Ba Kim đón ta. Dù ta chết rồi, người cũng phải đem thi thể về, người... người nguyện ý đáp ứng thỉnh cầu của ta không?”

“Dịch Thủy, ta không cho người đi!” Hạ Hầu Lan còn đang gào rống đã bị Dịch Thủy ôn nhu bịt miệng lại, đôi con ngươi trong suốt chăm chú nhìn hắn: “Hạ Hầu Lan, người chỉ cần trả lời, người có đáp ứng ta không?”

Phảng phất như trúng mê độc, Hạ Hầu Lan hốt nhiên si ngốc gật đầu: “Ta nhất định đến đón người, Dịch Thủy, ta nhất định đến. A! Không được... ta không cho...”

Không chờ hắn nói xong, Dịch Thủy đã cương quyết: “Nhớ kỹ lời hứa của người, Hạ Hầu Lan. Lần này người chớ để ta lại thất vọng.”

Lời nói xong, nắm tay hắn vung lên, một quyền đánh bất tỉnh nam nhân đang ôm chặt lấy hắn. Rồi hắn thật nhẹ nhàng cẩn trọng gỡ hai cánh tay đang vòng trên lưng mình, tham lam nhìn nam nhân kia lần cuối cùng...

Cuối cùng, Dịch Thủy đứng dậy bước khỏi trường mà không quay đầu lại.

---

*chú ngữ: lời chú, thần chú.

*bệnh miêu: mèo bệnh =))

~~ đả nhân vô trảo, giảo nhân vô nha: cào người mà hèm có vuốt, cạp người mà hèm có nanh=))

~~***

67. Chương 67

CHƯƠNG SÁU BẢY

“Vương gia giao cho ngươi.” Bước ra khỏi trướng, Dịch Thủy nhẹ giọng nói với Hạ Hầu Thư: “Lần này ta đi, tiền đồ khó đoán, vạn nhất... có gì bất trắc, chỉ trông cậy vào ngươi và Vong Nguyệt... cố gắng khuyên giải hắn; ngày tháng còn dài, không có bị thương nào là không thể nguôi ngoai.”

Hạ Hầu Thư đột nhiên chụp lấy cánh tay hắn, siết chặt rồi nghiêm sắc mặt: “Thiên hạ vạn người không ai đồng dạng, Dịch Thủy, ta không biết trong lòng ngươi Vương gia ra sao, nhưng ta theo hắn đã nhiều năm, hiểu rõ con người hắn cố chấp tới mức nào.... Thời gian đối với hắn mà nói, đôi khi chẳng phải phương thuốc mà còn là độc dược. Nếu ngươi thực hi vọng cuộc đời còn lại của hắn được an bình hỉ lạc, đáp ứng ta... dù thế nào... dù thế nào cũng phải trân trọng bản thân, bình an trở về. Ta, Vong Nguyệt và cả Vương gia... nhất định chờ ngươi.”

Dịch Thủy trọng trọng gật đầu đáp: “Yên tâm. Ngươi cũng bảo trọng.” Hắn nói xong liền tuyên gọi Phong Nhiễm và Hồn Thái, ba người cùng lên ngựa, Dịch Thủy đột nhiên lãnh đạm nói: “Hạ Hầu Thư, ngươi cứ an tâm, nhược bằng A Ba Kim có lòng dạ lật lọng, hừ, Dịch Thủy ta cũng không phải đèn cạn dầu. Nhưng thương thế của hắn... ngươi... nghìn vạn lần cẩn trọng chu đáo cho ta.” Nói xong cũng không lưu luyến thêm, dứt khoát thúc ngựa cùng Phong Nhiễm và Hồn Thái phóng đi.

Hạ Hầu Thư đứng nhìn theo đến khi không còn thấy bóng lưng ba người mới lặng lẽ quay vào trướng, thầm nhủ Dịch Thủy cũng đi rồi, nội trong hai ngày tới không biết sẽ sinh ra bao nhiêu lời đồn thổi nữa, lúc ấy thực khó giữ yên lòng quân. Xem ra đội Vương gia tĩnh lại, phải cầu hắn ra mặt một lát, trấn an tam quân tướng sĩ... giờ chỉ có thể ổn định quân tâm, đại chiến thắng lợi mới có thể giúp được một đường sống cho Dịch Thủy đã một mình dấn thân vào nơi hung hiểm.

Lại nói Dịch Thủy, hắn theo Phong Nhiễm và Hồn Thái đi nửa ngày, trước mắt đã thấy một tòa thành bị chiếm giữa nơi trọng yếu của Tuyết Duyên – Lam Thủy thành. Lòng Dịch Thủy không khỏi cảm thán vô hạn, chợt nói với Phong Nhiễm và Hồn Thái: “Các ngươi có biết không, đây là thành trấn quan trọng giữa biên giới Tuyết Duyên. Ngày đánh Đông Văn, nơi đây chính là căn cứ trữ lương thảo của chúng ta, con đường này, ta theo các chủ tướng đi qua không biết bao nhiêu lần. Giờ các ngươi chiếm được Lam Thủy thành, bất quá cũng không giữ được bao lâu đâu, chờ Hạ Hầu Lan hồi phục, nhất định sẽ đoạt lại thôi.”

Phong Nhiễm gật đầu nói: “Không sai, nói đến Hạ Hầu Lan Vương gia, quả không thể có kẻ dám bắt phục. Chúng ta mất bao nhiêu thời gian mới chiếm được một vài tòa trọng trấn*, kết quả giao chiến vài trận, còn chưa ngộ được binh sĩ của các ngươi có bao nhiêu lợi hại đã bại hết trận này tới trận khác. Kết cục bao nhiêu thành trấn đều phải vứt bỏ, Lam Thủy thành này tới giờ đã là tòa thành cuối cùng còn trụ được, chủ thượng của chúng ta cũng nói, còn Hạ Hầu Lan trấn biên quan, tất vô phương xâm nhập Tuyết Duyên.”

Dịch Thủy nhìn lại hắn, nghi hoặc nói: “Đã như vậy, chủ thượng các ngươi sao còn muốn dùng ta đổi giải được? Hạ Hầu Lan được giải độc rồi, không phải các ngươi nửa phần thắng cũng không còn sao?”

Hồn Thái ha ha cười đáp: “Công tử, xem ra ngươi cũng không hiểu, Hạ Hầu Lan Vương gia kia coi ngươi như tâm can huyết nhục của hắn a...”, lời còn chưa nói trọn đã thấy sắc mặt Dịch Thủy sa sầm, hắn vội vàng ngượng ngịu cười mấy tiếng rồi im bặt. Ở chung mấy ngày ngắn ngủi, dù bản thân vốn tính thẳng thừng lỗ mãng nhưng hắn cũng nhận biết được ẩn dưới vẻ ngoài ôn nhu nhã nhặn của Dịch Thủy là cá tính cường liệt không dễ chọc chút nào. Thành ra lúc này mà còn sinh khoa môi múa mép, đợi một ngày Dịch Thủy trở thành tri kỷ của Hoàng thượng, không khéo Hồn Thái hắn lại được xỏ tiểu hài* mất.

Dịch Thủy cười lạnh nói: “Ý ngươi nói, A Ba Kim đòi ta để đổi giải được, vì hắn chắc chắn Hạ Hầu Lan sẽ vì ta mà rối loạn tâm thần, không thể phục hồi cơ trí dũng mãnh như xưa, phải không?” Nhân thân như đao sắc quét qua Phong Nhiễm, lập tức hắn ta toàn thân phát run, gượng cười đáp: “Hình như... là vậy.”

Dịch Thủy lắc đầu cảm thán: “Nếu hắn quả có ý ấy, uống công Hạ Hầu Lan xem trọng hắn, còn đem lời tán thưởng loại người như vậy. Thứ nhất, không cho giải được, Hạ Hầu Lan nhất định phải chết không bàn, lúc ấy còn ai cho các ngươi uy hiếp? Thứ nhì, A Ba Kim đối với Hạ Hầu Lan là địch nhân, nhưng cũng kể như tri kỷ, hắn đương nhiên nên biết, Hạ Hầu Lan sẽ không vì tư tình mà tự phá loạn thế trận, khiến Tuyết Duyên rơi vào hiểm cảnh, giả như hắn là loại người ấy, đã chẳng đáng để ta...”, hắn nói tới đây lại đột nhiên im lặng.

Bỗng một tràng vỗ tay vang lên, liền theo sau là giọng cười nói vừa biếng nhác mà không thiếu phần hào sảng: “Quả nhiên là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lan, không uống công hắn đỡ cho ngươi một mũi tên!”

Dịch Thủy quay lại, đã thấy một thanh niên cao lớn, anh tuấn đứng bên cạnh từ lúc nào; còn Phong Nhiễm và Hồn Thái thì vội vã xuống ngựa, cuống quýt hạ giọng: “Chủ thượng, sao người lại tự ý xuất cung, thật là nguy hiểm a.”

A Ba Kim cười ha hả nói: “Bản Vương muốn nhìn thấy Vương phi nương nương sớm một chút a.” Hắn nói xong liền quay sang nhìn trên nhìn dưới Dịch Thủy một lượt, ánh mắt có phần sỗ sàng lóe ra những tia kỳ dị đến mức Dịch Thủy cũng cảm thấy cả người khó chịu. Khốn nỗi còn muốn được giải được từ tay người này tất không thể quá thất lễ, ngộ nhỡ chọc giận hắn; Dịch Thủy đành miễn cưỡng xuống ngựa, ôm quyền nói: “Dịch Thủy tham kiến Hoa Lạc quốc chủ.”

A Ba Kim gật đầu lia lịa: “Công tử, thỉnh bình thân.” Hắn vừa xong còn gọi Dịch Thủy là Vương phi, giờ đã nhanh chóng đổi giọng xưng hô ‘công tử’, Phong Nhiễm và Hồn Thái còn chưa kịp lý giải ý tứ đã thấy chủ thượng nhà mình vươn đầu lưỡi liếm liếm môi như lang sói, lại lắc đầu than thở: “Ai~ quả nhiên là một pho mỹ ngọc độc nhất vô nhị, thế nào lại bị tên hỗn đản Hạ Hầu Lan kia đoạt mất chứ? Hừ, lão Thiên, người thật bất công, đã cho hắn quốc gia trù phú như vậy, đến lượt mỹ nhân tất phải ban cho Trẫm trước tiên mới đúng, sao cứ nhằm tên hỗn đản kia mà hậu đãi hoài a~”

Lời này ý khinh thị lộ rõ mồn một, khiến Dịch Thủy nghe xong lòng dạ sôi sục suýt chút nữa đã tuốt gươm chém hắn một nhát, nhưng rốt cuộc vẫn phải nhẫn nhịn, hại hắn nén giận đến xanh xám mặt mày. Còn may A Ba Kim cũng kể như là kẻ biết nhìn tình thế mà hành sự, thấy sắc mặt Dịch Thủy hắn vội cười bồi: “Lời công tử ban này quả cũng có đạo lý, bất quá người mới biết một mà chưa hiểu hai. Chẳng hay công tử có nguyện ý nghe ta lý giải thêm một nguyên nhân sâu xa chăng?”

---

*trọng trấn: thành trấn quan trọng.

*xỏ tiểu hài: lại cái câu ‘tiểu hài xỏ không xong’ của bạn sứ thần mấy chương trước í :”>

~***

68. Chương 68

CHƯƠNG SÁU TÁM

A Ba Kim nở một nụ cười vô cùng tôn vinh hình tượng, lại ưu nhã khoát tay: “Công tử, thỉnh, chúng ta vừa đi vừa trò chuyện.”, nói xong liền vừa bước trước dẫn đường vừa thông thả mở lời: “Ngày ấy công tử ở trên chiến trường dũng mãnh hơn người, ta đứng quan sát cũng thập phần hào hứng, không khỏi có lòng yêu chuộng anh hùng. Vốn tưởng hai ta lập trường đối lập, khó có thể tương giao, đâu ngờ thiên thượng đã định trước chúng ta tất tương ngộ, rốt cuộc lại khiến tên của ta vô ý nhiễm độc Thi Hương Lan. Công tử, người có thể không biết Trẫm, nhưng Hạ Hầu Lan cùng Trẫm, tuy đôi bên đối địch mà cũng là tri kỷ. Hắn nhất định minh bạch phong cách của Trẫm xưa nay, hoàn toàn không phải hạng hẹp hòi dụng độc hại người, cơ mà chuyện lần này xảy ra... cũng thực vừa khéo. Chúng ta tuy lưỡng quốc giao tranh, nhưng Trẫm không đời nào thêm dùng loại thủ đoạn này hòng đoạt mạng hắn, giả như tên của Trẫm trúng ngay tim, khiến hắn vong mạng, ấy lại là chuyện khác, vậy nên giải được lần này Trẫm đương nhiên sẽ cho hắn. Nhưng ta chợt nghĩ, giả như lần này đổi lấy công tử thì quả là vẹn toàn được cả lòng ái mộ của ta, nên mới đành xuất ra hạ sách này, mong công tử có thể phần nào thông cảm.”

Phong Nhiễm cùng Hồn Thái đều mím môi cười, bụng nghĩ chủ thượng viện nhiều lời lẽ như vậy, chẳng qua là để khẳng định với Dịch Thủy hắn là một chính nhân quân tử, không phải hạng tiểu nhân. Có điều bọn họ vẫn cảm thấy khó hiểu, chủ thượng trước nay nhân cao vu đỉnh, luôn chỉ thích theo ý mình, bất quản miệng lưỡi thiên hạ, bằng không sao có thể có chuyện chỉ duy nhất Hoa Lạc quốc không duy trì chế độ nô lệ. Ấy vậy mà A Ba Kim hôm nay bỗng nhiên lại để tâm tới suy nghĩ của Dịch Thủy về hắn. Hai thuộc hạ

dù không dám nói ra nhưng trong bụng đều thầm so đo: ‘Ai da~ sự này ắt có ẩn ý, mà nhất định là đại đại ẩn ý a~’

Đáng tiếc Dịch Thủy kể từ lúc Hạ Hầu Lan ngộ thương đã không còn khả năng lưu một chút hảo cảm nào cho A Ba Kim, vừa nghe xong một tràng thao thao bất tuyệt, hần lập tức giận dữ lớn tiếng: “Nói vậy, dù ta không tới, người cũng đem giải được cho Hạ Hầu Lan chứ gì?!”

A Ba Kim vờ cười âm trầm: “Điều này thực khó nói, công tử chắc cũng hiểu lòng khát cầu nhân tài của ta, mà Hoa Lặc chúng ta chủ trương tự do bình đẳng, căn bản không có phân chia chủ nhân, nô lệ. Nếu công tử ở quốc gia chúng ta, có lẽ từ lâu đã thành người được trọng vọng trong vạn người, hiển nhiên cũng hiểu quan điểm của tầng lớp quý tộc Tuyết Duyên hại người tới đâu. Công tử tội gì phải mãi vậy vùng phần đầu trong hoàn cảnh ấy, đành rằng người có thành tích, được lập làm Vương phi, nhưng người trong thiên hạ vẫn không phục thì sao? Người không hay miệng đời đáng sợ, lời nói cũng độc như dao kiếm ư? Không bằng công tử cùng thân nhân đến quốc gia chúng ta, Trầm tất đích thân cung nghênh, bày tỏ lòng ngưỡng mộ. Dân chúng Hoa Lặc ta chỉ sùng kính anh hùng, công tử đến với chúng ta cũng như ngư về biển cả, điều đó rất sâu a.”

Dịch Thủy nóng nảy đáp: “Chuyện ấy hiện giờ ta không quan tâm, ta đã tới đây rồi, giải được của người bao giờ mới đưa ra đây!?”

Một câu thẳng thừng của hần thật khiến một bụng dạt dào của A Ba Kim nghẹn ứ, hần ngăn người một hồi rồi mới gượng cười đáp: “Việc này là đương nhiên, công tử đã tới đây, lát nữa trở về ta sẽ lập tức sai người đưa giải được, đảm bảo Hạ Hầu Lan được giải độc.”

“Ta sao có thể tin tưởng người? Dù sao Hạ Hầu Lan tính lại là đại đại bất lợi đối với các người, ít nhất là đánh các người đại bại hồi hương, còn không nhọc bằng hần nộ khí xung thiên, không khéo hang ổ các người còn ở đâu hần cũng thôn tính nốt.” Dịch Thủy khinh thị nghênh đầu, công khai thừa nhận trong lòng hần Hạ Hầu Lan là bất khả chiến bại.

A Ba Kim giận đến nhăn nhúm mặt mày, trọng trọng hừ một tiếng, nói: “Công tử yên tâm, ba ngày sau, liên quân chúng ta sẽ tuyên chiến với quân Tuyết Duyên lần nữa, đến lúc ấy cho người đứng trên đài quan sát, Hạ Hầu Lan có còn trúng độc hay không, không phải nhìn là biết ngay sao?”, hần lại hừ lạnh một tiếng nữa: “Người cũng quá coi thường A Ba Kim ta rồi, mấy ngày nay nếu không phải nhờ Trầm ngăn cản, các tướng lĩnh khác trong liên quân đã sớm đem quân tấn công các người rồi. Vì chuyện này mà ta bị oán giận không ít, thậm chí có đại tướng giận dữ dứt khoát thu binh, phát thệ sẽ trở về báo cáo quốc chủ, từ nay đoạn tuyệt giao hảo với Hoa Lặc chúng ta. Ta khổ công nhiều như vậy, rốt cuộc để đổi lấy mấy câu này của công tử sao?”

Dịch Thủy cười lạnh đáp: “Nói vậy không lẽ ta còn phải cảm tạ Bệ hạ ư? Ta dựa vào cái gì a? Những sự ấy không phải đều là các người gieo gió gặt bão sao? Nếu các người không nảy sinh lòng tham, không bỏ đá xuống giếng liên minh đánh Tuyết Duyên, liệu có sự gì xảy ra không? Hừ, hôm nay còn đang chiếm đóng thành trấn của chúng ta mà dám đòi ta đây cảm tạ, xin lỗi, tạ ơn thì không có, nhưng nếu Bệ hạ nguyện ý, một quyền giúp đầu óc người đỡ ngứa ngứa ta sẵn sàng kính dâng.”

Lần này A Ba Kim quả nhiên giận điên người, có điều hần kìm chế một hồi lại chợt đổi mặt tươi cười, vỗ tay tán thưởng: “Diệu nhân*, quả nhiên là diệu nhân! Đối diện với cường quyền vẫn giữ được bình tĩnh như vậy, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, trách nào tên hỗn đản Hạ Hầu Lan nhân cao vu đánh kia cũng bị người mê hoặc, không nể mạo phạm bao người để phong người làm phi. Bất quá ta nghe nói công tử đối với chuyện ấy cũng kịch liệt cự tuyệt, nhưng hôm nay xem ra không hần vậy a. Ta xem lòng ưu ái của công tử với Hạ Hầu Lan quả là chân tình a, không lẽ công tử đã quên cảnh cha mẹ bị vũ nhục trong Vương phủ của Hạ Hầu Lan? Hay người đã muốn cùng hần gương vỡ*...”

Như lúc thường, Dịch Thủy chắc chắn đã thất sắc, trong lòng hần sự kiện ngày đó vẫn không khác gì tối hậu độc dược, có điều hôm nay không hiểu vì sao nghe A Ba Kim số sàng nhắc lại, hần đã không còn cảm giác đau đớn tê tái tim gan như xưa nữa. Đương nhiên, đau lòng vẫn là đau lòng, nên hần rốt cuộc vẫn chọn im lặng, quyết không cùng tên hỗn đản A Ba Kim này đề cập đến chuyện ấy.

Một lát đã tới Vương cung(*), A Ba Kim cho gọi thiếp thân thị tòng, bảo hần đưa ra bình ngọc phỉ thúy trong người rồi nói với Phong Nhiễm: “Phong Nhiễm, đi đi, người đảm đương sứ giả lần nữa, đưa giải được

này đến cho Hạ Hầu Lan.”

Hắn vừa dứt lời, lập tức đã nghe một trận gào khóc thảm thiết: “Chủ thượng a, người không nên ức hiếp thuộc hạ như thế a, thần biết làm sao đây?! Thần... thần vừa mới khổ ải trở về từ quân doanh Tuyết Duyên a. Người... người nữ nào lại bắt thần đi chịu chết? Thần không đi, thần không đi a, đánh chết thần cũng không đi a...”

Hắn còn đương nước mắt nước mũi, thống khổ cầu xin, đột nhiên bên tai đã nghe thấy một thanh âm lãnh khốc vang lên: “Vương huynh, nếu Nhiễm nhi nói không đi, hà tất bức ép hắn. Để hắn đưa ta đi xem xét địa hình quanh đây, ngươi chọn lấy người khác phái đi là xong.”

Dịch Thủy còn chưa phát hiện bóng dáng người vừa nói ở đâu đã thấy Phong Nhiễm nhảy dựng như đĩa phải vôi, cuống quýt chụp lấy bình ngọc trong tay viên thị tùng, hoảng hốt lắp bắp: “Ta đi ta đi, Bệ hạ, thần vốn là ngoại giao sứ thần của Hoa Lạc quốc, việc lần này không phải thần không ai có thể đảm đương a.”

---

*Diệu nhân: ‘diệu’ trong ‘tuyệt vời’, ‘kì diệu’ a =))

~*gương vỡ... : =)) ý chàng í là ‘gương vỡ lại lành’ =))))))))

~(*) về phần ‘Vương cung’ này ta cũng không hiểu vì sao nữa ‘_’ ~ đây là từ dùng trong bản gốc, nhưng theo ta hiểu thì lúc này quân Hoa Lạc quốc đang đóng ở Lam Thủy thành (chôm được) của Tuyết Duyên 8-> ~ hèm hiểu trong cái thành heo hút ngoài biên giới thì kiếm đâu ra ‘Vương cung’ cho A3Kim ảnh nhún nhảy 8-> ~ có chi nhầm nhọt ở đây chẳng? *O*

~***

69. Chương 69

CHƯƠNG SÁU CHÍNH

Người nọ là ai? Xem ra hắn rất có uy lực; Dịch Thủy khẽ bĩu môi, nhận ra một hắc y nam nhân vừa xuất hiện từ sau màn. Lại bất ngờ phát hiện trong mắt hắn ánh lên dục vọng chiếm hữu, không sai, đích thực cường liệt tương tự ánh mắt Hạ Hầu Lan. Dịch Thủy vô cùng kinh ngạc quay lại nhìn Phong Nhiễm, đã thấy hắn ta triệt để biến thành đà điểu, vừa ôm rịt lấy bình ngọc trong tay như bản mệnh vừa men theo tường mà chậm chậm lùi ra cửa, tịnh không dám ngẩng đầu lên.

Dịch Thủy rút cuộc đã minh bạch, lại quay người đối diện với ánh mắt thâm sâu của hắc y nam tử kia, vừa hay hắn ta lên tiếng: “Vương huynh, người chính là vì người này mà bỏ qua thời cơ tấn công quý giá sao?”, hắn miệng nói nhưng động tác vẫn không đình trệ, chớp mắt đã vọt tới chặn Phong Nhiễm đang sắp thoát ra ngoài, không nói không rằng đoạt lấy bình giải được trong tay hắn rồi quăng lại cho viên thị tùng: “Đi đi, tùy tiện lựa kẻ nào đem cho Hạ Hầu Lan, lần này Phong Nhiễm không đi.”

A Ba Kim sầm mặt, lên tiếng: “Lão tam, ngươi theo khuôn phép một chút, Phong Nhiễm dù sao cũng là thần tử của Trẫm, ngươi xem ngươi đang làm gì vậy? Coi chừng mạo phạm khách quý”, loại bại hoại ‘ăn thịt người’ không nhả xương này, sao có thể để hắn diễn trò cường bạo trước mặt Dịch Thủy chứ; vạn nhất khiến Dịch Thủy hiểu lầm ta cũng giống hắn thì biết làm sao? – A Ba Kim đương bất mãn ngút ngàn nên cũng quên bằng đi chính hắn cũng không khác chi tên tam đệ kia.

A Ba Thái bĩu môi: “Giờ đâu cần nói những lời ấy, Vương huynh, ngươi còn muốn cho Hạ Hầu Lan giải được, vậy ngươi dự tính chừng nào mới kết thúc chiến trận lần này đây? Đây không phải ta muốn dưỡng chí khí kẻ khác mà tự diệt uy phong của mình, nhưng nếu cứ để Hạ Hầu Lan thụ thương mà chết, Vương phi của hắn thì đã ở đây rồi, vậy trận này khỏi nhọc công tốn sức, chúng ta cùng mấy quốc gia kia tính chuyện chia phần Tuyết Duyên được rồi. Vậy mà giờ ngươi lại muốn cứu tên kia, hừ, không lẽ ngươi thực cho rằng

mình có thể địch lại hần? Chưa nói người còn giữ Vương phi của hần, hần không phát điên mới lạ. Không chừng vì phần nộ thay hồng nhan, đến Hoa Lặc quốc chúng ta hần cũng hùng hổ đánh chiếm nốt.”

A Ba Kim nhú mày: “Hừ, người giỏi suy diễn. Hạ Hầu Lan luôn tự xưng lấy nhân nghĩa trị thiên hạ, vì bách tính khả dĩ vứt bỏ độc tài chuyên chế gì gì đó. Hắc hắc, lần này ta sẽ khiến hần vì thiên hạ vứt bỏ chính Vương phi của mình... mà nói cho đúng, chẳng phải Dịch Thủy vẫn không đáp ứng gả cho hần sao? Hơn nữa Dịch Thủy đối với hần oán hận đến mức Hoàng Hà cuộn cuộn cũng rửa không trôi, giờ hần quay đầu sà vào lòng ta cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa*...” Hần đương nói chột câm bật, cắn nguyên là vì sau gáy từ thuở nào đã bị lưỡi bảo kiếm sắc lạnh kẻ sát.

“Người lặp lại lần nữa xem.” Dịch Thủy nghiêng răng gần từng tiếng.

“Giờn thôi giờn thôi mà.” A Ba Kim cười hì hì rón rén quay lại, cẩn thận đẩy bảo kiếm lui ra, “Ây da, có chuyện gì từ từ nói, dao kiếm không có mắt a. Bất quá Dịch Thủy à, Trẫm nói cũng đâu có sai? Người không hận Hạ Hầu Lan sao? Không lẽ người đã quên...”

Bảo kiếm lần thứ hai kề tới cổ, “Chuyện ấy không đến lượt người quản, người nói rõ ràng, lừa ta đến đây là có mục đích gì?!”

“Chắc chắn, Hạ Hầu Lan coi trọng người đến vậy thì ra không phải nhờ trí thông minh, xem ra bộ dạng vừa mất một chút cũng dùng được a. Ừm, nghe nói lúc tác chiến cũng dũng mãnh ra trò, bất quá cái đầu thực là làm ta không dám khen tặng. Việc này kẻ ngu si cũng đoán được, hoàng huynh tự kỷ của ta chính là vừa mất người rồi a.” Tam Vương gia ngơ ngáo ngáo giải đáp mối nghi hoặc cho Dịch Thủy, lập tức bàn tay mềm mềm của Phong Nhiễm đang bị nắm cứng trong tay hần liền gãy ra, cầu hần một cái, báo hại A Ba Thái kêu lên oai oái.

Phần Dịch Thủy, hần bắt đầu bối rối tự hỏi lúc này mình đào tẩu liệu còn kịp không đây? Cặp huynh đệ trước mắt này quả thực không khác kẻ điên; đến giờ hần càng thấy hoài niệm Hạ Hầu Lan, mặc kệ thế nào, tên hỗn đản ấy cũng còn là người bình thường.

***

Tạm quên việc Dịch Thủy ở trong quân doanh địch bị tên tự kỷ cực điểm A Ba Kim xoay như chong chóng; lại nói Hạ Hầu Lan, hần đã được uống giải được, độc tố Thi Hương Lan cuối cùng cũng bị vô hiệu. Vừa mở mắt ra, không thấy Dịch Thủy bên người, lại nhớ tới lời hần nói trước khi mình hôn mê, Hạ Hầu Lan lập tức vùng dậy khỏi giường: “Dịch Thủy đâu?! Thử nhì, người không thấy hần sao?! Hần... hần... hần đi đổi giải được cho ta rồi phải không?”

Hạ Hầu Thư chỉ quỳ phục xuống, cúi gầm đầu, trầm mặc không đáp, hần tuy không nói nhưng sự tình cũng đã hoàn toàn sáng tỏ. Hạ Hầu Lan ngẩng người nhìn thuộc hạ tâm phúc quỳ trên mặt đất, trong đầu hần chỉ còn duy nhất một ý niệm: ‘Dịch Thủy đi rồi, hần đi rồi, vì giải được cho mình... hần đã bị tên hỗn đản A Ba Kim cưỡng ép bắt đi rồi.’

Trước mắt vụt tối sầm, nhưng hần không thể để mình ngã gục, Vương phi của hần, Dịch Thủy của hần còn đang đợi hần, tam quân tướng sĩ của hần cũng đang đợi hần... hần không thể cứ thế ngã gục. Dịch Thủy đã hi sinh đến vậy, sao có thể để hần thất vọng.

Tròng mắt nồng đậm sát khí, Hạ Hầu Lan gằn giọng: “A Ba Kim, tên hỗn đản người. Hạ Hầu Lan ta phát thệ tại đây, không đoạt lại Dịch Thủy, ta thề không làm người. Người có gan thì chớ vội cuồng chân cút về cố quốc, chờ Bản vương, chờ ta cùng người quyết một trận tử chiến. A Ba Kim, người chờ xem!!!” Sáu chữ cuối cùng hốt nhiên đã thành tiếng rống hận vang rền, đến cả đám binh sĩ ở thao vũ tràng cũng nghe được rõ mồn một.

“Thử nhì, khởi giá đến thao vũ tràng, Bản vương muốn thông cáo với các huynh đệ.” Tự mình bạch lúc này tâm thần rối loạn càng không thể giải quyết chuyện gì, Hạ Hầu Lan lập tức nhảy xuống giường, bình tĩnh mặc mũ giáp, trong lòng thâm nhẫn từng từ: ‘Dịch Thủy, người đợi ta, đợi ta đến đón người. Ta nhất định đón người trở về, bởi vì người là Vương phi duy nhất của ta, ta quyết không nuốt lời.’

Lòng thầm phát thệ, hần lại quay về phía Hạ Hầu Thư đang chuẩn bị ra khỏi trường, nói thêm: “Còn nữa, gửi chiến thư cho A Ba Kim, sáng sớm mai Bản vương sẽ tấn công Lam Thủy thành, đuổi hần và lũ liên

quân của hần cút khỏi bờ cõi Tuyết Duyên. Phải rồi, còn nữa, nếu hần dám thương tổn một sợi tóc Dịch Thủy, ta... Bản vương thề với liệt tổ liệt tông, quyết tắm máu Hoa Lặc quốc, để thân nhân và thần dân của hần cùng xuống địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh!”

---

*chuyện thiên kinh địa nghĩa: chuyện dĩ nhiên, hợp với lẽ thường.

***

70. Chương 70

CHƯƠNG BẢY MƯƠI

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Trong tiểu sảnh bày trí tinh xảo, Dịch Thủy nghiêng rằng hỏi nam nhân đang nhẩn nha ngồi ăn trái cây trước mặt: “Cho người hay, sự kiên nhẫn của ta có hạn, mà sự kiên nhẫn của Hạ Hầu Lan cũng vậy thôi.”

A Ba Kim nhún vai, phá lên cười ha hả: “Rốt cuộc thế nào? Dịch Thủy, ta đã nói với người cả trăm bận rồi, ta muốn người làm Hoàng hậu của ta a. Người xem ta đã đến tuổi này rồi, Hậu vị vẫn còn chưa có ai đảm nhận được a, khó khăn lắm mới gặp được người, ta có ngu si mới bỏ qua. Còn nữa còn nữa, từ khi người bước vào ngồi tại đây, quan hệ giữa người và Hạ Hầu Lan cũng coi như đoạn tuyệt rồi, người không còn là bất luận đối tượng gì của hần nữa.”, hần ngừng lại ngẫm nghĩ một chút rồi lại lẩm bẩm: “Ừm, bất quá hần đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, khéo hần còn tưởng niệm người để sống nốt quãng đời còn lại, ha ha ha, Bản vương dù có tạm thua trận này cũng phải xem bằng được bộ dạng phát điên của hần, ha ha ha...”

Loại người này sao có thể đứng đầu một quốc gia?! Dịch Thủy có vất óc cũng vô phương lý giải nổi, trước đây hần thấy Hạ Hầu Lan tuy thỉnh thoảng cũng có lúc hoang đường thái quá, nhưng tuyệt đối không nghiêm trọng tới mức này. Dịch Thủy bị giam lỏng trong cung này hai ngày, đại khái cũng đã hiểu sơ tính cách A Ba Kim. Người này luôn hành sự theo tâm tư, cái gì thế tục, dư luận, đạo trị quốc, kể an bang... tất thấy hần đều thấy kệ, chưa nói tâm tình hần cũng đặc biệt thất thường, vô cùng khó đoán. Ví như lần này, hần nhọc lòng liên hợp cùng mấy quốc gia kia, việc xâm phạm, đối địch Tuyết Duyên là dĩ nhiên. Nhưng chỉ vì trên chiến trường nhìn thấy Dịch Thủy, hần đột nhiên đã cải biến chủ ý, chưa nói đem giải được đối người, hiện giờ thậm chí đường rút quân cũng đã chuẩn bị. Quân vương như vậy, Hoa Lặc quốc trong tay hần cư nhiên không vong quốc, trái lại thực lực ngày một lớn mạnh, thật không thể không coi là kỳ tích. Dịch Thủy dám đoán định, nếu không vì điều kiện địa lý hạn chế, quốc lực Hoa Lặc tuyệt sẽ không kém Tuyết Duyên.

Hai ngày qua, Dịch Thủy đã nghe nhảm tai mớ ngôn từ tự kỷ của A Ba Kim, nhưng lý do đích thực khiến hần không thể hươu quyền giường oai là vì trong lúc nhất thời không phòng bị, hần đã bị tên Tam Vương gia hỗn đản hạ được làm nhuyễn gân cốt rồi nhốt vào đây. Hại hần phải bấm bụng nén giận, tuy không xác định được tên A Ba Kim này có thực coi trọng mình không, nhưng không ngại nhất vạn chỉ lo vạn nhất*, thôi thì để hần chiếm chút tiện nghi miệng lưỡi cũng chẳng mất gì. Ngộ nhờ chọc giận hần thật, khích hần bộc phát thú tính nguyên thủy thì... Dịch Thủy không khỏi giật mình lạnh run, chẳng thiết nghĩ tiếp nữa.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lạc Vương gia Tuyết Duyên hạ chiến thư.” Một tên nội thị chạy ào vào, cung kính dâng phong chiến thư cho A Ba Kim. A Ba Kim miễn cưỡng tiếp nhận rồi tùy tiện thấy xuống bàn, lạnh giọng cười: “Người này điên rồi, độc vừa giải đã đòi khai chiến. Ha ha, Hoàng hậu a, mị lực của người không phải lớn tầm thường đâu, đã khiến Lạc Vương gia luôn lãnh khóc của chúng ta một chút bình tĩnh cũng không còn rồi.”

Hần nói xong liền quay về phía Dịch Thủy, chỉ thấy hần đang cố sức nhúc nhích thân thể, muốn nhướn cổ nhìn phong chiến thư, A Ba Kim lập tức bùng cơn đồ kị, vợ lấy chiến thư xé nát vụn rồi cười âm hiểm, nói: “Hoàng hậu, Trẫm đã nói người chớ tơ tưởng đến tên đầu heo vô tình ấy nữa, sao người vẫn chưa chịu bỏ ý

định chứ? Sao hả? Hai ngày không gặp hần đã bắt đầu tưởng niệm, muốn nhờ bút tích tình nhân để an ủi nỗi tương tư hả?! Hừ, người mơ tưởng.”

Dịch Thủy lúc này hầu như giận đến muốn thổ huyết rồi, mạng hần có sao luôn gặp phải loại nam nhân này chứ?! Hạ Hầu Lan đã đành, ít ra còn có thể coi là thứ người cá biệt, còn tên trước mặt hần này, rõ ràng chính thị quái thai! Bất quá mới qua hai ngày, hần ta đã nghênh ngang gọi Hoàng hậu này nọ, mà chính Dịch Thủy còn chưa hề đáp ứng một câu nào. Ai~ Dịch Thủy hần rốt cuộc đã đắc tội lão Thiên gia hồi nào a

~Phần hận trợn mắt nhìn A Ba Kim, trong lòng hần đồng thời gào thét: ‘Phải, ta nhớ nhưng hần đây, thì làm sao?! Ta còn muốn nhìn bút tích của hần để an ủi lòng tương tư đây, thì làm sao nào?! Hừ, có giỏi người giết ta đi, hòng ta làm Hoàng hậu của người, phi, kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau sau nữa người cũng đừng vọng tưởng.’

Bất quá Dịch Thủy đương nhiên không ngốc nghếch đến nỗi nói ra miệng mấy lời lẽ này. Kinh qua bao nhiêu phen thâm thảo với Hạ Hầu Lan, hần đã quá hiểu loại nam nhân này, đối phương càng bất khuất bất phục chỉ càng khêu gợi hần nảy sinh dục vọng chinh phục tựa cầm thú... mà Dịch Thủy trăm vạn lần không muốn trong tình trạng vô pháp phản kháng còn bị tên nam nhân như A Ba Kim giở trò này nọ.

“Ai~ Hoàng hậu, nhân thần người lúc này mới thật mê người, Trẫm có chút kiềm chế không được rồi, làm sao đây?” A Ba Kim mê muội vươn tay ve vuốt gò má trắng mịn của Dịch Thủy, bộ dạng hần đã hoàn toàn trở thành sắc lang đói mồi khiến Dịch Thủy sợ đến không dám cự cự mà trong bụng không ngớt nguyên rửa muôn đao bằm vằm tên sắc lang thành tám trăm mảnh.

“Trẫm hảo muốn ‘ăn’ người ngay bây giờ a. Sau đó cùng người cười ngựa ra trận, ha ha ha, Trẫm quả thực lập tức muốn thấy bộ dạng phát điên của Hạ Hầu Lan!” A Ba Kim càng nói càng tự thấy có lý, ánh mắt hần cũng không khỏi ánh lên vài tia nguy hiểm.

“Phi! Uổng công Hạ Hầu Lan coi người tuy đối địch nhưng cũng là tri kỷ. Người lại nghĩ hần như vậy, chỉ có thể nói người căn bản chẳng biết gì về hần. Cá nhân và thiên hạ, bên nào nặng nhẹ, hần tất rõ ràng, hừ, người khinh hần chỉ biết hồ đồ như người sao? Sao lại có kẻ dám đánh đồng các người một hạng chứ, người thử nhìn lại xem người có chỗ nào bằng được hần?!” Dịch Thủy rốt cuộc nhịn không được, xối xả mắng một tràng. Nhất thời trong lúc giận dữ hần đã quên bằng mất mấy câu sường miệng này có thể dẫn tới hậu quả nghiêm trọng thế nào.

---

*không ngại nhất vạn chỉ lo vạn nhất: =)) chơi chữ xíu thôi~ ta cũng hèm biết giải nghĩa như nào nhưng ‘nhất vạn = một vạn’ mà ‘vạn nhất = một phần vạn’ =))~ (câu này ưa quá ha~ từ sau ta sẽ xài XD~)

***

71. Chương 71

CHƯƠNG BẢY MỐT

“Cái gì?! Người nói Trẫm hồ đồ?” A Ba Kim lập tức nhảy dựng lên như hầu tử* bị chặt đuôi: “Hảo hảo, nếu Trẫm đã bị coi là kẻ hồ đồ, hảo, đã vậy cứ hồ đồ một phen xem.” Tròng mắt đỏ rực của hần đã chiếu thẳng vào Dịch Thủy.

Lập tức Dịch Thủy thấy hối tiếc, hận không thể tự tát mình hai cái. Có sao rốt cuộc vẫn nhịn không được chứ?! Giờ chỉ còn đường chạy trốn thôi, mà mẹ nó, thứ thuốc chết tiệt kia sao dai thế này, lâu đến thế mà được lực một chút cũng không giảm bớt a.

“Đợi... đợi đã...” Gắng gượng né trái né phải nhưng căn bản không có chút tác dụng nào, Dịch Thủy thoáng cái đã bị A Ba Kim ôm vào lòng, rốt cuộc hần đành chịu không chống cự nữa, đương nhiên, hần tuyệt đối

không thể thuận theo ý đồ của tên tự kỷ cuồng này, “A Ba Kim, người không phải đã nói muốn đợi đến lúc tân hôn mới... mới làm chuyện ấy sao?”

A Ba Kim vừa lăm bằm vừa không ngơi tay tự cởi y phục: “Không được, Trẫm đổi ý rồi. Người như vậy, chỉ cần có cơ hội, nhất định người sẽ bỏ chạy về với tên Hạ Hầu Lan kia, đến lúc ấy Trẫm thành ra mất cả giải được lẫn người. Hừ, không được, dù thế nào cũng phải hưởng chút tiện nghi rồi sự gì bàn sau. Huống chi, Dịch Thủy a, Trẫm hiểu người lắm, người một khi đã thành người của Trẫm thì dù Hạ Hầu Lan không để bụng, người nhất định cũng không trở về bên hắn nữa. Ha ha, người Tuyết Duyên các người chú trọng nhất trong phải thủ thân* như ngọc sao?”

Trước mắt Dịch Thủy một phen tối sầm, hắn chỉ thiếu nước giận tới hôn mê. Vốn vẫn cho rằng Hạ Hầu Lan đã đủ hỗn đản, không ngờ tên A Ba Kim này so với hắn còn hỗn gấp trăm lần. Nhưng hiện tại không phải lúc choáng váng, để thoát khỏi tình huống nguy hiểm này, Dịch Thủy đành tạm thời khuất phục, nghiêng rằng oán hận nói: “A Ba Kim, nếu người buông ra, ta đáp ứng làm Hoàng hậu của người.”

“Thật sao?!” A Ba Kim hưng phấn muốn nhảy dựng lên, tay chân luống cuống mặc lại y phục đã cởi phân nửa, “Hắc hắc, hắc hắc hắc, Hoàng hậu, người thực sự đáp ứng rồi a. Hắc hắc, thật tốt quá, ày, vừa rồi Trẫm là quá nóng ruột thôi, đối đãi với bậc diệu nhân như Hoàng hậu sao có thể thô lỗ như vậy, phải không? Ha ha, Trẫm là quân tử, Trẫm tuyệt đối là một quân tử, Hoàng hậu, người nhất định phải tin tưởng Trẫm a.” Vị quân vương này da mặt so với Hạ Hầu Lan còn dày hơn nhiều, miệng nói láo mà hơi thở một chút cũng không suyễn.

Dịch Thủy bụng nghĩ: ‘Đòi ta tin tưởng người? Hừ, trước tiên người trông nết y phục vào người đi đã’, bất quá ngoài miệng hắn cũng không dám nói vậy, chỉ e tên kia lại trở mặt rồi báo hại mình. Hắn nghiêm mặt nói: “Người chó vộ cao hứng, ta đáp ứng làm Hoàng hậu của người là có yêu cầu cả.”

“Nói đi nói đi, yêu cầu gì Trẫm cũng đáp ứng.” A Ba Kim vộ vàng gật đầu, hắn thực tình rất thích Dịch Thủy vừa xinh đẹp vừa không kiêng dè hắn thế này.

“Thứ nhất, người đã đáp ứng với ta, sẽ cho ta tận mắt thấy Hạ Hầu Lan đã được giải độc, điểm ấy người không được nuốt lời.” Vô luận thế nào, lúc này trọng yếu nhất vẫn là chuyện đó, một ngày chưa thấy hắn, lòng Dịch Thủy thủy chung không yên được.

“Ừ ừ ừ...” A Ba Kim gật quáng quàng: “Hoàng hậu người yên tâm, Trẫm đã đáp ứng rồi, tuyệt đối không nuốt lời. Trẫm đích thị quân tử a.”

“Thứ hai...” Dịch Thủy đột nhiên nở nụ cười, “Người ghé tai lại đây...”

A Ba Kim bưng bưng cao hứng ghé sát tai lại, nhưng Dịch Thủy mới thì thầm được vài câu, sắc mặt hắn đã đỏ xanh đổi trắng, rốt cuộc hắn cũng sững sờ nhảy dựng lên: “Không được, Trẫm không đồng ý! Hừ, đến lúc đó tên Hạ Hầu Lan tới thật thì sao?! Chẳng phải Trẫm sẽ mất người sao?! Đây là thứ yêu sách quỷ quái gì chứ, Trẫm tuyệt đối không đáp ứng, Trẫm đâu phải đồ ngu!”

Dịch Thủy hừ một tiếng, nói: “Người nghĩ trong tình huống này, hắn có mấy phần khả năng sẽ đến đón ta? Hạ Hầu Lan, hắn là loại người cao ngạo không ai bằng a. Ta đưa ra yêu cầu như vậy, chẳng qua chỉ là muốn triệt để chặt đứt hy vọng của chính mình mà thôi. Hơn nữa, nếu thành công, đối với người mà nói cũng coi như phần thắng đã nằm trong tay, nhục bằng người một chút can đảm ấy cũng không có, xin lỗi, Dịch Thủy ta không đời nào chịu gả cho loại người như vậy, có làm Hoàng hậu ta cũng không thêm. Giờ người động thủ được rồi đấy, thừa dịp ta không thể phản kháng cứ việc cưỡng ép ta đi. Nhưng ta nói cho người biết, người có thể chiếm thân xác, nhưng đoạt không được ý chí của ta. Người nếu đã khiến ta mất hết tự tôn, ta cũng tuyệt đối không sống thêm một khắc. Để xem người thấy được ta lúc này, còn có thể thấy ta cả đời không?”

“Chớ, chớ chớ!! Trẫm... Trẫm đáp ứng người là được. Ai~ người a, người a, tính tình sao có thể cường liệt đến vậy a?” A Ba Kim giậm chân đầm ngực, tự biết mình vừa chấp nhận một yêu cầu không có lợi chút nào.

“Hừ, tính tình ta vốn cường liệt như vậy, người muốn được ôn nhu như nước thì đừng tìm ta.”

Dịch Thủy ngoài miệng nói cứng đạng cổ ức chế trái tim đang đập bình bình trong ngực: ‘Hạ Hầu Lan a,

người nghìn vạn lần không được quên lời hứa của người, nghìn vạn lần... nghìn vạn lần đừng để ta thất vọng lần nữa, bằng không, ta tình nguyện tìm chết, hóa thành lệ quỷ bay về trừng phạt người....', lời tụng niệm vẫn ong ong trong đầu, mà nổi nhớ nhưng cũng nương theo trào dâng như hồng thủy, vô phương chế trụ.

Lát sau, một thị vệ tiến vào thì thầm với A Ba Kim mấy câu. Dịch Thủy chỉ thấy hần cứ nhiên nở nụ cười thâm hiểm rồi chợt choàng tay ôm lấy mình, cười phá lên: “Hoàng hậu a, người không phải muốn tận mắt nhìn Hạ Hầu Lan đã được giải độc chưa sao? Ngày mai Trầm sẽ đưa người đi xem hần. Ha ha, Trầm nhất định phải ôm người đứng ở nơi bắt mắt, dễ nhìn nhất, ha ha ha ha... Chờ không được xem cảnh Hạ Hầu Lan bốc hỏa a~”

---

*hầu tử: con khi ==))

~*thủ thân: giữ mình 8->

~***

72. Chương 72

CHƯƠNG BẢY HAI

Ngày chói chang, nắng trời xanh vời vợi chỉ có duy độc vàng Thái dương ngự trị, một gợn mây cũng vô ảnh vô tung.

Chiến trường bên dưới, hai đạo quân hùng hậu đang giằng co, lẫn xả vào nhau chém giết, vài ngọn gió hiềm hoi thoáng qua cũng bị phiếm nồng mùi khói bụi, máu tanh.

‘Rốt cuộc đã được thấy hần.’

Dịch Thủy đứng bên A Ba Kim trên chiến xa giữa đại quân, hần cố gắng phóng tầm mắt nhìn Hạ Hầu Lan ở bên kia chiến trường, hiềm vì cự ly quá xa, hần cũng không sao thấy rõ diện mục nam nhân nọ, bất quá dù mờ mờ hơn nữa Dịch Thủy cũng có thể nhận ra, chính là hần. Ha ha, tới tận giờ phút này Dịch Thủy mới giật mình nhận ra: tất cả mọi thứ thuộc về nam nhân ấy, kỳ thực từ lâu đã khắc sâu vào trái tim hần rồi.

Không sai, đó chính là Hạ Hầu Lan, là khí thế bề ngễ ngạo thiên độc nhất vô nhị của hần. Tuy hần chỉ ngồi trên chiến xa nhưng vẻ uy nghiêm vẫn toát ra cuốn cuộn, không phải hoài nghi gì nữa, chất độc chắc chắn đã được giải rồi. Dịch Thủy khẽ thở phào, rốt cuộc nỗi xót xa ứ nghẹn trong lòng hần hai ngày nay cũng được vơi nhẹ.

Lập tức bên tai nghe thấy một tiếng hậm hừ cực kì bất mãn. Dịch Thủy không cần quay đầu lại cũng biết, đích thị có kẻ đã lại lật úp hũ dấm chua, giờ tên hỗn đản A Ba Kim này đã hoàn toàn coi hần là vật sở hữu cá nhân, thật không hiểu hần ta đào đâu được mớ tự tin quái dị ấy.

Cầm thấy cánh tay A Ba Kim thô bạo siết quanh thắt lưng mình, đồng thời hần ta đột ngột thúc chiến xa chạy về phía trước, Dịch Thủy thoáng giật mình, bối rối kêu lên: “Người làm gì thế?! Ta đâu có muốn nói chuyện với hần, hôm nay ta đã nói chỉ cần nhìn thấy hần thôi mà!” Hần vận vẹo người, muốn giãy khỏi hai cánh tay như gọng kìm quanh eo, nhưng chỉ tốn công vô ích mà sát bên tai đã nghe thanh âm sắc mũi ghen tị của A Ba Kim: “Chưa đủ đâu, Trầm còn muốn ngay bây giờ công khai cho tên Hạ Hầu Lan kia biết, người đã là Hoàng hậu của Trầm rồi.” Nói dứt lời, không đợi Dịch Thủy mở miệng cự cãi, hần đã lớn tiếng hô dẹp đường: “Hạ Hầu Vương gia! Lâu nay vẫn mạnh giỏi a, ha ha ha!!”

Dịch Thủy sa sầm mặt, Hạ Hầu Lan rành rành trúng kỳ độc mới giải, vết thương tên bắn còn chưa lành, vậy mà tên này cứ nhiên dám hô hoán “Lâu nay vẫn mạnh giỏi~”, này là vô tâm hay cố tình móc máy a?!

Hạ Hầu Lan vừa quay đầu lại, tim Dịch Thủy đã quỳnh quáng đập dồn, tới khi mắt nhìn thấy rõ ràng gương mặt tuấn tú đã không còn dấu vết sắc xám đen quái ác, hắn cũng nhin không nổi nữa, hai hàng lệ nóng hổi lăn dài trên má: ‘Tên hỗn đản này, hắn rút cuộc vẫn thành công, thành công đoạt được trái tim ta lần nữa, hai ngày... mới hai ngày ngắn ngủi mà ta cư nhiên đã nhớ nhung hắn đến mức này...’

Ngay lập tức, Hạ Hầu Lan cũng nhìn thấy hắn, Dịch Thủy như thấy rõ mồn một ánh lệ kinh hỉ hòa lẫn lửa giận ngùn ngụt lóe lên trong mắt Hạ Hầu Lan. Cảm giác thỏa mãn hả hê vô thức dấy lên trong lòng hắn: ‘Được lắm, Hạ Hầu Lan, lần này cũng cho người thử nếm mùi vị tương tự đoạn trường, nếu chỉ có mình ta chịu tội thì quá bất công rồi.’

“A Ba Kim, buông ngay móng vuốt dơ bẩn của người ra!” Đại chiến vừa vào hồi cao trào đột nhiên hơi khựng lại sau tiếng rống giận vang rền của Hạ Hầu Lan. Tam quân tướng sĩ giật mình kinh ngạc nhìn chủ tướng của mình ánh mắt ngùn ngụt hỏa khí nhưng vẻ mặt vẫn cố tỏ ra bình thản; đối diện với hắn là Hoa Lạc quốc chủ tít bên kia trận tuyến, sắc diện đặc ý dạt dào, khẩu khí vạn phần vô lễ; càng kì quái hơn là Vương phi của bọn họ lại đứng trên chiến xa quân Hoa Lạc, còn bị A Ba Kim thân thân mật mật ôm ấp.

“Hạ Hầu Lan, Dịch Thủy đã đáp ứng Trẫm, để giải độc cho người, hắn sẽ trở thành Hoàng hậu của Trẫm. Ha ha ha! Người sớm đẹp hy vọng đi thôi!” A Ba Kim cười phá lên, rành rành bộ dạng tiểu nhân đắc ý. Dịch Thủy chỉ còn biết thở dài, lo lắng nhìn về phía Hạ Hầu Lan, sợ hắn nộ khí công tâm*, tổn hại thân thể. Tuy bụng vẫn tự nhủ người yêu đời nào dễ bị kích động đến thế, nhưng thực tình sâu trong đáy lòng hắn không sao an tâm được.

Trong khi ấy, sắc mặt Hạ Hầu Lan đã dần dần xanh mét, nhưng thay vì dùng dưng chất vấn Dịch Thủy, hắn chỉ âm trầm giơ cao tay rồi đột nhiên phác mạnh xuống, thét lớn: “Các huynh đệ, sát! Giết sạch lũ man di này cho Bản vương!! Cho quốc chủ ngu xuẩn của bọn chúng biết, bắt cóc Vương phi của Hạ Hầu Lan ta sẽ phải nhận hậu quả gì!! Giết sạch bọn chúng cho ta!” Hắn đã giận tới vằn vện con người, lại thêm hiểu rõ A Ba Kim sẽ không vô sỉ tới mức dùng Dịch Thủy uy hiếp mình nên mệnh lệnh tiến công phát ra thập phần kiên quyết.

Quả nhiên hiệu quả kinh người, binh sĩ Tuyết Duyên vừa thấy Vương phi nhà mình bị bắt cóc, dĩ nhiên tất cả đều sục sôi phần nộ. Một trận rống giận “Sát!!!” rung trời lở đất, hai đạo đại quân lại lần xả vào chém giết lẫn nhau.

Hạ Hầu Lan trừng mắt nhìn A Ba Kim, dùng nội lực trầm giọng quát: “A Ba Kim, người chớ tiếp tục mộng xuân thu, Dịch Thủy lẫn đất đai Tuyết Duyên, tất cả đều là của ta. Người chờ xem, Bản vương nhất định đoạt lại toàn bộ.” Hắn lại đưa mắt về phía Dịch Thủy, nhãn thần dạt dào tình ý, nhớ nhung: “Dịch Thủy, người chờ ta. Ta nhất định sẽ đón người trở về, nhất định.” Một lần nữa trịnh trọng nhắc lại lời hẹn ước, sau cùng, hắn thê thiết nhấn từng từ, như thể tự thán với chính mình: “Vô tình bất tự đa tình khổ, nhất thốn vắn vương vạn mối tơ, thiên nhai địa giác* còn có tận, duy độc tương tư mãi vô biên. Dịch Thủy, tương tư...” Ba mươi hai chữ ấy quả nhiên rung động thấu tận tâm can, phảng phất triền miên giữa mảnh trời xanh thẳm. Binh sĩ Tuyết Duyên dường như cũng bị kích động bởi tấm chân tình của Vương gia, tam quân khí thế mãnh liệt như mãnh hổ hạ sơn, trong lòng bọn họ lúc này chỉ còn duy nhất một ý niệm: phải đánh, phải giết, phải thay Vương gia đoạt Vương phi trở về! Sát a! Sát a! Quét sạch lũ liên quân hỗn đản Hoa Lạc, đến cả Vương phi Tuyết Duyên cũng dám động vào! Sát! Sát tất cả bọn chúng, một tên cũng không tha...

---

*nộ khí công tâm: giận dữ công phá tới tâm mạch.

*thiên nhai địa giác: đầu trời mũi đất (=) lại thơ thần a~)

***

73. Chương 73

CHƯƠNG BẢY BA

A Ba Kim tức ói máu, hấn căn bản không thể không ói máu! Chính mình chỉ chờ xem bộ dạng phát điên của Hạ Hầu Lan, ai ngờ rốt cuộc tên hỗn đản kia vì bảo toàn hình tượng cao ngạo mà kìm nén được bản thân, lại còn làm ra vẻ ngọc thụ lâm phong, vừa bọc bạch chân tình vừa thành toàn đại cục; báo hại Dịch Thủy ngay lập tức cảm động đến lệ nóng tuôn trào. Chuyện ấy tạm cho qua, nhưng nghiêm trọng hơn là đám binh sĩ Tuyết Duyên kia, vừa nghe nói Vương phi bị bắt cóc, bọn chúng đã phát khùng như Hắc Bạch Vô Thường đội đất chui lên, hùng hổ chém giết quân tướng liên quân tới bởi tan tác, còn may A Ba Kim nhanh chóng hạ lệnh lui quân, nếu không sợ rằng đại quân đã bị tận diệt. Thật chẳng ngờ tới hậu lại thành chính hấn phải phát điên.

Sao? Hấn thiếu bình ổn lãnh tĩnh?? Lời vô ích, giờ còn muốn bình ổn lãnh tĩnh cái gì?! Tướng lĩnh các nước liên quân kia đã bắt đầu hoài nghi hấn ngầm cấu kết với Tuyết Duyên, thực là ngậm đắng nuốt cay mà! Bất quá xưa nay hấn cũng quá quen làm theo ý mình, vốn chẳng bận tâm đến mồm miệng kẻ khác. Thở huyết thì uống đỡ hai tô thuốc tắm bổ, xong xuôi rồi lại khí lực dồi dào ra ngoài nghị sự.

Tam Vương gia A Ba Thái nhả tí chân mày, vừa ôm Phong Nhiễm vừa nói: “Đến nước này thì đã sao? Tuy trận vừa rồi chúng ta bại, nhưng thành trì vẫn trong tay chúng ta. Hạ Hầu Lan muốn hạ thành cũng đâu phải dễ a.”

A Ba Kim hừ một tiếng, đập lại: “Ngươi thì biết gì? Đám tướng lĩnh liên quân đã mất năm tên cúp đuôi xin bàn hiệp nghị đình chiến với Hạ Hầu Lan, chúng ta nếu cứ tiếp tục tình trạng này, sớm muộn cũng bị bọn chúng bán đứng. Hừ, vốn Trẫm cũng không thực nghĩ có thể hạ được Tuyết Duyên, mà kể ra tới giờ chúng ta cũng chiếm được không ít rồi... huống hồ còn thắng được cả một Hoàng hậu, tính ra cũng đâu có thiệt phân nào.”

A Ba Thái tức tới gần giọng: “Quên đi, suy nghĩ của ngươi ta hết đời cũng không lý giải nổi. Hoàng hậu?! Một nữ nhân thì đáng chi? Ngươi là Hoa Lạc quốc chủ a, ngươi muốn loại người nào mà không có...” Hấn nói chưa dứt lời đã rùng mình cảm thấy một luồng sát khí dày đặc cùng với ánh mắt bất mãn vô vàn cùng lúc xoáy vào mình, A Ba Thái khó hiểu ngênh mặt nhìn về phía Dịch Thủy đã giận tím mặt và hoàng huynh đang tỏ vẻ khó chịu của mình: “Làm sao? Ta nói sai chỗ nào hả?”

“Dịch Thủy là nam nhân.” A Ba Kim trịnh trọng sửa lời hấn. Thấy A Ba Thái làm bộ dạng bưng tỉnh đại ngộ, Dịch Thủy thực hận không thể phang cho cái đầu hấn bầm dập như đầu heo: ‘Hoa Lạc quốc chết tiệt, rốt cuộc là thứ quốc gia đần độn gì mà đường dục ra được nhiều loại quái thai thể này a~’

“Được rồi, truyền ý chỉ của Trẫm, tam quân tướng sĩ nghỉ ngơi dưỡng sức, ba ngày sau rút khỏi Lam Thủy thành, trở về Hoa Lạc.” A Ba Kim đặc ý phân phó nội thị chuẩn bị nghiên bút thảo thánh chỉ. Dịch Thủy đứng bên cạnh nhìn hấn mà chỉ biết lắc đầu không ngớt, một lần nữa xác định Hoa Lạc quốc có những Quân chủ, Vương gia, đại thần kiểu này mà vẫn chưa vong quốc, đích thị là được hưởng hồng phúc thiên địa.

“Còn nữa, còn nữa, Phong Nhiễm, ngươi lại đi một chuyến cho Trẫm, thông báo với Hạ Hầu Lan, Trẫm muốn ký hiệp nghị đình chiến với hấn, thời gian địa điểm tùy hấn chọn.”

Phong Nhiễm lập tức so vai rứt cổ, rồi lại lén liếc mắt về phía tam Vương gia A Ba Thái vẫn đang âm thầm theo dõi mình, hấn rốt cuộc hai mắt rưng rưng, gật đầu đáp lí nhí: “Thần nhất định không để nhục sứ mệnh.” Thiên a, miệng hùm vuốt lang a~ Hấn chỉ còn biết chọn miệng hùm, ít ra con ‘hùm’ lần này cũng là loại hùm quang minh chính đại, không tàn nhẫn giảo hoạt như ‘lang’ a.

Có lẽ mấy ngày qua đã chứng kiến đủ hoàn cảnh bi đát của Phong Nhiễm, Dịch Thủy lúc này thập phần đồng cảm, vỗ vỗ vai hấn: “Ngươi chớ sợ, Phong Nhiễm, Hạ Hầu Lan là người tốt mà.”

“Hấn đối với ngươi đương nhiên rất tốt.” Phong Nhiễm đổi giọng âm ức: “Đến nước này rồi, ngươi an ủi có ích chi nữa?!”

Dịch Thủy ngẫm nghĩ một lát rồi chợt như vừa hạ một quyết định trọng đại, hấn đưa tay vào trong áo lấy ra một cuộn vải hoàng sắc, đưa cho Phong Nhiễm: “Ngươi nói không sai, Hạ Hầu Lan một khi nổi giận, quả

nhân không dám chắc hẳn sẽ làm gì người. Người cầm vật này đi, rồi chuyển lời của ta, nói hẳn hão hão đối đãi người. Nếu hẳn ưng thuận, coi như ta công nhận lòng trân trọng của hẳn với ta, vậy hẳn khả dĩ đến trước mặt ta đòi phần thưởng.”

Phong Nhiễm cười tươi tỉnh lui ra, thầm nghĩ Dịch Thủy quả là người tốt. Còn lại Dịch Thủy đứng nhìn theo bóng lưng hẳn rời đi, rồi cuộc thử dài tự nhủ: ‘Được rồi, Hạ Hầu Lan, ta thừa nhận tới thời khắc này mà vẫn còn tính tới chuyện thử lòng dạ người, lại viện đến hạ sách kém chính đáng này... cũng là ta quá phạm. Nhưng dù gì ta cũng muốn mượn cơ hội này gửi cho người một ám hiệu, người... người liệu có hiểu được ta dụng tâm cực khổ hay không? Người... nhất định phải hiểu, ta có chết cũng không muốn chung sống cùng những tên quái vật Hoa Lặc này, người hiểu không?! Tên hỗn đản người nhất định phải thử ước a.’

Toan tính là toan tính, nhưng mỗi lần chợt nhớ tới lời hứa với A Ba Kim, lòng dạ Dịch Thủy không sao kìm được cảm giác rối ren, bất ổn.

Mười ngày sau, A Ba Kim mang theo Dịch Thủy, Hạ Hầu Lan mang theo Hạ Hầu Thư, cùng ngồi xuống bàn đàm phán. Phải nói rằng từ thời khắc đôi bên đụng mặt, nhân mã song phương đã bùng lên khí thế, giương cung bạt kiếm, so với giữa chiến trường còn có phần căng thẳng hơn nhiều. Mà nhân vật trung tâm, đầu sỏ gây nên màn hầm hè vô thanh vô động này, đích thị là Dịch Thủy. Từ đầu hẳn đã ngồi cạnh A Ba Kim, mặt nguyên một vẻ thờ ơ nhìn Hạ Hầu Lan hai con mắt muốn lọt khỏi tròng, đồng thời làm bộ hoàn toàn không nghe không thấy trước ánh mắt hẳn ta ám chỉ mình sang ngồi bên cạnh.

Hạ Hầu Lan quả thực ước muốn nổ phổi, bụng chắc mẩm Dịch Thủy tội nghiệp của mình nhất định bị ép buộc chỉ rồi, chứ hẳn tuyệt đối không thể lạnh lùng với mình như thế được. Một lòng một dạ tin tưởng đến vậy, khiến chính hẳn đôi lúc cũng tự thấy ngạc nhiên, không ngờ lòng tin của mình với Dịch Thủy vững chắc đến thế, đến tận lúc này, ngoại trừ tức tối phần nộ, còn lại một tia khủng hoảng, lo lắng cũng không có.

***

74. Chương 74

CHƯƠNG BẢY TU

“Người nói cái gì?!” Hạ Hầu Lan không dám tin vào tai mình, khiếp sợ nhìn Dịch Thủy: “Người... lặp lại... lần nữa đi...”

Không, không thể nào, Dịch Thủy của hẳn, là Dịch Thủy của hẳn a! Dịch Thủy của hẳn không đời nào đáp ứng A Ba Kim, hẳn không đời nào đáp ứng trở thành Hoàng hậu của A Ba Kim! Không thể, tuyệt đối không thể có chuyện đó!

“Kỳ thực đâu cần lặp lại làm chi, ta tự thấy mình vừa nói đã đủ rõ ràng rồi.” Trên mặt Dịch Thủy nhìn không ra biểu cảm gì, hẳn nhắc lại nhanh như gió: “Hạ Hầu Lan, người phụ ta một lần, rồi lại dùng Định Hồn châu cứu lại mạng ta. Lần này người đỡ cho ta ba mũi tên, ta cũng dùng chính thân mình đổi cho người giải được. Nợ nần giữa chúng ta, tất cả coi như đã thanh toán hết rồi. Thái độ của ta đối với người, chính người cũng tự rõ, ta tuyệt đối không về bên người lần nữa đâu. Con người như ta, chỉ có một quốc gia như Hoa Lặc quốc, không phân bì thân phận quý tộc, nô lệ mới là nơi thích hợp. Ta đã để A Ba Kim cho người đón cha mẹ, muội muội; chờ bọn họ cùng đến, ta và Tuyết Duyên quốc, một điểm quan hệ cũng không còn. Lần này người nghe đã rõ chưa?”

“Dịch Thủy, người sao có thể nói vậy?! Tuyết Duyên... là tổ quốc của người a! Dù có là nơi bất hảo đến đâu... cũng là tổ quốc a, người từng bao phen liều mạng chiến đấu vì Tuyết Duyên, giờ có sao những lời ấy người cũng nói được chứ?!” Không đợi Hạ Hầu Lan mở miệng, Hạ Hầu Thư đã phỉ phỉ nhẩy dựng lên, hẳn bảo sao cũng không dám tin mới qua mười ngày ngắn ngủi, Dịch Thủy đã như biến đổi thành một người hoàn toàn khác.

“Người bị ép buộc đúng không? Dịch Thủy, nhất định là tên A Ba Kim kia bức ép người đúng không?” Ánh mắt Hạ Hầu Lan lần thứ hai lóe lên tia nguy hiểm, “Ta biết người sẽ không ly khai ta, trước khi người ra đi, những lời người nắm tay ta nói, ta nghe từng chữ đều là tâm huyết. Dịch Thủy, người tuyệt không phải kẻ thiện biến*. Người nhất định đã bị ép buộc đúng không?! Người đừng sợ, Dịch Thủy, vô luận A Ba Kim dùng cái gì bức ép người, Bản vương đều khả dĩ...”

“Chớ nên cố tự mình đa tình!” Dịch Thủy tức giận ngắt lời hắn, “Lẽ nào người còn chưa rõ sao? Đây là lựa chọn của ta, ta tất nhiên phải chọn điều có lợi cho mình rồi. Ta chính là người như vậy. Hạ Hầu Lan, không sai, ta không thiện biến, nhưng không có nghĩa ta không thể thay đổi, những ngày ở cùng người Hoa Lạc quốc, ta mới phát giác đó chính là cuộc sống ta muốn, không ai cho ta là nô lệ, không ai vì thân phận nô lệ trước kia của ta mà xi xào chỉ trích. Mỗi người bọn họ đều xem ta như một con người, đối đãi với ta như huynh đệ, ta thích ở cùng họ. Mà hơn nữa, ta càng căm ghét người, căm ghét Tuyết Duyên! Hạ Hầu Lan, hình ảnh khuất nhục của cha mẹ ta, ta cả đời không thể quên được, vết thương ấy trong lòng ta vô pháp liền miệng, người có hiểu không?!” Dịch Thủy ngoài miệng lớn tiếng la lối, ngược lại trong lòng chỉ vì mấy câu tán dương Hoa Lạc quốc mà muốn nôn ọe tới tấp.

Hạ Hầu Lan thoáng ngây người, chằm chằm nhìn Dịch Thủy rồi đột nhiên hẩn luồng cuống chân tay, vội vàng phân trần: “Ta biết... Dịch Thủy, ta... ta biết người căm ghét chế độ nô lệ. Nhưng... nhưng ta nhất định sẽ từ từ cải tổ, ta... dù sao ta cũng không thể một tay che trời... người phải cho ta thời gian a.” Thế này là sao, này là sao chứ?! Dịch Thủy của hắn, Dịch Thủy của hắn không lẽ thực lòng muốn làm Hoàng hậu của A Ba Kim sao?!

“Ha ha ha, Hạ Hầu Lan, người nghe rõ chứ hả?! Dịch Thủy cao khiết đến vậy, người dám cho rằng hắn vì bị bức ép mà nói ra những lời trái lương tâm sao?!” A Ba Kim đắc ý cười phá lên: ‘Hắc hắc, Hạ Hầu Lan, người đã tin chưa, người phải tin dạng người mới tuyệt vọng~ Người tuyệt vọng rồi Dịch Thủy mới có thể chân chính vứt bỏ người, quay sang tiếp nhận tình cảm của Trầm a~’

“Người trước kia... trước kia đã chấp nhận làm Vương phi của ta mà, người... đã cùng ta ước định hai tháng sau...” Hạ Hầu Lan yếu ớt nhắc lại lý lẽ cuối cùng của mình, nhưng lời còn chưa hết đã bị Dịch Thủy lạnh lùng cắt ngang: “Hiện giờ ta tuyên bố, tất cả đều bỏ qua hết. Ta sẽ không làm Vương phi của người, người cũng không cần nhớ đến ước định kia nữa, người... thảo hiệp định đình chiến xong, mau trở về Tuyết Duyên được rồi. Nhanh chóng quên ta đi, tìm lấy một giai nhân cho mình, hừ, dù sao tiểu thư công hậu quý tộc mới xứng đáng tại vị Lạc Vương phi, không phải sao?”

“Dịch Thủy...” Hạ Hầu Lan còn muốn nói thêm nữa nhưng chính Dịch Thủy lại tỏ ra nóng nảy không buồn nghe tiếp, hắn đứng dậy nói với A Ba Kim: “Đại vương, còn lại là chuyện của các người, điều phải nói ta đều đã nói rõ ràng rồi. Đàm luận nhanh nhanh một chút, nhường nhện vài phần cũng được, ai bảo các người đem quân đánh Tuyết Duyên trước. Quan trọng là chúng ta sớm hồi cung, đại lễ lập Hậu của Hoa Lạc quốc các người thật phiền phức, ta còn nhiều chỗ chưa hiểu a.”

“Ừm, yên tâm đi bảo bối nhi, Trầm cũng không thềm ở đây phung phí thời gian với Hạ Hầu Lan đâu.” A Ba Kim nghiêng đầu hôn phớt một cái lên má Dịch Thủy, lập tức bụng hắn bị Dịch Thủy âm thầm thụi một quyền, hại hắn đau đến suýt la toáng lên. Bất quá thấy Hạ Hầu Lan vẫn ngồi ngây như phỗng, tâm tình hắn lại nhanh chóng hớn hở lên: “Nào nào, Lạc Vương gia, đừng để chuyện nữ nhi thường tình làm lỡ quốc gia đại sự. Người không phải vẫn coi quốc gia, bách tính làm trọng sao? Nghìn vạn lần chớ có tại đây mà tự hủy trường thành a.”

Rốt cuộc chính mình đã bước khỏi đại tướng của A Ba Kim như thế nào, Hạ Hầu Lan căn bản không nhận thức được. Hắn chỉ biết mình vốn một lòng vui mừng tới đón Dịch Thủy, kết quả lại trúng một đòn cảnh tỉnh như trời giáng. Bao nhiêu lửa hưng phấn hừng hực trong lòng phút chốc bị một khối hàn băng vạn năm vô tình dập tắt, khiến hắn nhất thời thần trí cũng hóa hồ đồ.

Hạ Hầu Thư cũng im lặng không nói, hắn theo Hạ Hầu Lan hai mươi năm, ngoại trừ khi Dịch Thủy chết, hắn chưa từng thấy Vương gia bị đả kích đến thế này. Đã như vậy, nhưng lúc ký hiệp nghị đình chiến, Hạ Hầu Lan vẫn đủ sức chế trụ tâm thần hỗn loạn mà cẩn trọng từng câu chữ trong hiệp nghị, quả không thể không tính là kỳ tích. Nhưng loại kỳ tích này, tối hậu chỉ càng khiến hắn bất bình thay cho Hạ Hầu Lan mà thôi.

“Dịch Thủy, hắn sao có thể đáp ứng A Ba Kim, làm Hoàng hậu của hắn ta chứ?! Dịch Thủy, hắn sao lại như vậy được?! Hắn rõ ràng đã nói muốn làm Vương phi của Bản vương, hắn rõ ràng đã bắt Bản vương hứa tới đón hắn mà...” Hạ Hầu Lan tâm thần hỗn loạn để Hạ Hầu Thư dìu vào Lam Thủy thành, dọc đường đi hắn một điều khác cũng không nói, chỉ lẩm nhẩm nhắc đi nhắc lại mấy câu ấy. Hạ Hầu Thư cũng điên đầu vì hắn, bụng chỉ sợ chủ tử nếu cứ thế này, sức khỏe chưa hồi phục lại thêm ử rũ mê muội, không khéo đến phát điên. Nay đâu phải là chuyện đùa chơi được.

---

*thiện biến: dễ thay lòng, thay đổi.

***

75. Chương 75

CHƯƠNG BẢY LĂM

Hạ Hầu Lan rất thích đêm xuống; khi ánh nguyệt trong trẻo mát lạnh rải trên mặt đất, ngọn gió đêm dịu dàng ve vuốt, khoảng trời sao thần bí mà mỹ lệ, và cả sự tĩnh lặng mà một ngày ồn ào mệt mỏi không sao có được. Đêm, là thời khắc hắn yêu nhất, cũng là thời khắc Dịch Thủy yêu nhất.

“Vương gia, người trở về doanh trường nghỉ ngơi thôi.” Hạ Hầu Thư cung kính nói, nhưng thanh âm không sao giấu được nỗi lo lắng.

“Thư nhi, bưng ít điểm tâm lại đây, Bản vương thấy đói.” Hạ Hầu Lan quay đầu lại, con ngươi đen thẳm đã khôi phục nguyên vẹn thần thái trầm tĩnh cơ trí, khiến Hạ Hầu Thư vừa thấy đã rung động tâm thần, mừng rỡ nói: “Vương gia, người... người... A, vâng... nô tài lập tức đi lấy điểm tâm.” Hắn mừng đến muốn rơi lệ, vội vàng quay lưng chạy đi, lựa vài món điểm tâm Hạ Hầu Lan thích ăn rồi bưng trở lại, vẫn không sao kìm chế được sự kích động:

“Vương gia, nô tài... nô tài chỉ sợ người lại u sầu, tự giam mình.. giờ nhìn người thế này... nô tài... thật mừng quá...” Hắn nói xong, nước mắt cũng trào ra. Nay cũng không thể trách Hạ Hầu Thư, dù sao nỗi lo âu lớn nhất trong lòng hắn cũng vừa được trút bỏ.

“Thư nhi, người nói Dịch Thủy là người thế nào?” Hạ Hầu Lan nhón lấy một miếng điểm tâm, chậm rãi bỏ vào miệng. Hắn tuy hỏi Hạ Hầu Thư nhưng ánh mắt vẫn thủy chung hướng về mảnh trời sao tít xa vời vợi.

“Vương gia, Dịch Thủy là một... nói thế nào mới phải nhỉ, hắn là một nam nhi thật tốt, cứng cỏi kiên quyết, bất quá có lúc bụng dạ quá ngay thẳng, như lần này mà nói, nô tài trăm triệu lần không ngờ hắn có thể làm ra loại sự tình này... Ai~ tới giờ, nô tài vẫn còn cảm thấy như tất cả chỉ là một giấc mộng a.”

“Vậy là được rồi.” Hạ Hầu Lan đột nhiên vỗ đùi, “Ta lo đông lo tây, tưởng hữu tưởng tả, nghĩ sao cũng không thể chấp nhận được Dịch Thủy có thể là loại người như vậy a.” Hắn đột nhiên thân thiết kéo Hạ Hầu Thư xuống ngồi đối diện mình: “Người nói xem, dựa vào tính cách của hắn, có thể nào làm vậy không? Ta chợt nghĩ hay là hắn đang thử ta, ừm, nhất định là vậy, trước khi hắn đi còn bảo ta phải tới hoàng cung của A Ba Kim đón hắn về. Không sai, nhất định là thế rồi, bởi vì ta từng phụ hắn, nên giờ hắn không thể dễ dàng tin tưởng ta nữa, mới phải dụng đến biện pháp thử thách này.”

Hạ Hầu Lan đột nhiên phá lên cười ha hả, rồi lại vừa như lẩm bẩm vừa như nói với Hạ Hầu Thư: “Không sai, đích thị là vậy a, không sai không sai a~ Chính là thế rồi...”

“Vương gia, nếu đã nghĩ thông suốt rồi, người đi nghỉ ngơi đi. Đã ba ngày nay người ăn không ngon ngủ không yên rồi.” Hạ Hầu Thư quệt quệt mồ hôi sau ót, chỉ mong suy đoán của Vương gia thực không sai, coi bộ dạng hắn lúc này nếu bị thêm một lần đả kích, chỉ sợ không bao lâu cũng quy ngã mất.

“Ừm, phải phải, ăn nào, rồi đi ngủ.” Hạ Hầu Lan đắc ý ăn sạch đĩa điểm tâm rồi lại lệnh đầu bếp nướng thêm một con gà, ăn uống no nê rồi mới phấn khởi về trường ngủ một giấc say sưa.

Ngày hôm sau, Hạ Hầu Thư nhìn Vương gia tinh thần phấn chấn, thần thái phi dương, khối đá tảng đè nặng trong lòng hẳn rồi cuộc cũng được hoàn toàn trút bỏ, hẳn thâm nghĩ Vương gia nói cũng có đạo lý lắm, Dịch Thủy dù muốn thay lòng cũng không thể nhanh như vậy a.

Có ngờ đâu không đợi hẳn vui vẻ được ba bữa, lại có chuyện xảy ra.

Nguyên nhân sự tình rất đơn giản, hai binh sĩ đánh nhau trong doanh trường, vừa lúc Hạ Hầu Lan đi ngang qua, hẳn câu gì cũng chưa nghe thủng, lại chỉ nghe đúng câu một binh sĩ mắng: “Đồ vương bát đản nhà người, dám thóa mạ mẹ ta, lão tử liều mạng với người! Người có giỏi đừng chạy, vương bát cao tử*, lão tử chém chết người!”

Đối phương đáp trả câu gì, Hạ Hầu Lan một từ cũng nghe không lọt, đầu óc hẳn lúc ấy đã bị những câu nói vừa xong khiến cho mụ mị. Miễn cưỡng bình tĩnh khuyên giải hai binh sĩ kia xong, hẳn lập tức bỏ về doanh trường, vội vã kéo Hạ Hầu Thư lại, thất hồn lạc phách nói: “Thư nhi, Bản vương đoán sai rồi, Bản vương lại đoán sai rồi! Dịch Thủy hẳn là kẻ trọng tình nghĩa, đặc biệt là lòng hiếu với cha mẹ, thương yêu muội muội... hẳn khi ấy một mảnh chân tình đối với ta, ta lại làm ra chuyện không bằng súc sinh, hẳn... hẳn nhất định sẽ không tha thứ cho ta... Trách nào hẳn muốn làm Hoàng hậu Hoa Lặc, không sai, nơi ấy đích thị là một quốc gia không phân bì quý tộc, nô lệ, đó nhất định là nơi hẳn ao ước nhất a. Thư nhi, Bản vương... ta... ta thực đã vĩnh viễn... vĩnh viễn mất hẳn rồi.”

Hạ Hầu Thư thấy hẳn hai mắt đăm đăm, khóe môi run rẩy, hoảng hốt đến hồn phi phách tán, cuống cuồng lay hai vai hẳn: “Vương gia... Vương gia, người nếu muốn khóc... thì cứ khóc đi, chớ để ghen mãi trong lòng... sẽ ghen đến chết mất... Vương gia... dù sao hiện giờ chuyện gì cũng chưa biết rõ ràng mà!”

“Không cần biết rõ, thực tế đã quá rõ rồi, là ta... là ta tham lam, khiến hẳn tổn thương rồi còn muốn lần nữa ở bên hẳn, không sai, đều là ta mãi không chịu chấp nhận sự thật.”

Hạ Hầu Lan đột nhiên nhướng mắt, nhìn chằm chằm Hạ Hầu Thư: “Thư nhi, ta... ta thực khó chịu... ta... ta khóc không được... khóc không được...”, lời vừa dứt, đột nhiên “Phụt!” một tiếng, hẳn phun ra một búng máu tươi, nhiễm đỏ loang lổ cả vạt áo hẳn lẫn Hạ Hầu Thư. Nhất thời Hạ Hầu Thư bị dọa đến chết khiếp, cuống cuồng thét lên:

“Người đâu! Truyền quân y! Truyền quân y nhanh lên!!” Hẳn vừa xốc thân thể đang chao đảo của Hạ Hầu Lan vừa ríu ríu nói: “Vương gia, người... người khóc đi mà, chớ... chớ để ghen trong lòng nữa a. Vương gia...”

Phút chốc quân doanh tán loạn, còn may hiệp nghị đình chiến đã ký kết xong, bằng không đây chắc chắn là thời cơ tốt nhất cho địch nhân tấn công.

....

Hạ Hầu Lan nằm bẹp năm ngày rồi lại một lần nữa long sinh hoạt hổ trở dậy. Nguyên do là sáng sớm ngày thứ năm, khi hẳn còn đương cực độ uể oải đột nhiên liếc thấy phong hoàng bạch thánh chỉ bảo mệnh Dịch Thủy mượn tay Phong Nhiễm chuyển đến đang đặt bên giường.

---

*vương bát cao tử: =))

~~ dẫn = con dê :))~ cao tử = con dê con :))~~ còn khúc ‘vương bát’ là ý gì thì ta cũng không biết các nàng ạ =))

~***

76. Chương 76

CHƯƠNG BẢY SÁU

Hạ Hầu Lan không thể quên, phong thánh chỉ này chính là lễ vật hấn tặng khi Dịch Thủy ly khai Vương phủ ngày nọ. Nguyên lai khi hấn vừa phùng phùng định ra lệnh chém Phong Nhiễm thì gã thanh niên đương rúm ró như thỏ kia vội vàng móc ra ‘ấn tín bảo mệnh’ ấy rồi giơ lên quá đầu, nói líu ríu:

“Vương gia, vật này là Dịch Thủy phó thác ta mang tới cho người, hấn nói nếu người không giết ta, kể như hấn công nhận lòng trân trọng của người với hấn... người khả dĩ tới chỗ hấn đòi phần thưởng.”

Hạ Hầu Lan nói sao cũng là Lạc Vương cơ trí lấy lòng, dù đương lúc tâm can tan nát, nhưng một hồi ngẫm lại lời Phong Nhiễm, hấn chợt ngộ ra ẩn ý, vội gọi Hạ Hầu Thư lại: “Thư nhi, Bản vương suy nghĩ kỹ rồi, Dịch Thủy hấn đích thị đang thử thách ta.”

Hạ Hầu Thư mấy ngày nay quả thực bị hành đến đầu đau muốn nứt, bụng thăm nhủ: ‘Lại nữa rồi lại nữa rồi, Vương gia a, người lúc nào mới chắc chắn được đây?~’ khôn nổi ngoài mặt vẫn phải tỏ vẻ chăm chú, lại nghe Hạ Hầu Lan nói: “Vật này là Dịch Thủy phó thác tên sứ giả kia mang đến cho ta, người nhớ hấn nói gì lúc ấy không? Hấn nói Bản vương chỉ cần không giết Phong Nhiễm, kể như hấn công nhận lòng trân trọng của Bản vương với hấn, khi ấy ta khả dĩ tới chỗ hấn đòi phần thưởng. Việc ấy xảy ra cách ngày đàm phán chỉ vài ngày a, nếu hấn có quyết định gì, đến khi ấy nhất định cũng đã quyết rồi. Vậy có sao còn nói Bản vương trân trọng hấn thì có thể tới đòi phần thưởng!? Đây không phải rõ ràng muốn ám thị với ta, chớ vội nản chí, chỉ cần tuân thủ ước định nhất định có thể đưa hấn trở về, còn không phải sao??”

Hạ Hầu Thư gật gật đầu đáp: “Ừm, có đạo lý. Nếu đã vậy Vương gia, người cũng chớ nên quá đau buồn nữa...”, hấn còn đương nói dở đã thấy Hạ Hầu Lan cư nhiên đứng lên thu xếp sửa soạn, vừa làm vừa cười nói: “Nhất định là vậy rồi, không sai, ừm, lần trước Bản vương đã nhìn thấu dụng tâm thử thách của hấn, hiềm nỗi quân doanh bề bộn sự tình phải xử lý, vả lại kỳ hạn hai tháng ước định còn xa. Giờ không thể như vậy được, Bản vương phải nhanh nhanh chuẩn bị, ra roi thúc ngựa tới Hoàng cung Hoa Lạc đón Vương phi của ta về. Thư nhi, người không cần đi theo, quân doanh cần người và Mẹ Chính trấn giữ, việc thủ thành Bản vương cũng đã bố trí thỏa đáng, lũ liên quân nếu dám lật lọng, người và Mẹ Chính không cần khách khí, cứ đánh bọn chúng tan tác, cúp đuôi hồi quốc.”

Hạ Hầu Thư trợn mắt cứng họng, lắp bắp hỏi: “Vương gia... sao vậy được... không lẽ người định một mình ăn gió nằm sương, không người hầu hạ sao?! Hơn nữa...”, hấn len lén liếc nhìn sắc mặt Hạ Hầu Lan rồi cẩn trọng nói tiếp: “Đây không phải nô tài muốn xấu miệng, nhưng vạn nhất người đoán sai dụng ý Dịch Thủy, nếu hấn thật muốn thành hôn với A Ba Kim, đến lúc đó người tới nơi ấy rồi phải làm sao a.”

Động tác của Hạ Hầu Lan thoáng ngừng lại, một hồi lâu sau hấn mới thở dài một hơi, đáp: “Thư nhi, kỳ thực ta... ta cũng không dám nghĩ tới khả năng ấy. Người chưa từng kinh qua tình ái, nên người không hiểu được, tình ái đã thâm sâu, khả dĩ như gươm đao thương tổn lòng người. Dịch Thủy nếu thực trở thành Hoàng hậu Hoa Lạc, một đao này sẽ vĩnh viễn găm trong tâm ta. Thế nhưng, dù hấn thực tâm muốn thay lòng, ước định này, vô luận thế nào ta vẫn phải thực hiện. Ta từng cùng hấn thề non hẹn biển, rốt cuộc vì lợi bội ước... Đến giờ, ta không thể sai lầm lần nữa. Dù lần này đi, chỉ để nhìn hấn cùng A Ba Kim thành thân, ta... bất kể lòng đau thế nào, cũng sẽ vì hấn... chúc phúc... ta nhất định sẽ vì hấn...”

Hạ Hầu Thư trầm mặc không nói, thăm tự hỏi đây rốt cuộc là thứ thâm tình gì lại có thể thành ra nông nổi này; thực không dám tin Vương gia thường ngày hô phong hoán vũ, cao cao tại thượng, một ngày phạm vào chuyện tình ái cũng vô pháp thoát ly. Hấn nghĩ đến đây, lòng cảm thán càng thêm thổn thức.

Phần Hạ Hầu Lan, hấn cũng không dồng dài thêm nữa, chỉ đơn giản sửa soạn vài món đồ dùng cá nhân, mang theo đủ ngân lượng rồi một mình khởi hành tới đất Hoa Lạc. Hấn biết A Ba Kim dù cũng đáng coi là bậc đại trượng phu đỉnh thiên lập địa nhưng cũng giống như hấn, phạm đối với người hoặc vật đã yêu thích đều khả dĩ không từ thủ đoạn. Lại nghĩ ban đầu Dịch Thủy đơn thân đầu nhập dịch doanh, tất đã có sẵn dự định trong đầu, bởi vậy mới bảo hấn tới hoàng cung Hoa Lạc đón mình chứ không phải giữa chiến trường, thậm chí cả chuyện sống chết hấn cũng tự định liệu rồi. Nghĩ tới đây, Hạ Hầu Lan càng thấy cảm động, lòng tin tưởng cũng vững vàng thêm, thăm tự nhủ Dịch Thủy khi ấy thái độ cương liệt đến vậy, mười ngày ngăn ngừa sao có thể khiến hấn cải biến chủ ý được.

Tạm gác lại hành trình gian khổ của Hạ Hầu Lan, lại nói Dịch Thủy, từ ngày bị A Ba Kim đưa về hoàng cung Hoa Lạc, hắn đêm ngày chỉ trông ngóng Hạ Hầu Lan mau chóng xuất hiện. Mà thời gian hẹn ước càng cận kề, lòng hắn càng thêm thấp thỏm, thậm chí vẫn phải chẳng khi ấy mình nói quá tuyệt tình, khiến hắn tin thực mất rồi? Nếu như vậy thật thì phải làm sao a?! Hắn sao có thể thuận theo lời hẹn chấp nhận gả cho A Ba Kim được?! Càng nghĩ càng náo lòng, Dịch Thủy nhin không được lại tiện tay vợ lấy bội kiếm khua chém loạn xạ, miệng mắng nhiếc: “Hạ Hầu Lan hỗn đản, đại hỗn đản!! Ta xem lần này ngươi có dám nuốt lời không, xem ngươi có dám nuốt lời không!” Rửa tới rửa lui, trong lòng cũng không an tâm hơn bao nhiêu, ngay giữa lúc hắn đương tùy tiện xả giận, chợt nghe bên tai thanh âm hoan hỉ khó nén:

“Ai nha, Hoàng hậu! Ngươi lại đập phá loạn lên rồi~ Phá đi, phá đi~ Dù sao cũng không còn mấy cơ hội a. Vì ngày đại hỉ của chúng ta sắp tới nơi rồi, mười ngày sau, Trẫm biết là ngày ngươi ước định cùng Hạ Hầu Lan, ngươi yên tâm, nếu hắn thực đến đây như lời hứa, Trẫm sẽ để ngươi đi cùng hắn. Ngược lại, nếu hắn không tới được, ngươi từ nay về sau chính là Hoàng hậu Hoa Lạc ta a, ha ha~ Trẫm cũng ưa trò đánh cược kích thích này a, sao hử, Hoàng hậu còn có ý kiến chi không?”

Dịch Thủy cứng người, một hồi lâu mới lạnh lùng đáp: “Được, ta không có ý kiến.” Hắn nói rồi quay lưng bỏ đi, trong lòng dâng trào uất ức: ‘Hạ Hầu Lan, ngày đó ngươi dám không đến, ta nhất định sẽ chết rồi hóa thành lệ quý hiện về tìm ngươi tính sổ!!’

***

77. Chương 77

CHƯƠNG BẢY BẢY

“Rầm!” một tiếng, một tên hắc y nhân nặng nề bị ném bay ra xa.

Hạ Hầu Lan siết chặt nắm tay, chết tiệt, đây là thích khách thứ chín hay thứ mười trong hôm nay đây?! Hắn cũng không buồn nhớ nữa, nghĩ lại lúc này chỉ còn hai, ba canh giờ nữa trời sẽ tối, thà đi ăn cho no bụng đừng để ứng phó lũ chuột nhắt tiếp theo. Càng nghĩ càng bức bối, hắn quay sang phía tên thích khách đang lồm cồm bò dậy, quát lớn: “Về nói với A Ba Kim, muốn ám sát ta thì kiếm hạng cao thủ một chút! Hắn tự biết võ công của Bản vương chứ, chứ có sai những kẻ vô dụng tới đây tìm chết nữa!!”

Tên thích khách kia chuểnh choáng vài vòng, rốt cuộc cũng nhận rõ phương hướng, vội vàng chạy vọt đi không dám quay đầu lại. Hạ Hầu Lan chỉ còn biết khấn trương thừa dịp không có kẻ quấy rối để ăn một chút, vừa ăn vừa thăm điểm danh một lượt tổ tông mười tám đời A Ba Kim đang rửa xả.

Này cũng không thể trách Hạ Hầu Lan, từ khi hắn đặt chân vào lãnh thổ Hoa Lạc, đủ loại sát thủ liên tục mò đến, mà càng ngày càng có xu hướng đông thêm, ví như hôm nay, mới nửa ngày hắn đã phải tiếp bảy tám tên lau nhau, mệt thì không mệt, nhưng một lũ sát thủ hạ cấp kiểu này, báo hại hắn thiếu chút nữa ứ tới thổ huyết.

Mới non nửa canh giờ đã lại có một tên mò đến, Hạ Hầu Lan cũng hết hữu hảo nổi, một chương tát cho hắn rằng rơi đây đất rồi túm cổ áo hắn ta, gằn giọng: “Nói, tên hỗn đản A Ba Kim rốt cuộc phái lũ vô tích sự các ngươi tới làm gì?! Tìm chết sao?!”

Ấy nha, người này sao tính tình chẳng có tí ôn hòa nào như đám sát thủ đi trước nói lại a? Tên sát thủ xui xẻo thoát mồ hôi lạnh, không phải đã nói chỉ cần bị hắn đánh xong là có thể đào tẩu sao? Không lẽ giờ phải khai hết ra? Nói đi nói lại nhiệm vụ Hoàng đế bệ hạ giao coi như đã hoàn thành rồi, chưa kể phía trước còn mấy trăm tên đang phục kích a. Hoàng đế bệ hạ còn an bài hơn mười cao thủ tọa trấn con đường vào kinh thành, cứ như vậy xa luân chiến, thay nhau vây đánh, dù thế nào cũng khiến hắn mệt chết đi. Chỉ cần đại lễ lập Hậu xong xuôi, nhiệm vụ của bọn hắn cũng triệt để hoàn thành, ngân lượng sẽ đầy túi a.

Nghĩ tới đây, sát thủ nuốt một miếng nước bọt, phi thường hèn hạ cung khai tuốt tuốt ý đồ hạ lưu của Hoàng đế nhà hắn, đương nhiên, đòn sát thủ tối hậu kia hắn quyết không hé ra, giỡn mặt không à, ngộ nhỡ

nghe được rồi Hạ Hầu Lan đổi lộ trình thành đường vòng thì biết làm sao?

Nghe xong khẩu cung, Hạ Hầu Lan đỏ vằn hai mắt, không còn tâm tư nào đôi co với tên sát thủ nữa. Hừ, thì ra đại lễ lập Hậu sắp cử hành, tên hỗn đản A Ba Kim này vì muốn ngăn hấn tới mà dám dụng cả phương thức vô sỉ này. Hấn lập tức gọi chủ quán lấy mười cái bánh chiên, hai cân thịt bò khô rồi nhanh chóng lên ngựa đi tiếp.

Thời gian mười ngày trôi qua như gió thoảng, ngày đại lễ lập Hậu rốt cuộc đã tới.

Sáng sớm, hoàng cung Hoa Lạc tràn ngập không khí hoan hỉ, cung nữ thái giám chạy tới chạy lui như con thoi, nơi nơi đều thấy đèn ***g, màn hồng, hoa tươi, rượu ngon... Phong Nhiễm cùng Hồn Thái là sứ thần “ngheh tiếp” được Dịch Thủy nên công lao càng đáng kể, dĩ nhiên được phân phó phụ trách đại lễ long trọng lần này. Cai quản việc mua bán, điều phối là một vị trí màu mỡ, béo bở; cũng coi như phần thưởng A Ba Kim dành cho họ.

Trong Phi Yến cung, Dịch Thủy vẫn ngồi ngây như tượng, hỉ phục đỏ sẫm trên người phản chiếu lên sắc mặt trắng nhợt của hấn vô thức toát ra một vẻ thê lương u uẩn.

Thần thờ hướng mắt ra ngoài cửa sổ, thủy chung vẫn không thấy được thân ảnh quen thuộc, hấn lại không tìm được tự hỏi: ‘Hấn... sẽ không tới sao?’

Ý niệm vừa nảy ra trong đầu lập tức bị Dịch Thủy cắt đứt, đã tới nước này, hấn cũng không dám nghĩ sâu xa hơn nữa... bởi chỉ cần hấn nghĩ thêm một khắc, có lẽ chính hấn cũng phát điên mất.

“Công tử, giờ lành đã đến, Hoàng thượng đã ở sau Hợp Lan điện, thỉnh công tử mau tới hoàn lễ. Từ nay về sau, người đã là Hoàng hậu nương nương của Hoa Lạc chúng ta rồi.” Thanh âm lạnh lạnh của tên thái giám bên cạnh vang lên khiến Dịch Thủy rung mình một cái. Hấn đột nhiên cảm thấy sợ hãi thấu tận cốt tủy, hai tay điên cuồng xé bỏ hỉ phục đỏ thắm trên người: “Không! Ta không đi, ta phải đợi Hạ Hầu Lan! Hấn sẽ đến, hấn nhất định sẽ đến! Ta không đi, ta không đi hành lễ cùng A Ba Kim!!”

“Ai nha, không ngờ tới phút cuối người rốt cuộc cũng lộ ra vẻ yếu đuối a.” A Ba Thái bỗng nhiên quỷ mị xuất hiện sau lưng Dịch Thủy, khoe miệng nhếch một nụ cười giễu cợt, rồi đột ngột nhân lúc Dịch Thủy tâm thần hỗn loạn hấn nhanh chóng xuất một cây hoa châm, lại thấp giọng cười nói: “Hoàng tấu thứ lỗi, chuyện hôm nay không thể thuận theo người được.” Nói rồi hấn thản nhiên như thể không có chuyện gì xảy ra, lớn tiếng phân phó tả hữu:

“Còn đứng ngây ra đó, đưa Hoàng hậu nương nương đi hoàn lễ mau!”

‘Lại là cảm giác toàn thân vô lực này, ta... ta đứng ra phải sớm phòng bị mới phải!’ Dịch Thủy oán hận tự mắng, trong khi ấy hai thái giám đã tiến đến, thấp giọng nói: “Nương nương, nô tài vô lễ.”, chúng nói xong liền xốc thân thể tê bại của hấn dậy, phân phó đám cung nữ chỉnh trang lại hỉ phục; xong xuôi, cả đoàn người nối nhau xuất cung.

Hơn mười bậc thang thẳng đứng hướng thiên thai, trên đài cao, A Ba Kim thần thái phi dương đã đứng chờ sẵn, đàn tế thần bên cạnh hấn đốt lửa ngùn ngụt. Quan xướng lễ* nâng cao thánh chỉ chủ hôn, cười híp mắt nhìn quân chủ của mình, thỉnh thoảng lại nhìn xuống vị Hoàng hậu đang được người dìu bước lên bên dưới, trong đầu nhắm tính thời gian xướng lễ.

Dịch Thủy bị hai tên thái giám tráng kiện kẹp hai bên như con gà con, mấy bậc thang cũng nào phải tự chân hấn bước, ấy vậy mà vì thủ pháp của hai tên thái giám, tất thấy bá quan cùng hậu cung phi tần đứng xung quanh không ai nhận ra hấn đang bị ép lên đài.

Thêm một bậc thang là thêm một bước tiến gần tới đàn tế thần ma quỷ kia, nỗi tuyệt vọng trong lòng Dịch Thủy cũng càng lúc càng sâu. Trời đã gần trưa rồi, vì sao... vì sao Hạ Hầu Lan còn chưa tới?! Lê nào hấn quên ước định rồi? Hay hấn bị tổn thương vì những lời tuyệt tình ngày đó, rồi cho rằng đến đây phó ước chỉ càng xấu hổ thân phận Lạc Vương, rốt cuộc hấn thẳng thừng bỏ qua ước hẹn kia, quyết không tới để chịu bị người chế nhạo?!

Thật như vậy sao Hạ Hầu Lan? Thật là ta lại tin lầm người lần nữa sao?!

Gương mặt bị điểm trang tỉ mỉ của Dịch Thủy từ từ lộ ra một nụ cười thê lương mà mỹ lệ... Ha ha... hắc lại bị lừa, hắc lại một lần nữa bị chính kẻ đó lừa gạt... Giờ thiên địa cũng không dung hắc nữa ư? Rốt cuộc nhất định phải dồn hắc tâm tử nhân vong* ư...

“Hoàng hậu, ngươi còn đang đợi sao? Từ thời khắc này trở đi, ngươi đã triệt để hết hy vọng chưa? Đã gần trưa rồi, Lam Thủy thành cách Hoa đô* không quá ba mươi ngày đường, hôm nay đã đúng hẹn hai tháng, hắc nếu muốn tới, cũng sớm đã tới rồi.” A Ba Kim ngoài mặt cười nụ, trong lòng từ lâu đã phá lên ha hả, bởi vì hắc thực sự quá sức đắc ý, rốt cuộc kìm không được chạy xuống đài, vội vàng cầm tay Dịch Thủy kéo lên.

“Buông ra... buông... móng vuốt dơ bẩn của ngươi ra...” Hốt nhiên phía sau truyền tới một thanh âm, tuy còn hào hển ngất quảng nhưng che giấu không được ngữ khí giận dữ phần nộ.

Cánh tay A Ba Kim khựng lại giữa khoảng không, còn Dịch Thủy thân thể mềm nhũn không kìm được lập tức run rẩy: “Là Hạ Hầu Lan, là Hạ Hầu Lan của ta tới... hắc tới đón ta...” Hắc gắng sức quay lại, khốn nỗi hai tên thái giám siết chặt hai bên khiến hắc một phen cũng không thể nhúc nhích.

“Dịch Thủy... ta... tới rồi, ngươi... ngươi đã nói muốn ta tới đón ngươi, ngươi... ngươi sẽ theo ta trở về phải không?” Thanh âm phía sau đã nghe có phần thê lương hoảng hốt, thậm chí còn phiếm thêm một tia cầu xin van vãn. Nước mắt Dịch Thủy không nên được lăn chã tuôn rơi, người ấy thực là kẻ luôn cao cao tại thượng hắc yêu thương nhất a. Không, không được, hắc phải quay lại, hắc phải chạy xuống những bậc thang này, phải lao vào vòng tay hắc... nếu thứ được vật đáng chết này hắc cũng không chiến thắng được, Hạ Hầu Lan nhất định sẽ càng thêm thương tâm, mà hắc... tuyệt đối không cho phép điều ấy xảy ra.

---

*Quan xướng lễ: chức quan phụ trách xướng đọc, thực hiện nghi lễ.

*tâm tử nhân vong: tim nát người tan (8-> đại để là ‘chết’ ~)

*Hoa đô: kinh đô Hoa Lặc.

***

78. Chương 78

CHƯƠNG BẢY TẮM

“Hạ... Hạ...” Thân thể tê bại thật khó khăn mới bật ra được một vài âm tiết, mà vì giấy giụa quá mãnh liệt trên trán Dịch Thủy đã lấm tẩm mồ hôi, hắc càng thêm cố sức gồng mình, chỉ cần có thể phát ra vài tiếng, chỉ cần đủ để hắc vùng khỏi hai tên thái giám chết tiệt này, thậm chí chỉ cần để hắc có thể quay lại một chút thôi... nhưng... chết tiệt...

“Buông tay ra. Trẫm thua rồi.” A Ba Kim đột nhiên thu hồi cánh tay vừa chơi vơi giữa không trung, hắc đăm đăm nhìn Dịch Thủy, trong ánh mắt hàm chứa tình ý day dứt. Rốt cuộc, hắc thấp giọng cười khổ nói: “Quả nhiên cực lạc sẽ sinh bi, thượng thiên đã định Trẫm không thể có người, thậm chí những loại thủ đoạn hạ lưu nhất cũng đã viện tới, mà vẫn ngăn không được hắc.”, hắc càng chú mục nhìn Dịch Thủy đang gắng sức đứng vững rồi bỗng ôn nhu nói: “Đi đi Dịch Thủy, người kia, hắc có thể cho ngươi hạnh phúc.”

Dịch Thủy lúc này căn bản không còn lòng dạ để tâm tới nỗi đau khổ của A Ba Kim, hắc chỉ biết hai tên thái giám đã buông mình ra, nhưng hắc hầu như không thể đứng vững được, khó nhọc ổn định thân thể một hồi, hắc mới tận lực từ từ quay lưng lại, chỉ cố rống sao cho không ngã quỵ ngay trước mặt Hạ Hầu Lan. Thế nhưng rốt cuộc không được như nguyện, ngay thời khắc thân ảnh Hạ Hầu Lan lọt vào đường nhìn của hắc, cả thân thể vốn đã cạn kiệt khí lực lập tức khuỵu xuống, ngã ngồi lên bậc thang lạnh lẽo.

“Dịch Thủy!” Hai nam nhân đồng thanh kêu lên hoảng hốt, A Ba Kim vội vã vươn tay định nâng hân dậy nhưng vừa nhìn thoáng qua ánh mắt thủy chung chỉ nhìn chăm chăm về hướng Hạ Hầu Lan, đôi con ngươi trong suốt từ lúc nào đã phấp một tầng hơi nước nhàn nhạt, hân rút cuộc ngưng nghịu thu tay lại, trừng mắt nhìn về phía Hạ Hầu Lan y phục tối tả, tóc xõa rối tung đang điên cuồng nhào tới, đỡ cánh tay Dịch Thủy rồi lập tức ôm siết hân vào lòng, lệ nóng tràn mi nói:

“Dịch Thủy, ta tới rồi, ta tới đón ngươi rồi đây.”

“Hạ Hầu Lan, tên hỗn đản ngươi...” Được lực rút cuộc cũng lui dần, Dịch Thủy thều thào bằng thanh âm yếu ớt nhưng vẫn không giấu được mừng rỡ: “Ngươi... lúc này, ngươi cuối cùng cũng không để ta thất vọng... cuối cùng cũng không... tên hỗn đản ngươi.” Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi hân đã trải qua đủ buồn vui tột cùng trên đời, thời khắc này tất cả thể xác, tinh thần hân đều cạn kiệt khí lực, chỉ còn cảm thấy vòng tay, ***g ngực đang ôm trọn lấy mình thực ấm áp, phảng phất khiến hân ước ao đời kiếp kiếp mãi được như lúc này. Rút cuộc nhịn không nổi nữa, hân gục xuống vai Hạ Hầu Lan khóc òa lên.

Hạ Hầu Lan lần đầu tiên chứng kiến Dịch Thủy khóc thành như vậy, ngày trước ở Vương phủ, dù bị thương tổn xúc phạm hân cũng không rơi một giọt lệ; không khỏi vừa mừng rỡ vừa yêu thương, nhẹ nhàng vỗ về hân: “Dịch Thủy, ta đã nói rồi, sai một lần, ta tuyệt đối sẽ không sai lầm lần nữa. Nguyên lai ngươi thực sự chỉ là thử thách ta, thật tốt quá, Dịch Thủy, thật sự tốt quá...”

Hai người cũng không buồn để tâm tới bao nhiêu quan tướng Hoa Lặc đang kinh ngạc tròn mắt đứng xem, chỉ mãi miết khanh khanh ta ta tâm tình~ Đưa đẩy một hồi lâu, tạm thấy bao oán khí, phiền muộn tích tụ trong lòng hai tháng qua được trút sạch, Hạ Hầu Lan lúc này mới nhớ ra mình còn có một món nợ chưa tính với A Ba Kim.

Vừa thấy ánh mắt như muốn tóe lửa của Hạ Hầu Lan, A Ba Kim không khỏi dậm lùi một bước, hắc hắc cười bồi nói: “Lạc Vương gia, lâu quá không gặp nha. Ngươi xem hôm nay là ngày đại hỉ của ngươi và Vương phi, chúng ta có nên sửa soạn vài bàn tiệc rượu uống mừng một phen không? Đây không phải Trẫm nói ngươi, cơ mà để bộ dạng như vậy tới gặp Dịch Thủy, ngươi cũng thực là... có chút lỗi thôi a.”

“Tên hỗn đản ngươi còn dám nói hử?!” Cơn giận của Hạ Hầu Lan rút cuộc hoàn toàn bạo phát, hân vừa ôm Dịch Thủy vừa phẫn hận quát lên: “Là ai hại ta hôm nay thành cái dạng này hử?! A Ba Kim, từ ngày hai mươi tháng trước ta bước vào địa phận quốc gia các ngươi tới giờ đã đón của ngươi gần một ngàn tám trăm tên thích khách. Chưa kể khi tới gần hoàng thành, đám võ lâm cao thủ Hoa Lặc các ngươi nhất tề bổ ra ngáng đường cản bước ta. Ngươi thử giải thích cho ta, bọn chúng từ đâu ra?! A~ Nếu ngươi giải thích không được, Bản vương sẽ nói dùm ngươi, bọn chúng đơn giản chỉ muốn làm Bản vương trễ ngày hẹn ước, để ngươi cùng Dịch Thủy làm xong đại lễ lập Hậu, đến lúc đó coi như chuyện đã rồi phải không? Ngươi thực là đồ hạ lưu hỗn đản, ta trước kia sao lại nhìn lầm ngươi, còn nói ngươi dù có chút phóng túng nhưng vẫn có thể xem là một đại trượng phu, chính nhân quân tử chứ?! Ta phi!”

A Ba Kim nguyên bản vì mình đích thực có dụng một vài thủ đoạn hạ lưu mà chột dạ không đối đáp tiếng nào, nhưng vừa nghe Hạ Hầu Lan mạt hân không phải đại trượng phu, chính nhân quân tử, hân cũng không nhịn được giận dữ. Lập tức hân bước nhanh xuống bậc thang, nhìn thẳng vào Hạ Hầu Lan: “Thì sao hử?! Ta dùng một ngàn sát thủ cản đường ngươi thì sao nào? Ngươi sao không ngấm lại xem, cả đời ngươi còn gì phải tiếc nuối nữa? Thiên tư thông minh, quốc gia trù phú, lại được Hoàng đế tin cậy phó thác, rút cuộc còn chiếm được chân tình của Dịch Thủy. Ta không phục, dựa vào cái gì mà chuyện tốt đều bị Hạ Hầu Lan ngươi đoạt mất?! Ta sợ gì tổn thọ, hử, nói cho ngươi hay, sở dĩ ta thiết kế trọng trọng hiểm trở ngăn cản các ngươi, chẳng qua vì lo nghĩ các ngươi quá thuận lợi mà không biết quý trọng, sợ Hạ Hầu Lan ngươi hoàn mỹ vẹn toàn ắt khiến trời đất ngứa mắt...”, càng nói càng thấy có đạo lý, mà tiếp tục hăng say một hồi khiến chính A Ba Kim cũng bắt đầu tin vào lời hoang ngôn của mình, rút cuộc tự vì tinh thần hi sinh vĩ đại của bản thân mà cảm động không ngớt.

“Hạ Hầu Lan, đừng để ý hân, dù sao chúng ta... hiện tại... cuối cùng cũng được ở bên nhau.” Dịch Thủy gắng gượng mở miệng, nghe hai người đối thoại hân rút cuộc cũng minh bạch vì sao Hạ Hầu Lan tới trễ, lại còn có vẻ chật vật đến vậy.

“Không sai, chúng ta không cần nghe tên hầu tử tự cao tự đại này giảng đạo lý.” Hạ Hầu Lan ôm Dịch Thủy dậy, đột nhiên nhũn mày nói: “Thủy nhi, ngươi gãy đi.”

“Người cũng gầy, Hạ Hầu Lan.” Dịch Thủy thâm tình âu yếm nhìn lại hần, run run vươn tay vuốt gương mặt tuy có phần tiêu tụy nhưng vẫn không mất vẻ anh tuấn. Được thế, một màn đối thoại tình tứ được thản nhiên triển khai.

“Ta không sao, đều tại ta tới muộn hại người chịu khổ.”

“Ta cũng thực kỳ quái, làm sao mãi không chịu tin tưởng người, để người khổ cực đến thế.”

“Người như vậy là đương nhiên, dù sao ta cũng từng thương tổn người sâu nhường ấy, giờ đã thật tình được người tha thứ, ta đi chuyến này cũng không vô ích.”

“Cũng phải, còn nữa, kỳ thực ta cũng rất muốn cho tên hỗn đản A Ba Kim một trận, bắt quá xem hần góp công cung tiễn, giải được vì tình cảm của chúng ta, giờ thôi chúng ta tha cho hần a.”

“Được, Dịch Thủy, ta cái gì cũng nghe lời người.”

“Ừm, vậy giờ ta lệnh cho người, đưa ta trở về.”

“Hảo, chúng ta trở về.”

Lời tình tứ nỏ da gà theo bước chân hai người từ từ đi xa mà chậm rãi tiêu tán trong gió, A Ba Kim chăm chú nhìn hai thân ảnh dựa sát bên nhau ta ta người người, trong bụng chua chát dâng tràn. Dù sao Dịch Thủy cũng là người đầu tiên hần coi trọng, bằng không hần sao có thể thoắt cái đã muốn phong Hoàng hậu, ai ngờ ý trời khó trái, tính toán khổ tâm đến vậy, đến cả danh tiếng của mình cũng bất chấp, rốt cuộc uống công một hồi vẫn thành ra mở đường cho Hạ Hầu Lan. A Ba Kim càng nghĩ càng không phục, đột nhiên hần ngửa mặt lên trời rống lớn: “Hạ Hầu Lan, ta không phục!! Ta sẽ không chúc phúc cho hai người các người, ta tuyệt đối sẽ không chúc phúc a!!”

Hạ Hầu Lan và Dịch Thủy cũng không buồn quay đầu lại, thản nhiên trước ánh mắt kinh ngạc của bao người, leo lên Tuyết Trần phóng đi.

....

Trên con đường mòn quanh co giữa núi, một đôi tình nhân gắn bó cùng cưỡi ngựa đón gió mà phi, ý hoan hỉ nói không nên lời. Chính thị là Hạ Hầu Lan và Dịch Thủy vừa vào đến lãnh thổ Tuyết Duyên.

“Hạ Hầu Lan, người nghe thấy câu nói cuối cùng của A Ba Kim không?” Được lực trên người Dịch Thủy đã sớm biến mất, giờ hần đã tự do cầm cương khiển ngựa phi như gió, mà ái mã của Hạ Hầu Lan cũng cực kỳ thông minh, tự biết ‘chủ nhân’ này so với chủ nhân của mình càng không thể giỡn mặt được, nên từ đầu tới cuối đều ngoan ngoãn để hần khống chế.

“Ừm, có nghe. Không ngờ tên kia đối với người cũng thật có tình, đáng tiếc a, ai bảo hần chọn nhầm đối tượng, bằng không Bản vương cũng nguyện ý chúc phúc hần. Ha ha, Bản vương vốn là người độ lượng vô cùng a.” Hạ Hầu Lan vuốt vuốt mái tóc đen nhánh của người yêu, thích thú đến không muốn rời tay.

“Ừm, người không để bụng, nhưng ta có.” Dịch Thủy lạnh lùng hừ một tiếng: “Tên kia còn dám nói không chúc phúc chúng ta, không được, ta muốn cho hần một trận.”

“Bỏ đi, Bản vương cũng trải qua rồi, ta hiểu trên thế gian mệnh mỏng này, muốn tìm kiếm một người tri tâm trắc trở biết bao nhiêu. Kỳ thực hần cũng thực đáng thương, thân là đế vương nhưng không có được người thực tình tương ái, bắt quá chỉ là một kẻ cô đơn a. Vậy nên chúng ta thôi không tính toán với hần nữa.” Đến thời khắc quan trọng, Hạ Hầu Lan rốt cuộc cũng lộ ra đầy đủ khí chất bao dung của Vương gia.

“Phải a, mà vì hần là kẻ cô đơn đáng thương, nên ta quyết định đưa đến cho hần một người, giúp hần bớt thời gian tự oán thán, nhân tiện tính luôn mối thù một mũi tên của chúng ta a.” Dịch Thủy nghịch ngợm nháy mắt.

Hạ Hầu Lan lập tức minh bạch hần đương bày mưu tính kế trong bụng, lập tức sủng nịch ôm lấy hần: “Được rồi, tùy ý người, chỉ cần người thích.”

Bắt quá chỉ là một câu yêu đương thông thường đã khiến Dịch Thủy tim đập thình thịch, không biết làm sao giấu khuôn mặt đỏ ửng, vừa lúc ngẩng lên đã thấy tường thành kinh thành Tuyết Duyên, hần không khỏi kích động hét lớn: “Hạ Hầu Lan! Chúng ta về đến nhà rồi, về đến nhà rồi a!”

Hạ Hầu Lan từ xa đã nhìn thấy, lại nhớ tới suốt một chuyến đi gian khổ rồi cuộc đã đón được Dịch Thủy trở về, trong lòng cũng kìm không được phấn khích, ngửa mặt lên trời thét dài: “Không sai, Dịch Thủy, chúng ta về tới nhà rồi.. chúng ta đã trở về!!!”

Tiếng hét vang dội đánh động cả bầu chim rừng, lập tức một trận rào rào đập cánh vang lên, bầu trời phút chốc bay rợp chim khách, quạ đen, gõ kiến... con nào con nấy đều tròn mắt giận dữ nhìn xuống hai mỹ nam tử điên cuồng, kích động hô to gọi nhỏ trên đường.

Ráng chiều diễm lệ nhuộm đỏ bầu trời, hơn mười dặm phía sau Hạ Hầu Lan và Dịch Thủy là đại quân khai hoàn Tuyết Duyên đương sống chết đuổi theo vị chủ soái đã từ lâu quên biến sự tồn tại của bọn họ. Bất quá cuối cùng cũng đã thắng lợi, chờ bọn họ phía trước còn là sự tung hô của bách tính, là bao nhiêu khen thưởng của triều đình cùng với vô thượng vinh quang a.

Ai nha, thế gian mới thực mỹ hảo a!

– Chính văn hoàn –

Nam nô _ Phiên ngoại

Hạ Hầu Lan Dịch Thủy phu thê tương tính ngũ thập vấn

1.

Lê Hoa: Xin hỏi tên nhị vị?

Hạ Hầu Lan (lạnh mắt nhìn Lê Hoa): Người bộ không phải thân mụ (mẹ đẻ) của chúng ta sao?

Dịch Thủy (nhìn thân mụ một cách kỳ dị): Không lẽ người là giả mạo?

Lê Hoa: = =||| Qua câu kể đi.

2.

Lê Hoa: Xin hỏi giới tính nhị vị?

Hạ Hầu Lan: Đây cũng phải hỏi sao? Tuyết Duyên tới giờ cũng chưa có qua nữ Vương gia.

Dịch Thủy (mỉm cười): Nếu ta là nữ nhân, đại khái người sẽ không chỉ không thành toàn chúng ta, có khi còn ra sức chia rẽ a.

Lê Hoa: Bộ ta ác dữ vậy sao? – –

3.

Lê Hoa: Xin hỏi niên kỷ nhị vị?

Hạ Hầu Lan: Trong truyện như là không nói đến thì phải.

Dịch Thủy: Tuổi ta cũng không thấy nhắc.

Lê Hoa: = = Đây còn chờ ta nói hử? Tự các người phải nhớ kỹ a.

Hạ Hầu Lan: Vậy ta 27 là được, phong nhĩ hào hoa, vừa vặn tuổi sung mãn hăng hái a.

Dịch Thủy: Ta 25 cũng được, hào hoa phong nhĩ, hăng hái hơn hử.

Lê Hoa: = = Hai người các người, gì mà được được chứ, hử

~4.

Lê Hoa: Thỉnh tự nói đôi điều về tính cách của mình.

Hạ Hầu Lan: Anh dũng cơ trí, lãnh tĩnh thông dong, anh tài giữa trời.

Người qua đường Giáp bỏ nhỏ: Giờ còn thêm một tính sợ vợ như cạp nưa.

Hạ Hầu Lan (giận dữ): Ai?! Ai dám quấy rối ở đây?! Lôi ra ngoài chém ngay!

Đồng chí Giáp (cấp tốc bỏ chạy, đành chỉ gậy rồi).

Dịch Thủy: Bất khuất, kiên quyết tiến thủ, anh tài hại trời ganh tị. Hừm, báo hại ta rơi vào tay tên sắc lang Hạ Hầu.

Hạ Hầu Lan (bộ dạng vạn phần kinh hãi): Thủy nhi, người không thương ta nữa sao? Lẽ nào người thực sự không thương ta nữa sao?

Dịch Thủy: – – , Người nói thêm một câu ta sẽ quyết định không thương người nữa, vì ta không ưa đồ ngốc.

Hạ Hầu Lan (lập tức thu liễm thần thái hoảng hốt, tiêu sái vuốt tóc): Lê Hoa thân muội, thỉnh tiếp tục đi.

5.

Lê Hoa: Cho rằng tính cách đối phương thế nào?

Dịch Thủy (tranh nói trước): Âm hiểm xảo hoạt, giỏi ngụy trang.

Lê Hoa: Xin nêu rõ ví dụ.

Dịch Thủy (đùng đùng nổi giận): Ví dụ? Hắn lừa gạt tình cảm của ta, còn nữa, rõ ràng nhận ra ta là Chu Nhật còn dám giả bộ không biết, mấy ví dụ thâm đau thương này có tính không?

Lê Hoa (gật như bổ củi): Tính, đương nhiên phải tính.

Hạ Hầu Lan: Tính cách nóng nảy, dễ bị kích động là bốc hỏa.

Lê Hoa: Cũng xin nêu rõ ví dụ.

Hạ Hầu Lan (vén vén tay áo để lộ ra một loạt dấu răng còn chưa liền miệng): Đây là hấn lưu lại sau khi biết ta giả bộ không nhận ra Chu Nhật là hấn đây.

Lê Hoa: = =||| Thủy nhi a, ví dụ này của Hạ Hầu Lan coi bộ cũng thâm đau thương quá nha.

6.

Lê Hoa: Hai người gặp nhau lúc nào?

Hạ Hầu Lan: Ta là giữa một trưa hè, bất quá đáng tiếc lúc ấy ta không kêu hấn lại, bằng không cũng không để lỡ mất hai năm.

Dịch Thủy: Trên chiến trường, trong đại trường của Lạc Vương gia. Còn cái trưa hè của hấn, xin lỗi, ta không biết.

7.

Lê Hoa: Ấn tượng đầu tiên về đối phương ra sao?

Hạ Hầu Lan: Thực sự xinh đẹp a, đến cả vẻ thờ ơ lơ đãng cũng càng mê người.

Dịch Thủy (hung dữ trừng mắt với người yêu): Ừm, vốn cho rằng hấn là một lão già hư hỏng phì nộn háo sắc, thành ra lần đầu nhìn thấy hấn xong ta thấy kinh ngạc, cũng thấy rất kỳ quái.

Hạ Hầu Lan: Ha ha ha, Thủy nhi, nguyên lai người từ lúc ấy đã bị Bản vương mê hoặc a.

Dịch Thủy (giận dữ): Vậy tiện thể ta nói luôn ấn tượng thứ hai: trí nhớ tốt, đáng tiếc không biết dùng cho phải đạo, lại còn là đồ sắc lang tùy thời tùy chỗ lên cơn.

Hạ Hầu Lan: – – , Thủy nhi, Bản vương biết sai rồi mà. Ta xin người từ sau nói năng chừng chút lễ tiết được không?

8.

Lê Hoa: Các người xưng hô với đối phương thế nào?

Hạ Hầu Lan: Trước kia vẫn kêu Dịch Thủy, gần đây đôi lúc cũng gọi là Thủy nhi.

Dịch Thủy: Từ xưa đến giờ từng gọi hấn là Hạ Hầu Lan, Vương gia, sắc lang, hấn đản, phiến tử (đồ lừa đảo =D)...

Hạ Hầu Lan: = =, Thủy nhi, người đầu cần phải thành thực vậy, nói cách xưng hô hiện tại là được mà.

9.

Lê Hoa: Thích đối phương gọi mình là gì?

Hạ Hầu Lan: Kêu Hạ Hầu cũng được.

Dịch Thủy: Dịch Thủy, không thích hấn gọi ta là Thủy nhi, nghe như ta con nít hơn hấn.

Hạ Hầu Lan: = =, Thủy nhi, à không, Dịch Thủy a, thân mục chỉ kêu chúng ta trả lời thích thôi, đâu có bảo nói không thích đâu.

10.

Lê Hoa: Thích điểm nào nhất ở đối phương?

Hạ Hầu Lan (vò đầu, thành thật trả lời): Không biết.

Dịch Thủy (lộ ra hàm răng trắng bóng).

Hạ Hầu Lan (mau miệng bổ sung): Tất cả ở hấn ta đều thích, giờ hỏi cụ thể điểm nào nhất, ta cũng không biết nói sao.

Dịch Thủy (biểu cảm trở thành mỉm cười ôn nhu).

Lê Hoa: Thủy nhi a, cười thì cười nhưng cũng phải trả lời câu hỏi nha.

Dịch Thủy (ngắm nghĩ nửa ngày rồi mù mờ lắc đầu): Không biết.

Hạ Hầu Lan (lần thứ hai kinh hoàng hoảng hốt): Thủy nhi, người không thương ta nữa sao? Người thực sự...

Dịch Thủy (mau miệng bổ sung): Lý do giống hấn.

Hạ Hầu Lan (hắt đầu, lại khôi phục khí khái tiêu sái lỗi lạc).

11.

Lê Hoa: Ghét điểm nào ở đối phương nhất?

Hạ Hầu Lan: Không có.

Dịch Thủy: Tinh lực dư thừa, không ngày nào chịu uống đêm xuân.

Hạ Hầu Lan: Thủy nhi, ta đã nói không ghét người tí nào rồi, sao người nữ...

Dịch Thủy (giận dữ): Chừng nào người chịu xuống dưới hăng ý kiến!

12.

Lê Hoa: Nếu liên tưởng đến động vật, nghĩ đối phương sẽ là con gì?

Hạ Hầu Lan: Một con sói anh dũng cơ trí, vĩnh viễn không chịu khuất phục.

Dịch Thủy: Một con sói ưu nhã ung dung, giả hoạt hung ác độc địa.

Lê Hoa: Đây còn không phải không người không qua cửa, không sói không lọt hang sao

~13.

Lê Hoa: Nếu được tặng đối phương một lễ vật, các người sẽ tặng gì?

Hạ Hầu Lan: Ta sẽ nỗ lực cho cuộc sống no ấm của chúng nô lệ, Thủy nhi là người vô cùng thiện lượng, quên mình vì người khác a.

Dịch Thủy: Nếu có loại thuốc uống vào làm người ta táo tiết*, ta cũng muốn tặng hấn mấy viên.

Hạ Hầu Lan: = =, Thủy nhi, người sẽ không xấu bụng thể chứ?

Dịch Thủy: Hừ, người bất nhân ta bất nghĩa.

14.

Lê Hoa: Đối phương tặng lễ vật gì sẽ khiến người hài lòng nhất?

Hạ Hầu Lan: Không cần lễ vật, chỉ cần không nhằm lúc cao trào quan trọng đập ta xuống giường là được.

Lê Hoa: = =, Đời Hạ Hầu gian nan vậy sao?

Hạ Hầu Lan (rơm rớm kể tội): Thân mụ, người phải làm chủ cho ta a.

Dịch Thủy: Cải thiện chế độ nô lệ, mà nếu có thể cho ta một tháng không ‘miệt mài vận động’ ban đêm là hay nhất.

Hạ Hầu Lan (vẻ mặt kiên định): Không thể được, riêng chuyện này tuyệt đối không thương lượng.

Dịch Thủy (bộ dạng bi phẫn): Thân mụ, giờ người đã biết đời ai mới gian nan chưa?!

15.

Lê Hoa: Có cho rằng mình có tật xấu gì không?

Hạ Hầu Lan: Quá giỏi nhẫn nhịn, đặc biệt ở một số mặt cực kì giỏi nhẫn nhịn, thành ra thường ngày hay bị Thủy nhi áp chế, khiến người ngoài tưởng lầm ta sợ vợ.

Dịch Thủy: Quá lương thiện, thành ra dễ dàng để hấn ở trên ta lâu vậy.

16.

Lê Hoa: Cho rằng đối phương có tật xấu gì không?

Hạ Hầu Lan: Thật sự là quá lương thiện, hại ta trăm phương nghìn cách nghĩ biện pháp cải thiện cuộc sống cho đồng bạn của hấn. Thực là nan giải a, hiện giờ việc đám quý tộc trong thành khao khát nhất chắc là một đao làm thịt ta mất.

Dịch Thủy: Thật sự là quá không lương thiện, cải thiện cuộc sống nô lệ là trách nhiệm của hấn, còn dám oán thiên giận địa. Hơn nữa trước khi có ta hấn quá phong lưu, có ta rồi lại quá chung tình.

Lê Hoa: Hần, Thủy nhi a, yêu cầu của người thật là cao vời vợi nha.

17.

Lê Hoa: Quan hệ của các người đã đạt đến mức độ nào rồi?

Hạ Hầu Lan: Dịch Thủy đã là Vương phi của ta, người nói xem phải đạt mức độ nào rồi?

Dịch Thủy: Hừ, ta biết người muốn nghe trả lời sao rồi, bắt quá ta còn lâu mới nói ra cái gì cho người thỏa ý tưởng tượng tầm bậy.

Lê Hoa: = =

18.

Lê Hoa: Hai người hẹn hò lần đầu ở đâu?

Hạ Hầu Lan: Ta nghĩ là ở trong hoàng cung Đông Vãn.

Dịch Thủy: Đại khái hoàn cảnh tính là hẹn hò cũng được, mà bỏ đi, như nhau cả thôi, không thêm tính toán với hấn.

19.

Lê Hoa: Bầu không khí giữa hai người lúc đó ra sao?

Hạ Hầu Lan: = = Ta bị hấn đập tới tấp mà không dám hé miệng nói ra, người bảo không khí vậy là sao?

Dịch Thủy: Ta không thừa nhận lần đó là hẹn hò, nên câu này ta từ chối không trả lời. Bắt quá lúc đó đánh hấn xong, ngoài lo lắng ra ta cũng thấy có chút đắc ý.

20.

Lê Hoa: Tình thế lúc đó đã tiến triển đến mức độ nào?

Hạ Hầu Lan (giận dữ): Đã nói ta bị hấn đập tơi tả rồi, còn tiến triển đi đâu nữa?! Nhà cô nghe không hiểu tiếng người hay đang cố tình bới móc nỗi đau của ta hả?!

Dịch Thủy: Ủm, tiến triển đến mức ta thuận lợi thoát khỏi hang sói.

Lê Hoa: = =, Thủy nhi a, này tính là lỗi tiến triển gì a?

21.

Lê Hoa: Nhân sinh nhật của đối phương, người sẽ chuẩn bị lễ vật gì?

Hạ Hầu Lan: Dạy hấn một bộ kiếm pháp hoặc tặng hấn một thanh bảo kiếm cũng được, Thủy nhi gần đây thích cái này.

Dịch Thủy: Tự tay làm cho hấn một ít điểm tâm, còn hấn ăn được hay không không quan trọng, ai bảo hấn cái gì cũng có rồi.

Hạ Hầu Lan: Phải a, Thủy nhi, ăn được hay không đối với ta cũng không quan trọng, chủ yếu là tấm lòng chân tình của người đã khiến ta cảm động rồi. Giá kể bao tử của ta tốt thêm ít nữa, ta nhất định ăn không thừa lại tí nào.

22.

Lê Hoa: Người muốn trong ngày sinh nhật nhận được lễ vật gì từ đối phương?

Hạ Hầu Lan: Gì cũng tốt, không phải điểm tâm càng tốt.

Dịch Thủy (tức tối trừng mắt): Hừm, đương nhiên là sắc lệnh bãi bỏ chế độ nô lệ.

Hạ Hầu Lan (bộ dạng ai oán): Thủy nhi, người cũng không nên mãi nghĩ tới bọn họ a, chừa cho ta một góc trong lòng người không được sao?

Dịch Thủy (tức khí): Chừa bao nhiêu rồi còn gì, người xem tới giờ ngoài người ai đã được ăn điểm tâm ta làm?!

23.

Lê Hoa: Là ai thổ lộ trước vậy?

Hạ Hầu Lan: Ta thổ lộ trước.

Dịch Thủy (cười nhạt): Không sai, bắt quá thật ra lần đầu thổ lộ của hấn ta cũng không có nghe được.

Lê Hoa: Vì sao thế?

Dịch Thủy (giận dữ): Vì lúc ấy ta đang nằm trong mồ rồi.

Lê Hoa: Qua câu kể qua câu kể

24.

Lê Hoa: Nếu nghi ngờ đối phương thay lòng, người sẽ làm gì?

Hạ Hầu Lan: Theo lý trí, ta đại khái sẽ chúc phúc hấn.

Lê Hoa: Còn theo tình cảm thì?

Hạ Hầu Lan: Đại khái cùng hấn uống rượu độc, bỏ lại tình địch để cùng sang thế giới khác, tiếp tục tình yêu của chúng ta.

Lê Hoa: Quả nhiên đủ độc địa.

Dịch Thủy: Câu trả lời của ta cơ bản giống hấn, bắt quá theo lý trí ta cũng không thềm chúc phúc hấn.

Lê Hoa: = =, không hổ là Thủy nhi.

25.

Lê Hoa: Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng đổi dạ không?

Hạ Hầu Lan: Không thể tha thứ, mà cũng quyết không buông tay.

Dịch Thủy: Lúc ta chết, tin rằng hấn đã tự biết đáp án rồi.

Hạ Hầu Lan: = =, khụ khụ, không sai.

Lê Hoa: = =

26.

Lê Hoa: Người thích nhất phần nào trên thân thể đối phương?

Hạ Hầu Lan: Ồm, để ta nghĩ đã, nhiều lắm a, tóc Dịch Thủy, mũi Dịch Thủy, miệng Dịch Thủy, tai Dịch Thủy, gương mặt Dịch Thủy, cổ Dịch Thủy, ngực Dịch Thủy, tay Dịch Thủy, bụng Dịch Thủy, chân Dịch Thủy, mông Dịch Thủy, còn cả...

Lê Hoa: Khụ khụ, người nói phần nào trên người hấn người không thích đi vậy.

Hạ Hầu Lan (ngghiêm túc suy nghĩ nửa khắc rồi quả quyết trả lời): Không có.

Dịch Thủy: Ừm, cơ bản thì ngoài cái thứ giữa chân hấn, còn lại đại khái... ừm... nhiều ít ta đều có chút hảo cảm a.

Lê Hoa (cười gian): Thủy nhi, người nói rõ coi, cái gì giữa chân hấn a?

Dịch Thủy (trùng mắt với Hạ Hầu Lan và Lê Hoa): Hừ, ta không vô sỉ như các người.

Hạ Hầu Lan: = =

Lê Hoa: = =

27.

Lê Hoa: Người có nói dối đối phương không?

Hạ Hầu Lan: Ừm, hử, ha ha~~ đời nào.

Lê Hoa: = =, Hạ Hầu, ăn nói cho thành thật nha.

Hạ Hầu Lan: Rồi rồi, ta nhận, lúc cần thiết ta cũng có nói dối vài điểm, đương nhiên đều là vì hấn cả.

Dịch Thủy (rất thẳng thắn): Trước kia có từng nói, bắt quá hấn không phát hiện ra. Sau này ta không nói dối nữa, mắc công thử thách một chút hấn đã bắt đầu nghi ngờ lòng dạ ta.

Hạ Hầu Lan: = =

Lê Hoa: = =, Thủy nhi người thù cũng thực lâu a.

28.

Lê Hoa: Lúc làm chuyện gì thì thấy hạnh phúc nhất?

Hạ Hầu Lan: Chỉ cần cùng làm với Thủy nhi, việc gì cũng hạnh phúc nhất.

Dịch Thủy: Nếu bỏ đi vụ vận động ban đêm thì lúc được hấn yêu chiều, ta thấy cũng được lắm.

Lê Hoa: Hạ Hầu, xem ra người tình lực cũng quá dư thừa a, Thủy nhi hôm nay đã nhảy tới nhảy lui chuyện này không dưới chục bận rồi, coi bộ hấn cũng hận tới tận xương tủy a.

29.

Lê Hoa: Hai người có cãi nhau không?

Hạ Hầu Lan: Ừm, mỗi lần Thủy nhi đánh không lại ta, hấn sẽ ôm sòm rằng ta không có tận tâm dạy hấn.

Dịch Thủy: Hừ, vậy người nói người có tận tâm sao?

Hạ Hầu Lan: Đời nào, ta tận tâm chỉ dạy người rồi sau này ta còn tới gần giường người được sao?

Dịch Thủy: Hừ, còn lâu.

Lê Hoa: = =

30.

Lê Hoa: Cái nhau xong ai xuống nước trước a?

Hạ Hầu Lan: Hừ, này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là... Bản vương.

Dịch Thủy: Nếu hắn cho ta công, ta cũng không ngại xuống nước trước.

31.

Lê Hoa: Người dùng phương thức nào để đối phương biết người yêu hắn?

Hạ Hầu Lan: Không đi ong bướm, trọn đời chung tình.

Dịch Thủy: Không cho hắn ong bướm, bắt hắn trọn đời chung tình.

32.

Lê Hoa: Người nghĩ đối phương xứng với hoa gì?

Hạ Hầu Lan: Hoa mai, cao ngạo giữa băng tuyết, tuyệt không dễ khuất phục.

Dịch Thủy: Hoa cầu vĩ ba (đuôi chó =))~), cả sinh mệnh lẫn tinh lực đều vô cùng tràn đầy.

Lê Hoa: = =

Hạ Hầu Lan: Cầu vĩ ba bộ không phải cỏ sao? Hồi nào mọc hoa vậy?

Lê Hoa: = =|||

Dịch Thủy: = =|||

33.

Lê Hoa: Người có thỏa mãn với cuộc sống hiện tại không?

Hạ Hầu Lan: Rất thỏa mãn, giang sơn mỹ nhân đều trong tay, thế gian được mấy người như ta?

Dịch Thủy: Rất thỏa mãn, thân là Vương phi mà không cần lo ân oán thâm cung, thế gian được mấy người như ta?

34.

Lê Hoa: Người nghĩ sẽ yêu đối phương bao lâu?

Hạ Hầu Lan: Nếu thật có luân hồi, mỗi kiếp đều yêu hắn tới chết.

Lê Hoa: = = Biết là người dẻo miệng, nhưng lời nói nhắm bốt bốt chút được không?

Dịch Thủy: Bao lâu cũng không đủ.

(Hai người thâm tình nhìn nhau: “Hạ Hầu!”~ “Dịch Thủy!”~ tiết mục tiếp theo không dành cho lứa tuổi nhi đồng, khụ khụ...)

35.

Mười phút sau, Lê Hoa chuyên chia duyên rẽ thúy chỗ mả vào: Khụ khụ, vấn đề tiếp theo, lễ vật muốn tặng cho đối phương nhất là gì?

Hạ Hầu Lan: Nếu có thể lấy trái tim ra, ta nguyện ý đem nó tặng cho người ta yêu nhất.

Lê Hoa (nhũn một đồng): Hảo... hảo buồn nôn a.

Dịch Thủy: Vậy đưa hắn một con dao đi, cho hắn thực hiện nguyện vọng.

Lê Hoa: = =, Thủy nhi người điên rồi, yên tâm, chuyện này để ta làm dùm người.

Dịch Thủy (giận dữ): Người dám?!

Lê Hoa (lệ lửng lơ): Rõ ràng Thủy nhi người nói a, thực là tiền hậu bất nhất.

Hạ Hầu Lan (cảm động nhào tới): A, Dịch Thủy, người quả nhiên yêu ta mà.

Lê Hoa: = =, tiết mục tiếp theo không thích hợp với lứa tuổi nhi đồng, người qua đường Giáp đâu~ chèn vô mười phút quảng cáo, chú ý căn ke tỉ suất người xem để nâng giá vé.

Mười phút sau, Lê Hoa đầu đội giáp sắt xuất hiện (tiếng xôn xao xung quanh: Can tội bắt bọn ta coi quảng cáo, các tỷ muội, ỳnh a~~): Khụ khụ, vấn đề tiếp theo vấn đề tiếp theo vấn đề tiếp theo

(nhân cơ hội trấn an cơn kích động của bọn muội muội, lại tiếp tục phỏng vấn).

36.

Lê Hoa: Hai người H lần đầu ở đâu?

Hạ Hầu Lan: Trong Vương phủ của Bản vương.

Dịch Thủy: Hừ, ta không tin người không biết.

Lê Hoa: = =.

37.

Lê Hoa: Lúc đó thì nghĩ cái gì?

Hạ Hầu Lan: Ừm, tuy chẳng biết tí kỹ thuật quyền rũ chi cả, mà chỗ đó siết Bản vương đau chết được, cơ mà thực tình cũng khiến ta dục tiên dục tử~ Nô lệ này quả nhiên là cực phẩm trong các loại cực phẩm.

Dịch Thủy (tức khí): Hử?! Người nói gì?! Nô lệ?

Hạ Hầu Lan(bộ dạng ủy khuất phân bua): Thủy nhi, thân muội hỏi chúng ta lúc đó nghĩ gì a, chứ hiện giờ ta đương nhiên không dám nghĩ vậy, hắc hắc (cười nịnh nọt).

Lê Hoa: Thủy nhi, tới phiên người.

Dịch Thủy: Ừm, ta lúc đó đương nghĩ đã hi sinh nhiều như vậy, tên này mà nuốt lời, dám không cải thiện cuộc sống cho các nô lệ, không bằng ta lựa thời cơ ám sát hắn chết luôn.

Hạ Hầu Lan: = =, ừm, Dịch Thủy này rõ ràng từ đầu đã là đồ bụng dạ nham hiểm, thân muội người giờ đã thấy hắn còn lâu mới là đèn cầy dầu chưa?

Lê Hoa: Ồm, này chỉ khiến ta nghĩ... Thủy nhi, người đúng là chẳng lãng mạn gì cả.

38.

Lê Hoa: Hình tượng đối phương lúc đó thế nào?

Dịch Thủy: Như lang như hổ, thi thoảng cũng tỏ chút ôn nhu.

Hạ Hầu Lan (la toáng lên): Đâu chỉ tỏ ra một chút, ta đối với người cực kỳ ôn nhu a.

Dịch Thủy (nóng nảy trừng mắt): Trả lời câu hỏi của người đi.

Hạ Hầu Lan: Hừm, hắc bộ dạng như Võ Tòng.

Lê Hoa (chưa hiểu mô tê gì): ....

Hạ Hầu Lan: Võ Tòng đã hổ a.

Lê Hoa: = =, Hạ Hầu, câu này không mắc cười tí nào đâu.

39.

Lê Hoa: Mỗi tháng H bao nhiêu lần?

Hạ Hầu Lan: 30 chữ mấy.

Lê Hoa (trợn trừng mắt, hét rầm lên): 30 lần?! Một đêm cũng không từ? Hạ Hầu, người là siêu nhân sao?

Hạ Hầu Lan (cười toe): Bản vương là thanh xuân tráng niên, dũng mãnh một chút cũng là thường. Huống hồ dưới ngời bút các đồng nhân nữ bọn ngươi, tiểu công chúng ta đều không phải siêu nhân hết sao? Ta tự vẫn thấy còn tốt chán.

Dịch Thủy: = =, ngươi tính luôn số lần động dục ban ngày của ngươi vào coi?

Lê Hoa: = =||| Hạ Hầu, ngươi quả nhiên là siêu nhân.

40.

Lê Hoa: Các ngươi thích H không?

Hạ Hầu Lan: Nếu đối tượng là Thủy nhi, thích chết đi được. Đối tượng là kẻ khác, thà ta tự giải quyết.

Lê Hoa: = = trôi chảy gồm a.

Dịch Thủy: Nếu có ngày cho ta ở trên, ta nghĩ ta cũng sẽ thích.

Lê Hoa: = =, Thủy nhi, ngươi đối với chuyện này quả nhiên găm sâu trong bụng.

41.

Lê Hoa: Nếu đối phương bị cưỡng bức, ngươi sẽ làm gì?

Hạ Hầu Lan (giận dữ): Nếu có kẻ dám làm thế, phải tru di cửu tộc hắn, tống hắn vào đại lao dụng một trăm lẻ tám loại cực hình, không cho hắn chết, dìm hắn xuống hồ nước, chỉ để ngoi lên nửa thân trên, cho cá lớn rửa róc hai chân hắn, rồi lôi hắn đi lăng trì xử tử, chém đủ ba nghìn sáu trăm đao, thêm vài trăm đao được càng tốt, chết rồi tiếp tục...

Lê Hoa: = =, Tóp lại, Hạ Hầu ngươi không cần nói nữa, ta tin tưởng không ai dám hạ thủ với Dịch Thủy đâu.

Dịch Thủy: Ta không tin có ai cưỡng bức được hắn, nên chuyện này cũng chưa nghĩ qua.

42.

Lê Hoa: Nơi miễn cảm nhất của đối phương là nơi nào?

Hạ Hầu Lan (lén lút cười như hồ ly): Ồm, ngươi phải hỏi chỗ kém miễn cảm của hắn là chỗ nào, bằng không liệt kê ra mất thời gian lắm a.

Dịch Thủy: = = cái này chờ ta lên trên rồi ta sẽ nỗ lực tìm hiểu.

Lê Hoa: = =

43.

Lê Hoa: Ngươi thích biểu cảm nào của đối phương lúc H nhất?

Hạ Hầu Lan: Thời khắc hắn bị ta khiến cho mất hết tự chủ.

Dịch Thủy: Biểu cảm lúc hắn mất hết hơi gục xuống người ta.

Hạ Hầu Lan: Ta có bao giờ!??

Dịch Thủy: Lần bị ta bỏ thuốc không phải ngươi chưa chi đã thở hồng hộc như trâu hử?

Lê Hoa: = =, Thủy nhi, ngươi đúng thật là...

Dịch Thủy (gào lên): Là hắn bức ta chứ!

44.

Lê Hoa: Các ngươi nghĩ sao về SM?

Hạ Hầu Lan: Ừm, nếu Thủy nhi không ngại, ta đương nhiên cũng không có ý kiến.

Dịch Thủy: Nếu Hạ Hầu không ngại bị ngược đãi, ta cũng đương nhiên không có ý kiến.

Hạ Hầu: = =

Lê Hoa: = =

45.

Lê Hoa: Lúc H có điều gì cảm thấy khổ sở không?

Hạ Hầu Lan: Đời nào.

Dịch Thủy: Sự dũng mãnh hùng hổ dai nhách của hấn.

46.

Lê Hoa: Có xài dụng cụ lúc H bao giờ không?

Hạ Hầu Lan: Không dùng dụng cụ Thủy nhi đã muốn lột da ta rồi, nếu dụng vô dụng cụ nữa... (không dám nói thêm, rùng mình một cái).

Dịch Thủy: Người xem hấn có vẻ cần dụng cụ hỗ trợ không?

47.

Lê Hoa: Lần đầu tiên của hai người là từ lúc nào?

Hạ Hầu Lan: Ta nhớ không rõ lắm, hình như năm mười ba tuổi, Hoàng huynh ban cho ta một ca kỹ tuyệt sắc.

Dịch Thủy (trùng mắt liếc người yêu): Ca kỹ tuyệt sắc?!

Hạ Hầu Lan (cười bồi): Đương nhiên không tuyệt sắc bằng Thủy nhi rồi.

Dịch Thủy: Lần đầu tiên cùng hấn cũng là lần đầu tiên của ta.

Hạ Hầu Lan (bộ dạng hơn hở đắc ý): Ha ha ha

48.

Lê Hoa: Số lần H một đêm?

Hạ Hầu Lan: Hai hoặc hơn hai.

Lê Hoa: = = Quả là quá dũng mãnh a, trách nào Thủy nhi bài xích dữ vậy.

Dịch Thủy: Bị ép buộc hai hoặc hơn hai lần.

49.

Lê Hoa: Nếu được nói với đối phương một câu, người sẽ nói gì?

Hạ Hầu Lan (bộ dạng thâm tình chân thành): Dịch Thủy, cuộc đời này có được người, cũng không cầu gì hơn nữa, đời đời kiếp kiếp, nguyện vẫn một lòng.

Dịch Thủy: Ta không giỏi nói hay như hấn, dù sao tuy hấn tật xấu không ít, nhưng nếu có kiếp sau, vẫn mong muốn được ở bên cạnh hấn.

50.

Lê Hoa: Vấn đề cuối cùng, nếu được nói với ta một câu, các người sẽ nói gì?

Dịch Thủy (giận dữ siết nắm tay): mẹ ghê Lê Hoa, ta kịch liệt yêu cầu được công một lần.

Lê Hoa (hừ một tiếng): Từ từ ta tính. (bụng thâm rửa: Tiểu tử đáng chết, dám công khai gọi là ta là mẹ ghê, đòi công phổng, hừ, chờ ấy~)

Hạ Hầu Lan (lúc đầu rất kinh hãi, sau đó lập tức đổi mặt cười nịnh): Lê Hoa thân mụ, người viết hết câu chuyện của chúng ta thật là cực khổ a, vắt hết trí óc, dốc bao tâm huyết, mất ăn mất ngủ, có thể trở thành một nhi tử của người, thật vinh hạnh biết bao a~ (tiếp theo xin lược bỏ ba nghìn sáu trăm câu a dua nịnh hót, tràn lan bậy bạ).

Thân mụ, nghìn vạn lần đừng cho Dịch Thủy làm công a! (câu này đã xài ‘truyền âm nhập mật’*)

Lê Hoa (thỏa mãn gật đầu): Ừm, chuyện này đã định rồi, Hạ Hầu người tâm tính cũng lương thiện lắm.

(Lời xì xào bên ngoài: Thủy nhi, người quả nhiên còn bóng lẫm~)

Phỏng vấn lần này kết thúc êm đẹp.

(Đám muối muối: Êm đẹp?! Người nghĩ vậy hả?! Thử tự dìm lại cà chua trứng thối trên người mình rồi nói lại coi tình hình chiến sự đã đủ thảm liệt chưa~)

Tiện thể bổ sung một câu, ‘người qua đường Giáp’ trên đây là ngài Du Liễm giả trang, bắt quả này là vấn đề cơ mật cao độ, yêu cầu các vị muối muối nghiêm túc giữ bí mật

---

*tảo tiết: =)) có cần ta nói ra hêm =))

cái bình chưa vô trận đã vắng sạch đạn a =))

~*truyền âm nhập mật: =)) công phu đối thoại không phát ra tiếng =))

~~Lê Hoa thân mụ =))

~ *khẩu đầu* =))

~~các nàng thân iêu~~ *muah muah*

Nhấn nhủ thêm xú là thật ra còn một phiên ngoại nữa về A3Kim chàng *v* ~ đại để trong í lý giải vụ toan tính trả đũa + giúp chàng Kim giải nỗi cô đơn mà Thủy Thủy nhắc đến ở cuối truyện :”> ~ cơ mà khúc đó ta hêm có làm, ta up kèm bản raw khúc phiên ngoại này bên dưới, nàng nào có tâm tình với A3Kim chàng thì lụm về nghiền ngẫm na XD

~*ôm hun*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-no>